

Then Came You

Contents

Then Came You	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	22
4. Chương 4	35
5. Chương 5	52
6. Chương 6	65
7. Chương 7	66
8. Chương 8	81
9. Chương 9	95
10. Chương 10	109
11. Chương 11	125
12. Chương 12	140
13. Chương 13	151
14. Chương 14	157

Then Came You

Giới thiệu

Series: Gamblers of Craven's – Book 1
Thể loại: Lãng mạn
Người dịch: cà chua 14
Tạo bìa và phóng t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/then-came-you>

1. Chương 1

Luân Đôn, năm 1820.

“Chết tiệt, chết tiệt, ... mày đâu rồi, thứ đồ ma lạnh!” Một tràng nguyên rửa trôi lơ lửng trong cơn gió mạnh, làm các vị khách ở bữa tiệc trên sông sững sờ.

Chiếc du thuyền được neo lại giữa dòng sông Thames, các vị khách tụ họp lại để tôn vinh vua George. Cho đến giờ bữa tiệc vẫn thật buồn tẻ nhưng đầy cao quý, tất cả mọi người đều nghiêm túc ca tụng chiếc du thuyền được trang hoàng long lẫy của Đức vua. Với những đồ đạc thêu kim tuyến, gỗ gụ hảo hạng, hàng cụm ly pha lê hình tháp, tượng nhân sư mạ vàng, và các con sư tử chạm khắc yên vị trong tất cả các góc, chiếc du thuyền là một chốn thú vị nổi lênh bênh. Tất cả các vị khách đều đang uống say sưa để đạt đến trạng thái phớt phơ nhẹ thay thế cho cảm giác thích thú thực sự.

Có lẽ cuộc hội họp này sẽ thú vị hơn nhiều nếu sức khỏe của đức vua không tệ đến thế. Cái chết gần đây của cha ngài và một thử thách mệt mỏi với bệnh gút đã gây ra nhiều thiệt hại, bỏ ngài lại buồn rầu không đúng với tính cách của mình. Giờ đây đức vua tìm kiếm sự bầu bạn của những con người mang đến tiếng cười và trò tiêu khiển làm dịu đi cảm giác cô lập của ngài. Đó là lý do, như người ta nói, ngài đã đặc biệt yêu cầu sự hiện diện của cô Lily Lawson ở bữa tiệc trên sông. Chỉ là vấn đề thời gian, người ta đã nghe thấy một vị tử tước trẻ uể oải nhận xét thế, cho đến khi cô Lily Lawson khuấy động mọi thứ lên. Như thường lệ, cô không làm thất vọng.

“Ai đó hãy lấy cái thứ đồ rắc rối kia lên đi!” Lily bị nghe thấy hét âm lên giữa tràng cười du dương. “Các ngọn sóng đang đẩy nó ra xa khỏi thuyền!”

Biết ơn vì được thoát khỏi sự buồn chán, các quý ông đổ xô về hướng có rối loạn. Các phụ nữ vùng vằng khó chịu khi người tháp tùng của họ biến mất tới mũi tàu, nơi Lily đang rướn người qua thành vịn và nhìn chăm chăm vào một vật thể nào đó đang trôi nổi trên làn nước. “Cái mũ ưa thích nhất của tôi,” Lily nói đáp lại cả dàn hợp xướng các câu hỏi, ra dấu với một cái khoát từ bàn tay bé nhỏ của cô. “Cơn gió đã thổi tung nó ra khỏi đầu tôi!” Cô quay sang đám đông những người hâm mộ, tất cả đều sẵn sàng mang đến những lời an ủi. Nhưng cô không muốn sự thương cảm – cô muốn chiếc mũ quay lại. Cười toe toét hóm hỉnh, cô nhìn từ mặt người này sang người khác. “Ai sẽ đóng vai quý ông hào hiệp và lấy nó lại cho tôi nào?”

Lily đã cố tình ném chiếc mũ qua thành tàu. Cô có thể thấy vài quý ông nghi ngờ điều đó, nhưng điều đó cũng không ngăn cản cả tràng những lời đề nghị nịnh đầm. “Cho phép tôi,” một anh chàng gào lên, trong khi một người khác thực hiện cả một màn trình diễn vứt bỏ áo khoác và mũ của mình. “Không, tôi nhấn mạnh rằng mình sẽ được ban cho đặc ân đó!” Một cuộc tranh cãi nhanh nhẩu xảy ra, vì mỗi người trong số họ đều ước đạt được sự yêu mến của Lily. Nhưng hôm nay nước khá là động, và đủ lạnh để gây ra một trận công đe dọa sức khỏe. Quan trọng hơn cả, đó sẽ là sự phá hủy một bộ cánh đắt tiền được cất may hoàn hảo.

Lily quan sát cuộc tranh luận cô vừa gây ra, miệng cô cong lên thích thú. Thích tranh cãi hơn là hành động, những người đàn ông này đều đang làm điều bộ và đưa ra những lời tuyên bố nịnh đầm. Nếu ai đó có ý sẵn sàng giải cứu chiếc mũ của cô, đến giờ hẳn anh ta đã phải làm thế rồi. “Thật là một cảnh tượng thú vị.” Cô nói dưới hơi thở, nhìn chăm chăm vào các vị công tử bột đang cãi vã nhau. Cô sẽ kính trọng một người đàn ông bước lên trước và bảo rằng cô hãy cút xuống địa ngục đi, cái mũ hồng lồ bịch đó chẳng đáng phải nhặng xị lên như vậy, nhưng không một ai trong số họ dám. Nếu Derek Craven ở đây, anh hẳn sẽ cười vào mặt cô, hay làm một cử chỉ thô lỗ sẽ mang đến cho cô một tràng cười khúc khích. Cả anh và cô đều có cùng một sự khinh miệt đối với các thành viên biếng nhác, quá mức chưng diện và quá mức điệu bộ của xã hội thượng lưu.

Thở dài, Lily đổi sự chú ý của cô sang dòng sông, xám xịt và dữ dội dưới bầu trời u ám. Sông Thames vào mùa xuân lạnh không thể chịu được. Cô ngược mặt lên đón cơn gió nhẹ, mắt cô nheo lại như thể là một con mèo đang được vuốt ve. Mái tóc cô đang tạm thời được cơn gió vuốt thẳng, và các lọn tóc xoăn đen sáng ngời bật ra trong tình trạng lộn xộn sôi nổi thông thường của chúng. Lily lơ đãng kéo cái ruy băng dính hạt được quấn quanh trán cô. Ánh mắt cô đi theo các đỉnh sóng khi chúng vỡ ra bên mạn thuyền.

“Mama...” cô nghe một giọng nói nhỏ thì thầm. Lily co rúm lại trước ký ức ấy, nhưng nó sẽ không biến mất.

Đột ngột cô tưởng tượng đôi cánh tay trẻ con phủ đầy lông tơ vòng quanh cổ cô, những sợi tóc mềm mại chải vuốt mặt cô, sức nặng của một đứa trẻ hạ xuống lòng cô. Ánh nắng Italia nóng bỏng trên gáy cô. Tiếng kêu quạc quạc và om sòm của đoàn vịt băng qua mặt ao phẳng lặng. “Nhìn kìa, con yêu.” Lily thì thầm.

“Nhìn lũ vịt kia. Chúng đang đến thăm chúng ta đây!”

Cô bé vận vẹo trong trạng thái kích động. Một bàn tay bị bấm nhấc lên, ngón trở nhỏ xinh thò ra khi cô bé chỉ tay ra cuộc diễu hành của lũ vịt vênh váo. Rồi cô bé ngược lên đôi mắt đen của Lily, và cười toe toét để lộ hai chiếc răng bé xíu. “Vịt,” lời cảm thán thốt ra, và Lily cười dịu dàng.

“Vịt, con yêu của mẹ, và là những chú vịt rất đẹp trai. Chúng ta đã đặt bánh mì cho chúng ăn ở đâu nhỉ? Ôi thôi, mẹ nghĩ là mẹ đang ngồi lên nó rồi...”

Một cơn gió khác lướt đến, cuốn đi hình ảnh dễ chịu. Nước mắt rỉ ra qua lông mày cô, và Lily cảm thấy đau thắt lại trong lồng ngực. “Ôi, Nicole,” cô thì thầm. Cô cố hít thở để xua đi cái siết chặt ấy, buộc nó phải biến mất, nhưng nó từ chối bỏ đi. Sự hoảng loạn chồng lên nhanh chóng trong cô. Đôi khi cô có thể làm nó tê cóng đi bằng rượu, hoặc làm trệch trí óc cô với bài bạc, những câu chuyện tầm phào, hoặc săn bắn, nhưng sự giải thoát đó chỉ là tạm thời. Cô muốn con cô. Con bé bỏng của mẹ....con ở đâu.....mẹ sẽ tìm con...Mama sẽ đến, đừng khóc, đừng khóc... .Sự tuyệt vọng giống như một con dao ngày càng xoắn sâu hơn. Cô phải làm gì đó ngay lập tức, nếu không cô sẽ phát điên lên mất.

Cô khiến những người đàn ông quanh đó ngạc nhiên bằng một tiếng cười thánh thót, liều lĩnh, và đá văng đôi dép cao gót của mình ra. Chiếc lông vũ màu hồng trên mũ cô vẫn nhìn thấy được trong dòng nước. “Chiếc mũ tội nghiệp của tôi gần như chìm rồi.” cô kêu lên, và quăng một chân qua thành vịn. “Thật quá nhiều cho tinh thần hiệp sĩ. Tôi thấy là tôi phải tự mình giải cứu nó thôi!” Trước khi ai đó kịp ngăn cô lại, cô nhảy khỏi chiếc thuyền.

Con sông bao phủ lấy cô, một ngọn sóng san bằng chỗ cô vừa rơi xuống. Vài người phụ nữ hét lên. Cánh đàn ông lo âu rà soát mặt nước gợn sóng. “Chúa ơi,” một người trong số họ kêu lên, nhưng phần còn lại quá kinh ngạc để thốt nên lời. Thậm chí cả đức vua, được thông báo chuyện đang diễn ra bởi những quan hầu đi theo, cũng lắc lư đi tới trước để nhìn một cái, ấn cái kích thước khổng lồ của ngài qua thành lan can. Phu nhân Conyngham, một phụ nữ to lớn, xinh đẹp ở tuổi bốn bốn, người vừa trở thành tình nhân mới nhất của đức vua, cũng tham gia với ngài bằng một câu cảm thán kinh ngạc. “Ngài biết là em đã nói trước rồi mà – người phụ nữ đó bị điên rồi! Cầu Chúa phù hộ tất cả chúng ta!”

Lily ở dưới nước lâu hơn cần thiết một vài giây. Đầu tiên sự lạnh giá là một cơn choáng váng, làm tê liệt tứ chi cô, khiến máu cô đông cứng thành băng. Đồng váy áo của cô trở nên nặng nề, kéo cô xuống bóng tối lạnh lẽo bí ẩn. Không khó để nó xảy ra, cô đã dẫn nghĩ...chỉ cần để mặc nó cuốn xuống, để bóng tối bắt lấy cô...nhưng một cơn đau nhói sợ hãi thúc ép tay cô quờ quạng, đẩy cô tới ánh sáng mờ ảo phía trên. Trên đường lên, cô giật lấy đồng nhung đầm nước đang quét vào cổ chân cô. Cô ngoi lên khỏi mặt nước, chớp chớp dòng nước mặn nhức nhối khỏi mắt, liếm chúng khỏi môi cô. Hàng chục chiếc kim buốt giá chọc xuyên người cô. Răng cô va vào nhau dữ dội, và cô xem xét đám đông choáng váng trên du thuyền với một nụ cười toe toét run rẩy.

“Tôi đã lấy được nó rồi!” cô nói líu lo, và giơ chiếc mũ lên cao hân hoan thắng lợi.

Vài phút sau, Lily được vài bàn tay tình nguyện kéo lên khỏi sông. Cô nổi lên với bộ đầm ướt nhẹp bám dính lấy mọi đường cong cơ thể để lộ một dáng dấp mảnh mai, ngon lành. Một tràng các tiếng thở dốc chạy xuyên qua đám đông trên du thuyền. Phụ nữ nhìn cô với sự pha trộn giữa ganh tỵ và căm ghét, vì không một phụ nữ nào khác ở Luân Đôn được cánh đàn ông ngưỡng mộ đến vậy. Những phụ nữ đã hành xử một cách hổ thẹn như vậy chỉ được xem đến với lòng thương hại và sự khinh miệt, trong khi Lily...

“Cô ta có thể làm bất cứ điều gì, dù có kinh tởm đến đâu, và tất cả cánh đàn ông đều càng tôn thờ cô ta hơn vì việc đó!”

Phu nhân Conyngham kêu ca thành tiếng. “Cô ta thu hút tai tiếng cũng như mật hút ong vậy. Nếu cô ta là bất kỳ một phụ nữ nào khác, cô ta hẳn sẽ bị hủy hoại đến hơn cả tá lần rồi. Thậm chí cả George thân yêu của tôi cũng không phải chịu đựng bất kỳ lời phê bình nào về cô ta cả. Làm sao cô ta xoay sở được thế?”

“Đó là bởi vì cô ta xử sự như một người đàn ông,” phu nhân Wilton đáp lại chua cay. “Đánh bạc, săn bắn, nguyên rửa, và vận động chính trị...họ bị quyến rũ bởi sự mới lạ của một phụ nữ có những hành động nam tính như vậy.”

“Trông cô ta không hề nam tính,” phu nhân Conyngham gầm gừ, quan sát hình hài thanh nhã bọc trong lớp vải ướt nhẹp.

Yên chí Lily đã được an toàn, những người đàn ông tụ tập quanh cô phá ra cười và vỗ tay cho sự táo bạo của cô. Đẩy những lọn tóc xoắn sũng nước ra khỏi mắt, Lily toe toét và làm một động tác nhún gối tong tổng nước. “Chà, đó là cái mũ ưa thích nhất của tôi,” cô nói, xem xét cái cục vải đã bị hủy hoại trong bàn tay cô.

“Trời ơi,” một trong những người quan sát ca thán đầy ngưỡng mộ, “cô thực sự không sợ gì cả, đúng không?”

“Chắc chắn rồi,” cô nói, khiến họ cười thầm. Những dòng nước nhỏ chạy dọc xuống cổ và vai cô. Lily quết chúng bằng tay và quay đi để lắc cái đầu ướt đầm của cô thật mạnh. “Liệu một trong các ngài, những quý ông thân, thân mến, có thể vui lòng tìm về cho tôi một chiếc khăn dài và có lẽ là một cốc rượu làm ấm người trước khi tôi bị chết vì...” Giọng cô lạc đi khi cô bắt gặp một dáng vẻ đứng lặng im qua màn tóc xoắn ướt đầm.

Các chuyển động diễn ra xung quanh cô khi cánh đàn ông rải rác đi tìm khăn lau, đồ uống nóng, bất kỳ cái gì khiến cô thoải mái. Nhưng cái người đứng cách vài bước chân đó không hề di chuyển. Chậm rãi Lily thẳng người lên và vuốt mái tóc của cô ra sau, đáp trả cái nhìn chăm chăm cứng rắn của anh ta. Anh ta là một người lạ. Cô không biết tại sao anh ta nhìn cô chăm chăm theo cách đó. Cô đã quen với những ánh mắt ngưỡng mộ của cánh đàn ông...nhưng đôi mắt anh ta lạnh lùng, vô cảm...và miệng anh ta căng lên khinh bỉ. Lily đứng im không di chuyển, cơ thể mảnh mai của cô run rẩy.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ vàng óng rực rỡ không tì vết đi cùng với những đường nét thần thánh đến vậy. Cơn gió nhẹ thổi những lọn tóc của anh ta ra khỏi trán, để lộ điểm hấp dẫn ở chỗ cằm chữ v trên đó. Khuôn mặt quý tộc như điều hâu của anh ta cứng rắn và buồng bình đầy ấn tượng. Trong đôi mắt anh, xám rực rỡ, có một sự trống trải mà Lily biết rằng nó sẽ săn đuổi cô rất lâu về sau. Chỉ những ai đã trải qua cùng một nỗi tuyệt vọng đau đớn những ấy mới có thể nhận ra nó trong một người khác.

Bị bối rối sâu sắc bởi ánh mắt của người xa lạ, Lily quay lưng lại với anh ta và cười rạn rở với những người hâm mộ đang đến gần, những kẻ đang nặng trĩu các khăn tắm, áo choàng, và đồ uống nóng hôi hổi. Cô xua đuổi hết những ý nghĩ về người đàn ông vô danh ra khỏi tâm trí. Ai mà thèm quan tâm đến quan điểm của vài tên quý tộc hẹp hòi về cô cơ chứ?

“Cô Lawson,” Bá tước Bennington nhận xét với nét mặt quan tâm, “ta e rằng cô sẽ bị cảm lạnh mất. Nếu cô muốn, ta sẽ vinh dự được chèo thuyền đưa cô vào bờ.”

Khám phá ra rằng cô đang đánh lập cập vào vành chiếc ly, khiến cô không thể uống được, Lily gật đầu biết ơn. Cô với bàn tay hơi xanh về phía cánh tay anh ta và giật mạnh để khiến anh ta cúi thấp đầu xuống. Đôi môi đóng băng của cô đến gần tai anh ta. “Nhanh lên, la-làm ơn,” cô thì thầm. “Tôi ng-nghĩ mình có thể hơi bốc đồng một chút. Nhưng đừng n-nói với ai là tôi đ- đã nói thế nhé.”

Alex Raiford, một người đàn ông được biết đến nhờ khả năng kiềm chế, và sự tách biệt của mình, đang đấu tranh chống lại một cơn tức giận không thể kìm chế được. Người phụ nữ lồ lắg...mạo hiểm sức khỏe, thậm chí là mạng sống của cô ta, để thu hút sự chú ý vào mình. Cô ta hẳn là một gái điểm hạng sang, một người được biết đến trong vài phạm vi chọn lọc. Không người nào dù chỉ với một mảnh danh tiếng cần bảo vệ lại hành xử như thế. Alex nới lỏng bàn tay và xoa xoa lòng bàn tay lên áo choàng. Lòng ngực anh cảm thấy bị siết chặt và thắt lại. Tiếng cười can đảm, ánh mắt sống động, mái tóc đen của cô ta chúa ơi, cô ta khiến anh nhớ đến Caroline.

“Cậu chưa từng gặp cô ấy trước đây, phải không?” anh nghe thấy một giọng thích thú rin rít gần đó. Ngài Evelyn Downshire, một quý ông già tử tế đã quen biết cha anh, đang đứng gần đó. “Đàn ông luôn có cái nhìn đó khi họ thấy cô ấy lần đầu tiên. Cô ấy khiến ta nhớ đến hầu tước phu nhân Salibury trong những ngày tháng huy hoàng của bà. Người phụ nữ lộng lẫy.”

Alex tách ánh mắt mình khỏi tạo vật rực rỡ ấy. “Tôi không thấy cô ta đáng ngưỡng mộ đến thế,” anh đáp lại lạnh lùng.

Downshire cười thầm, để lộ một hàm răng màu ngà có cấu trúc hoàn hảo. “Nếu ta là một chàng trai trẻ, ta sẽ quyến rũ cô ấy.” Ông nói trầm ngâm. “Thực tình ta sẽ làm thế. Cô ta là người cuối cùng trong nhóm của mình, cậu biết đấy.”

“Nhóm nào chứ?”

“Trong thời của ta, có rất nhiều người như họ,” Downshire mơ màng với một nụ cười đắm chiêu. “Để thuần hóa họ phải có kỹ năng và sự sáng suốt...ô, lúc nào cũng cần phải quản lý họ....rắc rối, những rắc rối thú vị...”

Alex nhìn lại người phụ nữ đó. Cô ta có một khuôn mặt thật thanh tú, trắng muốt và hoàn hảo, với đôi mắt đen bùng cháy. “Cô ta là ai?” anh hỏi, nửa mê mụ. Khi không có lời đáp lại, anh quay ra và nhận thấy rằng Downshire đã lững thững đi mất.

Lily trèo ra khỏi chiếc xe và đi tới cửa trước của ngôi nhà trong cùng dãy nhà ở khu quảng trường Grosvenor của cô. Cô chưa từng cảm thấy khó chịu đến thế này trong đời.

“Đáng đời mình,” cô lầm bầm, đi bộ lên các bậc thang trước cửa trong khi người quản gia, Burton, quan sát từ ngưỡng cửa. “Thật là một việc làm ngu ngốc.” Dòng sông Thames, trong tất cả những phế thải của Luân Đôn đã bị đổ rác bừa bãi, không phải là một chốn thích hợp để bơi lội. Cú nhảy vào dòng nước của cô đã bỏ lại quần áo và làn da cô hư hỏng với một mùi hương khó chịu rõ rệt. Bàn chân cô kêu lép bép trong đôi dép ướt đầm. Cái âm thanh kỳ cục ấy, không kể đến diện mạo của cô, khiến cho lòng mày Burton hằn sâu xuống như một đường rãnh. Đối với Burton điều đó là không bình thường, ông luôn chào đón những tai ương của cô mà không biểu lộ gì.

Trong hai năm qua, Burton đã là đáng vóc thống trị trong ngôi nhà, thiết lập ra luật lệ cho cả người hầu cũng như các vị khách. Khi chào đón các vị khách viếng thăm trong nhà cô, thái độ nghi lễ cứng nhắc của Burton truyền đạt lại rằng Lily là một người quan trọng. Ông lờ đi những lời nói điên rồ và những chuyển phư lưu của cô như thể chúng không hề tồn tại, đối xử với cô như một quý bà không tỳ vết mặc dù cô hiếm khi hành xử như vậy. Lily biết quá rõ rằng cô sẽ không được chính những người hầu của mình kính trọng nếu không có sự hiện diện oai nghiêm của Burton. Ông là một người đàn ông cao, có râu với một vòng ngực rắn chắc, bộ râu xám gọn ghẽ bao quanh một khuôn mặt nghiêm nghị. Không một vị quản gia nào khác trên nước Anh lại có được sự kết hợp đặc biệt giữa thái độ ngạo mạn và tôn kính của ông.

“Tôi tin là cô đã tận hưởng bữa tiệc trên sông, thưa cô?” ông hỏi thăm.

“Một bữa tiệc tuyệt vời,” Lily nói, cố cho giọng thật sôi nổi. Cô đưa ông một cốc nhưng sừng nước, được tô điểm bằng một sợi lông vũ màu hồng xơ xác. Ông ngậy ra nhìn chăm chăm vào cái vật đó. “Chiếc mũ của tôi,” cô giải thích, và lép bép đi vào trong ngôi nhà, để lại một vệt ướt đầm theo chân.

“Cô Lawson, một vị khách đang chờ cô đến trong phòng khách. Ngài Stamford.”

“Zachary ở đây ư?” Tin đó làm Lily vui hẳn lên. Zachary Stamford, một anh chàng trẻ nhạy cảm và thông minh, đã là một người bạn thân thiết trong một thời gian dài. Anh ta yêu em gái cô, Penelope. Không may anh lại là con trai thứ ba của hầu tước vùng Hertford, tức là anh sẽ không bao giờ thừa kế tước hiệu hay của cải có khả năng làm thỏa mãn những kế hoạch tham vọng của nhà Lawsons. Từ khi việc Lily sẽ không bao giờ cưới chồng trở nên rõ ràng, những giấc mơ thăng cấp trong xã hội của bố mẹ cô đều tập trung vào Penelope. Lily cảm thấy tội nghiệp cho em gái cô, người đã đính hôn với ngài Raiford, bá tước của Wolverton...một người đàn ông Penelope được cho là thậm chí còn không biết rõ. Zachary hẳn phải đang chịu đựng lắm.

“Zachary đã ở đây bao lâu rồi?” Lily hỏi.

“Ba tiếng rồi, thưa cô. Ngài ấy quả quyết về một vấn đề công việc khẩn cấp. Ngài ấy cũng đã nói rõ rằng sẽ chờ bao lâu cũng được để gặp cô.”

Sự tò mò của Lily bị đánh thức. Cô liếc nhìn cánh cửa đã đóng lại của phòng khách, được đặt giữa hai cánh tay vịn của chiếc cầu thang đôi. “Khẩn cấp, hmmm?” Tôi sẽ gặp ngài ấy ngay đây. Ồ... đưa ngài ấy lên phòng khách trên gác của tôi. Tôi phải thoát khỏi những thứ sừng nước này đã.”

Burton gật đầu mà không biểu lộ gì. Phòng khách, gắn với phòng ngủ của Lily qua một căn phòng chờ nhỏ, được dành riêng cho những cuộc gặp thân thiết nhất của Lily. Chỉ vài người được cho phép lên đó, dù một con số không kể xiết đã cố giành giật lời mời. “Vâng, thưa cô Lawson.”

Zachary đã không hề thấy khó khăn gì khi ngồi đợi trong phòng khách của Lily. Thậm chí với tâm trạng lo âu, anh cũng không thể không chú ý rằng có thứ gì đó về số 38 Grosvenor khiến cho một người đàn ông cảm thấy thoải mái lạ thường. Có lẽ đó là gì đó liên quan đến sự phối hợp màu sắc. Phần lớn phụ nữ trang trí tường của họ bằng những màu nhạt hợp thời trang – xanh dương lạnh, hồng băng, hoặc vàng, được trang trí với những hình xoắn và các cột dọc. Những chiếc ghế mạ vàng nhỏ bé không thoải mái với những chiếc đệm trơn là hình mẫu, chúng và những chiếc sofa có những cái chân xinh xắn trông không đủ khả năng chịu đựng bất kỳ sức nặng thực sự nào. Nhưng căn hộ của Lily được trang trí bằng những màu sắc sống động, ấm áp, với những đồ đạc cứng cáp mời mọc một người đàn ông đặt chân lên. Các bức tường được bao phủ với những cảnh săn bắn, những hình chạm trổ và vài bức chân dung rất có óc thẩm mỹ. Ở nhà cô thường xuyên có những buổi tụ họp của những nhà văn, những người lập dị, công tử bột và chính trị gia, dù cho nguồn cung cấp rượu của Lily không thể tin cậy được – thỉnh thoảng dồi dào, thỉnh thoảng ít ỏi thừa thớt.

Rõ ràng tháng này Lily đã trang bị dư dả, vì một trong những người hầu mang cho Zachary một bình đựng brandy ngon tuyệt và một cái cốc trên khay bạc. Cô ta cũng trao cho anh một số của tờ Times, được ép phẳng và khâu lại dọc gáy, cùng một khay bánh bích quy ngọt. Tận hưởng cảm giác thoải mái, Zachary hỏi một tách trà và thư giãn với tờ báo. Khi anh ăn nốt những miếng bích quy cuối cùng, Burton mở cánh cửa ra.

“Cô ấy đã về nhà chưa?” Zachary hỏi háo hức, nhảy đứng lên chân.

Burton nhìn anh kiên quyết. “Cô Lawson sẽ gặp ngài ở trên gác. Nếu ngài cho phép tôi dẫn đường, ngài Stamford...”

Zachary theo ông lên cầu thang uốn cong, với hàng lan can xoắn phức tạp, và những chấn song được cọ bóng loáng. Anh bước vào phòng khách, nơi một ngọn lửa rực rỡ tỏa sáng từ một lò sưởi bằng đá cẩm thạch nhỏ, và chiếu sáng những tấm màn treo tường bằng lụa màu xanh lục, màu đồng, và xanh dương. Sau một hoặc hai phút, Lily xuất hiện ở ngưỡng cửa nối với phòng ngủ của cô.

“Zachary!” cô kêu lên, vội vã tới trước và bắt tay anh. Zachary mỉm cười khi anh cúi xuống để vuốt nhẹ lên bờ má mềm mại của cô với một nụ hôn hơi hột. Nụ cười của anh đóng băng khi nhận ra rằng cô chỉ mặc một cái áo choàng, bàn chân trần của cô thò ra dưới đuôi áo dài quét sàn. Đó là một cái áo choàng kín đáo, nặng và dày, cổ áo được trang trí bằng lông thiên nga, nhưng nó vẫn là một loại quần áo trong danh mục “không nên nhắc đến.” Anh bước lùi lại tự động phản ứng với suy nghĩ ấy, nhưng không phải trước khi anh nhận thấy rằng tóc cô đang khô đi thành những cục bông, và cô có mùi khá là...khác thường.

Bất chấp điều đó, Lily vẫn xinh đẹp một cách ấn tượng. Đôi mắt của cô đen như nhụy hoa hướng dương, được làm thêm thêm bởi một hàng lông mi dày. Làn da cô có một ánh sáng trắng mịn, bóng láng, và cổ họng cô là một đường thanh nhã và tinh khiết. Khi cô mỉm cười như cô đang làm bây giờ, đôi môi cô là một đường cong ngọt ngào đáng chú ý, như thể cô là một thiên thần bé bỏng. Về ngoài ngày thơ của cô dễ khiến người ta lầm lẫn. Zachary đã thấy cô đối xử với những lời lăng mạ xảo quyệt bằng sự kiêu kỳ và riêng biệt hàng đầu, và rồi hét những lời thô tục với một tên móc túi đã cố ăn trộm của cô.

“Lily?” anh hỏi ngập ngừng, và anh không thể dừng nhìn mũi khi nhận phải một luồng hơi khác.

Cô bật cười trước nét mặt của anh và xua xua khoảng không trước mặt. “Em hẳn sẽ tắm trước, nhưng anh nói mỗi bận tâm của anh là khẩn cấp. Thứ lỗi cho em vì đã bốc thứ mùi độc hại – ngày hôm nay sông Thames khá là lảm cá.” Trước cái nhìn chằm chằm không hiểu được của anh, cô thêm vào. “Chiếc mũ của em đã bị một cơn gió mạnh thổi xuống sông.”

“Trong khi em đang đợi nó ư?” Zachary hỏi bối rối.

Lily toe toét. “Không hẳn. Nhưng đừng nói về nó – em thích nghe về chuyện đã mang anh đến Luân Đôn hơn.”

Anh ra dấu tới quần áo của cô, hay chính xác hơn là sự thiếu quần áo của cô, không thoải mái. “Em không thích mặc đồ trước ư?”

Lily trao cho anh một nụ cười trêu mếu. Có những thứ không bao giờ thay đổi ở Zachary. Đôi lông mày nâu mềm mại, khuôn mặt biểu cảm, mái tóc được chải chuốt gọn gàng, tất cả điều đó đều gợi cho cô nhớ đến một cậu bé ăn mặc đến nhà thờ. “Ồi, đừng đỏ mặt và làm ầm ĩ lên. Em được che chắn rất đầy đủ. Em không mong chờ tính e lệ đó ở anh đâu, Zachary. Sau rốt thì, anh đã hỏi cưới em một lần.”

“Ồ, phải, chà...” Zachary cau mày. Lời cầu hôn đã được thốt ra và bị từ chối nhanh đến mức anh gần như quên mất nó. “Cho đến ngày hôm đó Harry đã là bạn thân nhất của anh. Khi cậu ta bỏ rơi em với thái độ hèn nhát ấy, anh đã cảm thấy hành động như phụ tá của cậu ấy là điều một quý ông nên làm.”

Điều đó kích động một tràng cười. “Phụ tá của anh ta? Trời ơi, Zachary, đó là một lời hứa hôn, chứ không phải một trận đấu súng!”

“Và em đã gạt bỏ lời cầu hôn của anh,” anh nhớ lại.

“Cậu bé thân mến, em hẳn sẽ khiến anh khốn khổ, cùng cách em đã khiến Harry khốn khổ. Đó là lý do anh ta rời bỏ em.”

“Điều đó không thể bào chữa cho việc cậu ta hành động vô danh dự đến vậy.” Zachary nói kiên quyết.

“Nhưng em mừng là anh ấy đã làm thế. Nếu không, em hẳn sẽ không bao giờ du lịch vòng quanh thế giới với cô Sally kỳ cục của em được, và bà hẳn sẽ không bao giờ để lại tài sản của bà cho em, và em sẽ...” Lily dừng lại và và rùng mình thanh tú. “có chồng.”

Cô mỉm cười và ngồi xuống trước ngọn lửa, ra dấu cho anh cùng làm như vậy. “Vào lúc đó, tất cả những gì em có thể nghĩ đến là trái tim tan vỡ của mình. Nhưng em ghi nhớ lời cầu hôn của anh như là một trong những thứ tử tế nhất từng xảy ra với em. Một trong số ít những lần một người đàn ông đã hành động không ích kỷ vì lợi ích của em. Thực ra là lần duy nhất. Anh đã chuẩn bị hy sinh hạnh phúc riêng của mình và cưới em, chỉ để cứu vãn niềm tự hào đã bị tổn thương của em.”

“Có phải đó là lý do em duy trì tình bạn với anh qua từng đầy năm không?” Zachary hỏi với nỗi ngạc nhiên. “Với tất cả những người thanh lịch, được giáo dục hoàn hảo mà em biết, anh luôn tự hỏi tại sao em còn bạn tâm đến anh.”

“Ồ, vâng.” Cô nói khô khốc. “Những kẻ tiêu tiền như rác, lừa dối vô tích sự, và trộm cắp. Thật là một sự xếp hạng bạn bè mà em có. Rõ ràng là em không loại trừ hoàng tộc và các chính trị gia.” Cô mỉm cười với anh. “Anh là người đàn ông tử tế nhất mà em biết.”

“Tính tử tế đã cho anh nhiều thứ đấy, phải không?” anh nói ủ rũ.

Lily nhìn anh ngạc nhiên, băn khoăn không hiểu điều gì đã khiến Zachary, một người mơ mộng quanh năm, lại trông thiếu não đến thế. Quả thực có vài thứ hẳn phải không đúng rồi. “Zach, anh có rất nhiều phẩm chất tuyệt vời. Anh hấp dẫn -”

“Nhưng không đẹp trai,” anh nói.

“Thông minh -”

“Nhưng không lạnh lợi. Không tí nào.”

“Sự lạnh lợi thường sinh ra từ tính ác ý, thứ mà em vui mừng nói rằng anh không có. Giờ thì hãy dừng ngay việc ép buộc em phải ca tụng anh, và nói cho em nghe lý do anh lại đến đây.” Ánh mắt cô sắc bén. “Đó là Penelope, phải không?”

Zachary nhìn chằm chằm vào đôi mắt rực lửa của cô. Anh cau mày và thở dài sườn sượt. “Em gái và bố mẹ em đang ở với Wolverton ở Raiford Park, chuẩn bị cho đám cưới.”

“Chỉ còn cách vài tuần nữa.” Lily trầm ngâm, làm ấm những ngón chân trần của cô trước ngọn lửa lò bếp. “Em đã không được mời. Mẹ sợ rằng em sẽ gây ra vài trò hề.” Âm thanh tiếng cười của cô nhuốm vẻ sầu muộn. “Bà lấy đâu ra những ý tưởng ấy kia chứ?”

“Quá khứ của em không tiến cử nhiều cho em lắm -” Zachary cố giải thích, và cô ngắt lời với sự sốt ruột thích thú.

“Phải, tất nhiên em biết điều đó.”

Cô đã bắt hòa đến mức không nói chuyện với gia đình mình một thời gian rồi. Những mối quan hệ ấy đã bị chính bàn tay cầu thủ của cô cắt đi cách đây nhiều năm. Cô không hề biết điều gì đã khiến cô nổi loạn chống lại những luật lệ khuôn phép mà gia đình cô đã giữ gìn rất chặt chẽ, nhưng giờ điều đó không quan trọng nữa. Cô đã gây ra những tội lỗi mà sẽ không bao giờ được tha thứ. Nhà Lawsons đã cảnh báo cô rằng cô sẽ không bao giờ có thể quay lại. Vào lúc đó, Lily đã cười vào bộ mặt không tán thành của họ. Giờ cô đã quá quen với mùi vị của sự hối hận. Rầu rĩ, cô mỉm cười với Zachary. “Thậm chí em cũng sẽ không làm gì khiến Penny xấu hổ. Hay lạy trời, làm nguy hại đến mục tiêu có một bá tước giàu có trong gia đình. Giấc mơ ưa thích nhất của mẹ.”

“Lily, em đã từng gặp hôn phu của Penelope chưa?”

“Hmm ...chưa hẳn. Một lần em đã thoáng thấy anh ta ở Shropshire suốt lúc mở đầu mùa săn gà gô. Cao và lăm lăm, anh ta đã biểu hiện thế.”

“Nếu anh ta cưới Penelope, anh ta biến cuộc sống của cô ấy thành địa ngục.” Zachary dự định lời phát biểu đó sẽ làm choáng váng, gây xúc động, thúc đẩy cô hành động ngay lập tức.

Lily không xúc động. Đôi lông mày đen, xiên xiên của cô nhú lại vào nhau, và cô ngắm nhìn anh gần như với sự suy xét lí trí độc lập. “Đầu tiên, Zach, không có ‘nếu’ về chuyện đó. Penny sẽ cưới Wolverton. Con bé sẽ không bao giờ bất tuân ước nguyện của cha mẹ em. Thứ hai, việc anh yêu nó hầu như không phải là một bí mật -”

“Và cô ấy yêu anh!”

“- và do đó anh có thể có khuynh hướng thổi phồng tình huống này cho những mục đích của riêng mình.” Cô nhướn lông mày lên một cách ẩn tượng. “Hmmm?”

“Trong vấn đề này anh không thể thổi phồng! Wolverton sẽ thô bạo với cô ấy. Anh ta không yêu cô ấy, trong khi anh sẽ chết vì cô ấy.”

Anh ta còn trẻ và quá cường điệu, nhưng rõ ràng anh ta chân thành. “Ô, Zach.” Lily cảm thấy trào dâng lòng trắc ẩn đối với anh. Sớm hay muộn người ta cũng sẽ bị dẫn tới việc yêu ai đó mà họ có thể không bao giờ có được. May mắn thay, một lần là đủ để cô học được bài học đặc biệt đó. “Anh sẽ nhớ, em đã khuyên anh rất lâu trước đây rằng hãy dụ dỗ Penelope chạy trốn với anh,” cô nói. “Hoặc thế hoặc làm con bé mất danh dự để bố mẹ em phải cho phép đám cưới này. Nhưng giờ thì đã quá muộn rồi. Họ đã tìm thấy một con chim bồ câu béo tốt hơn anh để vật lông.”

“Alex Raiford không phải một con chim bồ câu,” Zachary nói u ám. “Anh ta giống sư tử nhiều hơn – một sinh vật lạnh lùng, hoang dã, sẽ khiến em gái em khốn khổ suốt những ngày còn lại của cô ấy. Anh ta không có khả năng yêu. Penelope khiếp hãi anh ta. Hỏi vài người bạn của em về anh ta. Hỏi bất kỳ ai. Họ sẽ đều nói cho em cùng một điều – anh ta không có trái tim.”

Chà. Một người đàn ông không có tim. Cô đã gặp phần của mình trong số những kẻ đó. Lily thở dài. “Zachary, em không có lời khuyên nào để trao cả,” cô nói hối tiếc. “Em yêu em gái mình, và tự nhiên việc thấy nó hạnh phúc sẽ khiến em vui mừng. Nhưng không gì em có thể làm được cho một trong hai người cả.”

“Em có thể nói chuyện với gia đình mình,” anh ta cầu xin. “Em có thể viện ra những lý do của anh.”

“Zachary, anh biết em là một người bị gia đình ruồng bỏ. Lời của em không có trọng lượng với họ. Em đã không có trong những lời cầu nguyện tốt lành của họ hàng năm trời rồi.”

“Làm ơn. Em là hy vọng cuối cùng của anh. Làm ơn đi mà.”

Lily nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đau khổ của Zachary và lắc đầu vô vọng. Cô không muốn là nguồn hy vọng của bất kỳ ai cả. Anh chỉ có một nguồn tiếp tế hy vọng đã bị cạn kiệt. Không thể ngồi im được nữa, cô nhảy bật dậy và rảo bước quanh căn phòng, trong khi anh vẫn ngồi im như chết trong ghế.

Zachary nói như thể anh sợ rằng chỉ một từ ngữ sai lầm cũng sẽ khiến anh hồng hân. “Lily, nghĩ xem em gái em cảm thấy thế nào. Cố tưởng tượng xem một người phụ nữ mà không có sức mạnh hay tự do thì sẽ như thế nào. Sợ hãi, phụ thuộc vào những kẻ khác, vô vọng,...ô, anh biết đấy là một cảm xúc hoàn toàn xa lạ với một người như em, nhưng -”

Anh bị ngắt ngang bởi một tiếng cười chua cay. Lily đã ngừng bước và đang đứng gần chiếc cửa sổ phủ rèm nặng nề. Cô ngả lưng vào tường, một chân khệu xuống cho đến khi đầu gối cô hiện ra qua lớp vải áo choàng màu ngà. Xem xét anh với đôi mắt rực sáng, chế giễu, cô trao cho anh một nụ cười tăm tối nhạt báng. “Hoàn toàn xa lạ,” cô lặp lại.

“Nhưng cả Penelope và anh đều lạc lối...bạn anh cần ai đó giúp mình, hướng dẫn bạn anh đi tới con đường bạn anh được định sẵn là cùng với nhau.”

“Trời ơi, thật thì vị làm sao.”

“Ôi, Chúa ơi, Lily, em không biết đối với tình yêu nó là gì ư? Em không tin vào nó ư?”

Lily quay đi, kéo kéo vài sợi tóc ngắn, rối bù của cô. Cô xoa trán mệt mỏi. “Không, không phải tình yêu kiểu đó,” cô nói trong thái độ điên cuồng. Câu hỏi của anh làm cô rối trí.

Bất chợt cô ước gì anh sẽ đi, và mang theo ánh mắt tuyệt vọng của mình đi cùng. “Em tin vào tình yêu một người mẹ dành cho đứa con của mình. Và tình yêu giữa anh chị em. Em tin vào tình bạn. Nhưng em chưa từng nhìn thấy một cặp đôi lãng mạn nào kéo dài. Họ đều được trù định trước là sẽ kết thúc với ghen tuông, tức giận, lạnh nhạt...” Cô đứng thẳng mình lên để nhìn anh lạnh lùng. “Hãy giống như tất cả những người đàn ông khác, bạn thân mến. Cười vì lợi lộc, rồi lấy một cô nhân tình sẽ mang đến tất cả tình yêu anh cần chừng nào anh còn sẵn lòng giữ cô ta.”

Zachary nao núng như thể cô vừa mới tát anh. Anh nhìn cô chằm chằm như chưa bao giờ nhìn cô trước đó, đôi mắt dịu dàng của anh buộc tội. “Lần đầu tiên,” anh nói run rẩy, “anh có thể tin vài điều mà những kẻ khác nói về em. Th-thứ lỗi cho anh vì đã đến đây. Anh đã tưởng em có thể mang đến một chút giúp đỡ. Hay ít nhất cũng là sự an ủi.”

“Quý tha ma bắt!” Lily nổ tung, sử dụng câu nguyên rửa ưa thích nhất của cô. Zachary nhấp nháy mắt nhưng vẫn ngồi nguyên trên ghế. Trong ngạc nhiên, Lily nhận ra rằng mong mỏi của anh lớn đến thế, hy vọng của anh bướng bỉnh đến thế. Và cô, trong tất cả mọi người, nên hiểu rõ việc bị chia cách khỏi người mình yêu khăng khít đến thế nào. Chậm rãi cô đi tới bên anh và ấn một nụ hôn vào trán anh, vuốt tóc anh ra sau như thể anh là một cậu bé. “Thứ lỗi cho em,” cô lẩm bẩm hối hận. “Em là một kẻ xấu xa ích kỷ.”

“Không,” anh nói bối rối. “Không, em là -”

“Em chính là vậy, em thật là không thể chịu được. Tất nhiên em sẽ giúp anh, Zachary. Em luôn luôn hoàn trả các món nợ của mình, và món nợ này đã tồn tại lâu rồi.” Bất chợt cô lao đi và sải bước quanh căn phòng với nguồn năng lượng mới, nhai nhai các khớp ngón tay như thể cô là một con mèo đang điên cuồng chải chuốt cho mình. “Giờ hãy để em nghĩ...để em nghĩ”

Sững sờ bởi sự thay đổi thái độ mau lẹ của cô, Zachary ngồi đó và im lặng quan sát.

“Em sẽ phải gặp Wolverton,” cuối cùng cô nói. “Em sẽ tự mình đánh giá tình hình.”

“Nhưng anh đã nói với em anh ta thế nào rồi.”

“Em phải hình thành ấn tượng của riêng mình về anh ta. Nếu em tìm ra rằng Wolverton không hề thô lỗ hay kinh khủng như anh đã vẽ ra, em sẽ phải bỏ mặc vấn đề này lại.” Những ngón tay nhỏ nhắn của cô lồng vào nhau và cô uốn cong chúng lên và xuống, như thể để chúng linh hoạt hơn trước khi túm lấy dây cương của một chú ngựa và giục chúng vào vòng săn. “Quay về vùng quê đi, Zach, và em sẽ báo tin cho anh biết khi em đã quyết định.”

“Nếu em khám phá ra rằng anh đúng về anh ta thì sao? Sau đó sẽ thế nào?”

“Sau đó,” cô nói thực tế. “Em sẽ làm bất kỳ điều gì mình có thể để giúp anh giành lấy Penny.”

2. Chương 2

Cô hầu chính bước vào phòng với cánh tay nặng trĩu bộ quần áo lộng lẫy cho buổi tối. “Không, Annie, không phải bộ váy hồng,” Lily nói, ra dấu qua vai. “Tối nay ta muốn thứ gì đó táo bạo hơn. Thứ gì đó xấu xa.” Cô ngồi ở bàn trang điểm, nhìn chăm chú vào một chiếc gương oval khung mạ vàng và chạy các ngón tay qua những lọn xoắn màu đen ngang bướng của mình.

“Cái màu xanh dương có các ống tay xẻ-và-phồng với cái cổ thấp thì sao ạ?” Annie gợi ý, khuôn mặt tròn trịa phình lên trong một nụ cười. Sinh ra và lớn lên ở nông thôn, cô ta bị mê hoặc với toàn bộ các kiểu thời trang rắc rối được tạo ra ở Luân Đôn.

“Hoàn hảo! Ta luôn luôn thắng nhiều hơn khi mặc bộ đó. Tất cả các quý ông đều nhìn chăm chăm vào ngực ta thay vì tập trung vào các quần bài của họ.”

Annie cười thầm và đi tìm bộ váy, trong khi Lily buộc một dải băng màu bạc và ngọc bích quanh trán. Một cách nghệ thuật, cô đổ vài sợi tóc xoắn rơi xuống trên dải ruy băng rực rỡ. Cô mỉm cười vào gương, nhưng nó trông giống một cái nhăn nhó hơn. Nụ cười toe toét táo bạo trước kia cô thường sử dụng để đạt được ấn tượng tuyệt vời đã biến mất. Gần đây cô dường như không thể tạo ra thứ gì ngoại trừ những mô phỏng kém cỏi. Có lẽ đó là do sự căng thẳng cô đã phải sống cùng quá lâu.

Lily cau mày thiếu nỗ lực với bóng phản chiếu của mình. Nếu không phải nhờ tình bạn của Derek Craven, đến giờ hẳn cô đã trở nên cay đắng và nhần tâm hơn nhiều. Thật mỉa mai làm sao, khi người đàn ông cay độc nhất cô từng biết lại đã giúp cô giữ lại được những mảnh hy vọng cuối cùng.

Lily biết rằng phần lớn giới thượng lưu tin rằng cô đang bồ bịch với Derek. Cô không ngạc nhiên trước những suy đoán ấy – Derek không phải loại đàn ông có quan hệ thuần khiết với phụ nữ. Nhưng không có sự gắn kết lãng mạn nào giữa họ cả và sẽ không bao giờ có. Anh chưa bao giờ thử hôn cô. Tất nhiên, thuyết phục bất kỳ ai tin vào điều đó cũng là bất khả thi, vì họ đã bị nhìn thấy cùng nhau, như hình với bóng, trong những địa điểm nổi tiếng ưa thích nhất của họ, kéo từ những hàng ghế đắt đỏ nhất ở rạp hát cho tới những chỗ uống rượu tối tăm nhất của vườn Tu viện.

Derek không bao giờ đề nghị tới thăm nhà riêng ở Luân Đôn của Lily, và cô cũng không mời anh. Có những ranh giới vững chắc mà họ không hề vượt qua. Lily thích sự sắp xếp đó, vì nó giữ cho những người đàn ông khác không đưa ra những lời tán tỉnh không mong muốn với cô. Không ai dám xâm phạm thứ được xem là lãnh thổ của Derek Craven.

Có những thứ về Derek Craven mà Lily đã trở nên ngưỡng mộ sau hai năm qua – sức mạnh và sự thiếu hụt hoàn toàn nỗi sợ hãi. Tất nhiên, anh cũng có những lỗi lầm của mình. Anh hoàn toàn không có sự ủy mị. Anh yêu tiền. Tiếng leng keng của đồng tiền là âm nhạc đối với anh, ngọt ngào hơn bất kỳ âm thanh nào mà một cây violon hoặc piano có thể tạo ra. Derek không có sở thích gì đối với hội họa hoặc điêu khắc, nhưng hình khối hoàn hảo của một viên ngọc quý - cái đó anh tán dương. Như sự thiếu hụt cái đẹp nghệ thuật của anh – Lily cũng phải thừa nhận rằng Derek ích kỷ tới tận xương tủy – lý do, cô nghi ngờ, rằng anh chưa bao giờ rơi vào tình yêu. Anh sẽ không bao giờ có thể đặt nhu cầu của bất kỳ ai lên trước bản thân mình. Nhưng nếu anh ít ích kỷ hơn, nếu anh sở hữu một bản tính nhạy cảm và tử tế, hẳn tuổi thơ của anh đã hủy hoại anh rồi.

Derek đã thú nhận với Lily rằng anh được sinh ra trong một cái máng nước, và bị mẹ anh ruồng bỏ. Anh đã được nuôi lớn bởi ma cô, đi điếm, và tội phạm, những kẻ đã chỉ cho anh thấy mặt tối nhất của cuộc sống. Thời trẻ anh đã kiếm tiền bằng cách ăn trộm mỏ mả, nhưng phát hiện ra rằng dạ dày anh quá yếu ớt cho việc đó. Sau đó anh chuyển sang lao động trên bến tàu – xúc phân thú vật, phân loại cá, bất kỳ việc gì mang lại một đồng. Khi anh vẫn còn là một cậu bé, một phu nhân quý tộc đã thoáng thấy bóng anh từ xe của bà ta khi anh mang những chiếc hộp đựng chai rỗng ra khỏi một quán rượu. Bất chấp vẻ ngoài nhếch nhác và bẩn thỉu, vẫn có thứ gì đó về ngoại hình của anh đã hấp dẫn bà ta, và bà ta đã mời anh vào trong xe ngựa của mình.

“Đó là lời nói dối.” Lily đã ngắt ngang giữa câu chuyện đặc biệt đó, quan sát Derek với đôi mắt mở to.

“Đó là sự thực,” anh uể oải nói ngược lại, thư giãn trước ngọn lửa trong phòng riêng của anh, duỗi thẳng đôi chân dài. Với mái tóc đen và khuôn mặt rám nắng, với những đường nét không hoàn hảo như điêu khắc nhưng cũng không hề thô ráp, mà là đầu đó ở giữa, anh đẹp trai...gần như vậy. Hàm răng trắng khỏe của anh hơi khấp khểnh, trao cho anh vẻ ngoài của một con sư tử thân thiện khi anh mỉm cười. Gần như không thể cưỡng lại được, nụ cười đó, dù nó không bao giờ với tới được đôi mắt xanh lục cứng rắn của anh. “Bà ta đưa anh vào xe ngựa của mình, bà ta đã làm thế, và mang anh tới nhà bà ta ở Luân Đôn.”

“Chồng bà ta đã ở đâu?”

“Về nông thôn.”

“Bà ta muốn làm gì với một cậu nhóc bẩn thỉu bà ta lôi lên từ đường phố cơ chứ?” Lily hỏi nghi ngờ, và cau mày khi anh trao cho cô một nụ cười ranh mãnh. “Em không tin chuyện này, Derek! Không một từ điên khùng nào của nó cả!”

“Đầu tiên bà ta cho anh đi tắm,” Derek hồi tưởng, và một nét mặt trầm tư trên khuôn mặt anh. “Chúa ơi...dòng nước nóng...xà bông cục, và nó có mùi thật ngọt ngào...và tắm thả trên sàn nhà...mềm mại. Anh đã rửa cánh tay và khủy tay đầu tiên...làn da anh trông thật trắng trẻo đối với chính anh...” Anh lắc đầu với một nụ cười yếu ớt và nhấp một ít brandy. “Sau đây anh đã run rẩy như một con chó mới sinh.”

“Và rồi em cho rằng bà ta đã mời anh vào giường và anh là một người tình tuyệt diệu, trên bất cứ thứ gì bà ta đã trải nghiệm qua trước đó,” Lily nói mỉa mai.

“Không.” Derek toe toét. “Tệ nhất, giống thế hơn. Làm sao anh biết cách làm hài lòng một người phụ nữ cơ chứ? Anh chỉ biết cách làm hài lòng bản thân mình thôi.”

“Nhưng đâu sao bà ta cũng thích nó hả?” Lily hỏi hoài nghi. Cô đang trải qua cùng một nỗi ngượng ngập cô luôn có liên quan đến những vấn đề thế này. Cô không biết điều gì thu hút đàn ông và phụ nữ lại với nhau, tại sao họ lại khao khát chia sẻ cùng một chiếc giường, tham gia vào một hành động mà quá đau đớn, nhục nhã, và buồn chán đến vậy. Không nghi ngờ việc đàn ông tận hưởng việc đó nhiều hơn phụ nữ nhiều. Tại sao một người phụ nữ lại cố ý tìm kiếm một kẻ lạ mặt nào đó để cặp đôi cùng? Một vệt đỏ lan lên cằm cô và ánh mắt cô hạ xuống, nhưng cô lắng nghe chăm chú khi Derek tiếp tục.

“Bà ta đã dạy anh những gì bà ta thích,” anh nói. “Và anh đã muốn học.”

“Tại sao?”

“Tại sao ư.” Derek do dự, uống nhiều hơn, nhìn chằm chằm vào ngọn lửa nhảy múa. “Bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể động dục, nhưng chỉ một số ít biết hoặc quan tâm đến việc làm hài lòng một người đàn bà. Và nhìn thấy một người đàn bà như vậy, trở nên mềm mại và trơn mượt dưới anh...nó cho một người đàn ông quyền lực, em hiểu không?” Anh liếc đến khuôn mặt bối rối của Lily và cười lớn. “Không, anh cho rằng em không hiểu, cô bé tinh quái tội nghiệp.”

“Em không phải thứ gì tội nghiệp cả,” cô vặn vẹo, nhăn mũi chán ghét. “Và anh có ý gì khi nói ‘quyền lực’?”

Nụ cười anh chuyển sang cô hơi xấu xa. “Cù đuôi của một người phụ nữ đúng cách, và cô ta sẽ làm mọi thứ cho em. Mọi thứ.”

“Thứ,” Lily nói rõ ràng, và lắc đầu sững sốt. “Em không đồng ý với anh, Derek. Em đã có... ý em là, em đã làm...điều đó...và nó không phải những gì em mong đợi tí nào. Và Giuseppe được khắp mọi nơi biết đến như là người tình vĩ đại nhất nước Ý. Mọi người đều nói thế.”

Đôi mắt xanh lục sáng ngời của Derek chứa đầy sự nhạo báng. “Chắc chắn là hẳn ta đã làm đúng chứ?”

“Vì em đã hình thành một đứa trẻ từ hành động đó, hẳn ta hẳn phải làm vài thứ đúng,” Lily vặn vẹo.

“Một người đàn ông có thể làm cha một nghìn đứa con hoang, và vẫn không làm đúng việc đó, bé cưng ạ. Đơn giản như một cái ống tẩu thuốc – em không biết tí gì về việc đó.”

Tự mãn đàn ông, Lily nghĩ, và trao cho anh một cái liếc nói thành lời. Cô không quan tâm người ta làm việc đó thế nào, không có cách khả dĩ nào nó có thể dễ chịu được. Nhấn mặt, cô nhớ đến cái miệng ướt át

của Giuseppe trên da cô, sức nặng ngọt ngào của cơ thể hắn, cơn đau đã chạy xuyên suốt và xuyên suốt cô cho đến khi cô trở nên cứng nhắc trong nỗi đau khổ lặng im...

“Đó là tất cả những gì em có để trao đi ư?” hắn ta đã hỏi gặng bằng thứ tiếng Ý trơn tuột của mình, đôi bàn tay hắn đi khắp cơ thể cô. Cô đã chùn bước khỏi những cái dò dẫm thân mật chỉ mang lại nỗi hổ thẹn, những tìm kiếm mạnh bạo chỉ mang lại nỗi đau. “Ah, em giống hết tất cả những người Anh...lạnh như một con cá!”

Từ rất lâu trước đó, cô đã học được rằng cô không thể tin tưởng đàn ông bằng trái tim mình. Giuseppe đã dạy cô đừng tin tưởng ai bằng cả chính cơ thể mình nữa. Bị lệ thuộc bản thân cô vào điều đó lần nữa, dù là từ bất kỳ người đàn ông nào, cũng sẽ là nhục nhã hơn cô có thể chịu đựng.

Đọc được suy nghĩ của Lily, Derek đứng dậy và tiến đến gần ghế cô. Anh chống hai tay ở trên đầu cô và nhìn chăm chăm xuống cô với đôi mắt xanh lục lấp lánh. Lily nhúc nhích khó chịu, cảm thấy bị bẫy lại. “Em có lỗi cuốn anh, bé cưng ạ,” Derek thì thầm. “Anh muốn được làm người đàn ông chỉ cho em thấy khoái lạc có thể là thế nào.”

Không thích cảm giác bị đe dọa đang bao trùm lên cô, Lily cau mày với anh. “Em sẽ không cho phép anh chạm vào em, đồ khu đông ngạo mạn.”

“Anh có thể nếu anh muốn,” anh đáp lại đều đều. “Và anh sẽ khiến em thích nó. Em cần một cái ngã nhào thật tốt, tệ hơn bất kỳ người phụ nữ nào anh từng biết. Nhưng người tấn công em sẽ không phải là anh.”

“Sao lại không?” Lily hỏi, cổ cho giọng thật lạnh nhạt. Giọng cô rung lên nóng nảy khiến anh mỉm cười.

“Sau đó anh sẽ mất em,” anh nói. “Đó là thứ luôn xảy ra. Và ác quỷ sẽ bị mù mắt trước khi anh để mất em. Nên em sẽ tìm vài người đàn ông nào khác nhắc gót giày cho em. Và anh sẽ ở đây, khi em quay lại với anh. Luôn như vậy.”

Lily im lặng, ánh mắt bắn khoả của cô khóa chặt trên khuôn mặt quả quyết của anh. Có lẽ, cô nghĩ, đây là thứ gần nhất mà Derek từng đến trong việc yêu một ai đó. Anh thấy tình yêu là yếu ớt, và khinh thường sự yếu ớt trong bản thân mình. Nhưng cùng lúc đó, anh phụ thuộc vào tình bạn kỳ quặc của họ. Anh không muốn mất cô...chà, cô cũng không muốn mất anh nữa.

Cô trao cho anh một cái liếc khinh bỉ chế nhạo. “Đó có được coi là một lời tuyên bố yêu mến không?” cô hỏi.

Bầu không khí bị phá vỡ. Derek toe toét và vò rối mái tóc ngắn của cô, kéo những lọn xoắn mượt mà. “Em muốn nó là gì cũng được, em yêu ạ.”

Sau buổi gặp gỡ với Zachary, Lily đi tới Craven's để tìm Derek. Chắc chắn anh sẽ biết gì đó về Wolverton. Derek biết giá trị tài chính của bất kỳ người đàn ông nào trên nước Anh, bao gồm cả những vụ vỡ nợ và tai tiếng trong quá khứ, những khoản thừa kế trong tương lai, và cả những tài sản và khoản nợ chưa trả. Thông qua dịch vụ tình báo của chính mình, Derek cũng thông thạo cả những vấn đề riêng tư trong ý muốn của họ, người đàn ông nào giữ nhân tình, họ trả cô ta bao nhiêu, và số điểm con trai họ đạt được ở Eton, Harrow, và Westfield.

Mặc bộ váy xanh dương nhạt, bộ ngực nhỏ của cô được làm nổi bật bởi thân áo cổ vuông viền một dải dải ten màu kem lấp lánh, Lily đi dạo qua Craven's mà không có người tháp tùng. Sự hiện diện của cô chỉ thu hút một ít sự chú ý, vì đến giờ cô đã là một hình ảnh quen thuộc, một trường hợp kỳ lạ được chấp nhận. Cô là người phụ nữ duy nhất Derek từng cho phép là hội viên của Craven's, và để đổi lại anh đã đòi hỏi sự chân thành tuyệt đối từ cô. Anh là người duy nhất biết về những bí mật tối của cô.

Đôi mắt từ phòng này qua phòng khác, Lily thu hết vào quang cảnh đầu buổi tối ở cung điện bài bạc. Phòng ăn đầy những vị khách cùng hưởng thụ đồ ăn và thức uống hảo hạng. “Những con chim bồ câu,” cô nói dịu dàng, mỉm cười với chính mình. Đó là từ của Derek cho các vị khách của anh, dù không ai ngoài cô từng nghe anh sử dụng nó.

Đầu tiên lũ “chim bồ câu” sẽ ăn những món ăn tuyệt vời nhất Luân Đôn, được chuẩn bị bởi một bếp trưởng mà Derek đã trả một khoản lương không thể hình dung nổi là hai nghìn bảng một năm. Bữa ăn sẽ được thắp từng bởi những chai rượu vang Pháp và Rhenish chọn lọc, những thứ đó Derek chi trả vào chính phí tổn của anh, bề ngoài là do lòng tử tế từ trái tim anh. Một biểu hiện hào phóng như thế sẽ khuyến khích các vị khách tiêu nhiều hơn ở các bàn bài sau đó.

Sau bữa ăn, các thành viên câu lạc bộ sẽ đi xuyên qua tòa nhà để đến các phòng trò chơi. Vua Louis 14 hẳn sẽ cảm thấy ở đây quen thuộc như ở nhà, được bao quanh bởi kính màu, những chiếc đèn chùm lông lầy, hàng tá nhung xanh thẫm, những công trình nghệ thuật sáng chói và vô giá. Nằm ở trung tâm của dinh thự, giống như một viên ngọc đặc biệt, là phòng súc sắc với trần nhà mái vòm. Bầu không khí lấp đầy những tiếng rì rầm kín đáo của trò chơi.

Đi men rìa căn phòng hình bát giác, Lily mê mải giai điệu của con súc sắc ngà kêu lạch kạch trong hộp, tiếng xáo giòn tan của các quân bài, tiếng rì rầm của các giọng nói. Một ngọn đèn được treo ngay trên chiếc bàn súc sắc hình oval, tập trung ánh sáng rực rỡ trên lớp thảm xanh lục và các dấu hiệu màu vàng. Tối nay vài viên chức đại sứ Đức, đôi ba người Pháp tha hương, và một số công tử bột người Anh được nhóm lại quanh bàn súc sắc trung tâm. Một nụ cười nhếch nhếch, khinh bỉ hé ra trên môi Lily khi cô thấy họ mê mải đến thế nào. Những cuộc cá độ được đặt ra và súc sắc quăng đều đều như thói miên. Nếu một người khách nước ngoài đến đây, một người chưa từng nhìn thấy cờ bạc ăn tiền trước đó, anh ta hẳn sẽ cho rằng đang diễn ra vài kiểu lễ nghi tôn giáo nào đó.

Mánh khéo chiến thắng là chơi có suy xét, nhận vào những rủi ro đã được tính toán. Nhưng phần lớn những người đàn ông ở đây không chơi để thắng, họ chơi vì sự kích động trong việc ném mình vào lòng nhân từ của định mệnh. Lily chơi không cảm xúc, thắng không nhiều lắm nhưng liên tục. Derek đã gọi cô là một ‘tay bạc bịp’, là cụm từ tán dương cao nhất đối với anh.

Một cặp chia bài ở bàn súc sắc, Darnell và Fitz, gật đầu kín đáo khi Lily đi qua. Cô có giao thiệp rất tốt với những người làm việc cho Derek, bao gồm cả nhân viên bếp. Bếp trưởng, Monsieur Labarge, luôn khẳng định cô là người ném thử và ca tụng những sáng tạo mới nhất của ông – bánh tôm hùm phủ ruột bánh mỳ và kem, bánh bông lan khoai tây nhỏ, gà gô nhồi quả phỉ và nấm trúp, trứng trắng nhồi hoa quả đông, bánh nướng, và bánh sữa trứng chảy nước miếng phủ các lớp hạnh nhân ép.

Lily liếc quanh phòng súc sắc để tìm vóc dáng đen, mảnh dẻ của Derek, nhưng anh không có ở đó. Khi cô hướng đến một trong sáu cánh cửa uốn vòm, cô nhận thấy một cái chạm nhẹ ở khuỷu tay đeo găng của mình. Quay ra với một nụ cười nửa miệng, cô mong được nhìn thấy khuôn mặt thon nạc của Derek. Không phải Derek, mà là một người Tây Ban Nha cao đeo một phù hiệu vàng trên ống tay áo chỉ rõ anh ta là viên hầu cận của đại sứ. Anh ta cúi người trước cô chiếu lệ, rồi với lấy cô một cách suồng sã láo xược. “Cô đã thu hút sự chú ý của đại sứ Alvarez,” anh ta thông báo cho cô. “Đến đây, ngài ấy muốn cô ngồi cùng. Đi với tôi.”

Giật khuỷu tay của cô ra, Lily nhìn qua căn phòng tới ngài đại sứ, một người đàn ông phục phịch với hàng râu mép mỏng quệt. Ông ta đang say sưa nhìn cô chăm chăm. Với một cử chỉ không thể nhầm lẫn, ông ta ra hiệu cho cô đến chỗ ông ta. Lily quay ánh mắt lại viên hầu cận. “Có một nhầm lẫn ở đây,” cô nói nhẹ nhàng. “Bảo với Ngài Alvarez rằng sự thích thú của ông ấy khiến tôi được phỉnh nịnh, nhưng tôi có những kế hoạch khác cho tối nay rồi.”

Khi cô quay đi, viên hầu cận nắm lấy tay cô và giật cô lại. “Đi nào,” anh ta khẳng định. “Ngài ấy sẽ trả cho khoái lạc của mình.”

Rõ ràng cô đã bị nhầm với một trong những người phụ nữ làm thuê ở Craven’s, nhưng thậm chí họ cũng không phải đối tượng cho kiểu cư xử này, như thể họ là loại gái điếm được tìm thấy ở một góc phố. “Tôi không phải một trong những cô gái làm thuê ở đây,” Lily nói qua kẽ răng. “Tôi không phải để bán, anh hiểu chứ? Giờ thì thả tôi ra.”

Khuôn mặt viên hầu cận tối đi tức giận. Anh ta bắt đầu nói luôn mồm bằng tiếng Tây Ban Nha, cố ép cô ra hướng bàn súc sắc nơi Alvarez đang đợi. Vài vị khách ngừng việc chơi bài của họ lại để quan sát cuộc rối loạn. Khi sự bê bối tham gia cùng với tình trạng cáu giận, Lily bắn một cái liếc đầy sát khí tới chỗ Worthly, quản lý của Derek. Ông đứng dậy từ bàn của mình ở trong góc và bắt đầu hướng về phía họ. Trước khi

Worthy chạm được tới viên hầu cận, Derek xuất hiện một cách kỳ diệu từ trong không khí.

“Chà, giờ thì, ngài Barreda, tôi thấy ngài đã gặp cô Lawson. Một mỹ nhân, phải không?” Khi nói, Derek khéo léo giải thoát Lily khỏi bàn tay túm chặt của anh chàng Tây Ban Nha. “Nhưng cô ấy là một vị khách đặc biệt – vị khách đặc biệt của tôi. Chúng tôi có những phụ nữ khác cho tiện nghi của ngài đại sứ, và có vị ngọt ngào hơn. Cô gái này là một quả táo nhỏ chanh chua, cô ấy là vậy đó.”

“Anh biết anh là cái gì,” Lily lẩm bẩm, trừng mắt nhìn Derek.

“Ngài ấy muốn cô này,” viên hầu cận khẳng khái.

“Ngài ta không thể có cô ấy,” Derek nói, giọng anh dễ chịu. Cung điện sòng bạc là vương quốc riêng của anh, lời anh nói là quyết định cuối cùng trong tất cả các vấn đề.

Lily thấy vẻ bối rối lóe lên trong ánh mắt của anh chàng Tây Ban Nha. Đã một lần thử đối mặt với anh, cô biết chính xác anh làm nản chí đến thế nào. Như thường lệ, Derek mặc một bộ quần áo đắt tiền – một chiếc áo choàng xanh lục, quần bó màu xám ngọc trai, và một chiếc áo sơ mi trắng không tì vết với cà vạt. Nhưng bất chấp bộ quần áo được cắt may trang nhã, Derek vẫn có cái nhìn dữ dội, dày dạn của một người đã dành phần lớn cuộc đời mình trên đường phố. Giờ đây anh chà xát khủy tay bằng loại kem của xã hội thượng lưu, cũng biết rõ như tất cả những người khác rằng hai khủy tay của anh ban đầu dùng để chiếm cứ những vị trí ít cao quý hơn nhiều.

Derek ra dấu tới hai cô gái phục vụ xinh đẹp nhất của anh, họ di chuyển mau lẹ tới vị đại sứ đang cau có, trưng bày những hình ảnh hào phóng của khe ngực. “Không, tôi bảo đảm với ngài, ông ấy sẽ thích hai cô kia hơn...thấy chưa? Vui như chuột sa chĩnh gạo.”

Lily và Barreda dõi theo ánh mắt anh và thấy rằng với sự quan tâm lão luyện của hai người phụ nữ, cái cau có của Alvarez thực sự đã biến sạch. Trao cho Lily cái quắc mắt cuối cùng, viên hầu cận rút lui với vài từ lẩm bẩm.

“Sao anh ta dám chứ,” Lily ca thán phẫn nộ, mặt cô đỏ bừng. “Và sao anh dám? Vị khách đặc biệt của anh ư? Em không muốn bất kỳ ai nghĩ rằng em cần một người bảo hộ. Em hoàn toàn tự quyết định được, và em sẽ cảm ơn anh vì cố nín không ám chỉ thêm khác nữa, đặc biệt trước mặt -”

“Thư giãn, hạ nhiệt độ của em xuống đi. Anh nên để anh ta tiến tới với em, thế có phải không?”

“Không, nhưng anh có thể nhắc đến em với chút ít kính trọng. Và anh đã ở cái nơi chết tiệt nào vậy? Em muốn nói chuyện với anh về một người -”

“Anh kính trọng em, bé cưng ạ, nhiều hơn một người phụ nữ nên được. Giờ thì đi dạo với anh nào. Tại anh - những gì còn lại của nó – là để em nhai đấy.”

Lily không thể ngăn một tiếng cười ngắc, và cô trượt bàn tay mình vào trong vòng tay rắn chắc của Derek. Anh thường thích đưa cô vào chuyển tản bộ qua cung điện sòng bạc của anh, như thể cô là một phần thưởng hiếm có anh vừa thắng được. Khi họ băng qua sảnh chính và đi tới chiếc cầu thang mạ vàng lộng lẫy, Derek chào mừng vài thành viên câu lạc bộ đang bước vào, ngài Millwright và ngài Nevill, một nam tước và một bá tước, đáng kính trọng. Lily ban cho họ một nụ cười rạng rỡ.

“Edward, tôi hy vọng tí nữa ngài sẽ nuông chiều tôi với một ván bài kippi,” Lily nói với Nevill. “Sau khi tôi đã thua ngài tuần trước, tôi rất bứt rứt với một cơ hội đền bù lại cho chính mình.”

Khuôn mặt ngẩn mập của ngài Neville nhăn lại với một nụ cười trả lời. “Chắc chắn rồi, cô Lawson. Tôi trông mong một trận khác đấy.” Khi Nevill và Millwright hướng tới phòng ăn, Nevill bị nghe thấy nói rằng “Đối với một phụ nữ, cô ấy khá là thông minh...”

“Không nhiều hơn chút xíu đâu,” Derek cảnh báo Lily. “Ngày hôm qua ông ta đã đến chỗ anh xin một khoản nợ. Ví tiền của ông ta không đủ sâu để làm hài lòng một tay bạc bịp như em đâu.”

“Chà, vậy của ai?” Lily nói, khiến anh cười thầm.

“Thử ngài Bentick trẻ tuổi đi – bố cậu ta chăm sóc các món nợ khi cậu ta chơi quá sâu.” Cùng nhau họ đi lên chiếc cầu thang hùng vĩ trắng lè.

“Derek,” Lily nói mạnh mẽ, “Em đến đây để hỏi xem anh biết gì về một người đàn ông.”

“Ai?”

“Bá tước Wolverton. Ngài Alexander Raiford.”

Derek nhận ra cái tên ngay lập tức. “Vị quý tộc đã đính hôn với em gái em.”

“Vâng, em đã nghe vài suy đoán khá là đáng lo âu về tính cách anh ta. Em muốn ấn tượng của anh về anh ta.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em sợ rằng anh ta sẽ là một người chồng hung dữ với Penelope. Và vẫn còn thời gian để em làm gì đó về việc này. Đám cưới chỉ còn bốn tuần nữa.”

“Em không đưa cả một con hầu cho em gái em,” anh nói.

Lily hướng thẳng một cái trừng mắt quở trách vào anh. “Điều đó cho thấy anh biết về em ít ỏi đến thế nào! Đúng là chúng em không bao giờ giống nhau nhiều lắm, nhưng em tôn thờ Penny. Con bé dịu dàng, e thẹn, vâng lời những phẩm chất mà em nghĩ là rất đáng ngưỡng mộ ở những phụ nữ khác.”

“Cô ấy không cần sự giúp đỡ của em.”

“Có, nó cần. Penny cũng ngọt ngào và yếu ớt như một con cừu non vậy.”

“Và em được sinh ra với móng vuốt và răng nanh,” anh nói êm ái.

Lily hình mũi lên. “Nếu có gì đó đe dọa hạnh phúc tương lai của em gái em, trách nhiệm của em là làm gì đó với nó.”

“Một vị thánh khát máu, em đấy.”

“Giờ thì kể cho em nghe những gì anh biết về Wolverton đi. Anh biết tất cả mọi thứ về tất cả mọi người mọi người. Và dừng ngay cái việc cười khẩy như thế đi – em không có ý định can thiệp vào công chuyện của bất kỳ ai, hay làm gì đó hấp tấp.”

“Chắc như đ’ình là em sẽ không,” Derek đang cười lớn, tưởng tượng một tình thế lúng túng nữa mà cô có thể đáp mình vào.

“Đình, Derek,” cô khiển trách, phát âm lại từ đó. “Hôm nay anh đã không gặp ông Hastings phải không? Em luôn có thể nói ra khi nào thì anh nhớ mất một bài học.”

Derek trao cho cô một cái liếc cảnh cáo.

Chỉ mình Lily biết rằng hai ngày mỗi tuần Derek thuê một gia sư đặc biệt cố làm mềm trọng âm khu Đông của anh thành một thứ khác quý phái hơn. Đó là một trường hợp vô vọng. Sau hai năm học hành tận tụy, Derek đã xoay sở để nâng cao lối nói của anh từ cấp độ hàng tôm hàng cá tới cấp độ...chà, có lẽ là của một người làm thuê, hay thương nhân. Một cải thiện nhỏ, nhưng hầu như không rõ rệt. “Chữ ‘h’ là sự xuống cấp của ông ấy,” vị gia sư đã một lần nói với Lily trong tuyệt vọng. “Ông ấy có thể nói chúng nếu ông ấy thử, nhưng ông ấy luôn quên búng nó. Đối với ông ấy tôi sẽ là ông ‘astings cho đến khi ông ấy trút hơi thở cuối cùng.”

Lily đã đáp lại với sự pha trộn giữa buồn cười và cảm thông. “Sẽ ổn thôi mà, ông Hastings. Chỉ cần kiên nhẫn. Một ngày nào đó anh ấy sẽ làm ông ngạc nhiên. Cái tiếng h đó không thể ngăn cản anh ấy mãi mãi được.”

“Ông ấy không có tai cho nó,” vị gia sư nói rầu rĩ.

Lily đã không tranh cãi gì. Riêng mình, cô biết rằng Derek sẽ không bao giờ nghe giống một quý ông cả. Điều đó không quan trọng với cô. Cô đã thực sự trở nên thích thú lối nói của anh, sự pha trộn giữa v’s và w’s, những phụ âm mờ hồ rơi xuống tai lại khá là thú vị.

Derek dẫn cô tới ban công chạm khắc, mạ vàng nhìn phòng chính từ trên cao. Đây là nơi ưa thích nhất để nói chuyện của anh, vì anh có thể theo dõi mọi cử động ở các bàn, đầu óc anh không bao giờ ngừng các tính

toán phức tạp. Không một đồng fa-đinh (=1/4 penni), thu được ở quầy kippi, hay một cái búng bài qua các ngón tay lanh lẹ từng thoát được khỏi ánh mắt thận trọng của anh. “Alex Raiford,” anh lẩm bẩm trầm ngâm. “Aye, anh ta đã đến đây lắc khử tay một hay hai lần gì đó. Dù vậy không phải là một con chim bồ câu.”

“Thực hả,” Lily nói ngạc nhiên. “Không phải một con chim bồ câu. Đến từ anh, đó gần như là một lời khen đấy.”

“Raiford chơi khôn ngoan – theo các cuộc rượt đuổi nhưng không bao giờ đi quá sâu.” Derek quay một nụ cười sang cô. “Thậm chí cả em cũng sẽ không thể bịp anh ta được.”

Lily lờ chế nhạo đó đi. “Anh ta có giàu như đồn đại không?”

Câu đó cho ra một cái gật dứt khoát. “Hơn.”

“Có bất kỳ tai tiếng gia đình nào không? Bí mật, rắc rối, bồ bịch trong quá khứ, bất kỳ hành động xấu nào sẽ ảnh hưởng tới tệ đến tính cách anh ta? Anh ta có vẻ giống một gã lạnh lùng, hung dữ không?”

Derek ôm đôi bàn tay dài, được chăm sóc kỹ lưỡng qua tay vịn, nhìn xuống vương quốc nhỏ của anh. “Anh ta rất kín tiếng. Đặc biệt là từ khi người phụ nữ anh ta yêu bị nghèo cách đây một hay hai năm gì đó.”

“Nghèo?” Lily ngắt ngang, vừa thích thú vừa khiếp hãi. “Anh có phải khiếm nhã đến thế không?”

Derek lờ đi lời quở trách. “Cô Caroline Whitmore, Whitfield, gì đó kiểu thế. Gãy cổ trong một cuộc săn bắn, như người ta nói. Đáng đời con nhỏ ngốc nghếch, như anh nói.”

“Săn bắn à,” Lily nói, cau tiết bởi cái liếc đầy ý nghĩa của anh. Cô yêu việc cưỡi ngựa theo đàn chó, nhưng thậm chí cả Derek cũng không tán thành một hoạt động nguy hiểm đến thế đối với một phụ nữ. “Và em không giống những phụ nữ khác. Em có thể cưỡi giỏi như bất kỳ người đàn ông nào. Giỏi hơn phần lớn.”

“Đấy là cái cổ của em,” anh đáp lại cộc lốc.

“Chính xác. Giờ thì, đó không thể là tất cả những gì anh biết về Wolverton. Em biết anh mà. Anh đang giấu em gì đó.”

“Không.” Lily bị tóm bởi ánh mắt kiên định của Derek, sững sờ với màu xanh sâu thẳm lạnh lùng. Mắt anh chứa một tia hài hước, nhưng cũng có một lời cảnh cáo. Một lần nữa cô được nhắc nhở rằng, bất chấp tình bạn của họ, Derek sẽ không ở đó giúp cô nếu cô đáp mình vào rắc rối. Giọng anh phủ một sức mạnh tĩnh lặng cũng phiền muộn và hiềm gặp. “Nghe anh nói này, cô bé tinh quái. Hãy kệ nó đấy- đám cưới, mọi thứ. Raiford không phải dạng hung ác, nhưng anh ta cũng không phải loại súc vật chờ giết mổ đâu. Tránh khỏi anh ta. Em đã có đủ rắc rối để giải quyết rồi.” Mối anh xoắn lại nhãn nhử, và tự sửa lại mình. “Giải quyết.”

Lily xem xét lời khuyên của anh. Derek đúng, tất nhiên rồi. Cô nên bảo toàn sức mạnh của mình, không nghĩ đến gì khác ngoài việc giành lại Nicole. Nhưng vì vài lý do, câu hỏi về tính cách của Wolverton đã bám rễ trong cô, mề nheo cho đến khi cô không thể yên bình nếu không gặp anh ta. Cô nghĩ Penny đã luôn dễ bảo thế nào, không bao giờ cư xử thiếu đứng đắn hay nghi ngờ các quyết định của cha mẹ họ. Chúa biết rằng Penny không có ai để giúp đỡ con bé. Hình ảnh khuôn mặt cầu xin của Zachary đến trước mặt cô. Cô nợ anh ấy điều này. Lily thở dài. “Em phải tự mình gặp và quan sát Wolverton.” Cô nói buống bình.

Tụ họp ở chuồng ngựa với những người khác, Alex chờ đến khi một đội quân nhỏ những người giữ ngựa mang ngựa ra cho ông chủ của mình. Không khí tràn đầy sự kích động, bởi tất cả những người tham dự đều biết hôm nay sẽ là một ngày hiếm có. Trời lạnh và khô ráo, cuộc đua sẽ rất thách thức, và đội chó săn Middleton đã nổi danh vì chất lượng của mình, được cho là đáng giá hơn ba nghìn ginê.

Alex liếc mắt lên bầu trời quang đãng, miệng anh cong lại sột rượt. Cuộc săn đã được lên lịch lúc sáu giờ. Họ sẽ bắt đầu muộn mất. Hơn nửa người tham gia buổi tiệc săn vẫn chưa hề trèo lên ngựa. Anh cân nhắc việc đi ra chỗ ai đó và bắt đầu một cuộc trò chuyện. Đa số những người đàn ông ở đây đều quen thuộc với anh, vài người là bạn cùng lớp cũ. Nhưng anh không có tâm trạng giao du. Anh muốn cưỡi ngựa, đánh mất bản thân mình trong cuộc săn cho đến khi anh quá mệt để nghĩ ngợi hay cảm nhận.

Anh nhìn băng qua cánh đồng tới làn sương mù lạnh giá đang treo lơ lửng trên lớp cỏ vàng và tiếp cận khu rừng âm u, xanh xám. Lùm cây gần đó dày đặc những cây kim tước hoa vàng đầy gai. Ngay lập tức một ánh chớp ký ức xông vào anh....

“Carr, em sẽ không tham gia cuộc săn.”

Hôn thê của anh, Caroline Whitmore, cười lớn và bấu môi đùa vui. Cô là một cô gái dễ thương, với làn da màu hồng đào và đôi mắt nâu nhạt rực sáng, với mái tóc màu hổ phách sẫm của mật ong nguyên chất. “Anh yêu, anh sẽ không lấy đi những thú vui như thế của em chứ, phải không? Không có cơ hội nguy hiểm nào đâu. Em là một người cưỡi ngựa xuất sắc, một người cưỡi ngựa cừ khôi, như người Anh các anh sẽ nói.”

“Em không biết nó thế nào đâu, cưỡi ngựa nhảy trong đám đông. Có va chạm, ngựa từ chối không nhảy, hoặc em có thể bị ném xuống và đâm lên -”

“Em sẽ cưỡi ngựa với sự thận trọng tối đa. Anh cho là gì chứ, em sẽ cưỡi theo kiểu được ăn cả ngã về không qua mỗi hàng rào ư? Em sẽ cho anh biết, anh yêu, lý trí thông thường là một trong những ưu điểm của em. Bên cạnh đó, anh biết là không thể nào thay đổi ý kiến của em một khi em đã quyết chí làm gì đó.” Caroline thở dài thống thiết. “Sao anh lại phải quá khó khăn đến thế?”

“Bởi vì anh yêu em.”

“Vậy thì đừng yêu em. Ít nhất không phải sáng mai...”

Alex lắc đầu hoang dại, cố xóa sạch những ký ức dai dẳng đó. Chúa ơi, sẽ luôn như thế này ư? Đã hai năm kể từ cái chết của cô ấy, và anh vẫn bị nó dày vò.

Quá khứ nhấn chìm Alex trong những tấm màn vô hình. Anh đã thử vượt lên trên nó, nhưng sau vài cố gắng vô ích, anh đã nhận ra rằng anh sẽ không bao giờ thoát khỏi Caroline. Tất nhiên có những người khác như cô ấy, những phụ nữ đầy mạnh mẽ, đam mê, nhưng anh không muốn loại phụ nữ đó chút nào nữa. Caroline đã một lần bảo anh rằng cô nghĩ không ai có bao giờ có thể yêu anh đủ tương xứng.

Đã hàng năm trời anh bị tước mất sự chăm sóc ủng hộ của một người phụ nữ.

Mẹ anh đã chết khi sinh lúc Alex còn là một chú bé. Sự ra đi của bá tước theo cái chết của bà một năm sau. Người ta nói rằng ông đã tự hiến mình cho cái chết, bỏ lại đằng sau hai đứa con trai và một núi trách nhiệm. Từ tuổi mười tám, Alex đã bận rộn với việc quản lý các lợi tức thương mại, các tá điền và người quản lý ruộng đất, gia nhân trong nhà và gia đình. Anh có tài sản ở Herefordshire, nằm giữa những cánh đồng lúa mì và ngô màu mỡ, những dòng sông đầy ắp cá hồi, và còn một điền trang Buckinghamshire nằm giữa một vùng đất đẹp mê đắm có cả ngọn đồi đá phấn thoải thoải Chiltern.

Alex đã tận tụy hết mình với việc chăm sóc và dạy dỗ đứa em trai bé nhỏ của anh, Henry. Những ước muốn của riêng anh bị bỏ mặc, đặt sang một bên để được chăm sóc vào một ngày nào đó trong tương lai. Khi anh tìm thấy một người phụ nữ để yêu, những cảm xúc đã dồn nén quá lâu trở nên áp đảo. Đánh mất Caroline gần như đã giết chết anh. Anh sẽ không bao giờ lấy mình ra làm đối tượng cho nỗi đau đớn như thế một lần nữa.

Đó là lý do anh đã cố ý tìm đến bàn tay của Penelope Lawson. Một cô gái tóc vàng nghiêm trang, đặc trưng của Anh quốc, cô đã thu hút anh với cử chỉ nhẹ nhàng ở rất nhiều vũ hội tại Luân Đôn. Penelope là những gì anh cần. Đã đến lúc cưới vợ và sản sinh ra những người thừa kế. Penelope không thể khác biệt với Caroline hơn. Cô sẽ chia sẻ giường anh, mang thai các con anh, già đi cạnh anh, tất cả trong yên ổn và hòa bình, và không bao giờ trở thành một phần của anh. Alex thấy thoải mái trong sự hiện diện không đòi hỏi của Penelope. Không có nét sống động hay hoạt bát trong đôi mắt nâu xinh xắn của cô, không có sự sắc sảo trong những lời bình luận của cô, không có gì đe dọa sẽ chạm tới trái tim anh dù trong bất kỳ cách nào. Cô sẽ không bao giờ nghĩ đến việc tranh luận hoặc cãi lại anh. Cô dường như cũng không muốn bắc cầu qua thứ thân mật dè dặt giữa họ nhiều hơn anh chút nào.

Bỗng nhiên những ý nghĩ của Alex bị ngắt ngang bởi một cảnh tượng khác thường. Một phụ nữ đang cưỡi ngựa qua rêu đám đông, một người phụ nữ trẻ cưỡi trên một con ngựa non khỏe sung sức. Alex thả rơi ánh mắt mình ngay lập tức, nhưng bóng ma đó vẫn chiếu sáng rực rỡ trong tâm trí anh. Một cái cau có tự mình gút lại giữa đôi lông mày anh.

Đẹp kỳ lạ, lạnh lẽ, đáng chú ý, cô ta đã xuất hiện từ không khí. Cô ta mảnh dẻ như một cậu bé, ngoại trừ cái nhô lên dịu dàng của bộ ngực. Mái tóc đen, xoắn ngắn được giữ lại sau trán bởi một dây ruy băng. Một cách hoà nghi Alex nhìn thấy cô ta đang giang chân trên ngựa theo cách một người đàn ông làm, thấy cô đang mặc một chiếc quần bó bên dưới bộ váy cưỡi ngựa. Chiếc quần bó có màu của trái mâm xôi, vì chúa. Tuy nhiên dường như không có ai thấy cô kỳ dị như anh thấy. Phần lớn cánh đàn ông dường như quen biết cô, trao đổi những câu bình luận cười đùa với cô, tất cả mọi người từ ngài Yarborough mặt búng ra sữa cho tới ngài Harrington già nua kỳ cục. Alex quan sát chờ đợi khi người phụ nữ trong chiếc quần màu mâm xôi cưỡi ngựa quanh khoảng rừng thưa nơi những con cáo để sẵn sắp được tháo dây. Có gì đó quen thuộc kỳ lạ về cô ta.

Lily nén lại một nụ cười thỏa mãn khi cô thấy Wolverton đã dán chặt một ánh mắt không chớp vào cô. Anh ta chắc chắn đã chú ý đến cô. “Đức ngài,” cô nói với Chester Harrington, một quý ông già trắng kiêu đã là một người ngưỡng mộ của cô nhiều năm rồi, “người đàn ông đang nhìn tôi chăm chăm một cách thô lỗ thế kia là ai vậy?”

“Sao cơ, đó là bá tước Wolverton,” Harrington đáp lời. “Ngài Raiford. Ta đã cho rằng em đã quen anh ta trước đó, xem xét đến việc anh ta sẽ sớm cưới cô em gái thú vị của em.”

Lily lắc đầu với một nụ cười. “Không, ngài ấy và tôi đã di chuyển trong những quỹ đạo khá khác nhau. Hãy nói cho tôi biết, anh ta có cục mịch như anh ta biểu hiện không?”

Harrington bung ra một tiếng cười sáng khoái. “Em có muốn ta giới thiệu hai người không, như thế em có thể tự mình đánh giá?”

“Cảm ơn ngài, nhưng tôi tin rằng tôi sẽ tự giới thiệu mình với Raiford mà không cần người tháp tùng.” Trước khi ông ta kịp đáp lời, Lily đi ngựa về phía Wolverton. Khi cô đến gần anh hơn, cô nhận ra một cảm giác kỳ quặc trong bụng mình. Cô nhìn thoáng qua mặt anh và bất chợt nhận ra anh là ai. “Chúa tôi,” cô thở dốc, dừng ngựa cô lại bên cạnh anh. “Đó là ngài.”

Ánh mắt anh sắc nhọn như một thanh kiếm. “Bữa tiệc trên sông,” anh thì thầm. “Cô là người đã nhảy qua thành tàu.”

“Và ngài là người có ánh mắt chăm chăm phản đối.” Lily toe toét với anh. “Hôm đó tôi đã là một kẻ ngu xuẩn,” cô thú nhận rầu rĩ. “Nhưng tôi đã hơi hỗn loạn. Mặc dù tôi cho rằng ngài sẽ không coi đó là một lời bào chữa chấp nhận được.”

“Cô muốn gì?” Giọng anh khiến cho mọi sợi tóc khô khoắn trên gáy cô đều dựng lên nhận thức. Trầm, thô ráp, nghe như thể anh đang gầm gừ.

“Tôi muốn gì ư?” Cô đáp lại, cười êm ái. “Ngài thật thẳng thừng làm sao. Nhưng tôi thích điều đó ở một người đàn ông.”

“Cô sẽ không tiếp cận tôi trừ phi cô muốn gì đó.”

“Ngài nói đúng. Ngài có biết tôi là ai không, đức ngài?”

“Không.”

“Cô Lily Lawson. Chị gái của hôn phu ngài.”

Che đây nổi bất ngờ, Alex nghiên cứu cô kỹ lưỡng. Chuyện sinh vật này có họ hàng với Penelope dường như là không thể. Một người thì tóc vàng và như thiên thần, một người khác thì tóc đen và nung nấu giận dữ...và tuy vậy, vẫn có nét tương quan. Họ có cùng đôi mắt nâu, cùng những nét xinh đẹp, cùng vẻ ngọt ngào độc nhất trong đường cong ở môi. Anh cố gợi nhớ những điều ít ỏi mà nhà Lawson đã tiết lộ về đứa con gái lớn của họ. Họ thích không nhắc đến cô ta hơn, ngoại trừ nói rằng Lily – hay Wilhemina, như bà mẹ gọi cô ta – đã trở nên ‘hơi điên cuồng’ sau khi bị phụ bạc ở bệ thờ năm cô hai mươi tuổi. Cô ta đã ra nước ngoài sống sau đó. Dưới sự kèm cặp lỏng lẻo của bà cô góa, Lily đã sống một cách hoang dại. Alex đã chỉ hơi có hứng thú với câu chuyện – giờ anh ước gì mình đã lắng nghe tỉ mỉ hơn.

“Gia đình tôi đã từng nhắc đến tôi với ngài chưa?” cô hỏi.

“Họ đã miêu tả cô là một người lập dị.”

“Tôi băn khoăn liệu họ có còn bận tâm đến việc thừa nhận sự tồn tại của tôi.” Cô cúi xuống và nói bí ẩn, “Tôi có một danh tiếng như nhuốc – phải mất hàng năm nỗ lực tận tụy mới đạt được. Nhà Lawsons không ủng hộ tôi. Chà, số mệnh đã chọn mối quan hệ họ hàng của chúng tôi, như họ nói. Quá muộn để cắt tôi khỏi cây gia phả.” Lily dừng lại trong tròng huyền thuyên khi cô nhìn chăm chăm xuống khuôn mặt thật gần của anh. Chúa biết điều gì đang diễn ra đằng sau đôi mắt xám đó. Rõ ràng là anh ta sẽ không nuông chiều cô với nụ cười và những câu chuyện phiếm, lặp lại cái trò chơi mà những người lạ mặt thân thiện thường chơi.

Cô băn khoăn liệu thắng thường có phải cách tốt nhất để đối phó với anh. “Wolverton,” cô nói mạnh mẽ. “Tôi muốn nói chuyện với ngài về em gái tôi.”

Anh im lặng, quan sát cô với đôi mắt xanh băng giá.

“Tôi biết nhiều hơn bất kỳ ai về tham vọng có một đám cưới đặc biệt cho Penny của cha mẹ tôi,” Lily bình luận. “Con bé là một cô gái đáng yêu và dễ bảo, phải không? Và đó sẽ là một đám cưới sáng chói. Cô Penelope Lawson, nữ bá tước Wolverton. Không ai trong gia đình tôi từng tiến lên được một tước hiệu như thế. Nhưng tôi tự hỏi...trở thành vợ ngài có phải là lợi ích tốt nhất cho nó? Đó là, ngài có quan tâm đến em gái tôi không, ngài Raiford.”

Mặt anh dừng dừng. “Nhiều như cần thiết.”

“Điều đó khó mà làm trí óc tôi dụ xuống được.”

“Mối quan tâm của cô là gì, cô Lawson?” anh nói mỉa mai. “Rằng tôi sẽ ngược đãi em gái cô ư? Rằng cô ấy không có quyền lựa chọn trong chuyện này ư? Tôi bảo đảm với cô, Penelope khá là bằng lòng với lời tuyên bố này.” Mặt anh hẹp lại, và anh tiếp tục êm ái. “Và nếu cô sắp sửa làm người ta vui thích với một trong những màn trình diễn điệu bộ của mình, cô Lawsons, tôi cảnh báo cô...tôi không thích các trò hề đâu.”

Lily bối rối bởi sự đe dọa úp mở trong tông giọng của anh.Ồ, cô không thích anh tí nào! Đầu tiên cô đã xem anh hơi thú vị, một quý tộc to lớn, hơi vênh vang với dòng nước đá chảy trong tĩnh mạch. Nhưng điều gì đó cảnh báo cô rằng bản tính của anh không chỉ lạnh lùng, mà còn ác nghiệt. “Tôi không tin lời quả quyết của ngài rằng Penny bằng lòng,” cô đáp lại. “Tôi biết em gái tôi, và tôi không nghi ngờ gì bố mẹ tôi đã chèn ép và thúc đẩy nó từng bước trên đường để đạt được điều họ muốn. Ngài hẳn phải làm Penny hoảng sợ. Hạnh phúc của nó có quan trọng với ngài tí nào không? Con bé xứng đáng có một người đàn ông thực sự yêu nó. Bản năng của tôi bảo tôi rằng tất cả những gì ngài muốn là một cô gái phục tùng, miễn để sẽ sinh ra một dãy những người thừa kế tóc vàng để mang tên ngài, và nếu là trường hợp đó thì ngài có thể dễ dàng tìm thấy một trăm cô gái khác để -”

“Đủ rồi,” anh ngắt lời cay nghiệt. “Hãy đi xía vào cuộc sống của ai đó khác ấy, cô Lawson. Tôi sẽ gặp cô ở địa ngục – không, tôi sẽ gửi cô xuống đó – trước khi tôi để cô can thiệp vào cuộc sống của tôi.”

Lily trao cho anh một cái nhìn đáng ngại. “Tôi sẽ tìm ra những gì tôi muốn biết,” cô nói, sẵn sàng rời đi. “Ngày tốt lành, đức ngài. Ngài đã khai sáng rất nhiều đấy.”

“Chờ đã.” Trước khi Alex nhận thức được mình đang làm gì, anh đã với tay ra và tóm lấy một trong những dây cương của cô.

“Thả ra!” Lily nói trong nỗi tức giận ngạc nhiên. Hành động của anh là lằng nhục. Nắm lấy bất kỳ một dây cương nào của người cưỡi ngựa mà không được mời, tháo bỏ sự kiểm soát con ngựa – đó là một hành động làm mất phẩm giá.

“Cô sẽ không đi săn.” Anh nói.

“Ngài không nghĩ tôi ra đây để chúc ngài mạnh khỏe đấy chứ? Có, tôi sẽ đi săn. Không có gì phải lo âu cả, tôi sẽ không làm chậm bất kỳ ai đâu.”

“Phụ nữ không nên đi săn.”

“Tất nhiên họ nên, nếu họ muốn thế.”

“Chỉ nếu họ ngẫu nhiên là vợ hoặc con gái người dạy chó săn. Ngoài ra -”

“Một tai nạn nhỏ nhất khi được sinh ra sẽ không cản tôi khỏi việc săn bắn đầu. Tôi là một người cưỡi ngựa thành thạo, và tôi kiên quyết không cần sự cho phép nào cả. Tôi sẽ nhảy qua bất kỳ hàng rào nào, dù có cao đến đâu. Tôi cho rằng ngài sẽ thích tôi ở với những phụ nữ khác, thù thù và tán phét.”

“Ồ đó cô sẽ không gây ra nguy hiểm cho bất kỳ ai. Ngoài kia cô sẽ là một chướng ngại cho những người khác cũng như cho chính cô.”

“Tôi e rằng ý kiến của ngài thuộc về phe thiểu số, ngài Raiford. Không ai trừ ngài phản đối sự hiện diện của tôi ở đây.”

“Không người đàn ông nào có lí trí lại muốn cô ở đây.”

“Giờ tôi cho rằng mình nên đi ra một cách nhu mì,” Lily đảm chiêu, “ánh mắt tôi hạ thấp xuống trong hổ thẹn. Làm sao tôi lại dám xía vào một công việc đàn ông như săn bắn cơ chứ? Chà, tôi không trao tặng điều này -” cô làm một cử chỉ búng tay với những ngón tay đeo găng, “- cho ngài và những quan điểm tự tôn của ngài đâu. Giờ thì thả ra!”

“Cô sẽ không cưỡi ngựa,” Alex lẩm bẩm. Có thứ gì đó phá tung xiềng xích trong anh, khiến anh vượt qua mọi ý nghĩ lí trí. Caroline, không, ôi Chúa ơi -

“Tôi sẽ bị nguyên rửa nếu không ra đó!” Lily giật mạnh dây cương, trong khi chú ngựa non bước từng bước khó khăn. Cái nắm của Alex giữ nguyên không buông. Bị sốc, Lily nhìn chăm chăm vào đôi mắt xám phản chiếu như một tấm gương. “Ngài quẫn trí rồi,” cô thì thầm. Cả hai cùng chết lặng.

Lily là người đầu tiên dịch chuyển, vung chiếc roi của cô ra trong một cú đòn tức giận chống đối. Nó quật vào Alex ở ngay dưới quai hàm, để lại một vết đỏ kết thúc ở chóp cằm anh. Thúc chú ngựa tới trước, Lily dùng cử động đột ngột đó để giải phóng dây cương khỏi những ngón tay bầy lại của anh. Cô cưỡi ngựa đi mà không nhìn lại.

Cuộc đối đầu đã diễn ra nhanh đến mức không ai chú ý cả. Alex quét vết máu bắn khỏi cằm anh, hầu như không chú ý đến cơn đau bỏng rát. Tâm trí anh đang xoay tít. Anh tự hỏi điều gì đang xảy ra với mình. Trong vài giây anh đã không thể chia tách hiện tại với quá khứ. Giọng nói nhẹ nhàng, từ xa xăm của Caroline đến bên tai anh. “Alex thân yêu...vậy thì đừng yêu em...” Anh nao núng, tim anh bắt đầu đập thành thịch khi nhớ lại cái ngày cô ngã xuống...

“Một tai nạn,” một trong những người bạn của anh đã nói điềm tĩnh. “Bị ngã ngựa. Tớ biết lúc cô ấy rơi xuống -”

“Đi kiếm một bác sĩ đi,” Alex nói khàn khàn.

“Alex, không có tác dụng gì đâu.”

“Quý tha ma bắt cậu đi, đi kiếm một bác sĩ nếu không tôi sẽ -”

“Cổ cô ấy đã gãy vì cú ngã.”

“Không -”

“Alex, cô ấy chết rồi...”

Giọng người giữ ngựa của anh đột ngột lòi anh về hiện tại. “Đức ngài?”

Alex nhấp nháy mắt và tập trung ánh mắt vào con ngựa thiên màu hạt dẻ rực sáng, được chọn nhờ sự kết hợp giữa sức mạnh và sự mềm dẻo của nó. Nắm lấy dây cương, anh cưỡi lên con ngựa một cách dễ dàng và liếc quanh khoảng rừng thưa. Lily Lawson đang huyền thoại và mỉm cười với những người cưỡi ngựa khác. Nhìn vào cô, người ta sẽ không bao giờ đoán được là giữa họ vừa có một trận đối đầu.

Đàn chó săn cáo được thả ra, phủ toàn bộ cánh đồng với tiếng khịt khịt điên cuồng của chúng. Rồi một mùi hương đã được tìm ra. “Con cáo đã ra!” tiếng kêu vọng đến khi một con cáo chạy khỏi chỗ trốn. Một tiếng kêu lanh lảnh phá vỡ bầu không khí khi người huấn luyện thổi tù và và những người cưỡi ngựa bắt đầu bước vào cuộc săn.

Những thợ săn phi tới lùm cây trong một cơn sốt hân hoan. Cánh đồng hoàn toàn bị xới tung dưới cuộc công kích dữ dội của ngựa và chó săn, móc guốc bám nát mặt đất, những tiếng gào háo hức xé rách không khí.

“Đi đi!”

“Tallyho!”

“Halloo!”

Khi nhóm người thúc ngựa tiến lên trước, đoàn săn nhận được thông tin mong chờ, người phụ trách chó săn phi đến gần con chó đầu đàn, những ngọn roi bám đuôi đàn chó và giữ cho những người thi thoảng bị tụt lại cùng nhịp bước với cả đoàn. Lily Lawson cưỡi ngựa như một người phụ nữ hăng hái quá đáng, phi qua những vật cản cao nhất và đón lấy chúng như thể cô có cánh. Cô dường như không có tí quan tâm nào cho sự an toàn của bản thân mình. Thường thì Alex hẳn sẽ phi lên đầu với những người khác, nhưng vào lúc này anh kìm cương lại. Anh bị thôi thúc đi theo Lily, quan sát cô đón nhận những cơ hội tự sát. Đường đua đầy những tiếng huyên náo ồn ào, trong khi Alex đang xuyên qua một cơn ác mộng có thật. Ngựa của anh căng lên băng qua các chướng ngại, móng guốc cắm sâu xuống nền đất với mỗi cú xông lên. Caroline....Cách đây lâu rồi anh đã đóng tất cả lại, khóa chặt mọi hồi ức sâu trong tâm trí. Nhưng anh không có chút phòng thủ nào để chống lại những ý nghĩ đến không báo trước, cảm giác khuôn miệng của Caroline bên dưới miệng anh, mái tóc mềm mại của cô trong đôi bàn tay anh, sự tra tấn ngọt ngào của việc ôm cô thật gần. Cô đã lấy đi một phần trong anh mà không bao giờ có thể hoàn lại.

Đồ ngốc nhà người, anh tự nói với mình một cách tức giận. Anh đang biến cuộc đi săn thành một điệp khúc kinh khủng trong quá khứ. Một tên ngốc vô vọng tìm kiếm sau khi đã đánh mất những giấc mơ....và anh vẫn đi theo Lily, quan sát cô nhảy qua những chiếc hố và những hàng rào đã được gia cố lại. Mặc dù cô không ngoài lại, anh cảm thấy rằng cô biết anh ở đó. Họ cưỡi ngựa trong gần một giờ, băng sang một hạt khác.

Lily thúc ngựa tới trước quyết tâm, các dây thần kinh của cô rung lên háo hức. Cô chưa bao giờ quan tâm nhiều đến phần cuối cuộc săn, trong phần giết thịt, nhưng việc phi ngựa....oh, không có gì giống như vậy. Hân hoan, cô tiến đến gần một hàng rào đôi cao chót vót, một cây táo gai móc vào hai bên cạnh với hai chân song. Trong một phần của giây cô nhận ra rằng nó quá cao và quá nguy hiểm để nhận lấy, nhưng một ham muốn ma quỷ nào đó đã thúc cô tiến lên. Ở giây phút cuối cùng, chú ngựa non từ chối nhảy lên. Cử động hãm lại của chú ngựa quảng Lily ra khỏi yên.

Thế giới dường như xoay tròn và cô lơ lửng giữa không trung. Rồi mặt đất đến đổ xô vào cô. Che mặt bằng đôi bàn tay, Lily cảm thấy cơ thể ngã phịch xuống mặt đất đầy rêu. Hơi thở bị ép ra khỏi phổi. Quặn quại trên mặt đất, cô hỗn hết hít không khí, trong khi đôi tay vô thức túm chặt một nắm lá và bùn.

Sửng sốt cô cảm thấy mình bị xoay lại và vai cô được nhấc lên. Mở miệng ra, cô đấu tranh để hớp không khí vào. Đỏ và đen nhảy múa trước mắt cô. Chạm rãi làn sương mù trôi đi để lộ một khuôn mặt ở trên cô. Wolverton. Sắc vàng óng của làn da anh bị ngấm với màu xám tái mét. Lily cự quật chống lại anh, khám phá ra rằng cô được ôm vững chắc trong mạn dưới cặp đùi cơ bắp của anh. Cô rũ rượi và vô dụng như một con búp bê.

Ngực cô nhô lên hạ xuống gấp gáp khi cô cố giành lại hơi thở. Bàn tay anh siết chặt sau cổ cô...quá chặt...làm đau cô...

“Ta đã bảo em đừng đi săn,” Wolverton gầm gừ. “Em đang cố tự sát đấy à?”

Lily thốt ra một âm thanh nhỏ, ngược lên nhìn anh bối rối mờ mịt. Có vết máu trên cổ áo anh, một dấu vết màu đỏ tươi từ vết thương mà cô đã gây ra cho anh trước đó. Bàn tay anh mạnh mẽ trên cổ cô. Nếu anh chọn, anh có thể bẻ gãy xương của cô như thể nó là cành củi. Lily nhận thức được sức nặng và bắp thịt của anh, sức mạnh tuyệt đối cư trú trong cơ thể anh. Có một biểu cảm nguyên thủy trên khuôn mặt xúc động của anh, pha trộn giữa căm ghét và điều gì đó cô không thể nhận ra. Qua tiếng o o ở tai, cô nghe thấy một cái tên...Caroline...

“Anh điên rồi,” cô thở dốc. “Chúa nhân từ. Anh thuộc về trại tâm thần Bedlam mới đúng. Điều gì đang xảy ra vậy? Anh có biết tôi là ai không? Bỏ bàn tay anh ra khỏi tôi, anh có nghe thấy không?”

Lời của cô dường như mang anh quay lại nhận thức về những gì mình đang làm. Tia sáng sát khí rời khỏi mắt anh, và hình hài méo mó của miệng anh mềm lại. Lily cảm giác thấy một sức căng thẳng khổng lồ đang rời khỏi cơ thể anh. Anh thả rơi cô ngay lập tức, như thể chạm vào cô khiến anh bị bỏng.

Rơi lại xuống giữa lá cây và bùn đất, Lily nhìn trừng trừng khi anh đứng dậy. Anh không với tay xuống để giúp cô, nhưng anh có đứng chờ đến khi cô vật lộn để đứng lên trên đôi chân. Anh tâm rằng không có sự tổn hại nghiêm trọng nào đến với cô, anh nhắc bổng người mình lên ngựa.

Thấy rằng đầu gối cô vẫn còn yếu ớt, Lily tựa mình vào một thân cây. Cô sẽ đợi cho đến khi cảm thấy khỏe lại thì mới trèo lên chú ngựa non lần nữa. Tò mò cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bình thản của Wolverton. Cô hít vào vài hơi thở đều đặn. “Penny quá tốt cho ngài,” cô xoay xở để nói. “Trước kia tôi đã e ngại ngài sẽ làm con bé khốn khổ. Giờ tôi tin rằng ngài sẽ gây ra những đau đớn về thể xác cho con bé!”

“Tại sao cô lại giả bộ quan tâm?” anh nhếch mép khinh bỉ. “Cô đã không gặp em gái hay gia đình mình nhiều năm rồi. Và rõ ràng họ không muốn có chuyện gì với cô cả.”

“Ngài chả biết gì về chuyện đó cả!” cô nói kịch liệt. Nghĩ đến cảnh một con quái vật đè bẹp mọi hạnh phúc khỏi cuộc đời Penelope...điều đó sẽ khiến em gái cô già trước tuổi. Nỗi tức giận dần hình thành trong cô. Tại sao một con quỷ như Wolverton lại được phép cưới Penelope, khi một người đáng mến và dịu dàng như Zachary lại đang yêu con bé? “Ngài sẽ không có Penny đâu,” Lily gào lên. “Tôi sẽ không cho phép điều đó!”

Alex đánh giá cô khinh bỉ. “Đừng biến mình thành một kẻ ngốc thậm tệ hơn nữa, cô Lawson.”

Nguyên rửa, vết hết những ngón từ bẩn thỉu nhất cô có thể nghĩ đến, Lily nhìn Wolverton cười ngựa đi. “Ngài sẽ không có được con bé đâu,” cô nguyền dưới hơi thở thì thầm. “Tôi thề bằng cả mạng sống của mình. Ngài sẽ không có được con bé!”

3. Chương 3

Cùng chuyển đi đến Raiford Park, Alex còn đến nói lời chào buổi sáng với Penelope và bố mẹ cô. Dù là với tiêu chuẩn của bất kỳ ai, người điền chủ và phu nhân Lawson cũng là một cặp kỳ cục. George là một học giả, bận rộn với những cuốn sách Hy Lạp và Latinh, nhốt mình trong một căn phòng hàng ngày trời liên tục với những con chữ của mình và lệnh cho bữa ăn được mang vào phòng. Ông không có tí hứng thú nào với thế giới bên ngoài. Vì sự vô tâm hoàn toàn đó, ông đã quản lý điền trang và gia sản được thừa kế một cách tồi tệ. Vợ ông Totty là một phụ nữ hấp dẫn, sôi nổi, tất cả đôi mắt tròn và những lọn tóc vàng xoắn bồng bênh. Bà tôn thờ những câu chuyện ngời lóe đôi mách và những bữa tiệc xã hội, luôn luôn đặt cả trái tim mình vào việc kiếm một đám cưới long lầy cho cô con gái.

Alex có thể hiểu được cách hai người họ sinh ra một đứa trẻ như Penelope. Penelope trầm tĩnh, e thẹn, xinh đẹp là thứ tốt nhất họ kết hợp được. Còn đối với Lily...không có lời nào giải thích được cách cô thò ra từ gia đình Lawson. Alex không đổ lỗi cho họ vì đã quăng Lily ra khỏi cuộc sống của mình. Nếu không thì sẽ không có yên bình cho bất kỳ ai trong số họ. Anh không nghi ngờ gì cô đã lớn lên nhờ xung đột, rằng cô sẽ can thiệp và chòng ghẹo cho đến khi những người xung quanh cô trở nên phát điên. Mặc dù Lily đã rời khỏi điền trang Middleton sau cuộc chạm trán trên đường đua của họ, Alex vẫn không thể ngừng suy ngẫm về cô. Anh tuyệt đối biết ơn vì cô đã bị ly gián khỏi gia đình. May mắn thì anh sẽ không bao giờ phải chịu đựng sự hiện diện của cô lần nữa.

Phu nhân Totty vui vẻ thông báo với anh rằng những sắp xếp cho đám cưới đang được tiến hành tốt đẹp. Cha xứ tại sẽ đến thăm vào chiều muộn. “Tốt,” Alex đáp lại. “Bảo cho ta biết khi ông ấy đến.”

“Ngài Raiford,” Totty nói háo hức, ra dấu tới một chỗ trên ghế sofa giữa bà và Penelope, “ngài sẽ không dùng trà với chúng tôi ư?”

Một cách châm biếm Alex chú ý rằng đột ngột Penelope trông như một con thỏ bé nhỏ trước sự hiện diện của một con sói. Anh từ chối lời mời, không có khát vọng phải chịu đựng tràng luận thuyên về việc trang

trí hoa và những thứ linh tinh vớ vẩn của Totty. “Cảm ơn phu nhân, nhưng ta còn những lo lắng kinh doanh để trông nom. Ta sẽ gặp phu nhân ở bữa ăn.”

“Vâng, đức ngài,” cả hai người phụ nữ cùng lầm bầm, một người thì thất vọng còn một người thì che giấu sự nhẹ nhõm một cách kém cỏi.

Khép mình trong thư viện, Alex xem xét một tập tài liệu và sổ sách kế toán đòi hỏi sự chú ý của anh. Anh đáng nhẽ có thể cho phép người quản lý điền trang giải quyết phần lớn những việc này. Nhưng sau cái chết của Caroline anh đã nhận vào nhiều công việc hơn mức cần thiết, muốn thoát khỏi sự cô đơn và những hồi ức. Anh dành phần lớn thời gian trong thư viện hơn bất kỳ căn phòng nào khác trong nhà, tận hưởng cảm giác hòa bình và trật tự tìm thấy được ở đó. Các cuốn sách được xếp theo danh mục và phân loại cùng nhau gọn gàng, đồ đạc được sắp xếp cẩn thận. Thậm chí cả bình rượu trên tủ chén đĩa Ý trong góc cũng được xếp chỗ với độ chính xác hình học.

Không có một hạt bụi ở bất kỳ đâu, không có ở trong toàn bộ khu dinh thự tại Raiford Park. Một đội quân năm mươi người hầu trong nhà để tâm tới điều đó. Ba mươi người khác chăm sóc khoảng đất, vườn tược và chuồng ngựa bên ngoài. Các vị khách luôn luôn kêu lên thích thú với phòng ngoài hình vòm gắn đá hoa cương của dinh thự và sảnh chính tuyệt đẹp có trần nhà mái vòm được khắc các họa tiết và lớp trát khéo léo. Dinh thự có những phòng khách mùa hè và mùa đông, phòng trưng bày dài đầy những tác phẩm nghệ thuật, một phòng ăn sáng, phòng cà phê, hai phòng khách ăn, vô số bộ phòng ngủ và phòng thay quần áo, một căn bếp mênh mông, một thư viện, một phòng trưng bày chiến lợi phẩm săn bắn, một cặp phòng khách đôi khi được gộp thành một phòng vũ hội khổng lồ.

Một hộ gia đình lớn, nhưng Penelope sẽ có khả năng quản lý. Từ khi còn nhỏ, cô đã được nuôi nấng để làm chính xác việc đó. Alex không nghi ngờ rằng cô có thể đảm nhận vị trí phu nhân của trang viên mà không gặp chút khó khăn nào. Cô là một cô gái thông minh, dù cho hơi trầm tư và dễ bảo. Cô vẫn chưa gặp em trai Henry của anh, nhưng nó là một cậu bé có giáo dục, và chắc hẳn họ sẽ đối xử với nhau khá tốt.

Sự im lặng trong thư viện bị phá vỡ bởi một tiếng cóc cóc nhỏ trên cánh cửa.

“Gì vậy?” Alex hỏi cộc cằn.

Cánh cửa hé ra một khe nhỏ, và mái tóc vàng của Penelope xuất hiện. Thái độ quá thận trọng của cô làm anh cáu tiết. Nhân danh chúa, như thể cô xem việc đến thăm anh là một nhiệm vụ nguy hiểm vậy. Anh thực sự đáng sợ đến thế ư? Anh biết đôi khi thái độ của mình có hơi cộc cằn, nhưng anh nghi ngờ mình có thể thay đổi kể cả nếu anh có muốn. “Ừ?” anh yêu cầu. “Vào đây.”

“Đức ngài,” Penelope nói rụt rè. “Em – em muốn được biết cuộc săn có thành công không? Ngài có cảm thấy nó thú vị không?”

Alex nghi ngờ rằng bà mẹ Totty của cô đã bắt cô đi hỏi. Penelope không bao giờ tìm kiếm sự bầu bạn của anh do tự cô muốn cả. “Cuộc đi săn cũng được.” anh nói, gác đồng giấy tờ trên bàn sang một bên và quay về phía cô. Penelope nhúc nhích bồn chồn, như thể ánh mắt anh làm cô không thoải mái. “Có vài thứ khá là thú vị đã xảy ra ngày đầu tiên.”

Một nét thích thú lơ mơ chạy qua mặt cô. “Ồ, thưa đức ngài? Ở đó có một tai nạn nào đó ư? Một cuộc xung đột ư?”

“Em có thể gọi nó như vậy,” anh nói khô khốc. “Ta đã gặp chị gái em.”

Penelope thở dốc. “Lily đã ở đó ư? Ôi, trời ...” Không biết nói gì, cô khép miệng lại và nhìn anh vô vọng.

“Cô ấy khá là khác thường,” tông giọng của Alex xa hẳn cái gọi là lời tán dương.

Penelope gật đầu và nuốt ực. “Thường thì không có cái gọi là nửa chừng với Lily. Người ta hoặc là thích chị ấy khủng khiếp, hoặc...” Cô nhún vai bất lực.

“Phải,” Alex nói khinh thường. “Ta là phe thứ hai.”

“Ồ,” trán của Penelope nhăn lại trong một cái cau mày xinh xắn. “Tất nhiên. Cả hai người đều khá là kiên quyết trong quan điểm của mình.”

“Đó là cách nói khéo trong việc diễn tả nó.” Alex nhìn cô chăm chăm thật gần. Việc nhìn thấy hình bóng của Lily trong khuôn mặt ngọt ngào, dịu dàng của Penelope thật đáng sợ. “Chúng tôi đã nói về em,” anh nói đột ngột.

Đôi mắt cô mở tròn e sợ. “Đức ngài, em phải làm rõ rằng Lily không lên tiếng thay cho em hay toàn bộ gia đình.”

“Ta biết điều đó.”

“Điều gì đã được nói giữa hai người?” cô hỏi rụt rè.

“Chị gái em quả quyết rằng ta hẳn phải làm em phát sợ. Ta có không?”

Dưới sự đánh giá lạnh lùng của anh, màu đỏ tràn lên mặt cô. “Một ít, thưa đức ngài.” Cô thú nhận.

Alex cảm thấy sự bên lên ngọt ngào của cô có phần phát bực. Anh tự hỏi liệu cô có khả năng quát lại anh, liệu cô có bao giờ chỉ trích khi anh làm gì đó khiến cô tức giận không. Khi anh đứng dậy và đi thông thả về phía cô, anh thấy cô vô thức rúm lại. Đi đến đứng cạnh cô, anh đặt bàn tay lên eo cô. Penelope cúi đầu xuống, nhưng Alex nhận thức được hơi thở được nuốt vào nhanh chóng của cô. Bất chợt anh không thể giải thoát trí óc mình khỏi một hình ảnh phiền nhiễu - nhắc Lily lên khỏi nền đất, ôm cơ thể mềm mại của cô trong vòng tay anh. Mặc dù Penelope cao, và đầy đặn hơn chị gái cô, cô vẫn gây ra cái ấn tượng là ảo ảo và nhỏ nhắn hơn nhiều.

“Nhìn ta này,” Alex nói trầm tĩnh, và Penelope tuân theo. Anh nhìn đắm đắm vào đôi mắt nâu của cô. Giống hệt của Lily. Ngoại trừ việc đôi mắt ấy tràn ngập sự ngây thơ sững sờ, chứ không phải ngọn lửa tăm tối. “Không có lý do gì để lo lắng. Ta sẽ không làm em đau đâu.”

“Vâng, đức ngài.” Cô thì thầm.

“Sao em không gọi ta là Alex?” Anh đã đề nghị cô điều này trước kia, nhưng việc sử dụng tên anh có vẻ khó khăn đối với cô.

“Ồ, em...em không thể.”

Với nỗ lực to lớn, anh kìm lại sự nóng này của mình. “Thử đi.”

“Alex,” Penelope lầm bầm.

“Tốt.” Anh cúi đầu xuống và chạm môi anh vào môi cô. Penelope không di chuyển, chỉ chạm nhẹ tay cô vào vai anh. Alex kéo dài nụ hôn, tăng áp lực của miệng anh. Lần đầu tiên anh tìm kiếm nhiều hơn sự chấp nhận ngoan ngoãn của cô. Môi cô vẫn giữ nguyên lạnh lẽo và cứng đờ bên dưới môi anh. Ngay lập tức anh bị bối rối và tức giận khi nhận ra rằng Penelope xem vòng ôm của anh là một bổn phận cô phải chịu đựng.

Nhắc đầu lên, anh nhìn xuống khuôn mặt điềm tĩnh của cô. Cô nhìn giống một đứa trẻ vừa ngoan ngoãn nuốt xuống một thìa đầy thuốc và đang phải chịu đựng dư vị của nó. Trong đời anh chưa từng có một người phụ nào xem việc hôn anh lại vụn vặt đến thế! Đôi lông mày vàng sẫm của Alex nhíu lại cau có. “Chết tiệt, ta sẽ không khoan dung đâu,” anh nói thô lỗ.

Penelope cứng người hoảng sợ. “Đức ngài?”

Alex biết rõ anh nên đóng vai quý ông và đối xử với cô bằng sự kính trọng dịu dàng, nhưng toàn bộ bản tính cường tráng của anh đòi hỏi một sự đáp ứng từ cô. “Hôn lại ta đi,” anh đòi hỏi, và nghiền chặt cô vào cơ thể anh.

Với một tiếng kêu ngạc nhiên, Penelope lách ra và tát vào mặt anh.

Không chính xác là một cái tát. Anh hẳn sẽ chào đón một cái tát mạnh mẽ, mãnh liệt hơn. Cái này giống một cái vỗ nhẹ quả trách vào má anh hơn. Penelope lùi ra cửa và xem xét anh qua đôi mắt đắm lệ. “Đức ngài, ngài đang thử em trong một khía cạnh nào đó ư?” cô hỏi bằng giọng tổn thương.

Alex nhìn cô một lúc thật lâu, giữ mặt mình bình thản. Anh biết anh đang trở nên vô lý. Anh không nên mong chờ gì đó từ cô mà cô không thể hay không sẵn sàng trao đi. Anh thâm nguyên rửa mình, bản khoản tại sao anh lại ở trong một tâm trạng xấu xa đến vậy. “Ta xin em thứ lỗi.”

Penelope trao cho anh một cái gật đầu ngập ngừng. “Em cho rằng ngài vẫn còn bị kích thích sau vụ đi săn. Em được nghe bảo rằng đàn ông bị bầu không khí nguyên thủy của những sự kiện như vậy ảnh hưởng rất nhiều.”

Anh mỉm cười nhạo báng. “Chắc hẳn là nó rồi.”

“Em được phép ra bây giờ chứ?”

Không nói lời nào anh vẫy cô ra khỏi phòng.

Penelope ngừng lại ở ngưỡng cửa, ngoái lại qua vai. “Đức ngài, làm ơn đừng nghĩ xấu về Lily. Chị ấy là một phụ nữ khác thường, rất can đảm và bướng bỉnh. Khi em còn bé, chị thường bảo vệ em khỏi mọi người và mọi thứ mà em sợ hãi.”

Alex ngạc nhiên bởi bài phát biểu nhỏ của Penelope. Hiếm khi anh nghe thấy Penelope đặt hơn hai câu lại cùng nhau. “Cô ấy có từng gần gũi với bố hoặc mẹ em không?”

“Chỉ với cô Sally của chúng em thôi. Sally cũng kỳ cục theo kiểu chị gái em, luôn luôn tìm kiếm phưu lưu và làm làm những thứ trái thông lệ. Khi bà ra đi cách đây vài năm, bà để toàn bộ của cải của mình cho Lily.”

Vậy đó là cách Lily đã thu được phương tiện để sống của cô ta. Thông tin này khó mà cải thiện quan điểm của Alex về cô ta được. Chắc hẳn cô ta đã cố tình tranh thủ sự yêu mến của người đàn bà già nua, và rồi nhảy múa trên giường người bệnh với ý nghĩ về đồng tiền cô ta được thừa kế.

“Vì sao cô ấy chưa từng cưới chồng?”

“Lily luôn nói rằng hôn nhân là một thể chế khiếm nhã bày ra vì lợi ích của cánh đàn ông, chứ không phải phụ nữ.” Penelope cố ý hắng giọng. “Thực sự thì, chị ấy không có một quan điểm cao lắm về đàn ông. Mặc dù chị ấy dường như có thích thú việc bầu bạn của họ...đi săn, bắn súng, bài bạc, và vân vân..”

“Và vân vân,” Alex lặp lại mĩa mai. “Chị gái em có bất kỳ người bạn ‘đặc biệt’ nào không?”

Câu hỏi dường như làm Penelope lúng túng. Mặc dù cô không hiểu rõ ý của anh lắm, cô vẫn sẵn lòng trả lời. “Đặc biệt ư? Chà...Ờ...Lily có bầu bạn khá thường xuyên với một người đàn ông tên là Derek Craven. Chị ấy đã nhắc đến anh ta trong các bức thư gửi cho em.”

“Craven?” Giờ thì toàn bộ bức tranh bản thân đã hiện rõ. Môi của Alex cong lên vì ghê tởm. Bản thân anh là một thành viên của câu lạc bộ Craven. Anh đã gặp người chủ hai lần. Dễ hiểu tại sao Lily Lawson lại chọn kết hợp cùng một người đàn ông như vậy, một kẻ từ khu đông được giới thượng lưu biết đến đầy khinh miệt như một kẻ “mới phát”. Không nghi ngờ gì Lily có phẩm hạnh của loại gái điếm, vì một “tình bạn” với Craven không thể còn mang ý nghĩa nào khác. Làm sao một người phụ nữ được sinh ra trong một gia đình đứng đắn, được trang bị sự giáo dục và mọi nhu cầu vật chất theo mong muốn, lại chìm vào sự dâm dục như vậy? Lily đã tự nguyện chọn lấy nó, từng bước đường một.

“Lily chỉ đơn thuần là quá sôi nổi cho loại cuộc sống chị ấy được sinh ra,” Penelope nói, đoán được ý nghĩ của anh. “Mọi thứ có thể đã khác với chị ấy, nếu chị ấy không bị phụ tình cách đây nhiều năm. Sự phản bội và nhục nhã, bị bỏ rơi như thế...em tin rằng nó dẫn chị ấy đến rất nhiều thứ khinh suất. Ít nhất đó là những gì Mama nói.”

“Sao cô ta lại không- ” Alex ngừng ngang, nhìn về hướng cửa sổ. Anh đã bị báo động bởi một âm thanh bên ngoài, tiếng lạch cạch của bánh xe trên nền đường rải sỏi. “Mẹ em có chờ người nào đến thăm hôm nay không?”

Penelope lắc đầu. “Không, thưa ngài. Đó có thể là người phụ may, đến chỉnh sửa cho đồ đạc của em. Nhưng em tưởng là ngày mai cơ.”

Alex không thể giải thích tại sao, nhưng anh có một cảm giác...một cảm giác rất tồi tệ. Các dây thần kinh của anh lóe lên một cảm giác cảnh báo. “Hãy xem đó là ai.” Anh mở tung cánh cửa thư viện. Sải bước dọc sảnh ngoài lát đá hoa cương trắng xám với Penelope theo gót, anh vượt qua vị quản gia lớn tuổi, Silvern. “Ta sẽ lo việc này,” anh nói với Silvern, và đi tới cửa trước.

Silvern khịt mũi bất đồng trước hành vi không chính thống của đức ngài, nhưng không nói một lời phản kháng.

Một chiếc xe đen mạ vàng lộng lẫy không có huy hiệu đến đỗ ở cuối còn đường trải sỏi dài. Penelope đến đứng cạnh Alex, run rẩy trong bộ váy mỏng khi cơn gió thổi qua. Đó là một ngày mùa xuân đầy sương, lạnh và thoảng thoáng, với những đám mây trắng cuộn cuộn trên đầu. “Em không nhận ra cỗ xe,” cô lầm bầm.

Một người hầu mặc chế phục màu xanh và đen lộng lẫy mở cửa cỗ xe. Anh ta kiêu cách đặt một bậc thang hình chữ nhật nhỏ trên nền đất cho người khách được tiện nghi.

Rồi cô hiện ra.

Alex đứng im như hóa đá.

“Lily!” Penelope kêu lên. Với một tiếng khóc mừng rỡ cô chạy nhanh tới chị gái mình.

Cười hồ hởi, Lily bước xuống nền đất. “Penny!” cô vung tay ra quanh Penelope và ôm lấy em cô, rồi giữ em cô cách một cánh tay. “Chúa ơi, em là một tạo vật thật thanh nhã làm sao! Mê hồn! Đã hàng năm trời rồi chị mới được gặp em – không từ khi em còn bé xíu, và giờ thì nhìn em này! Cô gái xinh đẹp nhất nước Anh.”

“Ồ, không, chị mới là người xinh đẹp.”

Lily bật cười và lại ôm em cô. “Thật tử tế làm sao, khi bộ đỡ bà chị già nua ế chồng tội nghiệp của em.”

“Chị không giống bà chị già nua ế chồng tí nào hết,” Penelope nói.

Bất chấp sự sững sốt của Alex, cảm xúc của anh đã tập hợp lại để sẵn sàng đánh trận, anh cũng phải đồng ý. Lily xinh đẹp trong bộ váy xanh dương đen và chiếc áo choàng nhung viền lông chồn. Tóc cô, không bị giữ lại bởi một dải ruy băng nào cả, cong lại xinh xắn quanh thái dương và nằm thành búi trước đôi tai thanh nhã của cô. Thật khó mà tin rằng cô cũng chính là người phụ nữ kỳ dị đã mặc quần bó màu mâm xôi và cưỡi ngựa như cánh đàn ông. Má ửng hồng và đang mỉm cười, cô trông như một người vợ trẻ giàu có trong một cuộc viếng thăm xã hội. Hay giống một gái điếm quý tộc.

Lily thấy anh khi cô nhìn qua vai Penelope. Không chút xấu hổ hay thậm chí là một dấu vết lo lắng, cô gỡ mình khỏi em gái và đi lên những bậc thang tròn tới chỗ anh đang đứng. Giơ một bàn tay nhỏ ra với anh, cô mỉm cười trắng tráo. “Xông thẳng vào doanh trại quân địch.” Cô thì thầm. Hình ảnh cái quắc mắt sấm sét của anh khiến đôi mắt đen của cô lóe lên thỏa mãn.

Một cách khôn ngoan Lily kìm mình khỏi cười toe toét thẳng thừng. Làm Raiford nổi khùng lên sẽ chẳng được việc gì cả. Dù vậy anh ta đang giận dữ. Chắc chắn anh đã không mong chờ cô sẽ hiện ra trên ngưỡng cửa căn điền trang nông thôn của mình.Ồ, cô cũng đã không mong chờ sẽ thích thú điều này đến thế! Cô chưa bao giờ cảm thấy niềm vui sướng thuần khiết trong việc phá hủy một người đàn ông. Vào lúc cô xong việc với Wolverton, toàn bộ thế giới của anh ta sẽ bị lộn tùng phèo.

Cô không cảm thấy hối tiếc chút nào cho những việc cô đã lên kế hoạch. Thật đáng bất bình, cặp đôi Wolverton và em gái cô. Sự sai lầm của nó hiện ra rõ ràng ngay chỉ bằng việc liếc qua hai người đó. Penny yếu ớt như một cây cỏ lông ngỗng vậy, mái tóc vàng của cô tỏa ánh sáng mềm mại của một đứa trẻ. Cô không được phòng thủ trước những kẻ ức hiếp và dọa dẫm cô, không nhờ cậy được vào ai ngoại trừ cúi xuống giống như một cây sậy thanh tú đối mặt với một cơn bão hung dữ.

[IMG]

(cỏ lông ngỗng)

Và Wolverton còn đáng sợ gấp mười lần những gì Lily nhớ về anh ta. Nét mặt anh, cay nghiệt hoàn hảo và xa cách, với đôi mắt xám sáng sủa, phần nhô ra nghiêm nghị của cằm anh...không có chút trắc ẩn, không chút dịu dàng nào trên khuôn mặt ấy. Sức mạnh thú tính của cơ thể anh, tất cả cơ bắp và sự căng thẳng gân guốc, hiện ra rõ ràng bất chấp bộ quần áo văn minh. Anh ta cần một người phụ nữ cay độc như mình, vô cảm trước những lời châm chọc chua cay của anh ta.

Alex lờ bàn tay của Lily. Anh nhìn cô chằm chằm lạnh lẽo. “Đi đi,” anh gầm gừ. “Ngay bây giờ.”

Một cơn gió lạnh tràn qua lưng cô, nhưng Lily vẫn mỉm cười từ tốn. “Đức ngài, tôi mong được gặp gia đình mình. Đã quá lâu rồi.”

Trước khi Alex có thể đáp lời, anh nghe thấy tiếng kêu của Totty và George từ đằng sau.

“Wilhemina!”

“Lily...trời ơi...”

Lặng im, tất cả đều đóng vai một bức tranh đông cứng. Ánh mắt họ tập trung vào hình hài nhỏ nhắn của Lily. Nhanh chóng vẽ vênh vào và tự mãn trên khuôn mặt Lily nhạt đi, cho đến khi cô giống như một cô bé ngập ngừng. Bồn chồn hàm răng trắng của cô cắn vào bờ môi dưới thanh tú. “Mama?” cô hỏi êm ái. “Mama, mẹ sẽ thử tha thứ cho con chứ?”

Totty òa khóc và đi tới trước, mở rộng cánh tay mũm mĩm. “Wilhemina, con đáng nhẽ có thể đến từ trước. Mẹ cứ sợ rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại con nữa!”

Lily chạy ào tới bà, vừa cười vừa khóc. Hai người phụ nữ vừa ôm chặt và vừa trò chuyện cùng nhau.

“Mama, mẹ chẳng thay đổi gì cả...và hãy xem mẹ đã làm cho Penny rức rở đến thế nào...con bé là trung tâm của mùa vũ hội...”

“Con yêu, chúng ta đã nghe những câu chuyện thêu dệt khủng khiếp về những việc làm bất cần của con...mẹ luôn lo lắng, con biết đấy...chúa nhân từ, con đã làm gì với tóc mình thế này?”

E dè Lily nhấc một tay lên những lọn tóc xoắn ngắn của cô và cười toe toét. “Nó quá khủng khiếp ư, Mama?”

“Nó hợp với con,” Totty thừa nhận. “Khá là thích hợp, thực vậy.”

Lily nhìn thấy bố cô và chạy nhanh tới bên ông. “Papa!”

George vụng về vỗ vỗ tấm lưng mảnh mai của cô, và dịu dàng đẩy cô ra. “Được rồi, được rồi, không cần phải quá lên nữa. Trời ơi, con đã gây ra cảnh tượng gì thế. Và ngay trước mặt ngài Raiford. Con đang gặp rắc rối gì ư? Tại sao con lại đến chỗ này trong mọi chỗ? Và lúc này trong mọi lúc?”

“Con không gặp rắc rối gì cả,” Lily nói, mỉm cười với cha cô. Họ có cùng vóc người nhỏ nhắn tương đồng, đứng gần như mặt giáp mặt. “Con đáng nhẽ sẽ đến sớm hơn, nhưng con không chắc lắm về việc đón nhận con. Con muốn chia sẻ niềm vui thích với đám cưới của Penny. Đương nhiên là nếu sự hiện diện của con làm bá tước không hài lòng, con sẽ rời đi ngay lập tức. Con không mong sẽ gây ra rắc rối gì cho bất cứ ai. Con chỉ nghĩ rằng mình có thể được cho phép ở đây một tuần hoặc hơn.” Cô liếc Alex và thêm vào thận trọng, “Con sẽ cư xử tốt nhất trong khả năng của mình. Con sẽ là một vị thánh thực sự.”

Ánh mắt của Alex xuyên qua cô như cột băng. Anh bị kích động muốn nhét cô lại cái xe ngựa hoa mỹ kia và bảo người lái xe đi thẳng tới Luân Đôn. Hay một chốn nóng hơn nhiều. (em đoán là địa ngục đây ^__^)

Đương đầu với sự im lặng của anh, Lily ra vẻ lo sợ. “Nhưng có lẽ không có đủ phòng cho con ở đây?” Cô nhướn cổ lên nhìn vào dinh thự cao chót vót, để ánh mắt cô trải dài qua hàng dãy cửa sổ và ban công vô tận.

Alex nghiêng chặt răng vào với nhau. Bóp cổ cô sẽ là khoái lạc tuyệt diệu nhất trong đời anh. Anh hiểu rõ cô đang làm gì. Từ chối cô bây giờ sẽ vẽ anh như một tên đê tiện không mền khách trong mắt gia đình cô. Penelope đã bắt đầu nhìn anh với vẻ rụt rè lo âu rồi.

“Alex,” Penelope khấn cầu, đi đến bên anh và đặt một bàn tay lên cánh tay anh. Đó là lần đầu tiên cô từng tự nguyện chạm vào anh. “Alex, có đủ phòng ở đây cho chị gái em mà, phải không? Nếu chị ấy nói chị sẽ hành xử mình thật tốt, em chắc chắn rằng chị ấy sẽ thế.”

Lily kêu triu mến. “Giờ thì, Penelope, đừng để chúng ta làm bá tước phải bối rối. Chị sẽ tìm ra vài dịp khác để gặp em, chị hứa đấy.”

“Không, em mong chị ở lại.” Penelope khóc, các ngón tay cô siết chặt trên cánh tay Alex. “Làm ơn, đức ngài, làm ơn cho phép chị ấy ở lại đây!”

“Không cần phải cầu xin,” Alex lẩm bẩm. Làm sao anh có thể từ chối hôn phu của mình khi cô đang nài xin anh trước mặt gia đình, quần gia, và mọi người hầu trong tầm tai nghe? Anh trừng mắt với Lily, mong chờ được thấy một tia sáng thắng lợi trong mắt, một cái xéch tự mãn trên môi cô. Nhưng cô đeo một nét mặt kiên nhẫn có thể trở thành Joan of Arc. Quỷ tha ma bắt cô ta đi! “Làm bất cứ những gì em muốn.” anh nói với Penelope. “Chỉ cần giữ cô ta khỏi tầm mắt ta!”

(Joan of Arc: một nữ anh hùng của dân tộc Pháp, một nhân vật có thật, đã bị quân Anh hỏa thiêu trên cọc năm mười chín tuổi. ^ _ ^)

“Ôi, cảm ơn ngài!” Penelope lao đi vui sướng, ôm lấy Lily và Totty. “Mama, thế không tuyệt diệu ư?”

Giữa tràng cảm kích mạnh mẽ của Penelope, Lily lặng lẽ đến gần Alex. “Raiford, tôi e rằng ngài và tôi đã có một khởi đầu tồi tệ,” cô nói. “Đó hoàn toàn là lỗi của tôi. Chúng ta không thể quên đi cuộc săn đẫm máu đó và bắt đầu lại sao?”

Cô vô cùng chân thành, vô cùng ngay thật và làm mủi lòng. Alex không tin điều đó một tẹo nào. “Cô Lawson,” anh nói với sự chậm rãi có chủ ý, “nếu cô làm bất cứ điều gì để ngăn phá hoại quyền lợi của tôi...”

“Ngài sẽ làm gì?” Lily mỉm cười với anh khiêu khích. Không có gì anh có thể làm để khiến cô tổn thương. Những điều tồi tệ nhất đã xảy ra với cô từ lâu rồi. Cô không e sợ gì anh.

“Tôi sẽ khiến cô hối hận suốt quãng đời còn lại của mình,” anh nói êm ái.

Nụ cười của Lily nhạt dần khi anh sải bước đi. Bất chợt lời cảnh báo của Derek đến bên tai cô...Nghe anh đi, cô bé tình quái. Mặc kệ nó...tránh xa khỏi đường đi của anh ta... Lily đẩy những lời đó ra khỏi tâm trí cô, nhún vai nóng nảy. Alex Raiford chỉ là một người đàn ông, và cô có thể dắt mũi anh ta. Chẳng phải cô vừa giành lấy cho mình một lời mời ở ngay dưới mái nhà của anh ta trong những tuần tới hay sao? Cô nhìn mẹ và em gái cô rồi cười lặng lẽ.

“Chị đã hỏi Wolverton rằng anh ta có yêu em không?”

Lily đã chớp lấy ngay cơ hội đầu tiên để hướng Penelope vào một căn phòng riêng nơi họ có thể có, như cô gọi nó, một “cuộc trò chuyện chị em.” Ngay lập tức cô đã quăng mình vào chi tiết cuộc đi săn ở Middleton, quyết tâm làm Penelope hiểu rõ thái độ của người đàn ông mà em cô đã đính hôn.

“Ô, Lily, chị đã không thể chứ!” Penelope lấy hai tay che mắt và rên lên. “Nhưng sao chị lại làm một việc như thế?” Bất chợt cô làm Lily ngạc nhiên bởi một tràng khúc khích. “Em không thể tưởng tượng ra ngài ấy trả lời thế nào nữa!”

“Chị không thấy có gì buồn cười đến thế cả,” Lily nói với vẻ chừng chặc bối rối. “Chị đang cố trò chuyện nghiêm túc với em về tương lai của em, Penny.”

“Tương lai của em hoàn toàn đang trong tầm kiểm soát! Hoặc đã, kiểu thế.” Nghẹn lại với tràng cười rữ rượi, Penelope lấy tay che miệng mình.

Cầm phần Lily tự hỏi tại sao câu chuyện cuộc gặp gỡ của cô với Wolverton ở cuộc đi săn lại khiến em cô thích thú đến vậy, thay vì khiến con bé hoảng sợ một cách thích đáng. “Đáp lại câu hỏi hoàn toàn thẳng thắn của chị, Wolverton đã khiếm nhã, lảng tránh, và xúc phạm. Theo quan điểm của chị, anh ta không phải một quý ông, và còn xa mới xứng đáng với em.”

Penelope nhún vai vô vọng. “Tất cả Luân Đôn coi anh ấy là một đám huy hoàng.”

“Chị tiếc là không đồng ý.” Lily rảo bước tới lui trước chiếc giường rủ màn, đập đi đập lại vài cái nhẹ nhàng vào lòng bàn tay cô. “Những phẩm chất nào biến anh ta thành một đám tốt cơ chứ? Về ngoài của anh ta ư? Chà, chị thú nhận là anh ta có thể được xem là đẹp trai – nhưng chỉ theo kiểu nhạt nhẽo, lạnh lùng, chẳng có gì đáng chú ý.”

“Em...em cho rằng đó là vấn đề về khẩu vị...”

“Và nếu là của cải của anh ta,” Lily tiếp tục hùng hồn. “Có rất nhiều người đàn ông khác có tiềm lực để chăm sóc em và giữ cho em một lối sống tử tế. Tước hiệu của anh ta ư? Em có thể dễ dàng bắt được ai đó

với dòng máu còn xanh hơn và dòng dõi còn ấn tượng hơn. Và em không thể quả quyết rằng mình vô cùng thích Wolverton đâu, Penny!”

“Vụ hôn ước này đã được lập ra và dàn xếp giữa Papa và ngài Raiford,” Penelope đáp lại nhẹ nhàng. “Và trong khi đúng là em không yêu ngài ấy, em cũng chưa bao giờ mong điều đó. Nếu em may mắn, loại cảm xúc đó có thể đến sau này. Đó là cách mọi việc diễn ra. Em không giống chị, Lily. Em luôn luôn theo thông lệ.”

Lily thốt ra một tiếng rủa sáo và nhìn em cô chăm chăm tức giận. Có gì đó về thái độ không lãng mạn của em gái cô đang khiến cho Lily cảm thấy cùng cái cảm giác cô đã có trong suốt tuổi trẻ bất trị của mình, khi mọi người dường như đều có cùng một cách lý giải thế giới mà cô không thể cùng chia sẻ. Và bí mật của họ là gì? Tại sao những người khác có thể hiểu được một cuộc hôn nhân được sắp xếp không có tình yêu mà cô thì lại không thể? Rõ ràng cô đã tận hưởng quá nhiều tự do trong quá lâu. Cô ngồi xuống giường cạnh Penelope. “Chị không hiểu tại sao em lại quá tán thành viễn cảnh cưới một người đàn ông em không hề quan tâm.” Lily cố nghe vui vẻ, nhưng giọng cô phát ra thật thiếu náo.

“Em không tán thành, chỉ cam chịu. Làm ơn tha thứ cho em vì đã nói điều này, Lily, nhưng chị là một người lãng mạn, trong ý nghĩa tẻ nhạt của từ đó.”

Lily cau mày. “Không tí nào! Chị có một bản tính quá dày dạn, thực tế. Chị đã xử lý đủ cú đánh để phát triển một hiểu biết thực tiễn về thế giới và cách nó hoạt động, và do đó chị biết -”

“Lily thân yêu.” Penelope cầm lấy tay cô và ấn nó vào giữa đôi tay của cô. “Từ khi em còn là một cô gái bé nhỏ, em luôn nghĩ về chị như là một người xinh đẹp nhất, dịu dàng nhất, cái gì cũng nhất. Nhưng không thực tế. Không bao giờ thực tế.”

Lily rút tay lại và xem xét em gái cô trong sự bối rối. Dường như Penelope không hề hợp tác như cô chờ đợi. Chà, kế hoạch vẫn phải được tiến hành. Chỉ để tốt cho chính Penny, dù con bé có thừa nhận rằng nó có cần được giải cứu hay không. “Chị không muốn nói về bản thân mình,” cô nói đột ngột. “Chị muốn nói về em. Trong tất cả những người cầu hôn ở Luân Đôn, phải có ai đó em ưa thích hơn Wolverton chứ.” Cô nhướn lông mày đầy ý nghĩa. “Như Zachary Stanford. Hmm?”

Penelope yên lặng một lúc lâu, ý nghĩ của cô dường như bị cuốn đi đến một chốn xa xăm nào đó. Một nụ cười băng khuôn nở ra trên mặt cô. “Zachary thân yêu,” cô thì thầm. Rồi cô lắc đầu. “Tình thế của em đã được sắp đặt rồi. Lily, chị biết rằng em chưa từng hỏi xin chị điều gì. Nhưng em sắp xin đây, từ tận đáy lòng mình, làm ơn đừng ám vào đầu là chị phải ‘giúp’ em. Em sẽ tuân theo quyết định của Papa Mama và cưới ngài Raiford. Đó là bổn phận của em.” Cô búng ngón tay như thể một ý tưởng mới đã bật ra với cô. “Sao chúng ta không hướng sự chú ý của mình vào việc tìm một người chồng cho chị nhỉ?”

“Trời ơi.” Lily nhăn mũi. “Đàn ông không có nghĩa lý gì với chị. Tất nhiên, họ thể có thể cực kỳ vui vẻ trên cánh đồng săn và trong phòng trò chơi. Nhưng những lúc khác...ô, đàn ông thật là cực kỳ phiền phức. Những sinh vật tham lam, đòi hỏi. Chị không thể chịu đựng ý nghĩ ngoan ngoãn phục tùng ai đó, và được đối xử như một đứa trẻ lớn dùng thay vì một người phụ nữ với những quan điểm riêng của cô ta.”

“Đàn ông hữu dụng nếu một cô gái khao khát một gia đình.” Giống như tất cả những cô gái trẻ đứng đắn ở địa vị cô, Penelope đã được dạy rằng mang thai một đứa trẻ là vai trò đáng ca ngợi nhất của người phụ nữ.

Những lời đó gây ra cho Lily một xúc cảm khó chịu, gợi lên những cảm xúc đau đớn. “Phải,” cô nói cay đắng. “Họ chắc chắn hữu ích trong việc sinh ra trẻ con.”

“Chị không muốn ở một mình mãi mãi, phải không?”

“Còn hơn là trở thành quân tốt của một tên đàn ông nào đó!” Lily không nhận ra rằng cô đã nói thành tiếng cho đến khi cô thấy nổi bọt rối trên khuôn mặt Penelope. Trao cho em cô một nụ cười nhanh, Lily sờ soạng chiếc khăn choàng vắt trên thành một cái ghế. “Chị có thể mượn cái này không? Chị tin rằng mình sắp đi khám phá, có lẽ dạo một vòng bên ngoài. Trong này khá là ngột ngạt.”

“Nhưng Lily này -”

“Chị em mình sẽ nói chuyện sau. Chị hứa đấy. Chị - chị sẽ gặp em ở bữa tối, em yêu.” Lily vội vã rời đi và sải bước qua sảnh xuống chiếc cầu thang lộng lẫy, không quan tâm mình đang đi đâu. Lờ đi cảnh vật lộng

lấy bao quanh, cô giữ đầu mình cúi xuống. “Chúa ơi, mình phải cẩn thận hơn mới được.” cô thì thầm. Gần đây tính kiềm chế của cô đã bị căng ra đến mức giới hạn, và cô đã không kìm giữ từ ngữ của mình đủ cẩn thận. Thở thẩn đi qua đại sảnh, cô thấy mình trong một thư viện dài ít nhất một trăm feet, sáng rực rỡ nhờ ánh sáng từ dãy cửa sổ kính. Qua tấm kính được lau bóng loáng, cô có thể thấy một khu vườn cân đối với những bãi cỏ xanh mềm mướt và những lối đi rõ ràng. Một chuyến đi trong lành đơn giản là những gì cô cần. Quấn tấm khăn choàng qua vai, Lily bước ra ngoài, thích thú với những cái cắn lạnh toát của cơn gió.

Căn vườn đẹp tuyệt vời, tươi tốt và sum suê, được chia thành nhiều khu nhỏ bởi các hàng giậu gỗ từng được cắt tỉa chính xác. Có một khu vườn ở nhà nguyện với một dòng suối nhỏ xíu và một vũng tròn nhỏ đầy những bông hoa lili trắng. Nó mở vào một vườn hồng, vô số những bông hoa vây quanh một khóm hồng Ayshire lớn và hiếm có. Lily đi bộ dọc theo một bức tường bao phủ đầy dây leo và những bông hồng đang trèo lên. Cô bước lên một dãy các bậc thang đã đổi màu qua mưa gió dẫn tới bãi đất nhìn xuống một bờ hồ nhân tạo. Gần đó là một đài phun nước được bao quanh với vẻ lộng lẫy của một tá những con công trông vênh vang. Có một vẻ yên bình tuyệt đối trong khu vườn này. Nó dường như là một chỗ bỏ bùa mê, nơi mà không có điều gì tồi tệ có thể xảy ra.

(hoa hồng Ayshire)

Sự chú ý của cô hướng đến một hàng những cây hoa quả ở hai bên đền trang. Cảnh tượng của chúng gợi cho Lily nhớ đến vườn chanh của căn nhà nghỉ Ý mà cô đã sống trong hai năm. Cô và Nicole đã dành phần lớn thời gian trong vườn hoặc trong loggia(hành lang) rất nhiều cột ở sau ngôi nhà bé nhỏ. Thỉnh thoảng cô đã đưa Nicole đi dạo trong bosco (khu rừng) râm mát gần đó.

“Đừng nghĩ đến nó,” cô thì thầm dữ dội. “Đừng,” Nhưng ký ức đó vẫn rõ ràng như thể vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Cô ngồi xuống mép đài phun nước và cuộn tấm khăn choàng quanh mình chặt hơn. Mù quáng cô quay mặt mình về khoảng rừng xa xăm trước bờ hồ, nhớ lại...

“Dominal Domina, tôi mang về những thứ tuyệt vời nhất từ chợ đây – bánh mì, bơ mềm và rượu vang hảo hạng. Hãy giúp tôi lượm chút hoa quả từ trong vườn, và bữa trưa chúng ta sẽ...”

Lily khựng lại khi cô nhận thức được sự im lặng không bình thường trong casetta (căn nhà nghỉ). Nụ cười vui vẻ của cô nhạt đi. Cô đặt chiếc giỏ xuống cạnh cửa và liếc mình đi vào ngôi nhà bé nhỏ. Giống như những phụ nữ địa phương, cô mặc một chiếc váy sợi bông và một chiếc áo bờ lu dài tay, tóc cô được che đi bởi một chiếc khăn vuông trùm đầu lớn. Với những lọn tóc đen xoăn và trọng âm hoàn mỹ của mình, cô thường bị nhầm lẫn với những người Italia bản địa. “Domina?” cô hỏi thận trọng.

Bất chợt người quản gia xuất hiện, khuôn mặt nhăn nhoe, chấy nắng của bà đầy nước mắt. Bà đang trong tâm trạng xáo trộn, mái tóc xám thoát khỏi bím tóc tết chặt cuộn quanh đầu bà. “Tiểu thư à,” bà hổn hển, và bắt đầu nói rời rạc đến mức Lily không thể hiểu nổi.

Cô đặt cánh tay quanh đôi vai tròn trịa của người phụ nữ lớn tuổi và cố làm bà dịu lại. “Domina, nói cho tôi biết điều gì đã xảy ra. Có phải Nicole không? Con bé đâu rồi?”

Người quản gia bắt đầu nức nở. Điều gì đó đã xảy ra, điều gì đó quá khủng khiếp để nói thành lời. Có phải con cô ốm không? Con bé đã bị đau ư? Hoảng sợ, Lily thả Domina đi và chạy nhanh về phía cầu thang dẫn đến phòng trẻ. “Nicole?” cô gọi lớn. “Nicole, Mama đây, đã ổn -”

“Tiểu thư à, con bé đi rồi!”

Lily đông cứng với bàn chân trên bậc thang đầu tiên, bàn tay cô siết chặt tay vịn. Cô nhìn Domina, đang run rẩy rõ ràng. “Bà có ý gì?” cô hỏi khàn khàn. “Con bé đâu rồi?”

“Đó là hai người đàn ông. Tôi không thể ngăn họ lại. Tôi đã cố, dio mio (có chúa chứng giám)...nhưng họ đã mang con bé đi mất. Con bé đi rồi.”

Lily cảm thấy như thể cô đang ở giữa một cơn ác mộng. Không gì có nghĩa lý cả. “Họ đã nói gì?” cô hỏi bằng giọng sên sệt, kỳ lạ. Domina bắt đầu nức nở, và Lily nguyên rửa bà, chạy nhanh tới trước. “Quý tha ma bắt bà đi, đừng có khóc nữa, hãy nói cho tôi biết họ đã nói gì!”

Domina bước lùi lại, hoảng sợ bởi khuôn mặt méo mó của Lily. “Họ không nói gì cả.”

“Họ đã mang con bé đi đâu?”

“Tôi không biết.”

“Họ có để lại lời nhắn, một thông điệp nào không?”

“Không, thưa tiểu thư.”

Lily nhìn chăm chăm vào đôi mắt đăm lẹ của người phụ nữ lớn tuổi. “Ôi, nó không xảy ra, nó không...”
Điên cuồng cô chạy đến phòng trẻ em, vấp ngã xuống đầu gối và đập mạnh ống chân, không cảm thấy vết đau. Căn phòng bé nhỏ trông vẫn như thường lệ, đồ chơi rải rác trên sàn, một chiếc váy xếp nếp vắt ngang tay vịn một chiếc ghế bập bênh. Cái giường cũi trống rỗng. Lily ấn một tay vào dạ dày cô và tay kia lên mồm. Cô quá hoảng sợ để khóc, nhưng cô nghe thấy giọng nói của chính mình trong một tiếng hét đau đớn.
“Không! Nicole...Khônggggg...”

Đột ngột, cô tỉnh lại với hiện thực. Đã hơn hai năm kể từ đó. Hai năm. Chán chường cô tự hỏi liệu Nicole có còn nhớ cô không. Nếu Nicole vẫn còn sống. Ý nghĩ ấy khiến họng cô nghẹn lại cho đến khi cô hầu như không thở được. Có lẽ, cô nghĩ cay đắng, điều này là hình phạt cho tội lỗi của cô, mang đứa con của cô rời khỏi cô mãi mãi. Nhưng chúa trời có lòng nhân từ - Nicole quá trong trắng, quá vô tội. Lily biết rõ rằng cho dù có phải mất cả đời mình, cô cũng sẽ đi tìm con gái.

Alex chưa bao giờ nhìn thấy một người phụ nữ ăn uống ngon lành đến thế. Có lẽ đó là nguồn gốc của phần sinh lực không bao giờ mệt mỏi của cô. Với sự chính xác thanh nhã, Lily đặt xuống một đĩa đầy giăm bông và nước sốt Madeira, vài thìa khoai tây và rau luộc, bánh nướng, và hoa quả tươi. Cô cười đùa và trò chuyện trong suốt thời gian đó, ánh sáng ấm áp truyền một vẻ hồng hào lên khuôn mặt sôi nổi của cô. Vài lần Alex bị tủi nhục khi thấy mình đang nhìn cô chăm chăm. Nó khiến anh vô cùng phiền lòng, sự mê say của anh với cô và câu đố mà cô biểu lộ.

Bất kể chủ đề cuộc nói chuyện là gì, Lily cũng có gì đó để thêm vào. Hiểu biết của cô về săn bắn, ngựa, và những chủ đề nam giới khác trao cho cô một vẻ hấp dẫn xù xì và mạnh mẽ rõ ràng. Nhưng khi cô trao đổi những chuyện ngớ ngẩn lê đười lêu của xã hội với Totty, cô nghe cũng phức tạp như bất kỳ người phụ nữ nào mà xã hội thượng lưu mong chờ. Điều khó hiểu nhất trong đó là, có những khoảnh khắc – ngắn ngủi thôi, chắt chắt – khi cô phô bày một vẻ quyến rũ chân thật che khuất hẳn em gái mình.

“Penny sẽ là cô dâu tuyệt đẹp nhất mà Luân Đôn từng được chiêm ngưỡng!” Lily thốt lên, khiến em gái cô rúc rích khiêm tốn. Rồi cô liếc sang Totty nhún nhủ. “Con mừng là cuối cùng mẹ cũng đã có đám cưới huy hoàng mà mẹ mơ được đem đến, Mama. Đặc biệt sau hàng năm trời đau khổ mà con đã gây ra.”

“Con hoàn toàn không gây đau khổ tí nào, con yêu à. Và mẹ vẫn không buông hy vọng đem đến cho con một đám cưới vào một ngày nào đó.”

Lily giữ cho nét mặt mình dịu dàng, nhưng trong thâm tâm cô bật cười. Quý dĩ sẽ mang con đi trước khi con trở thành vợ ai đó, cô thầm nghĩ dứt khoát. Cô liếc sang Alex, người có vẻ là đang mê mải với chiếc đĩa đầy những thức ăn ấm nóng trước mặt. “Loại đàn ông con sẽ ưng cưới rất khó tìm ra.”

Penelope nhìn cô tò mò. “Loại nào vậy, Lily?”

“Chị không biết là có từ nào đặc biệt để miêu tả anh ấy không nữa,” Lily nói trầm ngâm.

“Kẻ nhu nhược?” Alex gợi ý.

Lily trừng mắt nhìn anh. “Từ những gì tôi đã quan sát, việc hôn nhân này có lợi thế cho cánh đàn ông hơn nhiều. Người chồng luôn có phần trên, cả về pháp luật và tài chính, trong khi người vợ đáng thương dành những năm tháng tươi đẹp nhất của đời mình mang nặng đứa con và chăm sóc sức khỏe cho anh ta, và rồi khám phá ra rằng mình đã tàn lụi như một cây nến cũ.”

“Wilhemina, không phải thế đâu.” Totty kêu lên. “Mọi phụ nữ đều cần sự bảo vệ và hướng dẫn của một người đàn ông.”

“Con không!”

“Thực vậy,” Alex bình luận, ánh mắt kiên định của anh ghim chặt cô vào ghế. Lily cự quây bực dọc khi cô đáp trả cái nhìn chăm chăm của anh. Hình như anh đã nghe về mối quan hệ của cô với Derek Craven. Chà, quan điểm của anh về cô không quan trọng một tí tẹo nào. Và chuyện cô có một ‘sắp xếp’ với ai hay không không phải việc của anh!”

“Phải, thực vậy,” cô nói lạnh lùng. “Nhưng nếu tôi cưới chồng, đức ngài, tôi sẽ chỉ cưới một người đàn ông không đánh đồng sức mạnh với bạo lực. Một người nào đó coi vợ là một người bầu bạn chứ không phải một nô lệ được tô son trát phấn. Một ai đó -”

“Lily, thế là đủ rồi!” bố cô nói, mặt ông tối sầm lại. “Trên tất cả ta mong muốn yên bình, và con đang tạo ra phiền nhiễu đấy. Từ giờ con sẽ giữ yên lặng.”

“Ta mong cô ấy sẽ tiếp tục,” Alex nói bình tĩnh. “Nói cho chúng tôi nghe đi, cô Lawson, cô còn muốn gì nữa ở một người đàn ông?”

Lily cảm thấy má mình bắt đầu nóng lên. Có một cảm giác kỳ lạ trong lồng ngực cô – căng thẳng, nóng rực, và bất an. “Tôi không muốn tiếp tục nữa,” cô thì thầm. “Tôi chắc mọi người đều đã có những ý tưởng chung chung rồi.” Cô đặt một miếng thịt gà vào miệng, nhưng miếng thịt đậm đà bỗng nhiên có vị mùn cưa, và thật khó nuốt trôi. Mọi người ngồi ở bàn đều im lặng, trong khi ánh mắt lo âu của Penelope di chuyển tới lui giữa hôn phu và chị gái cô.

“Mặc dù,” Lily nói sau một khắc, đưa ánh mắt của cô lên khuôn mặt hồng hào của Totty, “Con đang trở nên ổn định hơn nhiều trong những năm sau này. Việc con có thể tìm ra ai đó sẵn lòng chiếu cố đến con là có thể. Ai đó đủ khoan dung để chịu đựng lễ thói hoang dã của con.” Cô đặc biệt dừng lại. “Thực ra thì, con nghĩ con có thể đã tìm ra người đó.”

“Con đang nói đến cái gì vậy, con yêu?” Totty hỏi.

“Con có thể sẽ nhận một người đến thăm trong một hoặc hai ngày nữa. Một người đàn ông trẻ hoàn toàn thú vị - và một hàng xóm của ngài, ngài Raiford.”

Totty biểu lộ vẻ vui thích ngay lập tức. “Con đang đùa ư, Wilhemina? Có phải người mẹ quen không? Sao con chưa từng nhắc đến cậu ấy với chúng ta trước lúc này?”

“Con không chắc lắm là có gì nhiều để nói,” Lily bẽn lẽn. “Và vâng, mọi người có quen anh ấy. Đó là Zachary.”

“Tử tước Stamford ư?”

Sự ngạc nhiên của gia đình cô khiến Lily toe toét. “Còn ai khác nữa. Như mọi người biết, con đã bắt đầu một tình bạn với Zach sau khi Harry và con bỏ nhau. Qua từng ấy năm chúng con đã áp ủ một sự yêu mến rõ ràng với nhau. Chúng con rất hợp nhau. Gần đây con nghĩ ngờ rằng những cảm xúc giữa chúng con có thể đã chín muồi.” Hoàn hảo, cô nghĩ đây tự hào. Cô đã phát ra tin tức ấy vừa đúng tông giọng – vô tình, vui sướng, hơi bẽn lẽn.

Alex đã chực hỏi nhân tình Derek Craven của cô sẽ nghĩ gì về tình huống này, nhưng anh nuốt câu đó lại. Anh xem xét cặp đôi mà họ sẽ tạo ra. Stamford là một chú chó con vô hại với không nhiều hơn một cái xương sống. Lily sẽ dẫn tên ngốc tội nghiệp đó đi vòng quanh cái mũi bé nhỏ tao nhã của anh ta.

Lily mỉm cười với Penelope hồi tiếc. “Tất nhiên, Penny thân yêu, chúng ta đều biết rằng Zach đã áp ủ lòng quan tâm đối với em trong một thời gian. Nhưng gần đây Zach đã bắt đầu quan sát chị trong một thứ ánh sáng anh ấy chưa từng thấy trước đây. Chị hy vọng em sẽ không bối rối với viễn cảnh một đám cưới giữa bọn chị.”

Có một nét kỳ lạ trên khuôn mặt Penelope – sững sờ tranh đấu với ghen tuông. Penny chưa bao giờ nhìn chị gái cô kiêu đó trước đây. Cô xoay sở tạo ra một nụ cười can đảm. “Chỉ cần chị tìm được ai đó có thể đem hạnh phúc đến cho chị là em vui rồi, Lily.”

“Zach sẽ là một người chồng rất tốt với chị,” Lily mơ màng. “Mặc dù bọn chị sẽ phải có tác động tới tài thiện xạ của anh ấy. Anh ấy không phải người có tinh thần thể thao như chị.”

“Chà,” Penelope nói nhiệt tình. “Tử tước Stanford là một người đàn ông dịu dàng và chín chắn.”

“Phải rồi,” Lily lẩm bẩm. Penny, chúa phù hộ cô bé, thật dễ đọc. Cô đang choáng váng với ý nghĩ rằng người đàn ông đã tán tỉnh cô nòng nân đến thế giờ đang xem xét việc cưới chị gái cô. Mọi thứ sẽ rơi vào đúng chỗ của mình thật đẹp. Sáng rõ thỏa mãn, Lily nhìn Alex. “Tôi tin rằng ngài không có gì phản đối vị khách sắp đến của tôi, thưa đức ngài?”

“Tôi sẽ không mơ đến việc cản trở bất kỳ viễn cảnh hôn nhân nào trên đường của cô, cô Lawson. Ai mà biết được khi nào thì có thêm một người khác nữa chứ?”

“Ngài thật tốt bụng,” cô đáp lại chua cay, và dựa lại vào ghế khi một người hầu đi tới trước để bỏ cái đĩa trống không của cô ra.

“Thưa cô? Thưa cô, tôi có nên đem gì từ bếp đến không? Có lẽ là một tách trà?”

Có âm thanh rèm cửa bị kéo vào. Lily tựa quây và rên rỉ, nhòe dậy từ giấc ngủ sâu êm ái. Ánh sáng ban ngày chói chang đập vào mắt cô. Khi cô quay đầu, cô cau mày với những cơ bắp nhức nhối ở cổ. Cô đã có một giấc ngủ thật tồi tệ, đầy những giấc mơ lạ lùng, vài giấc là về Nicole. Cô đã đuổi theo con gái mình, cố bắt lấy con bé, loạng choạng qua một hành lang vô tận trong những nơi xa lạ.

Người hầu gái tiếp tục quấy rầy cô với những câu hỏi thăm dò. Chắc hẳn đức ngài ghê tởm đã bảo người hầu của anh ta đến đánh thức cô vào cái giờ bất tiện này, chỉ để bỏ ghét. Rửa thầm Wolverton, Lily dụi mắt và vật lộn tới tư thế ngồi. “Không, ta không muốn trà,” cô lẩm bẩm. “Ta chỉ muốn ở trong giường và...”

Lily ngất ngang với một tiếng thở dốc khi cô nhìn quanh cảnh xung quanh. Tim cô đập thình thịch hoảng sợ. Cô không ở trên giường. Cô thậm chí còn không ở trong phòng mình. Cô đã...ôi, chúa ơi, cô đã ở trong thư viện dưới tầng, cuộn tròn không thoải mái trong một cái ghế bọc da. Cô hầu gái, một phụ nữ trẻ với những lọn tóc đỏ dày lên dưới một chiếc mũ trắng, đang đứng trước mặt cô, vịn vịn tay. Lily nhìn vào mình, nhận ra rằng cô đang mặc bộ váy ngủ mỏng tang màu trắng, không áo choàng hay dép. Cô đã đi ngủ tối qua trong phòng khách dành cho mình, và bằng cách nào đó cô đã kết thúc ở đây.

Vấn đề là, cô không có chút hồi tưởng nào về việc ra khỏi giường hay đi xuống gác. Cô không nhớ chút gì về chuyện đó.

Nó lại xảy ra.

Mất phương hướng, Lily chạy lòng bàn tay qua cái trán đầm mồ hôi. Cô có thể hiểu được tình huống này nếu cô đã uống rượu. Ôi, cô sẽ làm khá nhiều thứ ngu ngốc khi “chuốc vào người”, như Derek nói khi cô ngà ngà say. Nhưng tất cả những gì cô đã uống tối qua chỉ là vài ngụm rượu sau bữa tối, và sau đó là một tách cà phê đặc.

Nó đã xảy ra hai lần. Một lần, là khi cô đi ngủ trong phòng ngủ tại căn nhà Luân Đôn của mình và đã thức dậy sáng hôm sau thấy mình trong bếp, và một lần sau đó, Burton, ông quản gia, đã phát hiện ra cô ngủ gật ở phòng khách. Burton đã giả thiết rằng cô đã chịu ảnh hưởng của đồ uống mạnh hoặc vài chất say nào khác. Lily đã không đủ can đảm để bảo ông rằng cô tỉnh táo như một quan tòa. Chúa nhân từ, cô không thể để bất kỳ ai biết rằng cô dạo quanh ngôi nhà trong giấc ngủ - đó không phải là biểu hiện của một người phụ nữ có đầu óc bình thường, đúng không?”

Cô hầu gái đang quan sát cô, chờ đợi một lời giải thích.

“Ta...ta đã cảm thấy bồn chồn tối qua và...xuống đây uống gì đó.” Lily nói, vò những nếp gấp chiếc váy ngủ trong nắm tay. “Ta – ta thật ngớ ngẩn làm sao khi ngủ gật ngay trên chiếc ghế này.” Cô gái liếc quanh căn phòng, rõ ràng đang băn khoăn về sự biến mất của một cái cốc. Bằng cách nào đó Lily tạo ra được một tiếng cười nhẹ. “Ta đã ngồi đây nghĩ về...vài thứ...và rồi ta ngủ gục thậm chí trước cả khi ta lấy được cái cốc nước trời đánh đó!”

“Vâng, thưa cô.” Cô hầu nói nghi ngại.

Lily luồn các ngón tay qua những lọn tóc xoắn rối bù. Một cơn đau đầu nện vào thái dương và trán cô. Thậm chí cả da đầu cô cũng nhạy cảm nữa. “Ta tin rằng ta sẽ về phòng mình bây giờ. Mang một ít cà phê lên nhé?”

“Vâng, thưa cô.”

Tóm chiếc áo ngủ quanh phía trước người, Lily lê ra khỏi chiếc ghế khổng lồ và rời khỏi thư viện, cố không lảo đảo. Cô đi qua phòng khách ngoài. Có những âm thanh leng keng của cốc chén từ trong bếp, giọng những người hầu bận rộn với công việc buổi sáng của mình. Cô phải về được phòng mình trước khi bị ai khác nhìn thấy. Tóm chặt gấu váy ngủ trong tay, cô chạy như bay lên cầu thang, chân cô là một bóng mờ trắng ngà.

Vừa đứng lúc Lily lên gần đến đỉnh, cô thấy một vóc dáng đen, bệ vệ. Tim cô chùng xuống. Đó là ngài Raiford, chuẩn bị cho cuộc cưới ngựa buổi sáng. Anh mặc bộ đồ cưới ngựa và đôi boots đen bóng lộn. Phòng ngủ, Lily kéo vạt trước chiếc váy của cô, cố che giấu bản thân mình hết mức có thể. Ánh mắt đánh giá của Wolverton dường như xé vụn bộ váy ngủ mỏng manh của cô và khám phá từng đặc điểm nhỏ của cơ thể cô bên dưới.

“Cô đang làm cái gì vậy, dạo chơi quanh ngôi nhà như thế ư?” anh hỏi sảng.

Lily làm thinh. Trong cơn bộc phát bất chợt, cô hình mũi lên và nhìn anh chăm chăm ngạo mạn hết mức có thể. “Có thể tôi đã kết thân với một trong những người hầu tồi qua. Không phải người ta nên mong đợi những biểu hiện như thế từ một phụ nữ như tôi sao?”

Im lặng. Lily chịu đựng ánh mắt bí hiểm của anh dường như vô tận, rồi cố nhìn đi chỗ khác. Không thể được. Bỗng nhiên đối với cô dường như thay vì những tia sáng lạnh lẽo, đôi mắt anh lấp đầy những tia chớp nóng bỏng mãnh liệt. Dù cô đứng đó bất động, cô vẫn có cái cảm giác rằng thế giới nghiêng ngả quanh hai người họ. Cô hơi lảo đảo và chống tay lên thành cầu thang.

Khi Wolverton cất tiếng, giọng anh thô ráp hơn thường lệ.

“Nếu cô còn định ở dưới mái nhà của tôi, cô Lawson, sẽ không có những màn phô bày cái cơ thể bé nhỏ đã được sử dụng thường xuyên của cô nữa, dù là cho những người hầu hay là cho bất kỳ ai. Cô có hiểu không?”

Lời khinh bỉ của anh còn tệ hơn cả một cái tát vào mặt. Đã được sử dụng thường xuyên ư? Lily hít vào một hơi thở nông. Cô không thể nhớ lại là đã từng ghét ai đó trong đời mình nhiều hơn chưa. Ngoài trừ, tất nhiên, Giuseppe. Cô muốn quăng một bình than nóng cháy vào anh, nhưng đột ngột cô bị cái thôi thúc chạy trốn áp đảo. “Hiểu rồi,” cô nói mạnh mẽ, và chạy vụt qua anh.

Alex không quay lại nhìn cô chạy đi. Anh đi xuống các bậc thang gần như cùng tốc độ cô chạy lên chúng. Thay vì đi về hướng chuồng ngựa, anh sải bước vào thư viện trống không và đóng sầm cửa lại với sức mạnh làm cả bản lề rung lên. Anh cho phép mình vài hơi thở dài, nóng rực. Ngay từ khoảnh khắc anh nhìn thấy cô trong chiếc váy trắng mỏng tang đó, anh đã thêm muốn cô. Cơ thể anh vẫn đang căng lên, run rẩy với cơn khuấy động. Anh đã muốn chiếm lấy cô ngay trên những bậc thang, đỡ cô nằm xuống thảm và đẩy vào trong cô. Mái tóc cô, những lọn xoắn ngắn đáng chết đó cảm dỗ những ngón tay anh lồng vào chúng...về trắng trong thanh nhả của cổ họng cô...hai đỉnh nhỏ nhắn, cảm dỗ của ngực cô.

Alex rửa thẳm và xoa chiếc cảm nhận nhụi của mình mạnh bạo. Với Caroline khao khát của anh là hòa lẫn giữa dịu dàng và tình yêu. Nhưng loại thêm muốn này không liên quan gì tới tình yêu cả. Anh cảm thấy như thể cơn khuấy động dâng tràn đó là sự phản bội cảm xúc dành cho Caroline của anh. Lily nguy hiểm hơn nhiều những gì anh đã nghi ngờ. Anh xoay sở để kiểm soát bản thân và những thứ quanh mình, ngoại trừ khi cô ở gần. Nhưng anh sẽ không đầu hàng sự cám dỗ mà cô hiện thân....anh sẽ không, nhân danh Chúa, thậm chí cho dù cố gắng ấy có giết chết anh đi nữa.

4. Chương 4

“Zachary! Zachary thân, thân yêu, anh thật tử tế biết bao khi đến thăm!” Lily sai bước tới trước và siết chặt bàn tay anh, chào đón anh vào dinh thự như thể cô là phu nhân của trang viên. Đứng kiễng chân, cô ngước mặt lên, và anh hôn má cô đầy ý thức trách nhiệm. Trong bộ đồ cưỡi ngựa tao nhã và chiếc cà vạt lụa đen, Zachary đích xác là một quý ông tỉnh lẻ đẹp trai. Vị quản gia kín đáo đón lấy áo khoác, gỡ tay, mũ của Zachary và rút lui. Kéo Zachary tới một góc sảnh ngoài, Lily thì thầm vào tai anh. “Họ đều đang uống trà trong phòng khách – mẹ, Penny, và Wolverton. Nhớ hành động như thể anh đang yêu em – và nếu anh liếc mắt tới em gái em, em sẽ cầu anh! Giờ thì đi –”

“Chờ đã,” Zachary thì thầm lo lắng, siết chặt nắm tay trên cô. “Penelope thế nào?”

Lily mỉm cười. “Đừng trông quá lo lắng thế. Vẫn còn một cơ hội cho anh, bạn thân ạ.”

“Cô ấy còn yêu anh không? Cô ấy có nói thế không?”

“Không, con bé sẽ không thú nhận điều đó,” Lily nói lưỡng lự. “Nhưng nó chắc chắn không yêu Wolverton.”

“Lily, anh đang chết vì yêu cô ấy. Kế hoạch của chúng ta phải có hiệu quả.”

“Nó sẽ,” cô nói quả quyết, trượt bàn tay vào khủy tay anh. “Giờ thì...xông trận thôi!”

Họ cùng nhau dạo bước rời sảnh ngoài. “Có phải anh đã đến vào một giờ quá muộn không?” Zachary hỏi thăm, đủ lớn để những người ở tại phòng khách có thể nghe thấy.

Lily nháy mắt với anh. “Không hề, anh yêu. Vừa đúng lúc uống trà.” Với một nụ cười rộng, cô kéo anh vào phòng khách, một căn phòng xinh đẹp và thoáng gió với những bức tường màu vàng lụa nhạt, đồ đạc làm từ gỗ gụ chạm khắc, và những cửa sổ lớn. “Chúng con đây rồi,” cô nói nhẹ nhàng, “tất cả đều đã quen nhau rồi. Không cần phần giới thiệu – thật tiện làm sao!” Cô âu yếm siết chặt cánh tay Zachary. “Em phải nói với anh, Zach, rằng thứ trà ở Raiford Park vô cùng tuyệt vời. Gần như tốt ngang với loại em cung cấp ở Luân Đôn.”

Zachary mỉm cười khi đánh giá tổng thể căn phòng. “Lily cung cấp thứ trà tuyệt nhất tôi từng nếm thử - cô ấy đặt một loại pha trộn bí mật mà không ai khác có thể sao chép lại.”

“Con đã bắt gặp nó trong chuyến du lịch của mình,” Lily đáp lại, ngồi xuống một chiếc ghế kiểu chân thú thanh nhã. Cô liếc mắt tới em gái mình một cái, và hài lòng khi chứng kiến một cái liếc ngẩng ngui nhưng mãnh liệt giữa Penny và Zachary. Chỉ một giây, ánh mắt Penny chứa đầy nỗi buồn và khao khát vô vọng. Penny đáng thương, Lily nghĩ. Chị sẽ khiến mọi thứ trở nên thật đúng với em. Và rồi có lẽ em và Zach có thể chứng minh cho chị thấy rằng tình yêu đích thực có tồn tại.

Trong một cử chỉ lịch sự, Zachary đi tới chiếc ghế dài, chỗ Penelope và Totty đang ngồi. Nhảy cảm với nét đồ bưng của Penelope, anh không nói chuyện trực tiếp với cô, mà gửi đến mẹ cô. “Phu nhân Lawson, thật dễ chịu khi được gặp phu nhân và cô con gái đáng yêu của bà. Tôi tin là tất cả mọi thứ đều tốt đẹp với hai người?”

“Khá tốt,” Totty đáp lại hơi bức dọc. Bất chấp việc phản đối Zachary tìm hiểu con gái bà, bà khá là thích anh. Và bà đã nhận thấy rằng, như mọi người khác thấy, tình yêu của Zachary dành cho Penelope là chân thành và đáng trọng. Nhưng một gia đình có tài chính eo hẹp phải thực tế. Ngài Raiford là một đám có lợi hơn nhiều cho con gái họ.

Alex đứng bên mặt lò sưởi hoa cương và đốt một điếu xì gà khi anh nghiên cứu nghi thức đó. Lily trừng mắt nhìn anh. Anh ta thật thô lỗ không thể tin được. Các quý ông thường để giành việc hút thuốc cho những lúc họ họp mặt thảo luận những chủ đề mà nam giới thích thú. Trừ phi anh ta là một quý ông già nua cẩu kính phì phò trong cái tẩu thuốc quý giá của mình, nếu không thì Wolverton nên hút thuốc ở chỗ riêng tư, không phải trong sự hiện diện của các quý cô.

Thận trọng Zachary gật đầu với Alex. “Chào buổi chiều, Wolverton.”

Alex gật đầu và đưa điếu xì gà lên môi. Khi anh phả ra một dòng khói thuốc, đôi mắt anh thu hẹp lại thành một khe bạc sáng rực.

Tên quái vật gắt gỏng, Lily nghĩ cay độc. Anh ta hẳn phải cảm thấy bị đe dọa với sự hiện diện của một người đàn ông khác hẳn anh ta, một anh chàng quyến rũ, lịch sự mà mọi người đều quý mến. Wolverton không thể khiến mình được yêu thích cho dù anh ta có cố thêm một trăm năm nữa. Cô quắc mắt với anh ta rồi hướng một nụ cười tới Zachary. “Ngồi xuống đây đi, Zach, và kể cho bọn em nghe những sự kiện mới nhất ở Luân Đôn.”

“Buồn tẻ không thể chịu được khi không có em, như mọi khi.” Zachary đáp lại, lấy cái ghế bên cạnh cô. “Nhưng anh đã tham dự một bữa tiệc ăn tối lớn gần đây, và quan sát thấy Annabelle trông khá là rực rỡ sau đám cưới với ngài Deerhurst.”

“Mừng khi nghe thấy điều đó,” Lily trả lời lại. “Cô ấy xứng đáng được hạnh phúc sau khi chịu đựng mười năm hôn nhân với nam tước Charles, con dê già dâm dăng đó.”

“Wilhemina” Totty thở dốc khó tin. “Làm sao con có thể gọi nam tước Charles, ông ta có thể đã yên nghỉ trong yên bình, một cái tên khủng khiếp như thế -”

“Sao con có thể không gọi cơ chứ? Annabelle mới chỉ mười lăm khi bị ép cưới ông ta, và ông ta thì đủ già để làm ông cô bé! Và mọi người đều biết rằng nam tước Charles không hề tử tế với cô ấy. Riêng con thì vui mừng vì ông ta đã ra đi vừa kịp lúc cho Annabelle tìm một người chồng với tuổi tác thích hợp hơn.”

Totty trao cho cô một cái cau mày phản đối. “Wilhemina, con nghe nhẩn tâm quá.”

Zachary với tay ra trước vỗ về bàn tay của Lily khi anh đến bảo vệ cô. “Em hơi thẳng thừng, em yêu, nhưng bất kỳ ai quen em đều biết rằng em có một trái tim trắc ẩn nhất.”

Lily cười rạng rỡ với anh. Qua khoe mắt cô thấy em gái mình chết lặng đi. Penelope chắc chắn là không thể tượng tưởng ra người đàn ông cô yêu đang gọi Lily là ‘em yêu’. Thương cảm và thích thú tranh đấu với nhau trong lồng ngực Lily. Cô ước gì mình có thể bảo với Penelope rằng tất cả chỉ là giả vờ. “Em sẽ cố kìm lưỡi mình lại,” Lily hứa với một tiếng cười, “nếu chỉ cho chiều nay. Tiếp tục với những tin tức của anh đi, Zach, và em sẽ cố nín không phun ra những quan điểm gây sốc của mình nữa. Hãy để em rót trà cho anh. Sữa, không đường, đúng chứ?”

Trong khi Zachary giải trí cho mọi người với những giai thoại ở Luân Đôn, Alex hít một hơi xì gà vào và quan sát Lily. Anh đã bị ép phải thừa nhận rằng có khả năng hai người họ đang nghĩ đến một đám cưới. Có một mối thân mật dễ dàng giữa họ cho thấy một tình bạn lâu dài. Rõ ràng là họ thích nhau và thoải mái khi ở cùng nhau.

Lợi thế cho một đám cưới như vậy hiện ra rõ ràng. Là con trai thứ ba, Zachary chắc chắn đánh giá cao gia sản của Lily, lớn hơn bất kỳ số tiền còm cõi nào mà anh ta sẽ được đứng tên thừa kế. Và Lily là một phụ nữ hấp dẫn. Trong bộ váy xanh màu nước biển cô đang mặc ngày hôm nay, làn da cô tỏa ánh sáng hồng e thẹn, còn mái tóc và đôi mắt đen của cô đẹp kỳ lạ đầy thu hút. Không người đàn ông nào lại thấy việc lên giường với cô ta là vụn vặt. Thêm nữa, trong mắt xã hội, Lily sẽ rất may mắn khi bắt được một người đàn ông với tính cách và gia đình tốt như vậy. Đặc biệt sau khi cô ta đã đi lạc vào rề giới giang hồ quá lâu.

Alex cau mày với ý nghĩ hai người họ ở cùng nhau. Tất cả đều sai. Với ba mươi năm của mình, Zachary vẫn chỉ là một cậu bé ngây thơ. Anh ta sẽ không bao giờ là người đàn ông cầm trịch trong nhà của chính mình, không phải với một người phụ nữ cứng đầu như Lily. Zachary sẽ luôn cảm thấy việc tuân theo các ước muốn của cô ta dễ dàng hơn việc tranh luận với cô ta. Khi năm tháng trôi đi, Lily sẽ cảm thấy khinh bỉ ông chồng mẫn tợ của mình. Cuộc hôn nhân sẽ ngày càng trở nên khổ sở.

“Đức ngài?” Lily và những người khác đang nhìn anh mong đợi. Alex nhận ra rằng ý nghĩ của anh đã đi vẩn vơ, và anh đã mất dấu cuộc trò chuyện. “Đức ngài,” Lily nói, “Tôi vừa hỏi ngài chiếc hồ đã được đào trong vườn chưa?”

Alex bắn khoản tự hỏi anh có nghe đúng không. “Hồ ư?” anh lặp lại.

Lily trông cực kỳ hài lòng với bản thân mình. “Vâng, cho cái hồ nhỏ mới.”

Alex nhìn cô trong sự im lặng chết chng. Bằng cách nào đó anh lấy lại giọng nói của mình. “Cô đang nói cái khi gió gì vậy?”

Mọi người dường như đều ngạc nhiên với lời tục tĩu của anh trừ Lily. Nụ cười của cô vẫn còn y nguyên. “Tôi đã có một cuộc trò chuyện đáng yêu với người chăm vườn của ngài ông Chumley chiều hôm qua. Tôi đã cho ông ấy vài ý kiến để cải thiện khu vườn.”

Alex dụi dụi điều xì gà và ném mẩu còn lại vào lò sưởi. “Khu vườn của tôi không cần cải thiện,” anh gầm gừ. “Nó vẫn như vậy trong hai mươi năm rồi!”

Cô gật đầu vui vẻ. “Chính xác là luận điểm của tôi. Tôi đã bảo ông ấy rằng kiểu phong cách của ngài đáng buồn là đã lỗi thời rồi. Và tất cả những khu vườn hợp thời trang thực sự phải có vài cái hồ nhỏ quanh chúng. Tôi đã chỉ cho ông Chumley chỗ chính xác cái hồ mới nên được đào.”

Một cơn đố tía trườn lên từ cổ áo tới hai bên thái dương Alex. Anh muốn bóp cổ cô. “Chumley sẽ không đảo lộn cả đến một thìa đất mà không xin phép ta.”

Lily nhún vai ngây thơ. “Ông ấy có vẻ thích thú về ý niệm đó. Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu ông ấy đã bắt đầu đào rồi. Thực ra, tôi nghĩ ngài sẽ ngưỡng mộ những thay đổi đó.” Cô trao cho anh một nụ cười triu mến, như một người chị. “Và bất cứ khi nào ngài đi qua cái hồ nhỏ bé đó, có lẽ ngài sẽ luôn nghĩ đến tôi.”

Những đường nét của Wolverton vắn vẹo. Anh thốt ra một âm thanh tựa như một tiếng gầm khi xông ra khỏi phòng khách.

Totty, Penelope, và Zachary tất cả đều nhìn Lily chăm chăm.

“Con không nghĩ ngài ấy đánh giá cao ý kiến của con,” cô nhận xét, trông thất vọng.

“Wilhemina,” Totty nói yếu ớt, “mẹ biết là những nỗ lực của con có mang ý tốt. Tuy nhiên, mẹ không nghĩ con nên thử làm bất kỳ cải thiện nào với diện trang của ngài Raiford nữa.”

Bất chợt một cô hầu bếp, đóng trong một chiếc tạp dề trắng và mũ đăng ten, xuất hiện ở cửa phòng khách. “Phu nhân Lawson, bếp trưởng muốn nói chuyện với phu nhân về bữa tiệc đám cưới, ngay khi phu nhân có thời gian. Bà ấy không biết điều gì dẫn đến cái đó, từ súp chuyển sang bánh xốp kem.”

“Nhưng sao cơ?” Totty hỏi, bối rối. “Bà ấy và ta đã đồng ý xong những phần sửa soạn đó, xuống đến từng chi tiết. Không có lý do gì phải lẫn lộn.”

Lily hắng giọng một cách tế nhị. “Mẹ à, có thể Bếp trưởng muốn thảo luận những thay đổi con gợi ý cho thực đơn đám cưới.”

“Ồ, con yêu. Wilhemina, con đã làm gì vậy?” Totty đứng dậy và hồi hải băng qua phòng, những lọn tóc xoăn của bà bật lên kích động.

Lily mỉm cười với Zachary và Penelope. “Chà, sao hai người không trôi qua thời gian với nhau trong khi em cố xóa bỏ vài phá hoại em vừa gây ra?” Lờ đi những lời phản kháng yếu ớt của Penelope, cô lên ra khỏi phòng khách và đóng cửa lại. Cô xoa hai bàn tay với nhau và cười toe toét. “Làm tốt lắm,” cô nói với mình, kìm lại thôi thúc huyết sát khi dạo bước qua phòng trưng bày sau nhà. Mở cánh cửa kiểu Pháp, cô bước ra khu vườn.

Thơ thần quanh những hàng giậu và cây cối được cắt tỉa cẩn thận, Lily tận hưởng ngày trong lành và cái cảm giác những cơn gió nhẹ luồn trong tóc. Cô cẩn thận tránh khỏi tầm nhìn, đặc biệt khi cô nghe thấy âm thanh của giọng nói. Tiếng âm âm đáng ngại từ tông giọng của Wolverton gợi nhớ đến sấm sét. Cô phải nghe xem điều gì đang diễn ra. Một cảm dỗ quá lớn để kháng cự. Lily lén đến gần hơn, ẩn mình sau một hàng giậu thủy tùng.

“...nhưng đức ngài,” Chumley đang phản đối. Lily có thể vẽ ra khuôn mặt tròn của ông chuyển hồng quanh hàm râu, ánh sáng chiếu bóng cái trán đang trở nên hói của ông. “Đức ngài, cô ấy đã gợi ý, nhưng tôi sẽ không bao giờ hứa hẹn một dự án quan trọng như vậy mà không hỏi ý kiến ngài.”

“Ta không quan tâm cô ta gợi ý điều gì, quan trọng hay tầm thường, đừng có làm gì cả.” Wolverton ra lệnh. “Không chặt đến cả một cành cây hay nhổ một cọng cỏ trước yêu cầu của cô ta! Không xê dịch cả một hòn sỏi!”

“Vâng, thưa ngài, tôi chắc chắn đồng ý.”

“Chúng ta không cần bất kỳ cái hồ nhỏ chết tiệt nào trong khu vườn này nữa.”

“Không, thưa ngài, chúng ta không cần.”

“Thông báo cho ta biết nếu cô ta lại cố hướng dẫn ông trong trách nhiệm của ông lần nữa, Chumley. Và cho toàn thể nhân viên biết rằng họ sẽ không thay đổi bất cứ điều gì trong các hoạt động thường ngày của mình. Ta sợ rằng nếu để chân mình ra khỏi diện trang của chính ta – lần tới cô ta sẽ sơn toàn bộ dinh thự trong màu hồng và tím mất.”

“Vâng, thưa ngài.”

Đường như bài diễn văn của Wolverton đã đến hồi kết thúc, cuộc đối thoại dừng lại. Nghe tiếng bước chân, Lily lùi lại sâu hơn trong tầm bảo vệ của cây thủy tùng. Sẽ không thể bị phát hiện. Không may, một giác quan thứ sáu hần đã phải đánh động Wolverton về sự hiện diện của cô. Lily không cử động hay gây ra tí âm thanh nào, nhưng anh vẫn nhìn quanh hàng giậu và tìm ra cô. Một giây trước cô đang mỉm cười và thầm khen mình, giây tiếp theo cô đã nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cau có của anh.

“Cô Lawson!” anh quát lên.

Lily dùng bàn tay để che lấy mắt mình. “Vâng, đức ngài?”

“Cô đã nghe lỏm đủ hết, hay ta nên tự mình nhắc lại?”

“Tất cả mọi người trong vòng một dặm không thể ngừng nghe lỏm ngài. Và nếu điều này làm an lòng ngài, tôi sẽ không bao giờ mơ đến việc sơn dinh thự màu tím. Mặc dù -”

“Cô đang làm gì ngoài này?” anh ngắt lời.

Lily nghĩ nhanh. “Chà, Zachary và tôi đã có một...cuộc đấu khẩu vặt. Tôi đã ra ngoài này để hít khí trời, để tâm trạng mình dịu đi, và rồi -”

“Mẹ cô có ở với Zachary và Penelope không?”

“Chà, tôi cho là bà phải thế,” cô đáp lại ngay thơ.

Wolverton nhìn chăm chăm vào mắt Lily như thể anh có thể xuyên qua nét mặt trống rỗng một cách cẩn thận của cô và đọc được mọi ý nghĩ. “Cô định làm gì thế?” anh hỏi bằng tông giọng đầy sát khí. Đột ngột anh quay đi và rời khỏi cô, theo con đường tới ngôi nhà.

Ôi, không. Lily lạnh người, nghĩ rằng anh ta dễ dàng có thể tóm Zachary và Penelope trong vài tình huống tán tỉnh nào đó. Mọi thứ sẽ bị hủy hoại mất. Cô phải tìm ra cách nào đó để ngăn anh ta lại. “Chờ đã,” cô gào lên, vội vã theo sau anh ta. “Chờ đã! Ch-”

Thình lình chân cô vấp phải thứ gì đó, và cô bay thẳng xuống nền đất với một tiếng hét inh tai. Với một lời nguyên rửa, cô xoay người để xem cái gì đã cản cô lại. Một cái rễ cây xoắn lại, cong lên trời khỏi mặt đất. Cô cố đứng lên chân, nhưng một cơn đau nhói chạy xuyên qua gót chân cô, và cô ngã phịch xuống bãi cỏ. “Ôh, quỷ tha ma bắt -”

Giọng của Wolverton cắt ngang câu nguyên rửa vô lý của cô. “Gì đó?” anh hỏi gặng, đã quay lại vài bước dọc lối đi.

“Tôi bị trẹo mắt cá chân!” cô nói với sự ngạc nhiên tức giận.

Alex trao cho cô một cái liếc nói thành lời và quay đi.

“Quỷ tha ma bắt ngài đi, tôi đã bị thế,” cô hét lên. “Đến và giúp tôi dậy. Chắc chắn ngài phải có đủ tư cách của một quý ông để làm điều đó - chắc chắn ngài có đủ một thìa giảo dục cho điều đó.”

Alex đến gần cô, không cần cố gắng tí nào để cúi xuống với cô. “Chân nào thế?”

“Ngài có cần thiết phải biết không?”

Hạ đùi xuống, Alex đẩy gấu váy cô lên khỏi một bên mắt cá chân đi tất. “Bên nào? Đây à?”

“Không, cái – o !” Lily kêu ầm lên vì đau. “Ngài đang cố làm -! Nó đau như điên í! Bỏ cái tay trời đánh của ngài ra, đồ tàn bạo to lớn, mặt lưỡi cày -”

“Chà, có vẻ như cô không đang giả vờ.” Alex túm lấy khuỷu tay cô, nhắc cô đứng lên chân.

“Tất nhiên là tôi không! Tại sao cái rễ cây phiền phức đó không bị cắt khỏi nền đất chứ? Nó cực kỳ nguy hiểm!”

Anh đáp lại với một cái tròng mắt thiêu đốt. “Còn bất kỳ thay đổi nào cho khu vườn của tôi mà cô muốn gợi ý không?” Giọng anh rền vang với tính bạo lực được kìm nén lại.

Khôn ngoan Lily lắc đầu và giữ mồm cô ngậm chặt lại.

“Tốt,” anh lầm bầm, và họ bắt đầu quay lại ngôi nhà.

Vùng về Lily khắp khiêng bên cạnh anh. “Ngài sẽ không trao cho tôi cánh tay của ngài ư?”

Anh đẩy khuỷu tay về phía cô. Cô nhận lấy cánh tay anh, dựa trọng lượng mình lên cột trụ vững chắc đó. Lily làm hết sức mình để làm vướng Wolverton khi họ quay lại xuyên qua vườn. Cô muốn Zachary và Penelope có nhiều thời gian một mình hết mức có thể. Lily kín đáo liếc mắt sang người đồng hành của cô. Một lúc nào đó sau khi rời khỏi phòng khách, Wolverton hẳn đã cào tay qua mái tóc vàng của anh, vì sự mượt mà không tì vết thường thấy đã bị lẫn tẩn và lộn xộn lên. Không khí ẩm ướt khiến mái tóc anh xoắn lên sau gáy. Một hay hai lọn tóc xoắn tẩn mác đã rơi xuống trán anh. Thực sự, anh có một mái tóc tuyệt đẹp đối với một người đàn ông.

Đi bộ quá gần anh, Lily trở nên nhận thức đầy đủ về mùi hương dễ chịu bám chặt ở anh, hỗn hợp của thuốc lá và mùi vải lanh hồ cứng nhắc, và với một loại nước hoa ẩn khuất, cuốn hút nào đó mà cô không thể nhận rõ. Bất chấp cơn nhức nhối ở mắt cá chân, cô gần như tận hưởng cuộc đi dạo với anh. Điều đó làm cô hết sức phiền lòng đến mức mà cô bị cưỡng bách phải khuấy lên một cơn cãi cọ khác.

“Ngài có buộc phải đi quá nhanh thế không?” cô hỏi. “Tôi cảm thấy như thể chúng ta đang trong một cuộc đua đi bộ chết tiệt. Trời đánh nó đi! Nếu điều này mà khiến vết thương tôi tệ hơn, Wolverton, tôi sẽ tính nợ với ngài đấy.”

Alex cau có nhưng giảm nhịp chân bước xuống. “Cô có một cái mồm thô tục đấy, cô Lawson.”

“Đàn ông cũng nói chuyện theo cách đó. Tôi không thấy tại sao tôi lại không thể. Bên cạnh đó, tất cả những quý ông bạn tôi đều ngưỡng mộ vốn từ vựng phong phú của tôi.”

“Bao gồm cả Derek Craven ư?”

Lily mừng vì anh đã nhận thức được tình bạn của cô với Derek. Biết rằng cô có một đồng minh hùng mạnh là tốt cho anh. “Ông Craven đã dạy tôi vài từ hữu dụng nhất tôi biết.”

“Ta không nghi ngờ điều đó.”

“Chúng ta có phải xới đất mà đi như thế này không? Tôi không phải một con la bướng bỉnh nào đó để bị kéo lê tới trước với cái nhịp bước không chút thương xót này. Chúng ta có thể chậm lại tới một tốc độ dễ chịu hơn không? Nhân đây, đức ngài, ngài nồng nặc mùi xì gà.”

“Nếu điều đó làm cô khó chịu, hãy tự mình quay về đi.”

Họ tiếp tục cãi cọ khi bước vào ngôi nhà. Lily bảo đảm chắc chắn rằng giọng cô đủ mạnh mẽ để vang dội qua phòng trưng bày và sảnh đá cẩm thạch, báo động cho Penelope và Zachary quay lại vị trí của mình. Khi Wolverton mở cánh cửa phòng khách và giật mạnh Lily vào trong với anh, họ thấy đôi tình nhân bất hạnh đang ngồi cách xa nhau nhau một cách đáng kính trọng. Lily tự hỏi điều gì đã được tiết lộ giữa họ trong những giờ phút riêng tư. Zachary có vẻ trong tâm trạng tốt thường ngày, trong khi Penelope trông ửng hồng và bối rối.

Alex nghiên cứu hai người họ và nói khô khốc.

“Cô Lawson đã nhắc đến một cuộc cãi cọ nào đó?”

Đã đứng dậy khi họ đi vào, Zachary trao cho Lily một cái liếc bối rối.

“Tâm trạng dễ thay đổi của em là huyền thoại rồi.” Lily can thiệp với một tiếng cười. “Em chỉ phải xông ra ngoài và rửa sạch đầu mình. Em được tha thứ chứ, Zach?”

“Không có gì để phải tha thứ,” Zachary nói ga lăng, bước qua hôn tay cô.

Lily chuyển vòng ôm của cô từ cánh tay Alex sang Zachary. “Zach, em e rằng anh sẽ phải giúp em tới một chiếc ghế. Em đã trượt gót chân trong khi đi dạo qua vườn.” Cô vẫy một bàn tay khinh khỉnh về hướng khu đất được chăm sóc không tì vết của Wolverton. “Một cái rễ cây đang thò ra khỏi mặt đất, gần như to bằng bắp chân đàn ông!”

“Hơi cường điệu,” Alex nói nhạo báng.

“Chà, dù sao nó cũng khá là lớn.” Với sự giúp đỡ của Zachary, cô khập khiễng một cách rất kịch tới chiếc ghế gần đó và thả mình xuống nó.

“Chúng ta sẽ phải làm thuốc đắp,” Penelope kêu lên. “Lily đáng thương – đừng di chuyển!” Cô chạy nhanh ra khỏi phòng và hướng đến căn bếp.

Zachary bắt đầu hỏi thăm Lily đầy quan tâm. “Vết thương tệ đến thế nào? Liệu cơn đau có chỉ giới hạn ở mắt cá chân em không?”

“Em hoàn toàn ổn.” Cô cau mày cường điệu. “Nhưng có lẽ anh nên quay lại ngày mai, để kiểm tra tình trạng của em?”

“Mọi ngày, cho đến khi em khỏe hơn,” Zachary hứa.

Lily mỉm cười với Wolverton qua đầu anh, băn khoăn có phải âm thanh rin rít cô nghe thấy là của răng anh ta nghiền vào nhau không.

Đến ngày hôm sau, mắt cá chân của Lily đã có cảm giác gần như mới, chỉ có vài cái nhức khó chịu như một chút nhắc nhở về việc đã làm nó bong gân. Thời tiết ẩm áp và đầy nắng lạ thường. Trong buổi sáng Zachary đã đến đưa cô đi dạo bằng xe, và Lily khẳng khẳng rằng Penelope đi cùng hai người. Alex sống sượng từ chối lời mời đi cùng họ miễn cưỡng của Penelope, quyết định ở lại và xem xét vài công việc liên quan đến điền trang. Không cần phải nói, Lily, Penelope và Zachary đều thầm thở phào nhẹ nhõm trước lời từ chối của Alex. Nếu anh ta tham dự cuộc đi chơi của họ, mọi thứ sẽ khá là căng thẳng.

Bộ ba khởi hành trong một chiếc xe ngựa mui trần. Zachary điều khiển tay lái một cách thành thạo, thỉnh thoảng nhìn qua vai và cười toe toét với những lời bình luận của hai người bạn đồng hành. Lily và Penelope ngồi cạnh nhau, khuôn mặt tươi cười của họ bị phủ bóng râm bởi những chiếc mũ rơm buộc quai. Họ đến một ngã ba đường. Trước sự gợi ý của Zachary, họ đi con đường ít được du lịch qua, cho đến khi chạm tới một khu vực đặc biệt tuyệt đẹp của vùng thôn quê. Zachary kéo cương ngựa dừng lại. Họ ngưỡng mộ đồng cỏ rộng lớn xanh rì trước mắt, thơm ngát với hoa violet, cỏ lông ngỗng và cây phong lũ dại.

“Thật đáng yêu biết bao!” Penelope thốt lên, đẩy một lọn tóc xoắn vàng lang thang ra khỏi mắt cô. “Chúng ta có thể đi dạo một chút chứ? Em thích được nhặt vài bông violet về cho mẹ.”

“Hmmm.” Lily lắc đầu hồi tiếc. “Chị sợ rằng gót chân mình vẫn còn hơi đau,” cô nói dối. “Ngày hôm nay chị sẽ không tung tăng trên đồng cỏ đâu. Có lẽ Zachary sẽ tình nguyện hộ tống em.”

“Ồ, em...” Penelope nhìn khuôn mặt đẹp trai, nghiêm túc của Zachary và đỏ mặt bối rối. “Em không nghĩ thế là đúng quy tắc.”

“Làm ơn đi,” Zachary khấn khoản. “Đó sẽ là niềm vinh dự lớn nhất của anh.”

“Nhưng...không có người đi kèm...”

“Đi đi, chúng ta đều biết Zach là quý ông hoàn hảo nhất,” Lily nói. “Và chị sẽ để mắt trông chừng hai người mọi lúc. Chị sẽ đi kèm từ xa. Tất nhiên, nếu em không muốn đi dạo, Penny, chị sẽ vui mừng có em ngồi đây với chị và ngưỡng mộ khung cảnh từ cỗ xe.”

Đôi mắt với quyết định đi dạo không có người đi kèm qua đồng cỏ với người đàn ông cô yêu hay ngồi trong xe ngựa với chị gái, Penelope cắn môi và cau mày. Cắm dõ đã chiến thắng. Cô trao cho Zachary một nụ cười bên lề. “Cõ lẽ chỉ một cuộc đi dạo ngắn thôi.”

“Chúng ta sẽ quay lại bất kỳ lúc nào em muốn,” Zachary đáp lại, và háo hức nhảy xuống khỏi xe.

Lily quan sát với sự thích thú trù mến khi Zachary giúp Penny xuống đất và hai người bắt đầu chuyển đi chậm rãi qua đồng cỏ. Hai người họ hoàn hảo cho nhau. Zachary là một anh trai trẻ đáng trọng, đủ mạnh mẽ để bảo vệ cô, nhưng vẫn trẻ con đủ để không bao giờ hăm dọa cô. Và Penny chính xác là kiểu cô gái ngọt ngào, ngây thơ mà anh cần.

Đặt đôi chân đi dếp lên chiếc ghế phủ nhung, Lily với tay lấy giỏ hoa quả và bánh bích quy mà họ đã mang theo. Cô cắn một quả dâu và ném phần cuống xanh rì qua bên thành xe. Tháo dây buộc chiếc mũ, cô để ánh mắt trời chiếu vào mặt mình, và với tay lấy một quả dâu khác.

Một lần, cách đây lâu rồi, cô và Giuseppe đã cùng chia sẻ một bữa ăn trưa picnic ở Ý, nằm tựa đầu trên một đồng cỏ rất giống nơi đây. Nó là cái ngày ngay trước ngày họ trở thành tình nhân. Vào lúc đó Lily đã nghĩ mình khá là thạo đời. Chỉ sau đó cô mới nhận ra rằng mình đã nai tơ ngu ngốc đến thế nào...

“Không khí thôn quê thật tuyệt diệu,” cô đã tuyên bố như thế, dựa khừ tay trần xuống lớp vải phủ và cắn một quả lê chín mọng. “Mọi thứ đều có vị tuyệt hơn hẳn khi ở ngoài này!”

“Vây là em đã chán ngấy sự dễ chịu rã rời ở thành phố rồi ư, amore mio (em yêu)?” Đôi mắt xinh đẹp của Giuseppe, hàng lông my dày và đen dịu dàng, xem xét cô với sự ảm áp đầy dễ chịu.

“Giới thượng lưu ở đây cũng chán như ở Anh vậy,” Lily nói trầm ngâm, nhìn chằm chằm vào đám cỏ xanh rì nóng rực. “Mọi người đều tranh đấu để trở nên hóm hỉnh và được săn đuổi, mọi người đều nói và không ai nghe cả...”

“Anh nghe mà, carissima. Anh lắng nghe mọi điều em nói.”

Lily quay sang và mỉm cười với hấn, dồn trọng lượng xuống khừ tay. “Anh có, phải không? Sao lại thế, Giuseppe?”

“Anh yêu em,” hấn ta nói say đắm.

Cô không thể dừng cười vào mặt hấn ta. “Anh yêu tất cả phụ nữ.”

“Thế là sai ư? Ở Anh, cõ lẽ vậy. Nhưng không phải ở Ý. Anh có tình yêu đặc biệt để trao cho mọi người phụ nữ. Tình yêu đặc biệt cho em.” Hấn giắt một quả nho căng mọng và giữ nó trên môi cô, trong khi đôi mắt hấn chìm vào mắt cô.

Hấn diện, cảm thấy tim đập nhanh hơn, Lily há miệng ra. Cô đón lấy quả nho giữa hàm răng và mỉm cười với hấn khi nhai nó. Không có người đàn ông nào từng thuyết phục cô với sự dịu dàng nồng nàn đến vậy. Có những hứa hẹn không thể có được trong ánh mắt hấn, những hứa hẹn về sự dịu dàng, khoái lạc, khao khát; và trong khi tâm trí cô từ chối tin hấn, trái tim cô lại muốn đến tuyệt vọng. Cô đã cô đơn quá lâu rồi. Và cô muốn biết về sự bí ẩn mà tất cả mọi người dường như đều mặc nhiên nhận thấy.

“Lily, cô gái Anh xinh đẹp bé bỏng của anh,” Giuseppe thì thầm. “Anh có thể làm em hạnh phúc. Vô cùng rất hạnh phúc, bella (em xinh đẹp).”

“Anh không nên nói thế.” Cô nhìn ra xa hấn, cổ giấu đôi má đỏ bừng. “Không ai có thể hứa hẹn một điều như vậy.”

“Không ư? Hãy để anh thử, cara”. Lily xinh đẹp, luôn luôn có nụ cười buồn, anh sẽ làm tất cả mọi thứ tốt lên.” Hấn chậm rãi cúi xuống hôn cô. Cái chạm của môi hấn ảm áp, dễ chịu. Chính trong khoảnh khắc đó cô đã quyết định rằng hấn sẽ biến cô thành một người đàn bà. Cô sẽ trao mình cho hấn. Sau cùng thì, không ai mong chờ hay tin rằng cô còn là một trinh nữ. Sự trong trắng của cô không quan trọng với ai cả.

Bây giờ nhìn lại, Lily không hiểu tại sao cô lại nghĩ về đàn ông và tình yêu là một bí ẩn cám dỗ đến vậy. Cô đã phải trả giá cho lỗi lầm của mình với Giuseppe gấp một ngàn lần, và cô sẽ tiếp tục trả giá cho tội lỗi của mình. Thở dài, cô quan sát em gái cô đi dạo với Zachary. Họ không nắm tay nhau, nhưng có một bầu

không khí thân thiết bao quanh họ. Anh ấy là loại đàn ông sẽ không bao giờ phản bội em, Penny, cô nghĩ. Và điều ấy, hãy tin chị, là thứ hiếm có.

Sau khi Zachary đã rời đi, Penelope rạng rỡ. Tuy nhiên, có thứ gì đó đã thay đổi trong vài giờ sau đó. Suốt bữa ăn tía sáng đã rời khỏi mắt cô, cô trắng bệch và thờ ơ. Lily tự hỏi suy nghĩ và cảm xúc của em cô, nhưng họ không có cơ hội nói chuyện cho tới tối muộn, khi họ đang chuẩn bị đi ngủ.

“Penny,” cô nói, tháo dây buộc lưng váy em gái cô, “có chuyện gì vậy? Em quá trầm tư cả chiều nay, và em hầu như không động đến bữa tối.”

Penelope đi đến bàn trang điểm và kéo những chiếc ghim kẹp tóc ra khỏi đầu cho đến lúc một dải thắc vàng óng rơi xuống eo cô. Cô nhìn Lily, ánh mắt cô tối lại vì đau khổ. “Em biết chị đang cố làm gì. Nhưng chị không phải sắp xếp những cuộc gặp gỡ nào nữa giữa Zachary và em. Nó không dẫn tới gì cả, và nó là sai lầm!”

“Em có hối tiếc vì đã ở cùng anh ấy chiều nay không?” Lily hỏi ăn năn. “Chị đã đặt em vào một vị trí bất tiện, đúng không? Tha thứ cho chị -”

“Không, nó thật tuyệt diệu,” Penelope thốt lên, và rồi trông xấu hổ. “Em đáng nhẽ không nên nói thế. Em không biết rắc rối của mình là gì nữa! Em quá bối rối về mọi thứ.”

“Đó là vì em luôn tuân theo lời mẹ và bố, và làm chính xác những gì được mong chờ ở em. Penny, em chưa từng làm một điều gì ngu ngốc trong đời. Em yêu Zachary, nhưng em đang hiến thân mình cho bốn phận.”

Penelope ngồi xuống giường và cúi gằm mặt xuống. “Việc em yêu ai không quan trọng.”

“Hạnh phúc của em là thứ duy nhất quan trọng! Tại sao em lại lo lắng đến thế? Có gì đã xảy ra à?”

“Ngài Raiford đã đưa em ra ngoài chiều nay.” Penelope nói đều đều. “Sau khi chúng ta quay lại từ chuyến đi dạo xe ngựa.”

Ánh mắt của Lily trở nên sắc bén. “Gì cơ? Anh ta đã nói gì?”

“Ngài ấy hỏi các câu hỏi...và ngài ấy ám chỉ rằng Zachary không thực sự là người theo đuổi chị. Rằng Zachary đang biểu hiện một cách đáng khinh khi cố tán tỉnh em bằng cách giả vờ yêu thích chị gái em.”

“Làm sao anh ta dám nói một điều như thế?” Lily hỏi gặng với cơn tức giận tức thì.

“Đó là sự thực,” Penelope nói đau khổ. “Chị biết là thế.”

“Tất nhiên là thế - chị là người đã nghĩ đến kế hoạch đó đầu tiên.”

“Em cũng đã nghĩ vậy.”

“Nhưng sao anh ta dám xỉ nhục chúng ta bằng cách buộc tội như vậy?”

“Ngài Raiford nói rằng nếu Zachary đã từng một lần có ý định cưới một cô gái như em, anh ấy sẽ không bao giờ muốn cưới một người như chị.”

Cái cau mày của Lily hằn xuống sâu hơn. “Một người như chị ư?”

“‘Dày dạn’ là từ ngài ấy đã dùng,” Penelope nói không thoải mái.

“Dày dạn ư?” Lily sải bước quanh phòng giống một con hổ cái. “Chị cho rằng anh ta không nghĩ chị đáng ao ước đủ để tóm một người chồng,” cô bốc khói. “Chà, những người đàn ông khác thấy chị khá là hấp dẫn, những người đàn ông có nhiều hơn là nước đá chảy trong huyết quản của mình. Ôh, anh ta là không đủ tư cách chỉ trích khi mà anh ta còn có nhiều tội lỗi hơn cả chị có thời gian để liệt kê! Chà, chị sẽ sửa chữa mọi thứ, và đến lúc chị xong xuôi -”

“Lily, làm ơn đi,” Penelope khản khoản bằng giọng nhỏ xú. “Tất cả những thứ rắc rối này khiến em lo lắng ghê gớm. Chúng ta không thể để mặc nó như thế ư?”

“Chắc chắn rồi. Sau khi chị mang lại chút khai sáng cần thiết cho đức ngài.”

“Không!” Penelope giữ một tay trên trán, như thể tình huống này quá sức chịu đựng của cô. “Chị không được làm ngài Raiford tức giận! Em sẽ lo sợ cho tất cả chúng ta.”

“Anh ta đã đe dọa em ư?” May là Penelope không thể nhìn thấy đôi mắt của Lily, vì trong đó có một tia sáng báo thù chắc hẳn sẽ làm cô sợ hãi.

“Kh-không chính xác thế, không. Nhưng ngài ấy là một người đàn ông quyền lực, v-và em không nghĩ ngài ấy sẽ khoan dung cho bất kỳ hình thức phản bội nào...ngài ấy không phải một người đàn ông dễ bị cản trở!”

“Penny, nếu Zachary hỏi em -” “ Không,” Penelope nói nhanh chóng, nước mắt xuất hiện trên mắt cô. “Không, chúng ta sẽ không thảo luận chuyện này thêm nữa! Em sẽ không nghe đâu...em không thể!”

“Được rồi,” Lily xoa dịu. “Không nói chuyện tôi nay nữa. Đừng khóc. Mọi thứ sẽ ổn cả thôi, em sẽ thấy.”

Alex sải bước nhanh chóng xuống chiếc cầu thang rộng lớn. Anh đang mặc một bộ đồ du lịch – một chiếc áo khoác len mịn, một áo gi lê vải popolin màu nâu nhạt, và một chiếc quần bó bằng cotton. Để trả lời một bức thư anh nhận được từ người đưa thư ngày hôm qua, anh cần thiết phải đi đến Luân Đôn. Em trai Henry của anh đã bị trục xuất khỏi Westfield. Đó là lần đầu tiên một Raiford từng bị buộc rời khỏi một trường học đáng kính trọng.

Cảm thấy hai phần tức giận và quan tâm bằng nhau, Alex băn khoăn không biết việc gì đã dẫn đến sự trục xuất đó. Henry đã luôn là một cậu bé tràn đầy năng lượng, đầy những trò tinh quái, nhưng sở hữu một khuynh hướng bản chất tốt đẹp. Không có lời giải thích nào trong ghi chú ngắn gọn từ hiệu trưởng trường Westfield, chỉ nói rằng thằng bé không còn được chào đón ở trường thêm nữa.

Alex thở dài nặng nhọc, nghĩ rằng anh đã không cho thằng bé đủ sự dịu dàng. Bất kỳ lúc nào đến thời điểm cần phải kỷ luật, anh lại không bao giờ có đủ nhẫn tâm để trừng phạt Henry vì những lỗi lầm của cậu bé. Henry còn quá bé khi bố mẹ họ mất. Alex giống một người bố hơn là một ông anh với Henry. Anh tự hỏi mình có chăm sóc tốt cho thằng bé. Hồi hận, Alex nghĩ rằng anh đáng nhẽ nên cưới vợ từ cách đây vài năm để mang đến một phụ nữ tốt bụng, thay thế người mẹ trong cuộc sống của Henry.

Nghĩ ý của Alex bị ngắt ngang bởi bóng một vóc dáng nhỏ bé trong bộ váy ngủ, chạy nhanh lên cầu thang. Lại là Lily, chạy vội vàng xuyên ngôi nhà trong gần như là không gì cả. Anh dừng lại và quan sát cô hấp tấp trèo lên.

Bất chợt cô chú ý đến anh và dừng lại cách vài bậc. Nhìn lên khuôn mặt cứng rắn của anh, cô rên lên và giữ một tay trên đầu. “Chỉ cần bỏ qua lần này, được chứ?”

“Không, cô Lawson,” Alex nói bằng giọng rin rít. “Ta muốn một lời giải thích về việc cô đã ở đâu và cô đã làm gì.”

“Ngài sẽ không có đâu,” cô lầm bầm.

Alex im lặng đánh giá cô. Rất có thể cô ta đã nói sự thực trước đó, rằng cô ta quả thực có dính líu với một người hầu trong một cuộc tình bí mật. Cô ta có vẻ ngoài của việc đó – mặc một bộ váy ngủ, chân trần, mặt phờ phạc, và đôi mắt thâm quầng như thể cô ta đã kiệt sức sau một đêm trụy lạc. Anh không biết tại sao ý nghĩ ấy lại khiến anh nổi giận. Thường thì anh không thêm quan tâm một tí nào việc những người khác làm gì, chừng nào mà họ còn không làm phiền anh. Tất cả những gì anh nhận thức được là một vị đắng trong mồm.

“Lần tới chuyện này xảy ra,” anh nói lạnh băng, “tôi sẽ tự mình đóng gói hành lý của cô. Ở Luân Đôn việc thiếu đạo đức đôi khi được ngưỡng mộ - nhưng nó sẽ không được khoan nhượng ở đây đâu.”

Lily giữ chặt ánh mắt anh một cách ngang bướng, rồi tiếp tục lên gác, lẩm bầm vài lời tục tĩu lảm rảm nào đó.

“Cô vừa nói gì?” anh hỏi bằng giọng gầm êm ái.

Cô ném một nụ cười ngọt lịm qua vai. “Tôi ước gì ngài có một ngày cực kỳ tuyệt vời, đức ngài.”

Rút lui về phòng mình, Lily yêu cầu một bồn tắm được chuẩn bị. Những cô hầu mau lẹ đổ đầy chiếc bồn tắm vành sứ trong phòng thay đồ ngay kế bên. Một cô gái đốt lửa trong chiếc lò sưởi nhỏ, và đặt khăn tắm trên cái giá âm ấm gần đó. Lily từ chối sự phục vụ của họ sau đó.

Thả lỏng mình trong bồn tắm, cô vắn vớ tóa nước lên ngực. Các bức tường được dán các bức tranh phong cảnh kiểu trung quốc, minh họa với bông hoa và chim chóc vẽ tay. Bệ lò sưởi bằng sứ được trang trí với rồng và chùa tháp. Lỗi một. Cô sẽ cá cả đồng xu cuối cùng của mình rằng bức tường này đã được dán giấy ít nhất từ hai thập kỷ trước. Nếu mình được nhúng tay quanh đây, sẽ có vài thay đổi phải làm, cô nghĩ, và dìm cả người xuống, từ đầu đến chân, trong làn nước đang bốc hơi. Đứng dậy với mái tóc nhỏ nước, cô cuối cùng cũng cho phép mình nghĩ đến những gì đang xảy ra với cô.

Cái việc mộng du này ngày càng xảy ra thường xuyên hơn. Hôm qua cô đã bị đánh thức trong thư viện, sáng nay trong phòng khách, sau chiếc trường kỷ. Làm sao mà cô đã đến chỗ đó được cơ chứ? Làm sao mà cô xoay sở để xuống cầu thang mà không gặp tai nạn nào cơ chứ? Cô có thể đã ngã gãy cổ rồi!

Cô không thể cho phép điều này tiếp tục được. Sợ hãi, Lily tự hỏi cô có nên bắt đầu trói mình vào giường mỗi tối không. Nhưng việc đó sẽ trông như thế nào nếu có ai đó phát hiện ra cô? Chà, Wolverton chắc chắn sẽ không ngạc nhiên, cô nghĩ, và cười khúc khích bồn chồn. Anh hẳn là nghĩ về cô như một người phụ nữ sa đọa nhất còn sống.

Có lẽ cô nên thử uống rượu trước giờ ngủ. Nếu cô uống đủ say...không, việc đó sẽ là thứ hủy hoại nhanh nhất. Cô đã thấy điều đó quá nhiều lần ở Luân Đôn, nơi người ta hủy hoại mình bằng rượu mạnh. Có lẽ nếu cô tham khảo một bác sỹ và hỏi về thuốc ngủ...nhưng nếu ông ta tuyên bố rằng cô bị điên thì sao? Chỉ có chúa mới biết điều gì sẽ xảy ra với cô sau đó. Lily luồn ngón tay qua mái tóc ẩm ướt và nhắm mắt lại. “Có lẽ mình bị mất trí rồi,” cô lẩm bẩm, nắm chặt tay lại thành một nắm đấm nhỏ nước.

Bị cướp mất đứa con sẽ khiến bất kỳ người phụ nữ nào cũng phát điên lên.

Sau khi cần cù lau rửa tóc và da, Lily đứng dậy từ chỗ tắm và lau khô người với một chiếc khăn tắm dài. Cô mặc một cái váy viền đăng ten trắng, thêm vào một đôi tất dài bằng cotton và một chiếc váy cotton in những bông hoa hồng nhỏ xíu. Bộ váy khiến cô trông gần như trẻ ngang Penelope. Ngồi trước lò sưởi, Lily luồn ngón tay qua những lọn tóc ẩm ướt, và cân nhắc xem kế hoạch trong ngày của cô là gì. “Đầu tiên,” cô nói với một cái búng tay, “mình sẽ phải thuyết phục Wolverton rằng Zachary đang tán tỉnh mình, không phải Penny. Điều đó sẽ khiến anh ta không nhúng tay vào việc này nữa.”

“Thưa cô?” Cô nghe thấy một giọng lúng túng. Cô hầu đang đứng ở ngưỡng cửa phòng thay đồ. “Cô vừa nói -”

“Không, không, đừng để tâm. Ta chỉ đang tự nói với mình thôi.”

“Em đến để thu các tấm vải lanh bị bẩn.”

“Em có thể mang bộ váy ngủ của ta và mang nó đi giặt - ồ, và nói cho ta nghe xem ngài Raiford ở đâu. Ta muốn nói chuyện với ngài ấy.”

“Ngài ấy đã đến Luân Đôn, thưa cô.”

“Luân Đôn?” Lily cau mày. “Nhưng sao lại thế? Trong bao lâu?”

“Ngài ấy bảo Silvern là ngài ấy sẽ quay lại tối nay.”

“Chà, thật là một chuyến đi nhanh chóng. Ngài ấy có thể làm xong việc gì trong một thời gian ngắn đến vậy chứ?”

“Không ai biết ngài ấy đi có việc gì.”

Lily có cảm giác rằng cô hầu biết gì đó mà không nói ra. Nhưng những người hầu của Wolverton rất kín miệng và trung thành với chủ nhân. Tốt hơn là không nên gặng hỏi thêm nữa, Lily nhún vai hờ hững.

Westfield được xây trên một trong những vùng cao nhất ở vùng tây bắc Luân Đôn. Trong thời tiết tốt, người ta có thể đứng trên đồi và nhìn thấy khung cảnh một tá hạt phía dưới. Một trường tư được kính

trọng nhất, Westfield đã sản sinh ra rất nhiều nhà chính trị, nghệ sĩ, nhà thơ, và các vị tướng vĩ đại. Khi còn trẻ, Alex cũng đã là một học sinh ở đây. Mặc dù anh có những ký ức về kỷ luật nghiêm khắc của ông hiệu trưởng và các hành động bạo ngược của những cậu bé lớn hơn, anh cũng vẫn nhớ cả những ngày sôi nổi với những người bạn thân và những trò nghịch ngợm lấu cá. Anh đã hy vọng rằng Henry sẽ làm tốt ở đây, nhưng rõ ràng là không phải thế.

Alex được dẫn đến văn phòng thầy hiệu trưởng bởi một cậu bé mặt mày ủ rũ. Dr Thornwait, vị hiệu trưởng, đứng dậy từ một chiếc bàn nhiều ngăn lớn và chào đón anh mà không cười. Thornwait là một người đàn ông gầy còm với bộ tóc trắng dài, một khuôn mặt hẹp với nhiều nếp nhăn, và một đôi lông mày đen rậm rạp. Giọng ông ta yếu ớt và chệch lạc. “Ngài Raiford, tôi vui mừng được biểu lộ sự nhẹ nhõm của mình khi ngài đến gom tên tội phạm của chúng ta về. Cậu ta là một cậu bé có tính khí thất thường nguy hiểm, rất không phù hợp với Westfield.”

Giữa bài diễn văn ngắn ngủi đó, Alex nghe thấy giọng nói em trai anh từ phía sau. “Alex!” Henry, đã ngồi trên một chiếc ghế gỗ dài cạnh tường, chạy nhanh về phía anh với vài sải chân dài, rồi tự chỉnh đốn lại mình, cố trông thật kiềm chế.

Không thể ngăn nổi việc cười toe toét, Alex tóm lấy cổ cậu bé và kéo cậu lại gần. Rồi anh đẩy Henry ra, xem xét cậu bé thật gần. “Sao ông ấy lại nói em nguy hiểm, cậu bé?”

“Một trò nghịch ngợm,” Henry thú nhận.

Alex mỉm cười ủ rũ trước điều đó. Henry có một tính khí hài hước sống động, nhưng nó là một cậu bé ngoan, một cậu bé mà bất kỳ người đàn ông nào cũng sẽ tự hào. Mặc dù vóc người hơi thấp so với một cậu nhóc mười hai tuổi, Henry to khỏe và mạnh mẽ. Cậu bé nổi trội về thể thao và toán học, và che giấu một tình yêu bí mật với thơ ca. Thường thì một nụ cười dễ lấy nhảy múa trong đôi mắt xanh dương mảnh liệt của cậu, và mái tóc màu bạch kim đòi hỏi phải được chải chuốt thường xuyên để kìm nén những lọn xoăn bất kham của nó. Thay thế cho việc thiếu chiều cao, Henry luôn táo bạo và quyết đoán, thủ lĩnh trong nhóm bạn của mình. Khi cậu bé sai lầm, cậu luôn nhanh chóng xin lỗi. Alex không thể tưởng tượng Henry đã làm gì để phải bị trục xuất. Dán keo các trang giấy của vài quyển sách, không nghi ngờ gì, hay đặt một xô nước thẳng bằng trên đỉnh một cái cửa hơi mở. Chà, anh sẽ làm dịu lại cơn giận dữ của Thornwait, xin lỗi, và thuyết phục ông ta cho Henry ở lại.

“Loại nghịch ngợm nào vậy?” Alex nói, nhìn từ Hiệu trưởng Thornwait tới Henry.

Thornwait là người trả lời. “Cậu ta thổi tung cửa trước nhà tôi,” ông ta nói lạnh lùng.

Alex nhìn em trai anh chằm chằm. “Em đã làm gì cơ?”

Henry hồi hận ngoảnh đi với vẻ có lỗi. “Thuốc súng,” cậu bé thú nhận.

“Vụ nổ có thể gây ra vết thương nghiêm trọng cho tôi,” Thornwait nói, đôi lông mày khẳng khiu nhíu xuống thấp trên mắt. “hoặc cho người giúp việc của tôi.”

“Tại sao?” Alex hỏi hoang mang. “Henry, việc này không giống em.”

“Ngược lại,” Hiệu trưởng Thornwait nhận xét. “Đó là tính cách điển hình của nó. Henry là một thằng nhóc có tinh thần nổi loạn – thể hiện sự không bằng lòng với thầy giáo, không thể chấp nhận bất kỳ hình thức kỷ luật nào -”

“Quý tha ma bắt ông đi nếu tôi không!” Henry bác lại, trừng mắt nhìn ông hiệu trưởng. “Tôi đã nhận tất cả những gì ông cho đi và còn hơn nữa!”

Thornwait nhìn Alex với nét mặt ngài thấy chưa?

Dịu dàng Alex giữ cậu bé lại ở vai. “Nhìn anh này. Sao em lại thổi tung cửa nhà ông ta?”

Henry giữ im yên lặng một cách bướng bỉnh. Thornwait bắt đầu trả lời hộ cậu. “Henry là loại con trai không...”

“Ta đã nghe quan điểm của ông rồi,” Alex ngắt ngang, trao cho ông hiệu trưởng một cái liếc lạnh băng làm ông ta im lặng ngay lập tức. Anh nhìn lại em trai mình, ánh mắt mềm lại. “Henry, giải thích việc này cho

anh đi.”

“Nó không quan trọng,” Henry lầm bầm.

“Nói cho anh nghe tại sao em làm thế,” Alex nói bằng tông giọng cảnh cáo. “Ngay bây giờ.”

Henry nhìn anh trừng trừng khi cậu bé trả lời miễn cưỡng. “Đó là do các trận đòn.”

“Em bị đánh ư?” Alex cau mày. “Vì lý do gì?”

“Bất kỳ lý do gì anh có thể nghĩ ra!” Máu dồn mạnh lên mặt Henry. “Với một cây cáng lò, một cây roi....lúc nào họ cũng làm thế, Alex!” Cậu ném một cái liếc nổi loạn vào Thornwait qua vai anh. “Một lần em trễ bữa ăn sáng một phút, một lần em làm rơi sách trước giáo viên tiếng anh, một lần cổ em không đủ sạch....em đã bị đánh đòn gần như ba lần mỗi tuần trong hàng tháng trời, và em ngán nó đến tận cổ rồi!”

“Tôi đưa ra cùng hình phạt đó cho những cậu bé khác có cùng thái độ nổi loạn đó,” Thornwait nói quả quyết.

Alex giữ mặt lạnh lùng, nhưng bên trong anh đang lồng lên tức giận. “Cho anh xem,” anh nói với Henry, giọng anh nhanh rõ ràng.

Henry lắc đầu, mặt cậu càng đỏ bừng hơn. “Alex -”

“Cho anh xem,” Alex kiên quyết.

Nhìn từ anh trai tới ông hiệu trưởng, Henry thở dài nặng nhọc. “Sao lại không cơ chứ? Đến giờ Thornwait đã nhìn nó đủ rồi.” Cậu quay lại, miễn cưỡng cởi bỏ áo ngoài, dò dẫm ở eo, và kéo chiếc quần thụng xuống vài inch.

Alex ngừng thở khi thấy những gì họ đã làm với em trai anh. Phần lưng dưới và mông Henry đầy những lần roi, vấy, và vết thâm. Cách đối xử thế này sẽ không được bất kỳ ai đánh giá là thông thường hoặc cần thiết cả, kể cả những người người thi hành án phạt nghiêm khắc nhất. Những trận đòn không được thi hành vì mục đích kỷ luật – mà được thi hành bởi một tên đàn ông thấy sung sướng quái ác khi gây đau đớn cho những người khác. Ý nghĩ rằng điều này đã xảy ra với người mà anh yêu thương...Cổ kiểm soát cơn thịnh nộ của mình, Alex nhắc một bàn tay run rẩy bấu lên cằm và xoa mạnh bạo. Anh không dám nhìn Thornwait, nếu không thì anh sẽ giết tên thói tha đó mất. Henry giật mạnh chiếc quần thụng lên và quay lại đối mặt với anh. Đôi mắt xanh dương của cậu bé mở to khi cậu nhìn thấy đôi mắt lạnh băng của Alex và giật giật má liên hồi.

“Nó hoàn toàn hợp lý,” hiệu trưởng Thornwait nói bằng giọng tự cho là đúng đắn. “Đánh đòn là một phần truyền thống thông thường của Westfield -”

“Henry.” Alex ngắt ngang lưỡng lự. “Henry, họ còn làm gì em bên cạnh việc đánh đòn không? Họ còn làm em đau đớn theo cách nào khác nữa không?”

Henry nhìn anh bối rối. “Không. Anh có ý gì?”

“Không có gì.” Alex ra dấu về phía cửa với một cái hất đầu. “Đi ra ngoài đi,” anh nói trầm tĩnh. “Anh sẽ ra ngay đây.”

Henry chậm chạp tuân lời, liếc lại sau lưng với vẻ tò mò không che giấu.

Ngay khi cánh cửa đóng lại, Alex sải bước tới chỗ hiệu trưởng Thornwait, ông ta lùi lại theo bản năng.

“Ngài Raiford, đánh đòn là một phương pháp dạy dỗ các cậu bé được chấp nhận -”

“Ta không chấp nhận điều đó!” Alex thô bạo tóm lấy ông ta và xô mạnh ông ta vào tường.

“Tôi sẽ yêu cầu bắt giữ ngài.” Ông hiệu trưởng thở hổn hển. “Ngài không thể -”

“Không thể làm gì? Giết ông như ta muốn ư? Cỡ lẽ không. Dù vậy ta có thể đến gần với nó đấy.” Túm chặt cổ áo ông ta, Alex nhắc ông ta lên cho đến khi các ngón chân Thornwait gần như trượt qua sàn nhà. Anh thường thức âm thanh tắc nghẽn yếu ớt thoát ra từ cái cổ họng giờ xương của ông hiệu trưởng. Tầm nhìn mờ mờ của Thornwait lấp đầy với đôi mắt lạnh như thép và hàm răng trắng găm gù của Alex. “Ta biết cái

loại thối tha đòi bại nhà ông,” Alex cười khẩy. “Trút cơn thịnh nộ lên các cậu bé. Ông thấy thỏa mãn khi đánh vào lưng những cậu bé tội nghiệp cho đến khi bật máu. Ông không đáng được gọi là một người đàn ông. Ta cá rằng ông tận hưởng cái thứ quái quỷ là đánh em trai ta và những đứa trẻ tội nghiệp khác trong sự quản lý của ông!”

“Kỷ...kỷ luật...” Thorwait cố gắng thở hỗn hển một cách đau đớn.

“Nếu bất kỳ tổn hại vĩnh viễn nào xảy ra do những cái gọi là kỷ luật của ông, hay nếu Henry tiết lộ rằng ông còn ngược đãi nó bằng những cách nào khác, tốt nhất là ông nên chạy trốn đi trước khi ta có thể đặt tay mình lên người ông.” Sau đó Alex bóp chặt cổ họng Thorwait, ấn mạnh vào như thể ông ta là đồng đất sét mốc meo. Ông ta quằn quại và rít lên khiếp sợ. Alex chờ cho đến khi mặt ông hiệu trưởng chuyển sang màu xám. “Hoặc ta sẽ nhồi bông đầu ông và treo trên tường phòng Henry,” anh gầm gừ. “Như vật kỷ niệm những ngày tháng ở Westfield của nó. Ta nghĩ nó sẽ thích thế đấy.” Anh đột ngột thả Thorwait ra, để hắn gục xuống sàn nhà. Ông hiệu trưởng nghẹn thở và khó khè. Chùi tay vào áo khoác với vẻ chán ghét, Alex mở cửa văn phòng với mạnh đến mức làm nó đóng sầm lại vào tường và cái chốt cửa rơi xuống khỏi bản lề.

Tìm thấy Henry ngoài sảnh, anh nắm lấy cánh tay cậu bé và bắt đầu đi thật nhanh. “Sao em không đến nói với anh về chuyện này?” anh hỏi gặng.

Henry gắng sức để kịp với những sải chân dài của anh. “Em không biết.”

Bất chợt ký ức về lời buộc tội của Lily rằng anh thật khó gần và thiếu thông cảm kêu lên bên tai Alex. Liệu có thể có chút sự thực trong những lời của cô không? Anh cau có u ám. “Em đã nghĩ là anh sẽ không thông cảm phải không? Rằng anh sẽ không hiểu? Đáng nhẽ em nên kể cho anh chuyện này cách đây lâu rồi mới phải!”

“Gác nó lại đi,” Henry lầm bầm. “Em đã nghĩ rằng có thể nó sẽ khá lên...hoặc là em có thể tự mình giải quyết”

“Bằng cách đặt thuốc nổ ư?”

Cậu bé im lặng. Alex thở dài ủ rũ. “Henry, anh không muốn em ‘tự mình giải quyết’. Em chưa đến tuổi đó và em là trách nhiệm của anh.”

“Em biết điều đó,” Henry nói bằng giọng bực mình. “Nhưng em đã biết là anh đang bận rộn với những việc khác, như đám cưới -”

“Quý tha ma bắt cái đám cưới! Đừng có dùng nó như lời biện hộ.”

“Anh muốn gì ở em chứ?” cậu bé hỏi tức tối.

Nghiến chặt răng, Alex bắt mình phải giữ bình tĩnh. “Anh muốn em hiểu là em sẽ đến chỗ anh bất kỳ khi nào em có rắc rối. Bất kỳ loại rắc rối nào. Anh không bao giờ quá bận để giúp em.”

Henry gật đầu cụt lủn. “Chúng ta sẽ làm gì bây giờ?”

“Chúng ta sẽ về nhà ở Raiford Park.”

“Thật à?” Ý nghĩ đó gần như mang một nụ cười đến khuôn mặt cậu bé. “Đồ đạc của em vẫn còn ở trong nhà ký túc -”

“Có gì quan trọng không?”

“Không hẳn -”

“Tốt. Chúng ta sẽ bỏ mọi thứ ở đây.”

“Em sẽ phải quay lại ư?” Henry hỏi kinh hãi.

“Không,” Alex nói dứt khoát. “Anh sẽ thuê một gia sư. Em có thể học với các cậu bé trong vùng.”

Hú lên mừng rỡ, Henry quăng chiếc mũ đồng phục của cậu bé lên trời. Nó rơi xuống sàn nhà phía sau họ và nằm đó không được nhặt lên khi họ cùng nhau đi ra khỏi ngôi trường.

“Suýt. Em nghĩ anh ta đang đến.” Quan sát thấy cỗ xe ngựa của Alex tiến đến lối vào, Lily đã kéo Zachary ra khỏi phòng nhạc. Anh, Totty, và Penelope đã vui vẻ để hết tâm trí vào việc hát thánh ca và chơi đàn piano.

“Lily, nói cho anh nghe xem em đang âm mưu cái gì.”

“Em đoán là Wolverton sẽ đến thư viện để giải khát sau khi đi đường cả ngày. Và em muốn anh ta thấy chúng ta cùng nhau.” Lily hăng hái kéo Zachary tới một cái ghế da nặng nề. Cô ném mình vào lòng anh và ấn mạnh bàn tay vào miệng anh khi anh phản kháng. “Im lặng, Zach – em không thể nghe thấy gì cả.” Nghiêng đầu, Lily lắng nghe chăm chú âm thanh những bước chân đang đến gần. Tiếng bước chân đều đặn, nặng nề...đó phải là Wolverton. Cô rút tay khỏi miệng Zachary và vòng tay quanh cổ anh. “Hôn em đi. Và khiến nó trông thuyết phục vào.”

“Nhưng Lily, chúng ta có phải làm việc này không? Tình cảm của anh đối với Penny -”

“Cái này chẳng có nghĩa gì cả,” cô nói sốt ruột.

“Nhưng nó có cần thi -”

“Làm đi, chết tiệt!”

Zach ngoan ngoãn tuân theo.

Nụ hôn giống như bất kỳ nụ hôn nào khác Lily từng trải qua, tức là nó thật tầm thường. Chỉ có chúa mới biết tại sao các thi sĩ lại hiệp lực miêu tả một thứ hơi khó chịu như một trải nghiệm sung sướng vô ngần. Cô có khuynh hướng đồng ý với nhà văn Swift, người đã bắn khoăn rằng “tên gốc nào là người đầu tiên phát minh ra việc hôn hít.” Nhưng các cặp đôi đang yêu dường như thích thú với cái phong tục đó, và Wolverton sẽ bị làm cho nghĩ rằng cô và Zachary say mê nhau.

Cánh cửa thư viện mở ra. Im lặng như thiêu đốt. Lily chạm vào mái tóc nâu mềm của Zachary, cổ trông như đang để hết tâm trí vào nụ hôn nồng cháy. Rồi cô chậm rãi nhấc đầu lên, như thể trở nên nhận thức được sự ngắt ngang. Wolverton ở đó, trông nhàu nhĩ và bụi bặm từ chuyến đi. Một cái cau mày đang tập trung lại trên khuôn mặt rám nắng của anh. Lily cười toe toét trắng tráo. “Kia không phải là ngài Raiford sao, với vẻ mặt vui vẻ thường ngày của ngài ấy. Như ngài thấy đấy, đức ngài, ngài vừa xâm phạm một khoảnh khắc riêng tư giữa -” Đột ngột cô ngừng lại khi chú ý thấy một cậu bé đang đứng kế bên Wolverton. Một cậu bé thấp, tóc vàng với đôi mắt xanh dương tò mò và bắt đầu một nụ cười. Chà. Cô đã không tính đến bất kỳ ai ngoài Wolverton làm chứng vòng ôm của cô với Zachary. Lily cảm thấy mình đỏ ửng lên.

“Cô Lawson,” Alex nói, nét mặt anh sầm sét, “đây là em trai nhỏ nhất của tôi Henry.”

“Xin chào, Henry,” Lily xoay sở để nói.

Gặp nụ cười xanh xao của cô với một ánh mắt thích thú, cậu bé không lãng phí chút thời gian để chuyện phiếm. “Tại sao chị lại đang hôn tử tước Stamford nếu chị sắp cưới Alex?”

“Ồ, chị không phải cô Lawson đó.” Lily vội vàng đáp lại. “Em đang nhắc đến cô em tội...đó là, em gái chị.” Nhận ra rằng cô vẫn còn ở trên lòng Zachary, cô nhảy bật ra và gần như ngã xuống sàn. “Penny và mẹ đang ở trong phòng nhạc,” cô nói với Alex. “Hát thánh ca.”

Alex gạt đầu cộc lốc. “Đi nào, Henry.” Anh nói đều đều. “Anh sẽ giới thiệu em với Penelope.”

Ra vẻ không nghe thấy anh nói, Henry dạo bước đến chỗ Lily, cô đang vuột thẳng vấy. “Tại sao tóc chị lại cụt lủn thế kia?” cậu bé hỏi.

Lily bật cười trước cách miêu tả kiểu tóc thời trang của cô. “Nó làm vương, rơi vào mắt chị khi chị đi săn và bắn súng.”

“Chị đi săn à?” Henry nhìn cô chằm chằm say mê. “Nó nguy hiểm cho phụ nữ, chị biết đấy.”

Lily liếc qua Wolverton và thấy anh đang nhìn cô chằm chằm. Cô không thể nén lại một cái cười trêu chọc. “Sao mà Henry, anh trai em cũng nói thế với chị lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau.” Ánh mắt họ khóa chặt. Bất chợt có một cái giạt phản bội ở góc miệng Alex, như thể anh đang kìm lại một nụ cười nhếch nhếch. “Đức

ngài,” Lily nói ranh mãnh, “đừng lo rằng tôi sẽ có ảnh hưởng xấu tới Henry. Tôi là một mối nguy với những người đàn ông lớn tuổi nhiều hơn là những cậu bé.”

Alex đảo tròn mắt. “Tôi tin cô, cô Lawson.” Dẫn Henry rời khỏi phòng, anh bỏ đi mà không liếc mắt lại một cái.

Lily không di chuyển. Cô đang đầy ứ những bối rối, tim cô đập thình thịch không đều đặn. Nhìn thấy anh hoàn toàn một mối và rồi bởi, bàn tay che chở anh đặt trên vai cậu em bé nhỏ của mình...tất cả khiến cô cảm thấy lạ lùng. Cô không phải loại phụ nữ quá chú ý đến một người đàn ông, nhưng cô vẫn có một ước nguyện đột ngột là ai đó sẽ làm mượt tóc anh, yêu cầu một bữa ăn cho anh, và khiến anh thú nhận điều gì đã khiến mắt anh có cái nhìn lo lắng đó.

“Lily,” Zachary hỏi, “em có nghĩ anh ta tin nụ hôn của chúng ta là thật không?”

“Em chắc chắn anh ta tin,” cô tự động đáp lại. “Sao anh ta lại không tin cơ chứ?”

“Anh ta rất sâu sắc.”

“Em chán phát ốm lên vì cái kiểu mọi người cứ đánh giá anh ta quá cao rồi,” Lily nói. Ngay lập tức cô thấy hối hận vì nghe sắc bén đến vậy. Chỉ là vì cô kinh ngạc với hình ảnh vừa đến trong trí óc. Trí tưởng tượng bướng bỉnh của cô dựng lên hình ảnh cô đang ôm Wolverton, cảm thấy cái miệng cứng rắn của anh trên miệng cô, mái tóc vàng của anh dưới bàn tay cô. Ý nghĩ đó khiến dạ dày cô siết chặt lại. Vô thức cô nhấc một tay lên để làm dịu cái cảm giác râm ran ở sau gáy. Cô chỉ được anh ôm lấy có một lần, khi cô ngã ngựa giữa buổi săn Middleton, Wolverton đã nâng cô lên và gần như bóp nghẹt cô. Sức mạnh trong bàn tay anh và sự dữ dội trên mặt anh đã khiến cô sợ hãi.

Cô đoán rằng anh chưa từng cho Caroline Whitemore thấy mặt đó của mình.

Lily hết sức tò mò về Caroline bí ẩn. Cô ta đã yêu Wolverton chứ, hay cô ta đã đồng ý cưới anh vì sự giàu sang khủng khiếp của anh? Hay có lẽ vì dòng dõi quý tộc của anh...Lily đã nghe nói rằng người Mỹ khá là bị ấn tượng với tước hiệu và dòng máu xanh.

Và Wolverton đã thế nào quanh Caroline? Có thể nào anh đã ầm áp và tươi cười không? Caroline đã làm anh hạnh phúc chứ?

Những câu trả lời không được giải đáp khiến Lily tức giận. Cô thầm quở trách mình. Tình yêu đã mất của Wolverton thế nào không quan trọng. Tất cả những gì quan trọng là việc cô giải cứu Penelope khỏi anh ta.

Alex nói lời chào tạm biệt vị gia sư và thở dài khi ông ta rời đi. Người đàn ông đó, ông Hotchkins, là người thứ tư anh phỏng vấn cho vị trí gia sư của Henry. Đến nay không ai trong số họ khiến anh thỏa mãn. Anh đoán rằng phải mất một thời gian trước khi anh tìm được một vị gia sư có sự cân bằng giữa kỷ luật và kiến thức thích hợp với những nhu cầu của Henry. Giữa việc đó và những buổi gặp mặt anh tổ chức những ngày qua với các tá điền giận dữ, Alex đã luôn bận rộn. Các tá điền giận dữ vì thiệt hại với mùa màng của họ do một quân đoàn những con thỏ rừng phá hoại gây ra. Cùng lúc ấy, người gác rừng của anh đã thông báo cho anh với chút lo âu rằng số lượng săn bắn trộm đang tăng lên đáng kể. “Việc họ bắn thỏ thì không tệ, thưa ngài,” người gác rừng nói. “Nhưng họ bắn và bắt trộm vào buổi tối, và họ đang cản trở việc nuôi gà lôi. Sẽ không có còn gà lôi nào để bắn năm nay mất!”

Alex giải quyết vấn đề này bằng cách đề nghị bồi thường cho mùa màng bị phá hoại của các tá điền nếu họ hạn chế việc săn bắn bất hợp pháp của mình – việc mà lúc đầu họ đã chối không thú nhận. Trong lúc ấy, anh cũng có những buổi họp với vài đại diện các quận vì tài sản ở hạt Buckingham của anh, thảo luận chuyện thu tiền thuê và những mặt khác của việc quản lý điền trang.

“Ngài nên bổ nhiệm một quản lý toàn thời gian,” Lily đã nhận xét với anh sau khi nghe trộm một trong những cuộc thảo luận. “Những người đàn ông khác ở vị trí của ngài làm thế.”

“Tôi biết cách quản lý công việc của mình,” Alex nói cộc cằn.

“Tất nhiên,” Lily đã trao cho anh một nụ cười xấc xược. “Ngài thích tự mình làm mọi việc hơn. Ngài hẳn là muốn tự mình đi thu tiền thuê đất từ mỗi tá điền, nếu ngài có thể tìm ra thời gian. Tôi khá là sững sốt

khi ngài không quét và đánh bóng sàn nhà trong dinh thự và nhào bột bánh mỳ trong bếp – sao lại phải chỉ định một người hầu làm việc đó, khi mà ngài hoàn toàn có thể?”

Alex đã quát lại cô là hãy lo việc của mình đi, và cô đã gọi anh là một tên bạo chúa thời Trung cổ.

Trong thâm tâm, anh đã cân nhắc ý kiến của cô. Phần lớn việc anh làm có thể được một người cấp dưới xử lý tốt y như vậy. Nhưng nếu anh xoay sở được để tạo ra thêm thời gian cho mình, anh sẽ làm gì cơ chứ? Dành nó với Penelope ư? Mặc dù họ tuyệt đối lịch sự với nhau, anh và Penelope không thấy chút hứng thú tuyệt vời nào trong sự bầu bạn của nhau cả.

Có các lựa chọn cờ bạc, săn bắn, tiệc tùng và hoạt động chính trị ở Luân Đôn. Tất cả dường như đều chán đến tận cổ. Alex cho rằng anh có thể nổi lại vài tình bạn xưa. Trong hai năm qua anh đã tránh sự bầu bạn của những người thân quen nhất, đặc biệt là những ai đã biết Caroline và bày tỏ thông cảm với cái chết của cô. Alex đã không thể chịu đựng được về tội nghiệp trong mắt họ.

Nản lòng, ủ rũ, Alex đi tới thăm Penelope, cô bám dính lấy mẹ như một cái bóng. Anh cố trò chuyện với họ, uống một cốc trà nhạt nhẽo họ mời. Nhút nhát Penelope liếc anh trong khi cô thêu thùa trên một cái khung thêu, rút những sợi chỉ lụa đầy màu sắc qua tấm vải, sử dụng một cái móc xinh xắn. Trông cô thật trinh trắng và tao nhã khi đôi bàn tay mềm mại khéo léo di chuyển trên lớp vải mu xơ lin trắng. Sau vài phút trong bầu không khí ngọt ngào giả tạo, anh trốn đi với một tiếng lẩm bẩm rằng cần làm thêm việc.

Âm thanh cười đùa và những quân bài xào xào vang lên từ phòng trưng bày dài. Tò mò anh đi tới khám phá. Ý nghĩ đầu tiên của Alex là Henry đang có bạn bè đến thăm. Hai vóc dáng nhỏ bé đang ngồi vắt chéo chân trên sàn nhà bóng loáng, chơi bài. Một rõ ràng là đôi vai vuông vắn của Henry. Nhưng người còn lại...người còn lại...Alex cau mày khi anh nhận ra cô. Lily không chỉ mặc chiếc quần ống túm màu mâm xôi, cô còn mượn một chiếc áo sơ mi và gi lê của Henry. Alex sai bước quả quyết tới phòng trưng bày, định sẽ quở trách cô vì bộ quần áo phóng túng không thích hợp. Khi anh đến chỗ họ, mắt anh lướt qua Lily, và anh nuốt xuống khó nhọc. Cách cô đang ngồi, chiếc quần ống túm căng chặt trên đùi và đầu gối cô, cho thấy hình dáng thanh mảnh của chân cô.

Chúa giúp anh, cô là người phụ nữ làm rối trí nhất anh từng biết. Trong đời anh đã biết rất nhiều phụ nữ quyến rũ, đã thấy họ mặc đồ và không mặc đồ, trong những bộ váy buổi tối lộng lẫy và những làn vải mỏng tang như không mặc gì, trần truồng trong bồn tắm, trong những bộ đồ lót lụa kiểu Pháp buộc ruy băng nhỏ xíu. Nhưng không có gì từng trêu ngươi như hình ảnh Lily Lawson trong chiếc quần ống túm.

Alex cảm thấy da anh sấm lại, cơ thể căng ra, đầy khuấy động. Tuyệt vọng anh đấu tranh để mang một hình ảnh của Penelope đến trí óc. Khi nó thất bại, anh tìm kiếm sâu hơn đến những kỷ ức về Caroline. Nhưng anh không thể thấy khuôn mặt của Caroline...chết tiệt, anh hầu như không thể nhớ được nó...chỉ có hai đầu gối của Lily, đỉnh đầu đen xoăn của cô, những chuyển động lạnh lẽo của ngón tay cô khi cô trải rộng bộ bài theo hình quạt. Giữ cho hơi thở anh bình thường là cả một trận chiến. Lần đầu tiên anh không thể gọi lại chính xác âm thanh giọng nói của Caroline hay hình dáng khuôn mặt cô...tất cả đều chìm trong làn khói bồng bềnh. Những giác quan phản bội của anh đều bị hút về phía Lily, sắc đẹp rực rỡ của cô là trung tâm mọi luồng ánh sáng trong căn phòng.

Lily nhận thấy Alex với một cái liếc ngắn. Vai cô căng ra chờ đợi vài lời nhận xét tiêu cực nào đó. Khi không có gì đến, cô tiếp tục màn thuyết minh của mình. Một cách thành thạo cô cắt và tráo bài. “Giờ thì nhìn này, Henry,” cô nói. “Chỉ cần đẩy nhóm bài này thẳng xuyên qua nhóm kia...và chúng sẽ trở thành y như cũ...và em thấy không? Con át vẫn ở cuối cùng.”

Henry cười lớn và cầm lấy bộ bài để luyện tập kỹ năng đó.

Alex quan sát cậu bé bung các quân bài. “Em có biết họ làm gì với kẻ chơi bài bịp không?” anh hỏi.

“Chỉ với những kẻ vụng về thôi,” Lily đáp lại, trước khi cậu bé kịp trả lời. “Những người giỏi không bao giờ bị bắt.” Cô ra dấu một chỗ trống trên sàn nhà cạnh họ, cũng duyên dáng như một quý cô mời ghế trong một phòng khách thanh lịch. “Muốn tham gia với chúng tôi không, đức ngài? Tôi sẽ cho ngài biết là tôi đang phá vỡ một trong những nguyên tắc nghiêm khắc nhất của mình bằng cách dạy cho em trai anh những mảnh tuyệt nhất của tôi.”

Alex hạ thấp mình xuống sàn bên cạnh cô. “Tôi có nên biết ơn không?” anh hỏi khô khốc. “Biến em trai tôi thành một kẻ gian...”

Lily toe toét với anh. “Chắc chắn là không. Tôi chỉ muốn cậu bé tội nghiệp này nhận thức được cách những kẻ khác lợi dụng cậu thôi.”

Henry kêu lên khó chịu với mình khi các ngón tay cậu trượt đi và các quân bài rơi rải rác trên sàn nhà.

“Không sao mà,” Lily nói, cúi tới trước để nhặt các quân bài lên. “Luyện tập, Henry. Em sẽ làm được nhanh thôi.”

Alex không thể ngừng nhìn chăm chăm vào cặp mông tròn trịa gọn gàng của Lily khi cô cần cù thu lượm bộ bài rải rác. Một cơn lũ đáp ứng khác tràn qua anh, khiến làn da anh trở nên nóng bừng. Anh kéo vạt áo khoác lại qua lòng. Anh nên đứng dậy và đi khỏi điều này ngay lập tức. Nhưng thay vì thế anh ở lại trong căn phòng trưng bày ngập nắng, ngồi trên sàn nhà gần một người phụ nữ làm bức mình nhất anh từng biết.

Henry tráo các quân bài với nhau. “Gia sư của em thế nào rồi, Alex?”

Alex kéo lê sự chú ý của anh khỏi Lily. “Anh vẫn chưa tìm được ai phù hợp cả.”

“Tốt,” cậu bé nói mạnh mẽ. “Người cuối cùng trông như một con lợn ngu ngốc.”

Alex cau mày. “Một cái gì cơ?”

Lily cúi người về phía Henry đầy bí ẩn. “Henry, đừng sử dụng các từ cô Lily dạy em cho đến khi Alex đã đi.”

Không nghĩ gì, Alex nắm lấy bắp tay mảnh dẻ của Lily. “Cô Lawson, cô đang khéo léo chứng minh tất cả những lý do tôi không muốn cô lại gần thằng bé.” Ngạc nhiên bởi sự động chạm của anh, Lily liếc nhanh qua anh, chờ đợi một cái quắc mắt lạnh lùng. Thay vì thế cô thấy một nụ cười thâm nảo, trẻ con khiến tim cô đập loạn lên một nhịp. Thật kỳ lạ làm sao khi việc khiến anh cười lại gây cho cô cái cảm giác đã đạt được một thành tựu. Đôi mắt nâu của cô cười trong mắt anh, và cô hướng một lời bình luận khác sang Henry.

“Em có biết tại sao anh trai em chưa tìm thấy một gia sư nào không? Ngài ấy sẽ không thỏa mãn cho đến thuê được Galileo, Shakespeare, và Plato, tất cả trộn trong một. Chỉ thấy tội nghiệp em đấy, cậu bé ạ.”

Henry nhăn mặt lại thành một vẻ nhăn nhó hoảng sợ. “Alex, bảo chị ấy là điều đó không đúng đi!”

“Anh có những tiêu chuẩn rất kiên định,” Alex thú nhận, thả tay xuống khỏi cánh tay Lily. “Tìm thấy một gia sư đạt tiêu chuẩn tốn nhiều thời gian hơn anh dự đoán.”

“Sao ngài không để Henry chọn?” Lily gợi ý. “Ngài có thể dự những công việc khác trong khi cậu bé tiến hành phỏng vấn. Rồi cậu bé sẽ trình bày lựa chọn của mình để được anh tán thành.”

Alex khịt mũi nhạo báng. “Tôi muốn được thấy loại gia sư mà Henry sẽ chọn.”

“Tôi tin là cậu bé rất trách nhiệm trong các quyết định của mình. Ngoài ra, đó sẽ là gia sư của cậu bé. Tôi nghĩ cậu bé nên có tiếng nói trong việc này.”

Henry có vẻ cân nhắc vấn đề này một cách thận trọng. Đôi mắt xanh của cậu gặp Alex. “Em sẽ chọn một người rất cừ, Alex, quỷ tha ma bắt em đi nếu em không.”

Ý kiến đó thật không chính thống. Mặt khác, trách nhiệm đó có thể tốt cho Henry. Anh cho là thử nó cũng không có hại gì. “Anh sẽ xem xét,” Alex nói thô lỗ. “Nhưng quyết định cuối cùng sẽ là của anh.”

“Chà,” Lily nói hài lòng. “Có vẻ như là đôi lúc ngài cũng có lý lẽ đấy.” Cô lấy các quân bài từ tay cậu bé, tráo nó khéo léo, và đặt bộ bài xuống sàn. “Ngài có muốn đảo không, đức ngài?”

Alex nhìn cô chăm chăm mãnh liệt. Anh tự hỏi cô trông như thế này ở câu lạc bộ của Craven ư, đôi mắt nâu rực sáng với lời mời tình quái, bàn tay mảnh mai đẩy những lọn tóc xoắn đung đưa trên trán ra đằng sau. Cô sẽ không bao giờ là một người vợ kín đáo, đứng đắn cho bất kỳ ai. Cô sẽ là một người bạn cùng chơi hấp dẫn với những mưu mẹo của một gái điểm hạng sang, một sự kết hợp giữa kẻ bạc bịp và người đàn bà tình quái....cô là một trăm thứ khác nhau, không có thứ nào anh cần cả. “Trò chơi gì vậy?” anh hỏi.

“Tôi đang hướng dẫn Henry những nét tinh túy của bài xì lát.” (Bài xì lát: nguyên bản là trò vingt-et-gun: người chơi lấy hai quân bài trong bộ bài, người thắng là người có số điểm lớn nhất nhưng nhỏ hơn hai mươi mốt. Trò này còn được gọi là trò Hai mươi mốt, Blackjack, pontoon. Em tra thấy từ Pontoon được gọi là bài xì lát, nhưng không hiểu cái tên này chui từ đâu ra nữa. Tiếng việt ta phong phú thật. ^^) Một cái cười toe toét thách thức hiện ra trên khuôn mặt đáng yêu của cô. “Ngài có đánh giá mình là rành trò này không, Wolverton?”

Anh chậm rãi với tay tới bộ bài và tráo nó. “Xong.”

5. Chương 5

Lily khiếp đảm khám phá ra rằng Alex rất lão luyện với các quân bài. Hơn cả lão luyện. Để đánh bại anh, cô cần thiết phải chơi gian. Cô sử dụng cái cớ là hướng dẫn thêm cho Henry để lén lút nhìn trộm quân bài đầu tiên trong bộ bài. Đôi khi cô chia quân thứ hai, hoặc từ dưới cùng. Một hay hai lần gì đó cô dùng những động tác tráo bài đặc biệt để xếp bài gian lận, một thứ cô đã học được từ Derek sau hàng giờ luyện tập trước gương. Nếu Alex có nghi ngờ thì anh cũng giữ im lặng....là thế, cho đến khi trò chơi gần kết thúc.

“Giờ thì đây,” Lily nói với Henry trong lần tráo bài cuối cùng, “là một thủ thuật hai mặt, trong đó quân át vừa có thể được tính là một hoặc mười một. Chiến thuật tốt nhất của em là cố đếm được cao nhất có thể. Nếu thế không được, định giá trị của con át là một.”

Theo hướng dẫn cô, Henry búng một quân bài và cười toe toét hài lòng. “Hai mươi,” cậu bé nói. “Không ai có thể đánh bại nó.”

“Trừ phi,” Alex nhận xét khô khốc, “cô Lawson bằng cách nào đó sản sinh ra được một trường hợp hiếm có.”

Lily thận trọng liếc qua anh, băn khoăn có phải anh đã thấy cô chơi gian không. Chắc hẳn rồi. Không thể còn cách giải thích nào khác cho nét mặt cam chịu của anh. Với vài cái búng ngón tay của cô, quân bài cuối cùng được chia và trận đấu kết thúc. “Henry thắng lượt này.” Cô nói vui vẻ. “Lần tới chúng ta sẽ chơi ăn tiền đấy, Henry.”

“Có chết cũng không đâu!” Alex nói.

Lily cười lớn. “Đừng có tức giận lên, Wolverton. Tôi chỉ có ý đánh cược một hoặc hai siling gì đó thôi, chứ không lừa cậu bé tội nghiệp này cả khoản thừa kế của cậu ấy đâu.”

Henry đứng dậy và vươn vai với một tiếng rên nhẹ. “Lần tới hãy chơi ở một cái bàn nhé, ngồi trên ghế,” cậu bé gợi ý. “Cái sàn này cứng điên lên được!”

Alex nhìn cậu bé quan tâm ngay lập tức. “Em thế nào?”

“Em ổn,” Henry mỉm cười khi cậu hiểu nỗi lo lắng của Alex. “Nó ổn mà, Alex. Thực đấy.”

Alex gật đầu, nhưng Lily chú ý thấy cùng biểu hiện lo lắng đã ở trong đôi mắt tái nhợt của anh tối qua. Nó vẫn ở đó thậm chí cả sau khi Henry đã rời đi với dáng đi khá là cứng nhắc. “Gì thế?” Lily hỏi. “Sao ngài lại hỏi Henry -”

“Cô Lawson,” Alex ngắt ngang, đứng dậy và với tay xuống cho cô. “Tôi chưa từng thấy một phụ nữ chơi gian với những kỹ năng tốt đến vậy.”

Cô bị phân tâm ngay tức khắc. “Hàng năm trời luyện tập,” cô thú nhận khiêm tốn.

Đột nhiên Alex cười toe toét, thích thú với vẻ thiếu hụt hoàn toàn nỗi xấu hổ của cô. Hàm răng trắng của anh lóe sáng trên khuôn mặt vàng rực rỡ. Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô trong tay, anh kéo cô đứng dậy. Anh lướt một cái liếc nhanh xuống cơ thể mảnh mai của cô. “Tôi cho rằng cô nhất thiết phải thắng một cậu bé mười hai tuổi?”

“Đó không phải mục đích của tôi. Ngài mới là người tôi muốn đánh bại.”

“Tại sao?”

Đó là một câu hỏi hay. Việc cô thắng hay thua một trò chơi với anh đáng nhẽ không nên quan trọng tí nào. Không thoải mái, Lily đáp trả cái nhìn chăm chăm màu bạc của anh, thật lòng mong mỗi cô có thể giữ nguyên sự lạnh nhạt đối với anh. “Nó chỉ dường như là điều phải làm.”

“Việc thử một trận đấu trung thực một ngày nào đó có thể thú vị đấy,” anh nhận xét. “Nếu cô có khả năng làm thế.”

“Hãy chơi trung thực ngay bây giờ, đức ngài. Người thua phải trả lời bất kỳ câu hỏi nào người thắng đưa ra.” Cô khéo léo ném hai quân bài lên sàn, một hạ xuống nằm ngửa ở chân anh. Một con bảy. Quân còn lại nằm xuống trước cô. Một con Q.

Alex xem xét cái đầu cúi xuống của Lily khi cô liếc những quân bài. Cô đang đứng gần anh. Bất chợt anh tưởng tượng ôm lấy đầu cô trong bàn tay mình, hạ đầu xuống để chà sát miệng và mũi anh vào những lọn tóc xoăn đen óng ả của cô, hít thở trong mùi nước hoa của cô, làn da cô...anh tưởng tượng mình quỳ xuống, kéo hông cô tới trước cho đến khi anh lạc mất mình trong hơi ấm của cơ thể cô. Cảm thấy mình bắt đầu đỏ bừng và căng cứng, anh cố xua đi cái hình ảnh cảm đoán ấy khỏi trí óc. Anh đấu tranh để tự kiềm chế. Khi cô ngước lên nhìn anh, anh chắc chắn rằng cô có thể nhận ra dòng chuyển biến suy nghĩ đáng xấu hổ của anh. Thật lạ là, cô dường như không chú ý thấy gì cả.

“Một quân nữa chứ?” Lily hỏi. Anh gật đầu. Anh lấy quân bài đầu tiên trong bộ bài với sự cẩn thận quá mức và thả nó rơi xuống sàn nhà. Một quân mười.

“Tiếp đi,” anh nói.

Một cách khéo léo Lily rút quân tiếp theo cho mình, và toe toét khi thấy nó là quân chín. “Tôi thắng, Wolverton. Giờ thì hãy nói cho tôi nghe xem tại sao ngài lại trông lo lắng đến thế cho Henry ngay đi - không, nói cho tôi nghe xem tại sao ngài lại đưa cậu bé từ trường về nhà. Vì điểm số của cậu bé à? Có phải cậu bé đang có -”

“Đến nay đó là ba câu hỏi rồi,” Alex ngắt ngang mĩa mai. “Và trước khi tôi trả lời, tôi muốn biết sao cô lại có hứng thú đến vậy.”

“Tôi thích cậu nhóc,” Lily đáp lại nghiêm trang. “Tôi đang hỏi vì quan tâm thực sự.”

Anh xem xét điều đó. Việc cô đang nói thật là hoàn toàn có thể. Cô và Henry dường như rất vui vẻ với nhau. “Không phải vì điểm của nó,” anh nói cộc cằn. “Henry đã vướng vào vài rắc rối. Muộn học, những trò láu cá, những thứ thông thường. Ông hiệu trưởng đã ‘kỷ luật’ nó...” Quai hàm của Alex rắn lại.

“Đánh đòn ư?” Lily nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ngoảnh đi của anh. Ở góc độ này các đường nét của anh đặc biệt thô ráp, gây cho anh cái vẻ ngoài của một vị thần rừng vàng rực. “Đó là lý do cậu bé thường đi cứng nhắc như thế. Nó rất tệ, phải không?”

“Phải, nó rất tệ.” Giọng anh cộc lốc. “Tôi đã muốn giết Thornwait. Tôi vẫn muốn.”

“Ông hiệu trưởng á?” Bất chấp sự khinh ghét của cô đối với bất kỳ kẻ nào có thể trao đi sự tàn bạo đến vậy đối với một đứa trẻ, Lily gần như tội nghiệp ông ta. Cô nghi ngờ rằng Thornwait không thể thoát ra dễ dàng vì những gì ông ta đã làm.

“Henry đã trả đũa bằng cách đốt một chồng thuốc súng dưới cửa trước nhà Thornwait,” Alex tiếp tục.

Lily bật cười với điều đó. “Tôi sẽ không mong kém hơn từ cậu bé!” Sự thích thú của cô nhanh chóng tắt ngóm khi cô xem xét khuôn mặt cứng rắn của Alex. “Nhưng ngài phiền lòng vì một thứ gì khác nữa...nó hẳn là...là Henry không kể với ngài về những gì đã xảy ra?” Cô đọc được câu trả lời trong sự im lặng của anh.

Ngay lập tức cô hiểu. Alex, với cảm giác trách nhiệm quá đáng của anh đối với tất cả mọi người và tất cả mọi thứ, sẽ đổ hết tất cả tội lỗi lên đầu mình. Rõ ràng là anh mê mẩn cậu bé. Đây sẽ là cơ hội hoàn hảo cho cô xoay con dao và khiến anh cảm thấy tội tệ hơn cả bây giờ nữa. Thay vì thế cô thấy mình cố làm dịu cảm giác tội lỗi của anh.

“Tôi không ngạc nhiên,” cô nói như một sự thật hiển nhiên. “Phần lớn các cậu bé ở tuổi Henry đặc biệt kiêu hãnh, ngài biết đấy. Đừng cố quả quyết là ngài không thể khi còn bé. Tất nhiên Henry sẽ cố tự mình giải quyết mọi thứ. Cậu bé sẽ không muốn chạy đến ngài như một đứa trẻ. Từ những gì tôi quan sát, đây là điều các cậu nhóc nghĩ.”

“Cô thì biết gì về những cậu nhóc cơ chứ?” anh lầm bầm.

Cô trao cho anh một cái liếc quở trách. “Đó không phải lỗi của ngài, Raiford, dù ngài có rất thích gánh cái tội lỗi đó đi nữa. Ngài có quá nhiều lương tâm đầy – nó gần như tương xứng với kích cỡ cái tôi của ngài.”

“Tôi cần một bài học về lương tâm từ cô cơ đấy,” anh nói chua cay. Nhưng anh nhìn cô mà không có sự thù địch thường thấy, và cái màu xám nhạt sâu thẳm thẳm của mắt anh gây ra một cảm giác kỳ lạ chạy lẩn tẩn dọc người cô. “Cô Lawson...” anh ra dấu tới bộ bài cô cầm. “Cô có muốn chơi một ván thật lòng nữa không?”

“Tại sao?” Mỉm cười, Lily búng một cặp bài khác xuống sàn nhà. “Ngài muốn hỏi câu gì, đức ngài?”

Anh tiếp tục nhìn cô chăm chăm. Lily có cảm xúc kỳ lạ rằng anh đang chạm vào cô, dù cho họ đang đứng tách biệt. Anh không, tất nhiên rồi, nhưng cô vẫn có cái cảm giác ghệt thở gây lên những lời cảnh báo trong ký ức cô...phải, cô đã cảm thấy thế này với Giuseppe...bị đe dọa...bị chi phối.

Alex lờ đi cái có của những quân bài, của trò chơi, và quan sát cô chăm chú. “Tại sao cô lại ghét đàn ông?”

Anh không thể ngăn mình dừng hỏi. Sự tò mò đã lớn lên với từng từ anh nghe cô thốt ra, với những cái liếc thận trọng cô đã trao cho anh, bố cô, thậm chí cả Zachary. Cô giữ khoảng cách giữa mình và tất cả những người đàn ông đến gần. Với Henry, tuy vậy, Lily rất khác. Alex chỉ có thể phỏng đoán là do Henry quá trẻ để Lily coi như một mối đe dọa. Những bản năng của anh bảo anh rằng Lily đã bị lợi dụng trong quá khứ, thường xuyên đủ để cô tiến đến xem đàn ông như kẻ thù để sử dụng và thao túng.

“Tại sao tôi ...” Giọng của Lily trệch đi trong sự im lặng sừng sốt. Chỉ có Derek từng có thể tước hết mọi vũ khí của cô với vài từ ngữ. Sao anh lại hỏi một điều như thế? Chắc chắn anh không có thích thú cá nhân nào với những cảm xúc của cô. Anh hẳn phải hỏi vì đã cảm thấy rằng bằng cách nào đó nó sẽ khiến cô đau đớn, đồ con hoang.

Và anh đứng...cô có ghét đàn ông, mặc dù cô chưa bao giờ nói ra lời, thành tiếng hay gì đó khác. Sao cô lại phải cảm thấy vô cùng tuyệt diệu thích thú về họ chứ? Bố cô cứ lờ cô đi, hôn phu của cô đã phản bội cô, Giuseppe đã lạm dụng lòng tin khó lòng đạt được của cô. Những tên đàn ông đã cướp đi đứa con của cô. Thậm chí cả tình bạn của cô với Derek, như nó vẫn thế, đã bắt đầu bằng hăm dọa. Đa số bọn họ đều là quỷ dữ cả!

“Tôi đã có đủ trận đấu chiều nay rồi,” cô nói và thả rơi bộ bài, để mặc nó rải rác. Quay đi thật nhanh, cô rời khỏi phòng trưng bày. Cô nghe thấy tiếng chân Alex đằng sau cô. Anh với tới cô trong ba sải chân dài.

“Cô Lawson -” Anh túm lấy cánh tay cô.

Cô xoay ngoắt lại, kịch liệt giật ra khỏi tay anh. “Đừng có chạm vào tôi,” cô rít lên. “Đừng có bao giờ chạm vào tôi nữa!”

“Được rồi,” anh nói bình tĩnh. “Trầm tĩnh lại đi. Tôi không có quyền gì để hỏi.”

“Đó có phải một dạng xin lỗi không?” Lòng ngực cô phập phồng với sức mạnh cơn tức giận của cô.

“Phải.” Alex đã không lường trước việc sẽ gợi lại nỗi đau của cô với câu hỏi của anh. Thậm chí bây giờ Lily cũng đang vật lộn để kiểm soát mình. Thường thì cô tự tin đến mức xác xức. Lần đầu tiên dường như cô thật mỏng manh đối với anh, một phụ nữ nhẹ dạ sống với trạng thái căng thẳng khủng khiếp. “Nó thật không đúng chỗ.”

“Chính xác là vậy!” Lily cào cào tay qua mái tóc cho đến khi những lọn xoắn rơi xuống lộn xộn trước trán cô. Đôi mắt tìm kiếm của cô khóa chặt trên khuôn mặt không thể đọc được của anh. Cô dường như không thể giữ lại một tràng những từ ngữ buộc tội lộn xộn. “Nhưng đây là câu trả lời chết tiệt của ngài. Tôi chưa hề gặp một người đàn ông nào đáng tin cậy. Tôi chưa bao giờ biết đến một kẻ gọi là quý ông nào mà có

chút hiểu biết nhỏ nhoi về sự chân thành hay lòng trắc ẩn. Các người đều giống nhau kêu be be về danh dự của mình, trong khi sự thực là -” Đột ngột cô đóng miệng lại.

“Khi sự thực là...” Alex lặp lại, muốn cô nói nốt. Anh muốn biết ít nhất phần nhỏ nhoi này trong toàn bộ sự phức tạp của cô. Chúa ơi, phải mất ít nhất là một đời người mới hiểu được cô.

Lily lắc đầu nhẹ, kiên quyết. Những cảm xúc mạnh mẽ dường như đã rút đi hết một cách kỳ diệu, bởi một sự bước bình mà Alex đột ngột nhận ra rằng ngang bằng với chính anh. Cô đánh giá anh với một nụ cười xấc xược. “Bỏ đi, đức ngài,” cô nói nhẹ nhàng, và bỏ anh lại đó trong phòng trưng bày rải rác những quân bài vương vãi.

Có gì đó về buổi sáng nay khởi động một cơn đau nhức nhối trong đầu Lily mà không chịu bỏ đi. Cô dành cả ngày trong sự bầu bạn của Totty và Penelope, nửa lắng nghe cuộc trò chuyện kiểu quý bà của họ. Buổi tối cô cáo lỗi khỏi bữa ăn và gặm nhấm thịt bò nguội và bánh mỳ trên một cái khay trong phòng mình. Sau khi dốc cạn hai ly rượu vang đỏ, cô thay đồ đi ngủ và nằm xuống nghỉ ngơi. Tấm màn treo giường bằng lụa Đa-mát rủ xuống từ một vòng tròn trên đầu, che khuất cô trong bóng tối. Thao thức, cô đổi vị trí, nằm sấp xuống và vòng hai cánh tay quanh chiếc gối ở dưới. Nỗi cô đơn đang đẩy ngực cô với một sức nặng ảm đạm, lạnh lẽo.

Cô muốn ai đó để nói chuyện cùng. Cô muốn thổ lộ tâm tư mình. Cô cần cô Sally, người duy nhất đã biết về Nicole. Với sự khôn ngoan sắc sảo và tính hài hước không truyền thống, Sally có thể giải quyết bất kỳ tình huống khó khăn nào. Bà đã trợ giúp bà đỡ lúc Nicole sinh và đã chăm sóc Lily dịu dàng như một người mẹ.

“Sally, cháu muốn con của cháu,” Lily thì thầm. “Ước gì cô ở đây, cô sẽ giúp cháu tìm ra xem phải làm gì. Tiền đã cạn kiệt rồi. Cháu không có ai cả. Cháu đang trở nên tuyệt vọng. Cháu sẽ làm gì đây? Gì đây?”

Cô nhớ việc đi đến chỗ Sally và thú nhận trong một cơn bão đau khổ và xấu hổ rằng cô đã có một người tình, và từ một đêm khoái lạc cảm đoán đó một đứa trẻ đã hình thành. Vào lúc ấy cô đã nghĩ rằng đó là điều tệ nhất từng xảy ra với cô. Sally đã làm dịu cô bằng lý trí. “Cháu đã cân nhắc đến việc cho đứa trẻ đi chưa?” Sally đã hỏi. “Trả tiền cho ai đó để nuôi nó?”

“Không, cháu sẽ không làm thế,” Lily đã đáp lại dậm dề. “Đứa trẻ vô tội. Thằng bé – hoặc con bé – không đáng phải trả cho tội lỗi của cháu.”

“Vậy nếu cháu định giữ đứa trẻ, chúng ta sẽ sống lặng lẽ cùng nhau ở Ý.” Đôi mắt của Sally đã sáng rực lên với tình cảnh ấy. “Chúng ta sẽ là một gia đình.”

“Nhưng cháu không thể hỏi xin cô điều đó -”

“Cháu đã không. Cô đã đề nghị. Nhìn cô đây, Lily. Cô là một bà già giàu có có thể làm những gì bà ta muốn. Cô có đủ tiền để đáp ứng nhu cầu của chúng ta. Chúng ta cóc cần quan tâm đến phần còn lại của thế giới và thái độ đạo đức giả của nó.”

Trong sự đau khổ của Lily, Sally đã chết chắng bao lâu sau khi đứa bé ra đời. Lily đã nhớ bà, nhưng cô cũng đã tìm thấy sự an ủi trong đứa bé của mình. Nicole là trung tâm thế giới của cô, lấp đầy mọi ngày bằng tình yêu và sự ngạc nhiên. Chừng nào cô còn có Nicole, mọi thứ đều ổn cả.

Lily cảm thấy mắt cô rơi lệ, chiếc gối hút hết chỗ nước cay nồng đó. Cơn đau ở đầu cô lan xuống cổ họng khi cô bắt đầu khóc một cách thâm lặng. Cô chưa từng ngã quỵ trước mặt bất kỳ ai, thậm chí cả Derek cũng không. Có gì đó về Derek không cho phép cô yếu đuối. Derek đã nhìn thấy quá nhiều nỗi đau trong đời anh. Nếu anh từng có thể trở nên thông cảm bởi nước mắt phụ nữ, thì khả năng đó cũng đã rời bỏ anh từ lâu lắm rồi. Đau đớn Lily tự hỏi ai đang ở cùng Nicole. Và ai, nếu có bất kỳ ai, an ủi con bé khi nó khóc.

Alex cựa quậy và rên rỉ trong giấc ngủ, bị tóm chặt trong một giấc mơ đau đớn. Bằng cách nào đó anh biết nó không thực sự xảy ra, nhưng anh không thể tỉnh dậy. Anh chìm sâu hơn xuống thế giới đầy sương mù, bóng tối và các chuyển động. Lily ở đó. Tiếng cười nhạo báng của cô vang vọng khắp quanh anh. Đôi mắt

nâu rực sáng của cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt anh. Với một nụ cười thích thú xấu xa, cô giữ chặt ánh mắt anh khi hạ thấp miệng xuống vai anh và hơi cắn nhẹ vào da anh. Anh gầm gừ và cố đẩy cô đi, nhưng bất chợt cơ thể trần truồng của cô quyện vào với anh. Tâm trí anh rơi lệ trong cảm giác cơ thể mượt mà của cô trượt trên người anh. “Cho em thấy anh muốn gì, Alex,” cô thì thầm với một nụ cười thấu hiểu.

“Tránh xa tôi ra,” anh nói khàn khàn, nhưng cô không nghe, chỉ cười êm ái, và rồi anh ôm ghì lấy đầu cô trong bàn tay mình và đẩy nó xuống chỗ anh muốn miệng cô....ở đó....

Alex giật mình thức dậy hưng dữ, thở những hơi thở dốc thô ráp, run rẩy. Anh kéo lê cánh tay mình qua trán. Chân tóc của anh ẩm ướt với mồ hôi. Cơ thể nhức nhối đầy khao khát. Nguyên rủa trong họng đầy tức giận, anh lấy một cái gối, bóp chặt, xoắn nó lại và ném qua phòng. Anh muốn một người phụ nữ. Anh chưa bao giờ tuyệt vọng đến vậy. Cố lờ đi mạch đập dồn dập của mình, Alex hồi tưởng lại lần cuối cùng anh ngủ với một phụ nữ. Không kể từ cuộc đính hôn của anh với Penelope. Anh cảm thấy rằng mình nợ cô lòng trung thành của mình. Anh đã nghĩ rằng một vài tháng độc thân cũng sẽ không giết chết anh. Đồ đần, anh tự bảo mình một cách căm ghét. Đồ đần.

Anh phải làm gì đó. Anh có thể đến phòng Penelope ngay bây giờ. Cô sẽ không thích điều đó. Cô sẽ phản kháng và kêu khóc, nhưng Alex biết anh có thể bắt cô tuân theo ý nguyện của mình. Anh có thể hăm dọa để cô chấp nhận anh vào giường mình. Sau cùng thì, họ sẽ cưới trong có vài tuần nữa.

Ý nghĩ đó thật hợp lý. Ít ra, là có đối với một tên đàn ông đang chết vì thất vọng. Nhưng ý nghĩ làm tình với Penelope....

Tâm trí anh nảy lên trước cái ý niệm ấy.

Nó sẽ mang đến cho anh chút phương thức để giải thoát, tất nhiên rồi.

Không. Đó không phải là những gì anh muốn. Cô không phải những gì anh muốn.

Có cái quái gì không đúng với mày thế? Alex tự hỏi mình căm ghét, và quăng mình ra khỏi giường. Anh giật mạnh tấm rèm cửa sổ sang một bên để cho ánh trăng chiếu vào căn phòng. Sải bước tới bồn rửa mặt nằm trên một giá đỡ ba chân, anh đổ xuống một ít nước lạnh và tóa vào mặt mình. Những ý nghĩ của anh đã rồi tung lên cả ngày hôm nay, từ khi anh gặp Lily. Giá như anh có thể làm dịu ngọn lửa bên trong mình. Giá như anh có thể suy nghĩ một cách sáng suốt.

Anh cần một cốc rượu. Cognac. Không, một chút rượu whiskey Cao nguyên ngon lành mà bố anh đã dự trữ, hoàn toàn trong mờ, có vị của khói và thạch nam. Anh muốn thứ gì đó châm lửa trong cổ họng anh, đốt cháy những ý nghĩ đang hành hạ anh. Mặc một chiếc áo choàng bông xanh dương, Alex sải bước ra khỏi phòng ngủ. Anh đi xuyên qua hành lang dọc nối cánh phía đông với chiếc cầu thang trung tâm khổng lồ.

Bước chân anh chậm lại khi nghe thấy tiếng kẹt kẹt lộ ra từ một trong những bậc thang. Anh dừng lại và nghiêng đầu, chờ đợi trong bóng tối. Kẹt kẹt. Lại là nó nữa. Có ai đó đang đi xuống cầu thang. Anh biết chính xác đó là ai.

Một nụ cười dữ tợn băng qua mặt anh. Giờ là cơ hội của anh để tóm Lily trong một buổi gặp mặt giấu giếm với một trong những người hầu. Anh sẽ dùng nó để ném cô ra khỏi nhà. Với Lily đã ra đi, mọi thứ sẽ trở lại theo cách chúng vẫn vận hành trước đó.

Alex rón rén đi bên lề hành lang có chấn song. Anh thoáng thấy bóng Lily dưới sảnh mái vòm trung tâm. Chân chiếc váy ngủ trắng mỏng của cô nhẹ nhàng lê theo sau khi cô lướt đi qua sàn nhà đá hoa cương. Cô đang đi gặp một người tình. Duyên dáng, cô thơ thẩn đi trong cái dường như là trạng thái mơ mộng vẫn vợ. Alex nhận ra cái cảm giác cay đắng đang thấm qua anh như chất độc. Anh cố nhận dạng cái cảm xúc đó, nhưng bản chất rõ ràng của nó đã bị mờ đi trong sự pha trộn giữa tức giận và bối rối. Nghĩ về việc Lily sắp sửa làm với một người đàn ông khác khiến anh muốn trừng phạt cô.

Alex đi tới cầu thang và đông cứng lại.

Anh đang làm gì thế này? Bá tước của Wolverton, được biết đến với phương thức ôn hòa, lý trí của mình, đang lén lút đi quanh ngôi nhà trong bóng tối. Gần như rò rỉ với ghen tức – phải, ghen tức – với trò hề của một kẻ liều lĩnh bé nhỏ và cuộc hẹn hò lúc nửa đêm của cô ta.

Caroline sẽ cười lớn đến thế nào.

Quý tha ma bắt Caroline. Quý tha ma bắt tất cả mọi thứ. Anh sẽ ngăn cản Lily lại. Anh sẽ bị nguyên rửa nếu cô ta có khoái lạc của mình tối nay. Quả quyết anh bước xuống cầu thang, và dò dẫm ở cái bàn bằng gỗ và sứ nhỏ trong phòng ngoài, luôn có một cái đèn được giữ ở đó. Thắp đèn sáng lên, anh chuyển nó thành ánh sáng dịu nhẹ. Anh đánh bạo đi theo hướng Lily đã đi, về căn bếp dưới tầng hầm. Khi anh băng qua thư viện, âm thanh một tiếng thì thầm truyền qua cánh cửa, đã để mở hé. Lòng mảy của Alex trĩu xuống thịnh nộ khi anh nghe thấy Lily thì thầm gì đó nghe như là “Em...Nick...”

Alex đẩy cánh cửa thư viện mở tung ra. “Có chuyện gì đang diễn ra thế?” Ánh mắt anh quét qua căn phòng. Tất cả những gì anh có thể thấy là vóc dáng bé nhỏ của Lily cuộn tròn trong một chiếc ghế. Cô đã vòng tay quanh người. “Cô Lawson?” Anh đi lại gần hơn. Ánh đèn phát ra tia sáng lập lòe trong mắt Lily và chiếu ánh sáng mờ lên da cô, để lộ đường nét cơ thể cô dưới bộ váy. Cô đang co rúm và giật lên, môi cô tạo hình những từ ngữ câm lặng. Có nếp nhăn trên trán cô, những đường kẻ dường như được khắc lên từ nỗi đau đớn mãnh liệt.

Một cái nhếch mép kéo lên ở góc miệng Alex. Cô hẳn đã phải nhận ra rằng anh đang theo dõi cô. “Đồ lừa gạt bé nhỏ nhà cô,” anh lầm bầm. “Cái việc đóng kịch này thậm chí còn thấp kém hơn cả cô nữa.”

Cô làm như không nghe thấy anh. Mắt cô khép hờ, như thể cô đang chìm trong một trạng thái thôi miên huyền bí nào đó.

“Thế là đủ rồi,” Alex nói, và đặt cây đèn xuống chiếc bàn cạnh đó. Với cơn bực mình ngày càng tăng lên anh nhận ra rằng cô có ý định lừa anh cho đến khi anh rời khỏi cô. “Tôi sẽ kéo lê cô ra khỏi đây nếu cần thiết, cô Lawson. Đó có phải là những gì cô đang hy vọng không? Một trò hề hả?” Khi cô từ chối thậm chí cả việc nhìn anh, khả năng chịu đựng của anh nổ tung. Anh túm lấy đôi vai hẹp của cô, lắc cô thật mạnh. “Tôi đã nói thế là đủ -”

Một chuyển động nhanh chóng và dữ dằn khiến Alex ngạc nhiên. Lily thốt ra một tiếng khóc như của động vật và đánh đấm một cách mù quáng, bật lên từ ghế. Cô sẩy chân ngã vào bàn và gần như làm đổ cây đèn. Bằng phản xạ nhanh chóng, Alex giữ cho cô không ngã xuống khi anh với tay ra và tóm lấy cô. Thậm chí sau đó cơn hốt hoảng của cô cũng không dừng lại. Alex giật đầu lại để tránh những cú đánh điên cuồng từ những ngón tay đã cong lại thành móng vuốt. Mặc dù cô là một phụ nữ nhỏ bé, cơn vùng vẫy hoang dại của cô thật khó để kìm chế. Bằng cách nào đó anh xoay sở được để nhốt cô lại trong anh, ép chặt những cánh tay đang vùng vẫy của cô giữa họ. Cô nao núng và trở nên cứng đờ, thở những hơi dồn dập. Alex trượt ngón tay anh qua những lọn tóc xoắn dày của cô và ép đầu cô dựa vào vai anh. Anh nắm bắt một tràng nguyên rửa và cố làm cô dịu lại. “Chúa ơi. Lily, ổn rồi. Lily, thư giãn nào...thư giãn nào.”

Sức nóng trong hơi thở của anh lắng xuống qua mái tóc tới da đầu cô. Anh ôm cô đủ chặt để chỉ vài cử động nhỏ nhất là có thể. Cô quá rối loạn để có thể nói mạch lạc. Anh rúc đầu cô vào dưới cằm anh và bắt đầu đu đưa cô dịu dàng. “Là tôi đây.” Anh thì thầm. “Alex đây. Mọi thứ đều ổn cả rồi. Thả lỏng đi nào.”

Lily phục hồi ý thức chậm chạp, như thể cô đang tỉnh dậy khỏi một giấc mơ. Điều đầu tiên cô nhận thấy là đang được giữ trong một cái ôm không lay chuyển được. Má và cằm cô bị ấn vào phần mở ra của một cái áo ngủ bông, nơi mà sự vuốt ve của đám lông dẻo dai cù vào da cô. Một mùi hương nam tính dễ chịu khuấy trộn ký ức của cô. Đó là Alex Raiford, đang ôm cô trong vòng tay anh. Hơi thở cô nghẹn lại vì sửng sốt.

Bàn tay anh vuốt ve chậm rãi trên lưng cô. Cô không quen bị chạm vào một cách thân mật đến thế này, dù bởi bất kỳ ai. Bản năng đầu tiên của cô là giật mạnh ra khỏi anh. Nhưng những chuyển động vòng tròn thật dịu dàng, làm dịu đi trạng thái căng thẳng dễ gây của cơ thể cô.

Alex cảm thấy sự thay đổi trong trọng lượng của Lily khi cô chấp nhận sự nâng đỡ của anh. Cô nhẹ và mềm mại dựa vào anh, khung người bé nhỏ của cô run rẩy với dư chấn sau cơn sốc. Trong anh có một cảm giác kéo căng, vặn xoắn, rung lên báo động với sự ngọt ngào của nó. Sự im lặng dễ nhận thấy của căn phòng dường như gắn họ lại.

“Wolverton?”

“Thả lỏng đi. Cô vẫn chưa vững đâu.”

“Điều – điều gì đã xảy ra?” cô rên rỉ.

“Tôi đã quên mất câu châm ngôn xưa,” anh nói khô khốc. “Thứ gì đó về đánh thức một người mộng du.”

Vậy là anh đã tìm ra. Ôi chúa ơi, điều gì sẽ xảy ra bây giờ? Cô hẳn đã để lộ cơn sợ hãi của mình, vì anh lại bắt đầu xoa lưng cô, như thể cô là một đứa trẻ đang căng thẳng. “Đây là điều đã xảy ra những đêm trước, phải không?” Bàn tay anh di chuyển xuống chóp sống lưng thanh tú của cô. “Đáng nhẽ cô nên nói với tôi.”

“Và cho ngài cái ý tưởng là sẽ tống tôi vào một nhà- nhà thương điên nào đó ư?” Cô đáp lại run run, làm cử động đẩy người cô tách ra.

“Giữ yên nào. Cô vừa có một cơn choáng váng.”

Cô chưa từng nghe thấy giọng anh dịu dàng đến vậy....nó dường như hoàn toàn không phải giọng anh. Lily nhấp nháy mắt trong bối rối. Cô chưa từng được ôm như thế này trước đó. Giuseppe, với tất cả dự vọng mãnh liệt của hắn, cũng chưa từng ôm cô như thế này trong suốt cuộc làm tình của họ. Cô cảm thấy bứt rứt, vô dụng. Tình huống này vượt qua mọi tưởng tượng của cô. Alex Raiford, mặc một cái áo choàng, không hề bật, khuy áo, hay cả vạt ở đâu trong tầm nhìn. Bộ ngực dưới đầu cô giống như thành bên bằng gỗ của một chiếc tàu chiến, trong khi đôi chân cơ bắp của anh cứng rắn đến không thể tin được áp vào chân cô. Tiếng tim anh đập vang dội trong tai cô. Cảm giác không thể bị đánh bại sẽ như thế nào? Anh hẳn chẳng hề e sợ ai cả.

“Cô có muốn một cốc rượu không?” Alex hỏi nhẹ nhàng. Anh phải buông cô ra. Hoặc thể hoặc chìm xuống sàn nhà với cô. Anh đang lơ lửng bên bờ thảm họa.

Cô gạt đầu bên ngực anh. “Brandy.” Bằng cách nào đó cô tập trung được sức mạnh để tách ra khỏi anh. Cô hạ mình xuống một bên tay vịn bằng da, trong khi Alex đi tới chiếc tủ ly trong góc nơi chứa thứ chất lỏng ấy. Anh rót một lượng cognac nhỏ vào ly. Trong ánh sáng từ cây đèn, mái tóc anh rực lên vẻ long lanh ánh vàng của một đồng dublun. Khi cô quan sát anh, Lily cắn môi dưới của mình. Đến giờ cô đã biết đến anh như một kẻ kiêu căng, luôn dùng đến óc xét đoán, người đàn ông cuối cùng trên thế giới cô chấp nhận sự giúp đỡ. Nhưng trong một khoảnh khắc ngạc nhiên, cô đã cảm thấy toàn bộ sức mạnh của anh bao quanh cô. Cô đã cảm thấy an toàn và được che chở.

Anh là kẻ thù của cô, cô thầm nhắc mình khi anh tiến đến. Cô phải nhớ lấy điều đó, cô phải nhớ....

“Đây.” Alex ấn chiếc ly vào tay cô và ngồi xuống gần đó.

Lily nhấp một ngụm rượu. Loại Brandy này có vị dịu, không giống những thứ rượu chưng cất hoa quả mà Derek luôn trữ trong kho. Thứ chất lỏng ngọt dịu này có tác dụng làm cô vững vàng lên. Lily uống chậm rãi và liếc nhìn Alex, anh không hề chuyển ánh mắt khỏi cô. Cô không thể thu gom được can đảm để hỏi xem anh có ý định kể cho ai nghe điều gì vừa xảy ra không.

Anh dường như đọc được suy nghĩ của cô. “Có ai biết nữa không?”

“Biết cái gì cơ?” cô lảng đi.

Miệng anh siết chặt lại một cách nôn nóng. “Nó có thường xuyên xảy ra không?”

Nhìn chằm chằm vào ly brandy, cô lắc lắc nó giả vờ mê mải.

“Cô sẽ kể cho tôi, Lily,” anh nói dứt khoát.

“Ngài có thể gọi tôi là cô Lawson,” cô bắn trả. “Và trong khi tôi chắc chắn ngài khá là thích thú với thói quen về đêm của tôi, nó cũng phải việc của ngài.”

“Cô có hiểu rằng cô có thể làm mình bị thương không? Hoặc ai đó khác? Ngay vừa nãy cô gần như làm đổ cây đèn và bắt đầu một ngọn lửa -”

“Đó là vì ngài làm tôi ngạc nhiên!”

“Chuyện này đã diễn ra bao lâu rồi?”

Lily đứng dậy và nhìn anh trừng trừng. “Ngủ ngon, đức ngài.”

“Ngồi xuống. Cô sẽ không bỏ đi cho đến khi cho tôi vài câu trả lời.”

“Ngài có thể ngồi đây bao lâu tùy thích. Tôi sẽ đi lên gác tới phòng của mình.” Cô đi bộ về phía cửa.

Alex với tới cô ngay lập tức, xoay cô lại đối mặt với anh. “Tôi vẫn chưa xong với cô đâu.”

“Bỏ tay ngài ra khỏi người tôi!”

“Ai là Nick?” Alex biết rằng anh vừa đánh trúng một điểm nhạy cảm khi nhìn thấy đôi mắt cô mở to sầm lại tràn ngập nỗi sợ. “Nick,” anh lặp lại bằng tiếng giễu cợt trầm đục. “Một tên đàn ông nào đó cô vẫn qua lại cùng? Một người tình? Craven yêu dấu của cô có biết về Nick không, hay cô -”

Với một âm thanh nghẹn lại Lily hất brandy vào mặt anh, bất cứ thứ gì để làm anh dừng lại, bất cứ thứ gì làm câm đi những từ ngữ nhức nhối đó. “Đừng có nói cái tên đó một lần nữa!”

Brandy nhỏ giọt xuống mắt của Alex thành một dòng nước vàng, từng giọt sáng rực trượt xuống đường rãnh khắc nghiệt được chạm khắc từ mũi xuống miệng anh. “Không chỉ Craven, mà còn một người tình bên cạnh,” anh chế nhạo. “Tôi cho rằng một phụ nữ như cô không nghĩ gì khác ngoài việc trườn từ giường người đàn ông này sang giường người đàn ông khác.”

“Làm sao ngài dám buộc tội tôi! Ít nhất tôi cũng hạn chế sự không chung thủy của mình với những người còn sống!”

Mặt anh trắng bệch khi Lily tiếp tục một cách khinh suất. “Ngài đang lên kế hoạch cưới em gái tôi, dù cho ngài vẫn đang yêu Caroline Whitmore. Một phụ nữ đã chết cách đây nhiều năm rồi! Thế là điên khùng, chưa kể đến là không chung thủy với Penelope, và ngài biết điều đó. Ngài sẽ là loại người chồng nào cho em gái tôi, ngài đồ vũ phu ngoan cố, khi ngài khẳng khẳng tiếp tục sống trong quá khứ cả cuộc đời còn lại ...”

Lily khựng lại khi cô nhận ra mình đã đi quá xa. Khuôn mặt Alex trông như một mặt nạ chết. Một lần cô đã đọc vài dòng mà hẳn sẽ miêu tả anh một cách hoàn hảo...Hung dữ và không chút mủi lòng, hơn cả những con hổ đói và biển cả đang gào thét...Đôi mắt anh khoan xuyên qua mắt cô với sự mãnh liệt khiến cô hoảng sợ. Anh sẽ giết cô. Ly brandy rơi khỏi bàn tay mềm nhũn của cô và đập xuống tấm thảm Savonnerie dày với một tiếng thịch. Âm thanh đó phá vỡ trạng thái tê liệt của Lily. Cô quay người bỏ chạy nhưng đã quá muộn, Alex đã tóm được cô. Không có gì cô có thể làm ngoài quẩn quại một cách vô vọng trong khi anh giật đầu cô lại.

“Không,” cô thút thít, nghĩ rằng anh có thể làm gãy cổ cô.

Thay vì thế miệng anh đi xuống cứng rắn trên miệng cô, ngón tay anh ôm chặt sau gáy giữ cô đứng im. Lily cứng người lại ngạc nhiên và đau đớn. Môi cô bị nghiền vào răng cô cho đến khi vị máu hòa lẫn với brandy. Không có cách nào để thoát ra. Cô nhắm mắt lại và nghiêng chặt răng.

Alex đột ngột nhấc đầu lên với một tiếng rên. Đôi mắt xám của anh nóng bỏng và sáng rực, làn da rám nắng của anh bóng lên với những màu sắc đang tăng. Từng ngón tay anh lần lượt rời khỏi cổ cô. Gần như ngập ngừng, anh di chuyển ngón tay cái qua bờ môi thâm tím của cô.

“Anh đồ con hoang khát máu,” Lily khóc, hẳn học một cách trẻ con. Cô vùng vẫy khi anh cúi đầu xuống lần nữa. “Không -”

Anh chiếm lấy môi cô trong một chuyển động hung dữ, bịt kín mọi âm thanh và hơi thở, bóp nghẹt cô cho đến khi cô hít vào thật sâu qua lỗ mũi. Cô cử động để giải phóng mình, nhưng Alex ôm cô thật gần, thật chặt, bàn tay anh trượt xuống lưng cô và ép hông cô vào anh. Anh định hình miệng cô bằng những cái cắn và giật nhẹ, rồi tìm kiếm phần mướt mà bên trong, lưỡi anh thọc sâu với những cái thúc nóng bỏng.

Cô đẩy mạnh vào cơ thể cường tráng của anh một cách vô vọng, làm tuột cái áo choàng xanh khỏi vai anh. Lòng bàn tay cô dựa vào bề mặt phủ lông thô ráp của lồng ngực anh. Dưới những ngón tay, một nhịp điệu ngày càng mạnh lên dường như đốt cháy lòng bàn tay cô. Anh thốt ra một âm thanh trong cổ họng và ôm hai bàn tay mình quanh đầu cô, giữ cô vững chãi cho những cú đẩy sâu của lưỡi anh. Hơi thở anh dồn dập nóng bỏng bên má cô.

Chỉ nửa ý thức được những gì mình đang làm, Alex di chuyển xuống cổ họng cô, chà xát miệng anh lên làn da cô. Cơ thể anh đang rung lên với đam mê. Những năm tháng cô đơn vừa qua dường như đã tan biến đi

thành không gì hơn ngoài một giấc mơ u ám. Anh luyến quỳnh chôn vùi môi mình vào bờ vai mềm mại của cô. “Anh sẽ không làm em đau,” anh lẩm bẩm, hơi thở anh thiêu đốt qua váy ngủ của cô. “Không, đừng kéo ra...Caro....”

Âm tiết đó rơi xuống êm dịu trên tai cô đến nỗi Lily phải mất vài giây mới nhận ra anh vừa nói gì. Cô đông cứng.

“Thả ra,” cô hét lên.

Đột ngột cô được trả tự do. Ánh mắt choáng váng của cô vụt đến mắt anh. Alex trông cũng bức dọc như cô. Họ đều lùi lại một bước. Lily rùng mình, khoanh tay trước ngực.

Alex bằng một bàn tay run rẩy qua cằm, quét đi dấu vết ẩm ướt của brandy. Khuấy động và hổ thẹn, anh cảm thấy thôi thúc muốn với tới cô một lần nữa. “Lily.”

Cô nói gấp gáp, không nhìn vào mắt anh. “Đó là lỗi của tôi -”

“Lily -”

“Không”. Cô không biết anh định nói gì, cô chỉ biết rằng mình không thể lắng nghe. Nó sẽ thật tai hại. “Điều này không hề xảy ra. Không gì cả. Tôi...tôi...chúc ngủ ngon.” Cô biến khỏi phòng trong cơn hoảng loạn bất chợt.

Alex lắc đầu để rũ sạch màn sương mù đỏ thắm của đam mê, và đi tới ghế. Anh ngồi xuống nặng nề. Thấy tay mình đang nắm chặt lại, anh mở chúng ra và nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay trống rỗng của mình.

Caroline, anh vừa làm gì thế này?

Anh là đồ ngốc tội nghiệp, anh gần như có thể nghe giọng cười cợt của Caroline nói. Anh nghĩ rằng mình có thể cứ giữ chặt em mãi mãi. Anh lên kế hoạch cưới một cô gái ngây thơ ngọt ngào như Penelope, và rồi anh sẽ không bao giờ phải để em ra đi. Như thể những ký ức ấy sẽ luôn đủ với anh.

“Những ký ức ấy là đủ,” anh nói bướng bỉnh.

Tại sao anh luôn xem mình mạnh hơn những yếu đuối thông thường của con người? Mạnh hơn cả sự đau buồn và nỗi cô đơn. Anh nghĩ rằng mình cần ít hơn những kẻ khác, trong khi sự thực là anh cần nhiều hơn, nhiều hơn nhiều....

“Dừng lại,” anh rên rỉ, lấy hai tay ôm chặt lấy đầu, nhưng giọng nói âm u giấu cợt của Caroline vẫn dai dẳng.

Anh đã cô đơn quá lâu rồi, Alex. Đã đến lúc phải đi tiếp...

“Anh đang đi tiếp,” anh nói rời rạc. “Anh sẽ làm một khởi đầu mới với Penelope. Chúa giúp anh, anh sẽ học cách quan tâm đến cô ấy, anh sẽ khiến mình -”

Alex đột ngột dừng lại, nhận ra rằng anh đang nói chuyện với mình như một kẻ ngốc điên rồ tội nghiệp nào đó, theo đuổi một cuộc trò chuyện tưởng tượng với một con ma. Anh ngẩng đầu lên và nhìn chăm chăm vào lò sưởi trống rỗng. Anh phải thoát khỏi Lily, dù chỉ để giữ gìn sự tỉnh táo của chính mình.

Lily lê lên giường và kéo tấm chăn lên cao dưới cổ. Cô không thể ngừng run rẩy.

Làm sao cô có thể đối mặt với Alex sau chuyện này? Cô có thể cảm thấy mình đỏ ửng lên, thậm chí trong bóng tối của căn phòng. Làm sao anh ta có thể làm thế với cô? Có vấn đề gì với cô chứ? Vui khuôn mặt nóng bừng của mình vào gối, nhớ lại miệng anh ở trên miệng cô, cánh tay anh khóa quanh cơ thể cô.

Anh đã thì thầm tên của Caroline.

Nhục nhã, đau đớn một cách lạ lùng, Lily lăn người lại và rên lên. Cô phải ổn định mọi thứ giữa Zachary và Penelope rồi rời khỏi Raiford Park sớm hết mức có thể. Cô không thể điều khiển Alex như cô làm với những người đàn ông khác, sử dụng lời chế nhạo, cơn nóng nảy, hay sức quyến rũ của mình. Anh miễn dịch với những thứ đó, cũng y như Derek.

Cô đang bắt đầu hiểu được vài thứ Alex Raiford che giấu bên dưới bộ mặt đứng đưng đó. Từ phản ứng của anh với việc cô nhắc đến Caroline, cô biết anh chưa bao giờ chịu chấp nhận cái chết của cô ta. Anh sẽ không bao giờ chấp nhận. Tất cả tình yêu của anh đã trao cho Caroline – cô ta đã mang nó xuống mồ cùng cô ta. Cả phần đời còn lại của mình Alex sẽ bị cô ta săn đuổi. Anh sẽ bực bội với tất cả phụ nữ vì không phải là Caroline. Một cô gái ngây thơ như Penelope sẽ dành cả đời mình cố làm hài lòng anh, và chỉ thấy đau khổ từ những nỗ lực ấy.

“Ôi, Penny,” cô thì thầm. “Chị phải mang em rời xa anh ta. Anh ta sẽ nghiền em thành bụi, mà thậm chí là không cố ý.”

Ngược lại với những mong chờ của mình, Zachary không được thông báo cho Lily khi anh đến Raiford Park. Thay vì thế anh được dẫn tới thư viện, bá tước Wolverton chờ anh một mình ở đó. “Raiford?” Zachary hỏi, bị vẻ ngoài của anh ta làm choáng váng.

Alex ngồi ườn ra trên một cái ghế, hai đùi giang rộng. Một chai rượu hết một nửa thẳng bằng trên đầu gối anh. Màu vàng óng của làn da anh xanh xao. Những quầng đen viền quanh mắt anh. Những đường rãnh cứng ngắc, cay nghiệt khắc sâu trên mặt anh. Mùi whiskey rõ ràng trong không khí, và cả mùi hăng của xì gà nữa. Anh đang hút thuốc một cách nặng nề, và đã như thế vài lần, nếu làn khói dày đặc trong căn phòng được xét đến. Các ngón tay anh cong lại lỏng lẻo quanh điếu xì gà. Zachary nghi ngờ rằng có nhiều người đã từng được nhìn thấy Alex Raiford trong tình trạng này. Một nỗi bất hạnh khủng khiếp nào đó hẳn đã rơi xuống đầu anh ta.

“Có – có chuyện gì không ổn à?”

“Không hề,” Alex nói lỗ mãng. “Sao anh lại hỏi thế?”

Zachary vội vàng lắc đầu và hắng giọng vài lần. “E hèm. Không có lý do gì cả. Tôi chỉ nghĩ có lẽe hèm.....anh trông hơi mệt mỏi.”

“Tôi ổn. Như thường lệ.”

“Phải, tất nhiên. E hèm. Tôi đến đây để gặp Lily, nên có khi tôi sẽ chỉ -”

“Ngồi xuống,” Alex say xỉn vẩy một bàn tay tới cái ghế da.

Zachary tuân theo bần chồn. Một tia nắng buổi sáng xuyên qua cửa sổ và làm mái tóc màu nâu tro của anh sáng rực lên.

“Uống một cốc chứ,” Alex nói, phả ra một luồng khói.

Zachary lúng túng. “Thực ra thì, tôi đã tập thói quen tránh đồ uống mạnh cho đến chiều muộn -”

“Cả tôi cũng vậy.” Alex nhắc cốc rượu lên môi và nuốt xuống một ngụm ừng ực. Anh quan sát người bầu bạn với một cái nhìn chăm chăm đầy tính toán. Họ là bạn cùng lứa, Alex nghĩ, tuy vậy Zachary trông hầu như không lớn hơn em trai Henry của anh. Ánh sáng không chút giấu giếm ban ngày rọi sáng khuôn mặt trẻ con của Zachary – làn da sạch sẽ và đôi mắt nâu chứa đầy những giấc mơ trẻ trung và lý tưởng. Anh ta hoàn hảo đến chết tiệt với Penelope. Bất kỳ ai với một tạo trí thông minh cũng có thể nhìn ra điều đó.

Alex cau mày. Caroline đã đi rồi. Nếu định mệnh không cho phép anh có được người phụ nữ mình yêu, anh sẽ nguyện rửa nếu anh để Zachary có được Penelope. Bộ não sắc sảo của Alex thừa nhận rằng thái độ của anh là ích kỷ, độc ác, mang ý muốn trả thù vô lý....nhưng anh không quan tâm. Anh không quan tâm đến bất cứ điều gì cả.

Ngoại trừ có lẽ một thứ. Một thứ nhỏ nhoi cứ quấy nhiễu anh vì một lý do nào đó. “Cô Lawson đã đính hôn với ai?” anh hỏi gặng một cách cộc cằn.

Zachary có vẻ bị bối rối bởi tính thô lỗ của anh. “Anh đang ám chỉ đếnờ....quá khứ mười năm trước đây? Khi Lily đính hôn với ngài Hindon?”

“Ngài Hindon nào? Con trai Harry của Thomas Hindon à?”

“Phải, Harry.”

“Tên công tử bột vênh váo bé nhỏ nhìn chăm chăm vào bất kỳ cái gương nào mà hắn đi qua ư?” Alex phát ra một tiếng cười khinh bỉ. “Đó là tình yêu vĩ đại của cô ta à? Tôi đáng nhẽ nên đoán ra là cô ta sẽ nhặt một ai đó phù phiếm hơn là thông minh chứ. Và hắn ta là một người bạn của anh à?”

“Vào lúc đó, phải,” Zachary thú nhận. “Harry đã có một vẻ quyến rũ rõ ràng -”

“Cô ta đã làm gì khiến hắn bỏ rơi?”

Zachary nhấc vai lên trong tư thế phòng thủ. “Không có gì đặc biệt.”

“Ồ, tiếp đi,” Alex cười khẩy. “Cô ta hẳn đã lừa đảo hắn theo cách nào đó, hoặc công khai nhạo báng hắn, hoặc -”

“Thực sự thì, cô ấy đã lừa đảo cậu ta. Dù đó không phải là cố ý. Lúc đó Lily khá là trẻ, rất háo hức và tin tưởng. Và rất ngây thơ. Cô ấy đã yêu Harry vì vẻ đẹp trai của cậu ta, mà không nhận ra rằng cậu ta là một người đàn ông có tính cách cực kỳ nông cạn. Để thu hút Harry, Lily đã che dấu trí thông minh và ý chí mạnh mẽ của mình, quyến rũ cậu ta bằng cách hành động như một kẻ ngốc. Tôi không tin rằng đó là một kế hoạch cố ý để đánh lừa cậu ta. Cô ấy chỉ tự nhiên nhận vào những đặc tính mà cô ấy cảm thấy rằng cậu ta sẽ say mê.”

“Nhưng cuối cùng thì Hindon cũng khám phá ra cô ta thực sự như thế nào.”

“Phải, cậu ấy bắt đầu nhận ra trong những tháng sau khi đã cầu hôn cô ấy. Harry đã biểu hiện một cách hoàn toàn đáng khinh. Cậu ta phụ bạc cô ấy không lâu trước đám cưới. Lily hoàn toàn bị phá hủy. Tôi đã đề nghị lấy cô ấy thay vào đó, nhưng cô ấy đã từ chối tôi. Cô ấy nói cô ấy được định sẵn là sẽ không bao giờ cưới. Bà cô đưa cô ấy ra nước ngoài trong vài năm. Họ sống ở Ý một khoảng thời gian.”

Alex tập trung vào điều xì gà của anh, hàng lông mày hung vàng hạ thấp xuống, che dấu những ý nghĩ của anh. Khi anh cắt thành lời, giọng anh điềm tĩnh hơn trước đó. “Cô ta hẳn đã để lại cả một vệt bánh xe xuyên lục địa.”

“Không, thực ra thì cô ấy đã biến mất. Hàng năm trôi qua, và không ai nghe tin tức gì từ cô ấy cả. Có gì đó đã xảy ra với cô ấy ở Ý, nhưng cô ấy không bao giờ nói một từ nào về nó cả. Tất cả những gì tôi chắc chắn về nó là Lily đã gặp phải một chuyện đau buồn nào đó ở đây. Khi cô ấy xuất hiện lại ở nước Anh cách đây hai năm, tôi có thể thấy cô ấy đã thay đổi thế nào.” Zachary cau mày trầm tư. “Có một nỗi buồn không bao giờ chịu rời đi trong mắt cô ấy. Cô ấy là một phụ nữ độc nhất, từng trải, với sự dũng cảm mà ít người đàn ông có thể sánh ngang.”

Zachary còn nói gì đó nữa, nhưng Alex không nghe. Anh nhìn chăm chăm vào người đàn ông trẻ khỏe mạnh ngồi đối diện với anh và nhớ lại hình ảnh Lily hôn Zachary trong thư viện. Một nỗ lực hiển nhiên để thuyết phục anh rằng họ là người yêu. Thay vì thế, cảnh đó đã chứng minh cái nghi ngờ rằng họ không chia sẻ gì ngoài một tình bạn thuần khiết. Trong khi Lily cuộn mình trong lòng Zachary và hôn anh ta, anh ta ngồi đó một cách thụ động, cánh tay giữ cứng nhắc ở hai bên mình. Khó mà là cách hành động của một người đàn ông đang ôm người phụ nữ anh ta yêu. Nếu anh ở trong vị trí của Zachary....

Alex xua đuổi cái ý nghĩ cảm đoán ấy đi và gắn chặt Zachary với một ánh mắt nghiền ngẫm. “Lily là một nữ diễn viên duyên dáng bé nhỏ. Nhưng chưa đủ tốt.”

“Tôi phải nói, anh gần như đã sai rồi! Lily là thiên tài trong bất kỳ việc gì cô ấy nói và làm. Rõ ràng là anh không hiểu gì về cô ấy cả!”

“Không, rõ ràng là anh không. Và anh cũng nhầm lẫn tương tự về tôi, Stamford. Nếu anh nghĩ rằng tôi sẽ bị đánh lừa bởi cái trò trẻ con mà anh và cô Lawson đã tham gia vì lợi ích của tôi.”

“Gì cơ? Tôi không hiểu -”

“Anh không yêu Lily,” Alex nói khinh bỉ. “Làm sao có thể thế được? Ồ, tôi sẽ chấp nhận rằng anh có thích cô ta theo kiểu nào đó. Nhưng anh cũng e sợ cô ta.”

“Sợ ư?” Zachary trở nên tím tái. “Với một người phụ nữ không to bằng nửa tôi?”

“Hãy thẳng thắn, Stamford. Anh là một quý ông hàng đầu. Anh không có khả năng làm ai đau đớn, trừ phi để bênh vực các nguyên tắc của anh. Lily, mặt khác, sẽ làm bất cứ điều gì để giành được thứ cô ta muốn. Bất cứ điều gì. Cô ta không có nguyên tắc, và cũng không coi trọng chúng ở những người khác. Anh sẽ là một thằng ngốc nếu không sợ cô ta. Anh là bạn cô ta lúc này, là con tốt của cô ta lúc khác. Đừng nghĩ tôi có ý sỉ nhục anh. Tôi cảm thấy rất thông cảm cho anh.”

“Quý tha ma bắt cái lòng thông cảm của a-anh đi!” Zachary lấp bắp.

“Penelope, mặt khác, lại là điều mà mọi người đàn ông đều mơ đến. Một cô gái có dung mạo và sức chịu đựng không gì ngoài của thiên thần. Anh đã thoả mái thừa nhận rằng mình đã một lần yêu cô ấy...”

“Đã một lần, nhưng không còn nữa!”

“Anh không nói dối giới đâu. Stamford.” Alex bóp nát điều xì gà và mỉm cười tàn nhẫn. “Hãy quên Penelope đi. Không gì có thể ngăn đám cưới này lại. Tôi khuyên anh nên tham dự những vụ hội đầu tiên của mùa lễ hội - ở đó anh có thể chọn từ hàng tá cô gái giống cô ấy. Những cô gái xinh xắn, ngây thơ, tất cả đều háo hức học hỏi về thế giới và những cám dỗ của nó. Với những gì anh muốn, bất kỳ ai trong số họ cũng đủ.”

Zachary bật dậy khỏi ghế. Anh trông như thể đang bị giằng xé giữa việc cầu xin hoặc thách đấu với Alex. “Lily đã từng nói những điều gần như vậy với tôi. Hình như không ai trong hai người có thể nhìn thấy điều tôi thấy ở Penelope. Đúng là cô ấy không có nhiều can đảm, nhưng cô ấy khó mà là một con búp bê đầu rỗng tuếch nào đó! Anh là một tên đê tiện ích kỷ, Raiford! Vì những gì anh vừa nói, tôi nên -”

“Zachary,” giọng Lily ngắt ngang. Cô đang đứng ở ngưỡng cửa, trông bình thản và quyết tâm. Mặt cô trĩu xuống, đôi mắt cũng mệt mỏi và mờ đục như của Alex. “Không thêm nữa,” cô nói với Zachary với một nụ cười yếu ớt. “Đến lúc anh nên đi rồi. Em sẽ lo việc này.”

“Anh sẽ tự đánh trận chiến của mình -”

“Không phải trận này, anh yêu.” Lily ra dấu tới cánh cửa với một cái hất đầu. “Nghe em đi, Zach. Anh phải đi. Ngay bây giờ.”

Zachary sai bước tới chỗ cô và nắm lấy hai tay cô, quay lưng lại với Alex. Anh nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. “Kế hoạch đã thất bại rồi,” anh thì thầm. “Anh phải đối mặt với anh ta, Lily. Anh phải kết thúc chuyện này.”

“Không,” cô đứng kiễng chân để vòng tay qua vai anh. Một bàn tay xinh xắn đến nghỉ lại sau gáy anh. “Tin em,” cô thì thầm vào tai anh. “Em thề bằng cả tính mạng mình là anh sẽ có Penelope. Nhưng anh phải làm như em bảo, anh yêu. Về nhà đi. Em sẽ lo liệu mọi thứ.”

“Làm sao em có thể nói thế được?” anh thì thầm lại sững sờ. “Làm sao em có thể giả bộ tự tin đến thế được? Chúng ta đã thua, Lily, chúng ta hoàn toàn -”

“Tin em,” cô lặp lại, và bước lùi lại khỏi anh.

Zachary quay lại nhìn Alex, giờ đang nằm ườn ra trên chiếc ghế trong thư viện như một ông vua trụ lạc trên một cái ngai vàng. “Làm sao anh có thể chịu đựng mình được?” anh bùng nổ. “Chẳng lẽ việc người phụ nữ anh sắp cưới đang yêu một người đàn ông khác không có nghĩa lý gì với anh sao?”

Alex mỉm cười nhạo báng. “Anh nói như thể tôi đã dí súng vào đầu cô ấy vậy. Penelope chấp nhận lời đề nghị của tôi bằng ước muốn tự do của mình.”

“Không có gì tự do về điều đó cả! Cô ấy không có lựa chọn trong cuộc hôn nhân này. Tất cả đều đã được sắp xếp mà không -”

“Zachary,” Lily ngắt lời.

Với một lời chửi thề lầm bầm, Zachary nhìn từ cô tới Alex. Quay gót chân, anh sai bước ra khỏi phòng. Gần như ngay sau đó có tiếng móng ngựa của anh khi anh cưỡi đi dọc con đường rải sỏi.

Họ được bỏ lại một mình. Ánh mắt của Alex lướt trên Lily. Với cảm giác hài lòng tàn nhẫn, anh quan sát thấy cô trông cũng kiệt sức như anh. Bộ váy màu oải hương mềm mại với cổ áo ren xếp nếp dường như nhấn mạnh thêm vẻ xanh xao của làn da và quầng thâm dưới mắt cô. Môi cô đỏ và sưng phồng, một bằng chứng cho sự thô bạo của anh đêm qua.

“Cô trông như quỷ vậy,” anh bình luận một cách thô lỗ, mò mẫm để chạm một điều gì ghê gớm.

“Không tệ hơn anh đâu. Một người đàn ông nốc đầy rượu bao giờ cũng đáng ghê tởm.” Lily đi lang thang đến chiếc cửa sổ trang trí nhung và mở nó ra, để chút không khí trong lành lùa vào căn phòng nồng nặc mùi. Cô cau mày khi nhìn thấy vết gì ghê gớm trên chiếc bàn mép da, một đồ vật tinh xảo thường được dùng để trưng bày những quyển sách in hiếm có. Đã bị hủy hoại. Cô quay lại và phát hiện ra rằng Alex đang nhìn cô chằm chằm, đôi mắt lạnh lùng của anh thách cô dám trách mắng anh. “Điều gì đã gây ra việc này?”

Anh cho cô xem một mẫu gì ghê gớm đã hút hết.

Cô mỉm cười chua cay. “Thực ra thì, tôi đang hỏi điều gì đã khiến anh nốc rượu như một con lợn ở máng ăn. Héo hơn sau một thời gian dài đánh mất Thánh Caroline hả? Hay là ngài ghen tị vì Zachary là một người đàn ông khá khẩm hơn anh? Hay có thể là -”

“Đó là cô,” Alex gầm gừ, hất chai rượu brandy sang một bên, dường như không chú ý đến đồng hồ quả vớ tan tành. “Đó là vì tôi muốn cô ra khỏi nhà tôi, ra khỏi đời tôi, tránh xa khỏi tôi. Cô sẽ rời đi trong một giờ nữa. Đi về Luân Đôn. Đi đâu cũng được.”

Lily ném cho anh một cái liếc khinh khỉnh. “Tôi cho rằng anh muốn tôi ném mình xuống dưới chân anh và cầu xin - ‘ồ, làm ơn, đừng ngài, hãy cho phép em ở lại’- chà, anh sẽ không được theo ý mình đâu, Raiford! Tôi sẽ không cầu xin, và tôi sẽ không rời đi. Có lẽ khi anh tỉnh rượu chúng ta có thể thảo luận bất kỳ điều gì đã tạo nên cái cơn thịnh nộ này, nhưng cho đến khi đó -”

“Tôi được một chai brandy củng cố, và tôi khó mà có thể khoan dung cho cô, cô Lawson. Tin tôi đi, cô không muốn tôi tỉnh rượu đâu.”

“Anh đồ thùng rỗng kêu to!” cô bùng nổ. “Tôi cho rằng anh đã quyết định tôi là nguyên nhân gây ra tất cả những rắc rối của anh, khi mà mọi vấn đề đều là ở trong cái đầu ngu ngốc, điên loạn, mù mịt của anh-”

“Bắt đầu đóng gói đi. Nếu không tôi sẽ làm hộ cô đấy.”

“Có phải là vì đêm qua không? Vì một nụ hôn vô nghĩa ư? Để tôi đảm bảo với anh, nó còn có ít ý nghĩa gì với tôi hơn cả-”

“Tôi đã bảo cô đi đi,” anh nói với sự bình thản chết chóc. “Tôi muốn mọi dấu vết của cô biến khỏi đây, bao gồm cả những quần bài, cuộc ngao du nửa đêm, cái mưu đồ nhỏ bé, và đôi mắt nâu to tròn của cô. Ngay bây giờ.”

“Tôi sẽ gặp anh ở địa ngục trước!” Lily đối mặt với anh, sẵn sàng bảo vệ lập trường của mình. Cô nhìn trong sửng sốt khi anh rời khỏi thư viện. “Anh đang đi đâu thế? Anh đang...” Đi theo anh, cô nhìn anh từ chân chiếc cầu thang lớn. Anh đang hướng tới phòng ngủ của cô với những sải chân liên tiếp. “Sao anh dám chứ!” cô rít lên, và chạy vội vàng theo sau anh. “Anh đồ con heo không mền khách, anh đồ quái vật tự phụ, kiêu căng...”

Bay lên cầu thang, Lily chạm tới cửa phòng ngủ cùng một lúc với Alex. Một cô hầu sửng sốt đang thay các tấm vải. Sau một cái liếc tới cặp đôi, cô ta bỏ chạy như thể rút lui trước một đội quân xâm lăng. Alex kéo tung cánh cửa tủ và bắt đầu nhét các đồ vải vóc vào chiếc vali đầu tiên có thể.

“Bỏ ngay móng vuốt của anh ra khỏi đồ đạc của tôi!” Tức giận. Lily tóm lấy một bức tượng sứ xinh xắn từ cái bàn bên cạnh và ném mạnh vào anh. Alex nhanh nhẹn cúi xuống. Bức tượng vỡ tan tành trên bức tường đằng sau anh.

“Cái đó thuộc về mẹ tôi,” anh gầm gừ, đôi mắt chứa đầy ánh sáng tội lỗi.

“Và anh nghĩ mẹ anh sẽ nói gì nếu bà nhìn thấy anh bây giờ, một tên cục súc hung dữ với một trái tim khô cạn đập bộp bộp trong lồng ngực, không quan tâm đến bất cứ điều gì ngoài nhu cầu ích kỷ của bản thân....ah!” Lily gào lên tức giận khi Alex mở cánh cửa sổ và quăng vali của cô ra ngoài. Găng tay, tất, và

những đồ đạc nữ tính khác rơi ra khỏi chiếc vali khép hờ và nằm rải rác trên lối đi bên ngoài. Quay trái quay phải, Lily tìm kiếm thứ gì khác để ném. Cô bất chợt nhìn thấy bóng em gái mình đang đứng ở ngưỡng cửa.

Penelope nhìn họ chằm chằm đầy khiếp hãi. “Cả hai đều phát điên rồi,” cô thở dốc.

Giọng nói cô mềm mại, khiến Alex chú ý. Anh ngừng lại giữa chừng việc nhồi một cái váy vào một cái hộp tròn và trừng mắt nhìn Penelope. Với khuôn mặt rúm ró và vẻ vàng rực say xỉn, rối bời, anh hầu như trông không giống chính mình.

[IMG]

(hộp tròn: hatbox, em dịch đại)

“Hãy nhìn thật gần vào, Penny!” Lily nói. “Đây là người đàn ông em đã đồng ý cưới. Một hình ảnh đẹp đấy chứ, phải không? Em luôn có thể biết được tính cách thực sự của một người đàn ông khi anh ta say xỉn. Nhìn anh ta đi, tính ích kỷ nhỏ giọt ra từ mỗi lỗ chân lông!”

Mắt của Penelope mở to. Trước khi cô có thể hình thành một lời đáp, Alex đã nói với cô một cách khắc nghiệt. “Người yêu ngày xưa của em sẽ không quay lại đây nữa đâu, Penelope. Nếu em muốn anh ta, hãy rời khỏi đây với chị gái em.”

“Con bé cực kỳ chắc chắn là sẽ rời đi,” Lily quặc lại. “Đóng gói đồ đạc của em đi, Penny, và chúng ta sẽ đi tới điền trang Stamford.”

“Nhưng em không thể...Mama và Papa sẽ không tán thành đâu,” Penelope nói trong một lời thì thầm nao núng.

“Không, họ sẽ không,” Lily đồng ý. “Điều đó cũng quan trọng với em như tình yêu của Zachary ư?”

Alex hướng thẳng một cái nhìn chằm chằm lạnh lẽo vào Penelope. “Chà? Nó sẽ thế nào đây?”

Nhìn từ khuôn mặt ngang ngạnh của Lily tới khuôn mặt xám xịt của Alex, Penelope trở nên trắng bệch như phấn. Thốt ra một tiếng khóc hoảng sợ, cô phóng đi và hướng đến rút lui ở phòng riêng của mình.

“Anh đồ bất nạt!” Lily kêu lên. “Đồ chó già dữ xương! Anh biết rất rõ là mình có thể dọa dẫm đứa trẻ tội nghiệp đó làm bất kỳ điều gì ngài muốn!”

“Cô ấy tự ra quyết định của mình.” Alex ném chiếc hộp tròn xuống sàn và ra dấu tới nó. “Giờ thì, tôi có nên kết thúc việc đóng gói đồ của cô không, hay cô sẽ làm?”

Một khoảnh khắc im lặng dài đằng dặc.

“Được rồi,” Lily nói khinh khỉnh. “Ra đi. Để tôi được yên. Tôi sẽ đi trong vòng một giờ.”

“Sớm hơn nếu cô xoay sở được.”

“Sao anh không giải thích tình huống này chuyện bố mẹ tôi nhỉ?” Lily gợi ý với một cái nhếch mép. “Tôi chắc là họ sẽ đồng ý với mọi điều anh nói đấy.”

“Không thêm một lời nào với Penelope nữa,” Alex cảnh báo, và sải bước ra khỏi phòng.

Ngay khi cô chắc chắn là anh đã ở ngoài tầm tai, Lily hít một hơi thật sâu và ép mình phải thả lỏng. Cô lắc đầu, cười thầm với mình. “Đồ kiêu căng,” cô lầm bầm. “Anh có thực sự nghĩ là tôi sẽ bị đánh bại dễ dàng đến thế không?”

6. Chương 6

Một cuộc diễu hành của những người hầu mang về mặt sợ hãi đem các vali và hòm da đựng quần áo của Lily ra xe. Chiếc xe đã đóng cửa được trang hoàng bằng nước sơn bóng và biểu tượng nhà Raifords. Alex

đã trao cho người lái xe những chỉ dẫn dứt khoát phải chở Lily tới nhà của cô ở London và quay lại không trì hoãn.

Một giờ được phân phối của Lily gần như đã hết. Quan tâm đến từng phút trôi qua, cô lang thang trong dinh thự để tìm cha cô. Ông đang ở trong một phòng khách nhỏ trên tầng, ngồi ở một chiếc bàn trĩu nặng những quyển sách.

“Papa,” Lily nói yếu ớt.

George Lawson báo cho con gái biết ông đã nhận thấy cô với một cái liếc qua vai. Ông đẩy thẳng chiếc kính. “Ngài Raiford đã thông báo cho bố biết rằng con sắp đi.”

“Con đã bị ép phải đi.”

“Bố đã chờ điều đó,” ông đáp lại thăm nã.

“Bố có nói gì để biện hộ cho con không, Papa?” Trán Lily nhăn lại. “Bố có nói với anh ta rằng con nên được cho phép ở lại không? Hay bố vui mừng vì con sẽ đi? Bố có sự thiên vị theo cách này hay cách khác không?”

“Bố có việc đọc sách phải làm,” George nói theo cách ngớ ngẩn, ra dấu tới các quyển sách của ông.

“Vâng, tất nhiên,” Lily lẩm bẩm. “Con xin lỗi.”

Ông xoay người trong ghế để đối diện với cô, nét mặt ông rối bời. “Không cần phải xin lỗi, con gái. Bố không còn bị ngạc nhiên bởi bất kỳ điều gì con làm hay bất kỳ sự rối loạn nào con gây ra nữa. Bố đã ngừng ngạc nhiên từ cách đây rất lâu rồi. Con không bao giờ làm bố thất vọng vì bố chưa bao giờ chờ mong gì ở con.” (oa oa, thương Lily quá, >_

7. Chương 7

Bá tước Giuseppe Gavazzi có tất cả những nét rực rỡ ấn tượng của một vóc dáng từ những bức vẽ Ý thời phục hưng – những đường nét nổi bật táo bạo, mái tóc đen xoắn, làn da oliu mượt mà, và đôi mắt đen rực rỡ. Lily nhớ lại lần đầu tiên cô nhìn thấy hắn. Giuseppe đã đứng trong quảng trường Florentina ngập nắng, được bao quanh bởi một nhóm phụ nữ Ý bắm lấy từng lời hắn nói ra. Với nụ cười lóe sáng và vẻ đẹp đen huyền, hắn đã cướp mất hơi thở của Lily. Lối đi của họ đã trải lên nhau rất nhiều lần ở các sự kiện xã hội, và Giuseppe đã bắt đầu theo đuổi cô một cách nồng nàn, phô trương.

Lily đã bị áp đảo bởi chất lãng mạn của Ý và sự kích động chưa từng biết đến khi được một người đàn ông đẹp trai quyến rũ. Harry Hindon, người yêu duy nhất còn lại của cô, đã rất trầm tính và đặc sệt chất Anh, những phẩm chất đã làm hài lòng bố mẹ cô. Cô đã nghĩ vòng ôm chặt đúng đắn của Harry sẽ ảnh hưởng đến cô, cứu lấy cô. Thay vì thế sự hoang dại của cô đã khiến anh ta rời bỏ cô. Nhưng bá tước Gavazzi dường như thích thú với niềm vui sướng bốc đồng của cô – hắn đã gọi cô là xinh đẹp, đáng say mê. Vào lúc đó có vẻ như cuối cùng cô cũng đã tìm được người đàn ông mà cô có thể thả rơi mọi trò giả vờ khi ở cùng và được là chính mình. Giờ đây ký ức về sự ngu ngốc của chính cô làm cô chán ghét.

Trong những năm qua vẻ ngoài của Giuseppe đã trở nên thô đi – hay có lẽ chỉ là nhận thức của cô về hắn đã thay đổi. Đôi môi bĩu ra của hắn, được những phụ nhân Ý ca tụng vì sự đầy đặn đầy nhục cảm của nó, giờ đây chỉ có vẻ kinh tởm đối với Lily. Cô ghê tởm cái cách ánh mắt hắn lang thang một cách thèm khát trên người cô, dù đã có thời cô thấy hãnh diện với sự chú ý của hắn. Có gì đó xơ xác ở vẻ ngoài của hắn, thậm chí trong cái cách hắn đứng với đôi bàn tay chống lên hông để nhấn mạnh nét hẹp khác lạ của chúng.

Dạ dày cô đảo lộn khi nhìn hắn ta và nhớ đến cái đêm họ chia sẻ với nhau. Hắn đã ngạc nhiên và làm nhục cô bằng cách hỏi xin một món quà sau đó. Như thể cô là một bà cô già cạn khô, sẵn lòng trả cho một người đàn ông để bước vào giường cô.

Giuseppe với tay và đẩy mũ choàng của Lily ra sau, để lộ khuôn mặt cương quyết của cô. “Buona Sera,” hắn nói bằng giọng diễn cảm, đầu ngón tay xòe ra để vuốt ve má cô. Cô gạt tay hắn ra, khiến hắn cười lặng lẽ. “Ah, vẫn với móng vuốt, con mèo yêu quý của anh. Anh đến vì tiền, caro. Em đến vì tin tức mới của Nicole. Giờ thì đưa cho anh, và anh sẽ làm như cũ.”

“Không thêm nữa,” Lily hít vào một hơi thở run rẩy. “Anh đồ con hoang ngọt xớt. Tại sao tôi nên đưa thêm tiền cho anh khi tôi thậm chí còn không biết con bé con sống hay không?”

“Anh hứa với em, con bé an toàn, hạnh phúc -” “Làm sao nó có thể hạnh phúc khi không có mẹ?” “Chúng ta đã có là một cô bé thật nhỏ nhắn xinh đẹp, Lily. Với nụ cười mọi lúc, và mái tóc xinh xắn...” Hắn chạm vào những lọn tóc đen như gỗ mun của chính mình. “Xinh đẹp như của anh. Con bé gọi anh là Papa. Thỉnh thoảng nó hỏi anh Mama đâu.”

Điều đó phá hủy cô như không gì có thể làm được. Lily nhìn hắn chằm chằm không chớp. Cô nuốt vào một nỗi đau đớn khủng khiếp, và lệ dâng lên tới mắt cô. “Tôi là mẹ con bé,” cô nói đau khổ. “Con bé cần tôi, và tôi muốn nó quay lại, Giuseppe. Anh biết là con bé thuộc về tôi!”

Hắn đánh giá cô với một nụ cười tội nghiệp mờ nhạt. “Đáng nhẽ anh có thể trả Nicoletta trước đây, em yêu, nhưng em phạm phải quá nhiều sai lầm. Em cho người tìm kiếm, hỏi han trong thành phố. Em dùng mưu mẹo với anh, cho chúng theo dõi anh sau khi chúng ta gặp nhau. Em khiến anh tức giận. Giờ anh nghĩ đến nhiều năm giữ Nicoletta nữa.”

“Tôi đã bảo anh, tôi chẳng biết gì về chuyện đó cả,” Lily khóc. Đó là một lời nói dối, tất nhiên. Cô nhận thức rất rõ là Derek đã cho người tìm kiếm Nicole. Derek có những nguồn cung cấp tin ở mọi nơi trong thành phố, bao gồm cả những người gác cổng, thư ký, nhà buôn, dĩ điếm, đồ tể hay chủ hiệu cầm đồ. Suốt năm qua anh đã gọi Lily đến bốn lần khác nhau để nhìn một cô bé tóc đen phù hợp với miêu tả về Nicole. Không ai là con gái cô cả. Cô không đủ khả năng để nhận chúng về. Những gì Derek làm với chúng sau đó, cô không hỏi và cũng không có khao khát muốn biết.

Cô nhìn Giuseppe với đôi mắt chứa đầy căm ghét. “Tôi đã đưa cho anh cả một gia tài,” cô nói khàn khàn. “Tôi không còn gì nữa. Anh đã nghe thành ngữ ‘ép máu từ cây củ cải’ chưa, Giuseppe? Nó có nghĩa là tôi không thể cho anh thêm nữa, bởi vì ‘tôi không có!’”

“Vậy em phải tìm cách có thêm,” câu đáp lại êm ái của hắn vang đến. “Hay từ đâu đó anh sẽ kiếm ra tiền – có rất nhiều người hỏi mua một cô gái xinh xắn như Nicoletta.”

“Gi cơ?” Lily đặt một tay lên mồm để ngăn lại một tiếng khóc xé ruột. “Làm sao anh có thể làm thế với con của chính mình? Anh sẽ không bán nó như thế - điều đó sẽ giết chết con bé – và tôi – ôi, chúa ơi, anh chưa làm thế đấy chứ, phải không?”

“Vẫn chưa. Nhưng anh đã đến gần rồi đấy, có lẽ thế, em yêu ạ.” Hắn giơ ra một lòng bàn tay trống rỗng. “Giờ thì em trả tiền đi.”

“Chuyện này sẽ còn tiếp diễn bao lâu nữa?” cô thì thầm. “Khi nào thì là đủ?”

Hắn lờ đi câu hỏi của cô và đẩy bàn tay mở ra của hắn về phía cô. “Ngay bây giờ?”

Nước mắt chảy xuống mặt cô. “Tôi không có nó.”

“Anh cho em ba ngày, Lily. Em đến mang theo năm nghìn bảng...nếu không Nicoletta sẽ đi mãi mãi.”

Cô hạ thấp đầu xuống, nghe thấy âm thanh tiếng bước chân rút lui của hắn, âm thanh điên cuồng của Vườn tu viện, hơi thở nhẹ nhàng của con ngựa. Cô quay cuồng với tuyệt vọng – cô phải dùng toàn bộ sức mạnh của mình để giữ nó ẩn sâu bên trong. Tiền. Tài khoản của cô chưa bao giờ rỗng không đến thế. Tháng vừa rồi cô đã không xoay được lợi nhuận bình thường của mình ở Craven’s. Chà, may mắn của cô sẽ phải thay đổi, và nhanh thôi. Cô sẽ phải chơi thật đậm. Nếu cô có thể thắng năm nghìn trong ba ngàn...chúa ơi, cô sẽ làm gì đây?

Cô có thể hỏi vay Derek...Không. Cô đã phạm phải sai lầm này một lần trước đó, cách đây một năm rưỡi. Cô đã nghĩ rằng với tài sản rất lớn của mình, anh sẽ không bận tâm cho cô vay một hay hai nghìn, đặc biệt là với lời hứa sẽ hoàn lại có lãi suất của cô. Trước sự ngạc nhiên của cô, Derek đã trở nên hung dữ lạnh lùng,

và bắt cô phải thề rằng cô sẽ không bao giờ hỏi vay tiền anh nữa. Phải mất hàng tuần để quay lại trong sự trọng đãi yêu quý của anh. Lily không hiểu tại sao cô lại tức giận đến thế. Không phải là vì anh keo kiệt – mà hoàn toàn ngược lại. Anh hào phóng trong vô số cách – tặng quà cô, quyền sử dụng tài sản rộng lớn của anh, cho phép cô chôn chĩa từ nhà bếp và nguồn cung cấp rượu của anh, giúp cô tìm kiếm Nicole...nhưng anh không bao giờ cho cô một xu. Giờ cô khôn ngoan hơn là hỏi xin.

Cô cân nhắc vài người đàn ông già nua giàu có mà cô biết, những người đàn ông cô đã đánh bạc và tán tỉnh và duy trì tình bạn cùng. Ngài Harrington, cô nghĩ mụ mẫm, với vòng eo béo tròn, khuôn mặt đỏ ửng vui vẻ và mái tóc giả khô rang ử rử. Hay Authur Longman, một luật sư đáng kính trọng. Khuôn mặt ông ta hơi thiếu hấp dẫn – mũi to, không cằm, cặp má võng xuống – nhưng đôi mắt tử tế, và là một người đàn ông đáng kính trọng. Cả hai người họ đã gợi ý theo cách rất hào hiệp về sự cuốn hút của họ đối với cô. Cô có thể chấp nhận một người trong số họ là người bảo trợ. Không nghi ngờ gì cô sẽ được đối xử tử tế và được tặng quà một cách hào phóng. Nhưng nó sẽ thay đổi đời cô vĩnh viễn. Những cánh cửa rõ ràng vẫn mở ra với cô sẽ đóng lại mãi mãi. Cô sẽ trở thành một con diêm đắt tiền – và đó chỉ là nếu cô còn may mắn. Nếu kinh nghiệm của cô với Giuseppe là một thứ được xét đến, cô có thể cho thấy là hoàn toàn không tốt đẹp trên giường khiến không ai còn muốn giữ cô nữa.

Lily tới chỗ ngựa và dựa trán mình vào cái cổ ấm áp, bụi bặm của nó. “Ta quá mệt mỏi,” cô thì thầm. Một mỏi và cay độc. Cô có quá ít lý do để hy vọng Nicole trở về. Cuộc sống của cô đã trở thành không gì cả ngoài việc không ngừng xoay xở để có tiền. Cô đáng nhẽ không bao giờ nên lãng phí quá nhiều thời gian với việc về Penny, Zach và Alex Raiford đến thế. Nó có thể khiến cô mất Nicole. Nhưng nếu không phải nhờ sự xao lãng tuần qua, cô nghĩ mình có thể đã đánh mất sự tỉnh táo rồi.

Một cơn mưa nhẹ bắt đầu đổ xuống, rơi lộp bộp trên tóc cô. Lily nhắm mắt lại và ngược mặt lên, để dòng nước lê xuống má cô thành những con lạch nhỏ mát lạnh. Đột ngột cô nhớ đến Nicole vào giờ tắm, khám phá ra rằng con bé có thể làm ướt nắm tay nhỏ xíu của mình, lắc chúng trong không khí và tóe nước trong bồn tắm.

“Nhìn xem con có thể làm gì này!” Lily đã thốt lên với một tiếng cười. “Làm sao con dám tóe nước mama con, con vịt bé nhỏ lạnh lợi này...nước là để tắm, không phải cho sàn nhà...”

Lily bưng bình quét sạch những giọt nước mắt và giọt mưa rơi xuống. Cô thẳng vai lên. “Chỉ là tiền mà thôi,” cô lầm bầm. “Mình đã kiếm được nó trước đây. Mình sẽ kiếm lại nó bằng cách nào đó.”

Chiếc đồng hồ điểm chuông chín lần. Alex đã nhìn chăm chăm vào nó trong gần một giờ. Nó là một cái đồng hồ bằng đồng có những hình ảnh ủy mị, được trang trí với hoa hồng bằng sứ và một cô gái chần chừ e thẹn liếc qua vai mình tới một quý ông đang dâng lên một bó hoa. Phần còn lại trong phòng ngủ của Lily cũng nữ tính y như vậy – bức tường màu xanh nước biển nhạt trang trí với lớp trát màu trắng thanh nhã, cửa sổ treo rèm lụa màu hoa hồng, đồ đạc được phủ nhung mềm. Giờ khi anh nghĩ về nó, cái lướt ngẩn ngui anh có được về nhà của Lily rất khác so với đây – u ám, sang trọng, và gần như nam tính. Như thể cô đã giữ căn phòng riêng của mình cho tất cả niềm đam mê nữ tính mà cô không cho phép mình ở bất kỳ chỗ nào khác.

Khi tiếng chuông cuối cùng vang lên, cửa căn phòng ngủ mở ra. Người quản gia. Burton, cô đã gọi ông ta thế.

“Buổi sáng tốt lành, thưa ngài.” Burton nói bình thản. “Tôi tin rằng ngài đã có một đêm yên tĩnh?”

Alex trừng mắt với ông.

Sau khi Lily bỏ anh đi, anh đã ở một mình mà không có gì ngoài hàng giờ tĩnh mịch trước mặt. Cho đến lúc đó anh đã tạo ra thói quen lấp đầy từng khoảnh khắc đang thức với sự xao lãng. Công việc, thể thao, các sự kiện xã hội, uống rượu, phụ nữ, vô số cách anh đã nghĩ ra để tránh phải đơn độc với những suy nghĩ của mình. Không cố ý, Lily đã bắt anh phải đối diện với những gì anh e sợ nhất. Trong bóng tối tĩnh lặng, anh đã không thể ngăn những ký ức ấy không xà xuống anh như những con kền kền, xé vụn trái tim anh.

Đầu tiên tất cả chỉ là một mớ bòng bong – tức giận, đam mê, hối tiếc, đau khổ. Không một ai biết được những gì anh đã trải qua trong những giờ giam hãm ấy. Không một ai có bao giờ cần được biết. Tất cả

những gì quan trọng là mớ bong bóng ấy bằng cách nào đó đã tự mình phân loại nó ra, và những thứ ấy đã trở nên rõ ràng trong trí óc anh. Anh sẽ không bao giờ thấy Caroline trong khuôn mặt một phụ nữ khác nữa. Cô là một phần quá khứ của anh, và anh sẽ để cô ở đó. Không thêm những đau khổ, không thêm những bóng ma nữa. Và với Lily...Anh đã cố gắng rất nhiều suy nghĩ cho những gì anh sắp làm với cô. Thỉnh thoảng trong những tiếng buổi sáng đó anh đã trôi vào một giấc ngủ sâu nhẹ nhàng, trong lành.

Người quản gia đến bên cạnh mang theo một con dao nhỏ. “Tôi được phép chứ, thưa ngài?” Burton hỏi, ra dấu tới hai cánh tay trói lại của anh.

Alex trao cho ông một cái nhìn hoài nghi. “Ồ, vâng, tất nhiên rồi,” anh đáp lại trong màn trình diễn tính lịch sự đầy mỉa mai. Người quản gia khéo léo cứa sợi dây thừng được bện một cách khéo léo. Alex nhăn nhó khi cánh tay phải của anh được thả ra. Anh đưa nó lên ngực, vịn những cơ bắp đau nhức với một tiếng rên im lặng, và quan sát khi Burton đi quanh giường tới bên kia.

Trong thâm tâm Alex phải thừa nhận rằng Burton rất ấn tượng. Ông có vẻ ngoài quản gia đích thực nhất Alex từng thấy. Ông có một bộ râu được cắt tỉa đẹp đẽ, một cái nhìn thông minh và uy quyền. Tất cả được gói trong một kiện tôn trọng không chệch vào đâu được. Phải có sự vững lòng mới tiếp cận tình huống này với thái độ đàng hoàng được, tuy nhiên Burton đang cời trói cho anh khỏi giường với cùng một dáng điệu khắc kỷ mà ông có thể dùng để rút trà hay phủi sạch một cái mũ.

Lông mày của Burton nhíu lại trong vẻ có thể gọi là xuống tinh thần khi ông nhìn thấy cổ tay phồng rộp của Alex. “Đức ngài, tôi sẽ mang một hộp thuốc mỡ đến cho cánh tay ngài.”

“Không,” Alex gầm gừ. “Ông đã làm khá đủ rồi.”

“Vâng, thưa ngài.”

Một cách đau đớn Alex nhắc mình lên tư thế ngồi, uốn vịn tứ chi đã bị gò bó của anh. “Cô ta ở đâu sáng nay?”

“Nếu ngài đang ám chỉ cô Lawson, thưa ngài, tôi không biết tí gì việc cô ấy ở đâu. Tuy nhiên, tôi đã được chỉ dẫn nhắc cho ngài nhớ lại rằng cậu chủ Henry ở cơ ngơi của ông Craven.”

“Nếu có bất kỳ điều gì xảy ra với thằng bé, tôi sẽ tính ông từng phân trách nhiệm một y như cô Lawson vậy.”

Trông Burton không hề bối rối. “Vâng, thưa ngài.”

Alex lắc đầu kinh ngạc. “Ông sẽ giúp cô ta giết người nếu cô ta đề nghị, phải không?”

“Cô ấy không yêu cầu việc đó, thưa ngài.”

“Chưa,” Alex lẩm bẩm. “Nhưng nếu cô ta có?”

“Là người thuê tôi, cô Lawson nhận được lòng trung thành tuyệt đối của tôi.” Burton nhìn Alex một cách lịch thiệp. “Ngài có muốn một tờ báo không, đức ngài? Cà phê? Trà, có lẽ vậy. Cho bữa sáng chúng tôi có thể mang đến -”

“Để bắt đầu, ông có thể dừng biểu hiện như thể đây là một sự kiện thường ngày đi....hay là thế? Có phải đề nghị bữa sáng cho những vị khách đã bị trói cả tay lẫn chân vào giường của Lily Lawson là chuyện thông thường với ông không?”

Burton xem xét câu hỏi một cách cẩn thận, như thể bất đắc dĩ phải phản bội sự riêng tư của Lily. “Ngài là người đầu tiên, ngài Raiford.” Cuối cùng ông thú nhận.

“Thật là một vinh dự khủng khiếp.” Alex đặt một bàn tay lên cái đầu đau nhức của anh và thận trọng thăm dò. Có một chỗ u lên nhẹ trên tai anh vài inch. “Ta sẽ lấy một ít bột đau đầu. Cô ta nợ ta điều này, để bắt đầu.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Và hãy bảo người lái xe của ta mang cỗ xe ra cửa trước – trừ phi ông và cô Lawson đã trói ông ta vào một cái chuồng ngựa hoặc cọc gỗ ở đâu đó rồi.”

“Vâng, thưa ngài.”

“Burton – đó là tên ông, phải không? Ông đã làm việc cho cô Lawson bao lâu rồi?”

“Từ khi cô ấy quay lại Luân Đôn, thưa đức ngài.”

“Chà, bất kể mức lương của ông là thế nào, ta sẽ tăng gấp đôi nếu ông đến làm việc cho ta.”

“Cảm ơn, ngài Raiford. Tuy nhiên, tôi phải kính cẩn từ chối.”

Alex nhìn ông chăm chăm tò mò. “Tại sao? Chúa biết rằng Lily phải đặt ông xuyên qua địa ngục. Biết rõ cô ta, tôi nghi ngờ rằng đây là hành động phóng túng tệ nhất mà cô ta từng khiến ông dính vào.”

“Tôi e là không phải, thưa đức ngài.”

“Vậy thì tại sao lại ở lại?”

“Cô Lawson là một....người phụ nữ khác thường.”

“Vài người gọi đó là lập dị.” Alex nói khô khốc. “Hãy nói cho ta biết cô ta đã làm gì để nhận được lòng trung thành đến vậy.”

Bề ngoài bình thản của Burton có vẻ nhạt đi, chỉ trong một giây, và có gì đó gần như là thích thú trong mắt ông. “Cô Lawson có một trái tim trắc ẩn, đức ngài, và hoàn toàn không có thành kiến. Khi cô ấy đến Luân Đôn cách đây hai năm, tôi đã ở trong một tình huống khá là khó chịu, làm việc cho một ông chủ thường xuyên say sưa và lăng mạ. Một lần, trong một lần chèn chén, ông ấy đã gây ra một vết thương vào bên mặt tôi với một cái dao cạo. Một lần khác ông ấy triệu tôi tới phòng mình và vẩy một khẩu súng đã lên đạn trước mặt tôi, dọa sẽ bắn tôi.”

“Quý thật.” Alex nhìn ông với sự ngạc nhiên. “Tại sao ông không tìm việc ở chỗ nào khác? Một người quản gia có phẩm chất như ông -”

“Tôi có nửa dòng máu Ai len, thưa đức ngài.” Burton nói điềm tĩnh. “Phần lớn ông chủ yêu cầu những người hầu ở địa vị cao nhất của họ thuộc về nhà thờ Anh quốc, mà tôi thì không. Điều đó và di sản Ai len của tôi - dù không hiện ra rõ ràng - cho thấy rằng tôi không đủ tư cách để làm người hầu cho những gia đình đứng đầu nhất nước Anh. Do đó tôi bị kẹt chặt trong một tình huống quá quắt nhất. Ngay khi nghe được tình trạng khó xử của tôi, cô Lawson đã đề nghị thuê tôi với một mức lương cao hơn mức lương tôi đang kiếm được, dù cô ấy biết là tôi hẳn sẽ làm việc với mức lương ít hơn nhiều.”

“Ta hiểu rồi.”

“Có lẽ ngài bắt đầu, thưa đức ngài.” Burton do dự và tiếp tục với tông giọng thấp, như thể nó chống lại óc suy xét của ông. “Cô Lawson đã quyết định rằng tôi cần được giải cứu. Một khi cô ấy đã có được ý tưởng đó vào đầu thì không có cách gì để ngăn cô ấy lại. Cô ấy đã ‘giải cứu’ rất nhiều người, dù không có ai nhận ra rằng cô ấy là người cần nhất -” Bất chợt ông dừng lại và hắng giọng. “Tôi đã diễn thuyết quá đủ rồi, thưa đức ngài. Thứ lỗi cho tôi. Có lẽ ngài sẽ xem xét lại ý nghĩ về cà phê -”

“Ông đã định nói gì? Rằng Lily cần giải cứu? Khỏi cái gì? Khỏi ai?”

Burton nhìn anh trống rỗng, như thể anh đang nói một thứ ngôn ngữ ngoại quốc. “Tôi có nên mang đến ấn bản sáng nay của tờ Times cùng với thuốc đau đầu của ngài không, đức ngài?”

Henry ngồi trên chiếc bàn dài trong căn bếp to như một hang động, quan sát thích thú khi Monsieu Labarge và đội quân người hầu đeo tạp dề làm việc trong các kế hoạch với hàng ngũ chính tề luống cuống. Nước xốt thơm nức và các đồ pha chế bí ẩn nổi bong bóng trong các chiếc vại trên chiếc bếp lò bằng gang. Toàn bộ một bức tường được phủ bằng một bộ sưu tập đáng kinh ngạc những chiếc vại, chảo, khuôn sáng bóng và một bộ phận loại cái mà Labarge ám chỉ đến như batterie de cuisine (đồ làm bếp) của ông.

Vị bếp trưởng sải bước quanh căn phòng trong điệu bộ của một viên tướng quân đội, ra hiệu với dao, thìa, bất kỳ dụng cụ gì tình cờ ở trong tay ông. Cái mũ chóp trắng của ông nghiêng đi trong một góc đáng báo động đáp lại những cử động hoạt bát của ông. Ông quát tháo bếp trưởng thứ hai, đang làm món súp quá

đậm cho một đĩa cá bọc trong bột nhão, và một thợ giúp làm bánh đã để cho ỏ bánh nâu quá đậm màu. Cuối cùng, phần đuôi cong ngược lên của hàm ria ông rung lên phần nộ khi ông nhìn thấy một trong những cô hầu cắt rau đang cắt cà rốt quá dày. Trong sự thay đổi tâm trạng đột ngột, bối rối, Labarge đẩy những món ăn hấp dẫn ngay trước mặt Henry và cười rạng rỡ hài lòng khi Henry ăn lấy ăn để món ăn thơm ngon. “Ah, le jeune gentilhomme, mange, mangeanh chàng quý tộc trẻ tuổi của chúng ta phải thử một ít cái này...và cái này... c’est bien, oui?” (rất tuyệt, phải không?)

“Rất ngon,” Henry nói một cách nhiệt tình, trong cái miệng đầy bột trộn với hoa quả và kem chanh. “Cháu có thể có thêm tí thứ màu nâu với nước sốt này không?”

Với lòng hãnh diện như của người bố, bếp trưởng mang cho cậu một cái khay thứ hai đầy những miếng thịt bê nhỏ xiu xào với bơ brandy, hành, và súp nấm. “Công thức đầu tiên tôi học được khi còn là một cậu bé, giúp mon pere (cha của tôi) chuẩn bị bữa ăn chole comte (ngài bá tước),” ông nhớ lại.

“Cái này thậm chí còn ngon hơn các bữa ăn chúng cháu được ăn ở Raiford Park,” Henry nói.

Monsieur Labarge phản ứng lại với rất nhiều lời nhận xét tồi tệ về đồ ăn Anh quốc, gọi nó là thứ rác rưởi không có mùi vị gì cả, rằng ông thậm chí sẽ không cho cả chó ăn. Đây, mặt khác, lại là ẩm thực Pháp, là bề trên của món ăn Anh như thể bánh ngọt đối với bánh mì thiêu. Một cách khôn ngoan, Henry gật đầu tán đồng và tiếp tục ăn.

Vừa đúng lúc Henry bị ép phải đặt đĩa của mình xuống bởi vì dạ dày cậu đã đầy ứ khó chịu, Worthy tiến đến lối vào bếp. “Cậu Henry,” ông nói một cách trầm trọng, “anh trai cậu vừa đến. Ngài ấy phát ra vài...ờ, tuyên bố hùng hồn lo lắng cho cậu. Tôi nghĩ tốt nhất cậu nên trình diện mình ngay lập tức. Đi với tôi, nếu cậu vui lòng.”

“Ồ,” đôi mắt xanh màu hoa ngô của Henry mở tròn mắt hết tinh thần. Cậu che miệng mình bằng lòng bàn tay, nén lại một cái ợ, và thở dài khi cậu bé nhìn quanh bếp. Dân nhân viên bếp nhìn cậu đầy cảm thông. “Sẽ mất một thời gian dài trước khi cháu có thể quay lại đây,” Henry nói buồn bã. “Hàng năm trời.”

Monsieur Labarge trông đau buồn, hàm ria mỏng của ông xoắn lại khi ông nghĩ thật nhanh. “Ngài Raiford, ngài ấy có tính khí nóng nảy, phải không? Có lẽ chúng ta nên mời ngài ấy món poularde a la Perigux . . hoặc saumon Monpellier trước...” Vị bếp trưởng khựng lại và cân nhắc những món cao lương mỹ vị khác mà ông có thể chuẩn bị, tự tin rằng những kiệt tác nấu nướng của ông sẽ xoa dịu cả những tính khí hung dữ nhất.

“Không,” Henry nói rầu rĩ, biết rằng thậm chí cả lời mời món gà tắm hoặc cá hồi ngập nước sốt của Labarge cũng sẽ không làm dịu Alex được. “Cháu không nghĩ là nó sẽ có tác dụng đâu. Nhưng cảm ơn ông, monsieur. Điều này đáng với bất kỳ hình phạt nào. Cháu sẽ dành một tháng ở Newgate vì một trong những cái bánh xộp với kem cà phê này – hoặc thứ phồng phồng màu xanh kia.”

Cảm động rõ ràng, Labarge ôm lấy hai vai Henry, hôn cả hai bên má, và phát ra một bài phát biểu ngắn bằng tiếng Pháp, mà Henry không thể hiểu nổi. Ông kết thúc bằng việc kêu lên, “Quel jeune homme magnifique – thật là một cậu bé tuyệt vời làm sao.”

“Đến đây nào, Henry.” Worthy ra dấu tới cậu bé. Họ rời khỏi bếp và đi bộ xuyên qua phòng ăn. Trước khi họ vòng vào sảnh chính, Worthy cảm thấy bị ép buộc phải tự mình làm một bài phát biểu ngắn. “Henry...tôi cho rằng cậu đã nghe nói rằng một quý ông luôn hành xử với sự thận trọng. Đặc biệt là khi nó dính lứu tới những vấn đề được thảo luận liên quan tới, ờ...hoạt động với giới tính kia.”

“Phải,” Henry nói với thái độ bối rối. Cậu bé nhìn lên Worthy chăm chăm hơi cau mày. “Thế có nghĩa là cháu không nên kể cho anh trai cháu về những cô gái ông Craven đã giới thiệu với cháu tối qua phải không?”

“Trừ phi...cậu cảm thấy có một lý do đặc biệt nào đó để cho anh cậu biết?”

Henry lắc đầu. “Cháu không thể nghĩ ra được cả một lý do nữa.”

“Tốt.” Worthy thốt ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Ngược lại với những chờ đợi của Henry, Alex không hề mang một cái cau mày sầm sét. Thực ra thì anh dường như hơi quá bình tĩnh khi đứng ở sảnh chính, bàn tay dứt thoải mái vào túi áo khoác. Bộ quần áo

của anh nhàu nhĩ và khuôn mặt đầy râu rĩa mọc lởm chởm. Henry không quen với việc nhìn thấy anh trai mình trong bộ dạng lộn xộn như vậy. Nhưng lạ lùng thay, Alex trông thư giãn hơn nhiều so với cả thời gian dài trước đó. Có thứ gì đó khá là đáng lo về đôi mắt anh, tia sáng lập lờ của một ngọn lửa bạc, và một nét nhàn nhã trên khuôn mặt anh. Henry cau mày, tự hỏi điều gì đã xảy ra với anh. Và tại sao anh lại xuất hiện sáng nay, thay vì đến đón cậu về nhà từ tối qua.”

“Alex,” cậu nói, “Tất cả đều là lỗi của em. Em không bao giờ nên đi mà không nói cho anh biết, nhưng em...”

Alex nắm lấy vai cậu, quan sát cậu chỉ trích. “Em ổn chứ?”

“Vâng, em đã có một bữa tối tuyệt vời tối qua. Em đã học cách chơi bài kippi với ông Craven. Em đã lên giường sớm nữa.”

Yên trí với biểu hiện ngoan ngoãn của cậu bé, Alex trao cho cậu một cái nhìn chăm chăm sắc nhọn. “Chúng ta sẽ nói chuyện, Henry. Về trách nhiệm.”

Cậu bé gật đầu nghiêm túc, hiểu được rằng về nhà sẽ là cả một chuyến đi dài.

“Đức ngài,” Worthy xen vào, “thay mặt ông Craven và đội ngũ nhân viên của chúng tôi, tôi muốn được nói rằng em trai ngài là một cậu bé cử xử tốt hiếm có. Tôi chưa từng thấy ông Craven – không kể đến vị bếp trưởng đồng bóng của chúng tôi – bị một người mê hoặc đến thế.”

“Đó là tài năng thiên phú. Henry đã tinh thông nghệ thuật tàng bốc khi còn rất nhỏ.” Alex liếc qua em trai anh, cậu đang đeo một nụ cười bên lên, và rồi quay lại với vị quản lý. “Worthy, cô Lawson có ở đây chứ?”

“Không, thưa đức ngài.”

Alex tự hỏi ông có nói dối không. Lúc này Lily có thể đang ở trong giường của Craven. Anh cảm thấy một cơn đau nhói ghen tuông chiếm hữu. “Vậy thì tôi có thể mong tìm thấy cô ta ở đâu?”

“Tôi mong chờ là cô Lawson sẽ ở đây trong vài đêm tới, thưa đức ngài, hoặc trong phòng bài hoặc trong phòng súc sắc. Chắc chắn cô ấy sẽ tham dự vũ hội giả trang của chúng tôi vào thứ bảy.” Worthy nhướn lông mày lên và ngắm nhìn anh qua cặp kính tròn. “Tôi có thể chuyển cho cô ấy một thông điệp gì không, thưa đức ngài?”

“Có. Bảo cô ta là hãy chuẩn bị cho vòng kế tiếp.” Với phát biểu đáng ngại đó, Alex chào tạm biệt vị quản lý và sải bước ra khỏi Craven’s, Henry chạy lóc cóc sát gót chân anh.

Khi Alex về Raiford Park và sải bước vào trang viên, anh ngay lập tức nhận thấy sự yên lặng đáng báo động lan khắp bầu không khí.

Henry cũng nhạy cảm với đám mây ảm đạm vô hình ấy. Cậu bé ngạc nhiên nhìn quanh ngôi nhà im lìm. “Cảm giác như thể có ai đó chết vậy!”

Âm thanh của những tiếng xì mũi thờ ơ báo trước sự hiện diện của phu nhân Totty. Bà rón rén bước xuống chiếc cầu thang khổng lồ, khuôn mặt tròn trĩnh nhăn nhúm lại với đau khổ. Bà nhìn Alex như thể bà nghi ngờ anh sẽ phóng tới trước và tra tấn thể xác bà. “Đức n-ngài,” bà rung lên và òa ra khóc. “Con bé đi rồi! Penny yêu dấu của tôi đã đi rồi! Đừng đổ lỗi cho đứa con tội nghiệp ngây thơ của tôi, lỗi lầm là của tôi hết. Tất cả mọi sự buộc tội chỉ nên đổ lên mỗi đầu tôi thôi! Ôi, trời ơi, ôi...”

Một trạng thái pha trộn tức cười giữa đau khổ và hoảng sợ băng qua những đường nét của Alex. “Phu nhân Totty...” Anh tìm kiếm một chiếc khăn tay trong túi áo. Anh liếc qua Henry, cậu nhún vai vô vọng.

“Em có nên lấy cho bà ấy ít nước không?” Henry hỏi lầm rầm.

“Trà,” Totty nức nở. “Trà đặc, với một muỗng sữa. Và một ít đường. Chỉ ít thôi, nhớ để ý đấy.” Khi Henry chạy gấp đi, Totty tiếp tục bài độc thoại nấc cục của mình. “Ồ, tôi sẽ làm gì đây? ... tôi nghĩ mình đã hơi phát điên rồi! Tôi sẽ bắt đầu giải thích như thế nào...”

“Không cần lời giải thích nào cả.” Alex tìm thấy một chiếc khăn tay và đưa nó cho bà. Anh vỗ về phần lưng phụng phính của bà với những cử chỉ xoa dịu vụng về. “Tôi nhận thấy rõ tình huống này – Penelope, Zachary, trốn khỏi nhà, tất cả mọi thứ. Quá muộn để quy trách nhiệm, phu nhân Totty. Đừng làm khổ mình nữa.”

“Vào lúc tôi tìm thấy bức thư ngắn và đánh thức George để đi theo chúng thì chúng đã đi quá xa rồi.” Totty xì mũi một cách trang nhã. “Thậm chí đến giờ ông ấy vẫn đang cố định vị bọn chúng. Có lẽ vẫn còn thời gian...”

“Không.” Anh tạo ra một nụ cười nhân từ. “Penelope quá tốt với tôi. Tôi cam đoan với phu nhân, tử tước Stamford sẽ tỏ ra là một người chồng đáng giá hơn nhiều.”

“Tôi không hề đồng ý,” Totty nói buồn rầu. “Ôi, ngài Raiford, giá như ngài ở đây tối qua. Tôi sợ rằng sự vắng mặt của ngài có thể đã khuyến khích chúng vào hành động dại dột khủng khiếp này.” Đôi mắt xanh tròn của bà, đọng đầy nước mắt, nài xin một lời giải thích.

“Tôi đã bị...cầm chân lại không thể tránh được,” Alex đáp lại, vò đầu một cách phiến não.

“Tất cả điều này là do Wilhemina làm.” Totty bực dọc.

Anh nhìn bà chăm chú. “Sao lại thế được?”

“Nếu con bé không đến đây và đặt những ý nghĩ ấy vào đầu chúng...”

Đột ngột Alex cảm thấy một nụ cười kéo ra ở khóe môi anh. “Tôi tin rằng những ý tưởng ấy đã ở đó sẵn rồi,” anh nói dịu dàng. “Nếu chúng ta đặt những cảm xúc của chúng ta sang một bên, phu nhân Totty, tôi nghĩ chúng ta có thể nhận ra rằng Penelope và tử tước Stamford là một cặp đôi hòa hợp lý tưởng.”

“Nhưng Zachary chẳng là gì khi so sánh với ngài!” Totty thốt ra nóng nảy, lau mắt. “Và giờ...giờ ngài không còn là con rể của chúng tôi nữa.”

“Hiển nhiên là không.”

“Ôi, trời.” Totty thở dài chán nản. “Với cả trái tim mình tôi ước gì...giá mà tôi có một đứa con gái thứ ba để gả cho ngài!”

Alex ngậy ra nhìn bà. Rồi anh bắt đầu phát ra một âm thanh tắc nghẹn kỳ quặc. Sợ rằng anh đã không chống nổi một cơn ngạt máu, Totty quan sát hải hùng khi anh phịch xuống bậc cầu thang, ngồi đó với hai tay ôm lấy đầu. Toàn bộ khung người anh rung lên, và anh thở vào những hơi thở hỗn hển rời rạc. Dần dần bà nhận ra rằng anh đang cười. Cười. Cầm bà rút xuống, miệng thành hình chữ o xiên. “Đức ngài?”

“Chúa ơi,” Alex gần như ngã xuống. “Một đứa thứ ba. Không. Hai là quá đủ rồi. Chúa Jesus ơi. Lily đáng giá mười nếu cô ấy có thể định giá được bằng bất kỳ thứ gì!”

Totty nhìn anh với vẻ báo động tăng lên, rõ ràng bản khoản có phải sự biến chuyển của các sự kiện đã làm anh rối trí. “Ngài Raiford,” bà nói yếu ớt, “tôi không nghĩ sẽ có bất kỳ ai trách cứ ngài vì đã...quên mất chính mình. Tuy nhiên, tôi tin rằng...tôi sẽ uống trà của mình trong phòng khách....v- và cho ngài một chút riêng tư.” Bà nhanh chóng rời đi, hai khủy tay phụng phính đánh loạn lên như bánh răng.

“Cảm ơn bà,” Alex cố gắng nói, vật lộn để kiểm soát chính mình. Vài hơi thở sâu và anh im lặng, dù một nụ cười rộng mở vẫn giữ nguyên trên mặt anh. Anh tự hỏi mình có ổn không. Ồ, phải. Có một cảm giác nhẹ nhõm bên trong anh, một cơn thúc đẩy quá khích hân hoan mà anh không thể diễn tả. Nó khiến anh hơi không đứng mực, bồn chồn, như một cậu học sinh trong kỳ nghỉ hè. Cảm xúc ấy đòi hỏi hành động.

Anh đã thoát khỏi Penelope. Nó còn hơn cả cảm giác nhẹ nhõm đơn thuần, mà là cảm giác giải phóng. Anh đã không nhận ra gánh nặng mà cuộc đính hôn đã đặt ra, một trọng lượng ngột ngạt mỗi ngày lại đè xuống anh nặng nề hơn. Giờ nó đã đi rồi. Anh tự do. Và Penelope hạnh phúc, vào lúc này hẳn là đang ở trong vòng tay của người đàn ông mà cô yêu. Lily, mặt khác, hoàn toàn không hề nhận thức được những gì cô đã bắt đầu. Alex tràn đầy trạng thái mong chờ. Anh chưa xong với Lily đâu - ồ, anh thậm chí còn chưa bắt đầu với cô.

“Alex?” Henry đứng trước mặt anh, nhìn anh thật gần. “Họ sẽ mang trà từ biếp ra sớm.”

“Phu nhân Totty ở trong phòng khách.”

“Alex...tại sao anh lại ngồi trên bậc thang? Sao anh lại trông...vui thế? Và nếu anh không ở đây tối qua, anh đã ở đâu?”

“Như anh nhớ, em có hai cuộc hẹn với các gia sư tiềm năng chiều nay. Em có thể tắm một cái, Henry, cũng như thay quần áo.” Matt anh thu hẹp lại cảnh cáo. “Và anh không vui đâu. Anh đang cân nhắc xem phải làm gì với cô Lawson.”

“Người lớn hơn á?”

“Tất nhiên là người lớn hơn.”

“Anh đang nghĩ phải làm gì?” Henry hỏi.

“Em chưa đủ lớn để biết đâu.”

“Đừng chắc chắn về điều đó thế.” Henry nói với một cái nháy mắt, phóng nhanh lên cầu thang trước khi Alex có thể phản ứng lại.

Alex chửi thề nhẹ nhàng và cười toe toét. Anh lắc đầu. “Lily Lawson,” anh lầm bầm. “Một điều chắc chắn là – em sẽ quá bận rộn với tôi để dành thêm một đêm nữa trên giường của Craven.”

Tối nay cũng diễn ra y như tối qua – khiếp hãi. Lily đã đánh mất vẻ duyên dáng và đang xoay sở duy trì một bầu không khí tự tin để những người đàn ông quanh cô không nhận ra rằng cô đang chết đuối ngay trước mắt họ. Cô đang mặc một trong những bộ váy xinh xắn nhất cô có, một chiếc váy màu đen với tấm lưới thêu nằm trên một lớp lụa trong suốt, tạo ra vẻ ngoài như thể cô đang được bọc trong một thứ chỉ dày hơn lụa đen mỏng một tí.

Đứng ở bàn súc sắc với một nhóm những tên công tử bột, bao gồm cả ngài Tadworth, ngài Banstead, và Foka Berinkov, một nhà ngoại giao người Nga đẹp trai, Lily đeo một vẻ mặt bình tĩnh, vui vẻ như một chiếc mặt nạ. Mặt cô cảm giác như một chiếc mặt nạ, cứng nhắc và vô hồn đủ để tách ra được như bột nhào và giấy cứng. Cơ hội giành lại Nicole đang tuột dần khỏi các ngón tay cô. Bên trong cô trống rỗng. Nếu có ai đó đâm cô, cô thậm chí cũng sẽ không chảy máu. Điều gì đang xảy ra? cô nghĩ hoang mang. Vặn bài bạc của cô chưa bao giờ như thế này.

Cô nhận thức được ánh mắt của Derek trên người cô khi anh di chuyển quanh căn phòng. Sự không tán đồng của anh không được nói ra, nhưng dù sao cô cũng nhận thấy nó. Nếu Lily thấy một ai đó khác trong địa vị của cô, phạm phải những sai lầm thảm khốc như vậy, cô hẳn sẽ khuyên anh ta thử lại vào một đêm khác. Nhưng cô không có thời gian. Chỉ có bây giờ và ngày mai. Ý nghĩ về năm nghìn bảng cào cẩu cô như vô số cú thúc nhỏ xiú buốt nhọn. Fritz, người chia bài, quan sát hành động của cô mà không có lời bình luận nào, mắt anh ta gần như không gặp mắt cô. Lily biết rằng cô đang chơi quá sâu, quá nhanh, đón lấy những rủi ro điên rồ. Cô liên tiếp cố kìm lại mình, nhưng đã quá muộn. Cô đang ở trên đường trượt của một tay cờ bạc điển hình – một khi đã bắt đầu, không thể dừng lại.

Một cách liêu linh cô quăng ba con súc sắc trên chiếc bàn phủ nỉ với một cái khoát tay nhanh lẹ. “Đến đây nào, hãy có một bộ ba!” Khối lập phương xoay tròn hết lần này đến lần khác, cho đến khi con số hiện ra. Một. hai. sáu. Không gì cả. Tiền của cô đã gần cạn rồi. “Chà,” cô nói với một cái nhún vai, đối diện với nụ cười an ủi của Banstead, “tôi tin rằng tối nay tôi sẽ chơi nợ vậy.”

Đột ngột Derek đã ở bên cô, giọng lạnh lùng của anh vang bên tai cô. “Hãy đi dạo trước.”

“Em đang chơi,” cô nói nhẹ nhàng.

“Không mà không có tiền.” Anh bẫy chặt cổ tay đeo găng của cô trong bàn tay anh. Lily xin thứ lỗi khỏi bàn súc sắc, mỉm cười với những người khác và hứa sẽ quay lại sớm. Derek dẫn cô một cách ép buộc tới chiếc bàn rộng không của Worth, nơi họ có thể nói chuyện với một chút riêng tư.

“Anh đồ con hoang phiền phức,” Lily nói qua kẽ răng. Cô mỉm cười khiến nó có vẻ như là họ đang có một cuộc trò chuyện dễ chịu. “Anh có ý gì thế, kéo em ra khỏi một ván đấu? Và sao anh dám từ chối cho em

nợ - em đã chơi nợ ở đây hàng trăm lần rồi, và em luôn luôn thắng!”

“Em mất vận may rồi,” Derek nói đều đều. “Nó đã đi rồi.”

Cô cảm thấy như thể anh vừa tát cô. “Không đúng. Không có gì gọi là may mắn cả. Đó là các con số, sự am hiểu về các con số và cơ hội -”

“Gọi nó là bất kỳ cái gì em muốn. Nó đã đi rồi.”

“Không đâu. Em sẽ quay lại bàn và chứng minh cho anh thấy.”

“Em sẽ chỉ thua thôi.”

“Vậy thì hãy để em thua,” cô nói với cơn tức giận tuyệt vọng. “Anh nghĩ anh đang làm gì chứ? Cố bảo vệ em ư? Đây có phải là một quyền khác mà gần đây anh đã ban tặng cho mình không? Quỷ tha ma bắt anh đi! Em phải thắng năm nghìn bảng, nếu không em sẽ đánh mất Nicole mãi mãi!”

“Và nếu tối nay em thua nhiều hơn thì sao?” Derek hỏi lạnh băng.

Lily biết rằng cô không cần phải trả lời. Anh nhận thức rất rõ về lựa chọn duy nhất của cô – bán cơ thể mình cho người trả giá cao nhất. “Anh sẽ có đồng tiền chết tiệt của mình. Hoặc cái đòi hỏi quá đáng của anh. Bất kỳ điều gì hấp dẫn với anh nhất. Không có gì quan trọng với em như con gái em, anh không hiểu ư?”

Ngay lập tức trọng âm của Derek hoàn hảo tinh nguyên. “Con bé không cần một con điếm làm mẹ của mình.”

“Hãy để định mệnh quyết định,” Lily nói căng. “Đó là triết lý của anh. Không phải sao?”

Derek im lặng một cách lạnh lùng, đôi mắt anh như hai mảnh ngọc bích. Rồi anh tạo ra một cái cúi người chế giễu và mỉm cười, thả tự do cho cô. Đột ngột Lily cảm thấy lạc lõng, lênh đênh, như cô đã cảm thấy cái đêm cách đây hai năm, trước khi Derek cho phép cô vào câu lạc bộ. Anh cũng lời cuốn và dễ thay đổi như thủy triều, nhưng một lần nữa cô nhận ra rằng mình không thể dựa vào anh. Một phần nhỏ trong cô luôn hy vọng rằng anh sẽ ở đó giúp đỡ nếu cô chạm đến tận cùng vận may của mình. Giờ thì hy vọng đó đã ra đi vĩnh viễn rồi. Cô không thể đổ lỗi cho Derek vì là anh như thế. Cô phải dựa vào chính mình, như cô vẫn luôn thế. Quay lưng lại với anh, cô đi khỏi nhanh chóng, váy của cô luẩn quẩn quanh mắt cá chân.

Khi cô tới bàn súc sắc, cô trang trí một nụ cười trên khuôn mặt mình. “Các quý ông, xin hãy thứ lỗi cho sự ngắt quãng vừa rồi. Giờ -” Cô khựng lại với một hơi thở dốc khi nhìn thấy người mới thêm vào đám đông.

Alex tựa vào bàn cùng những người khác. Anh mặc quần ống bó chèn màu đen, một áo gi lê lụa thêu, và một áo khoác màu xanh lục buồn tẻ với hàng khuy vàng làm nổi bật nước da hung hung của anh. Anh trao cho cô một nụ cười chậm rãi, ung dung. Các giác quan của cô lóe lên nhận thức. Anh trông khác hẳn thường ngày. Thậm chí trong trạng thái tốt nhất của Alex, tâm trạng nóng giận hùng hổ nhất, vẫn luôn có gì đó hơi kiềm chế ở anh, một phần của anh luôn luôn được giữ lại. Giờ đây sự kiềm chế đó đã mất. Như thể là anh đã được châm một ngọn lửa hạnh phúc thâm kín. Lily đã thấy những kẻ đánh bạc đeo cùng một nét mặt ấy trong một vòng chơi may mắn, bất cần mạo hiểm toàn bộ gia tài.

Tinh thần của cô còn lún xuống thấp hơn cả trước đó. Cô đã biết cuối cùng thì cô cũng sẽ phải đương đầu với anh – nhưng tại sao lại là bây giờ? Đầu tiên là thua hết tiền của cô, rồi sự ruồng bỏ của Derek, và giờ là điều này. Nó đang nhanh chóng định hình một trong những buổi tối tệ nhất của đời cô. Chán nản cô nhận lời thách đấu. “Ngài Raiford. Thật ngạc nhiên làm sao. Đây không phải kiểu đi săn ưa thích của anh cơ mà, phải không?”

“Tôi thích ở bất kỳ đâu em ở.”

“Một tên ngốc đi vào vết xe đổ của mình,” cô trích dẫn êm ái.

“Em đã rời đi trước khi trò chơi cuối cùng của chúng ta kết thúc.”

“Vào lúc đó tôi bận tâm đến những điều quan trọng hơn.”

Alex liếc vào bàn, nơi Banstead vừa ném con súc sắc. “Như là giành lại vận may của em ư?”

Vậy là anh đã nghe nói rằng cô đang có một đêm tồi tệ. Tartworth hẳn đã nói với anh, hoặc có thể là Foka, con bò to mồm. Lily nhún vai thờ ơ. “Tôi không tin vào may mắn.”

“Tôi có.”

“Và tôi cho rằng nó ở bên anh tối nay?” cô cúi kính. “Làm ơn đừng để tôi ngăn anh không đặt ra một vụ cá cược, đức ngài.”

Foka và Banstead di chuyển để tạo ra chỗ trống cho anh. Alex không rời mắt khỏi Lily. “Tôi sẽ cá mười nghìn bảng....đổi lại một đêm với em.” Anh quan sát mắt của Lily mở to và họng cô nhấp nhô trong im lặng.

Hoạt động ở bàn dừng lại.

“Anh ta vừa nói gì?” Tartworth háo hức gặng hỏi. “Gì cơ?”

Khi tin tức ấy lan ra đám đông ở bàn súc sắc, những người chiếm dụng căn phòng khác trở nên lạnh lợi với những gì đang xảy ra. Nhanh chóng một đám đông được hình thành, tất cả đều rướn tới trước, một trăm ánh mắt thèm khát tập trung vào họ.

“Rất thú vị,” Lily xoay sở để nói khàn khàn.

Alex kéo một hồi phiếu ngân hàng từ túi trong chiếc áo khoác của anh và thả rơi nó xuống bàn. Cô nhìn chăm chăm vào cú liệng của tờ giấy trong sừng sốt, rồi nhìn vào mặt anh. Anh mỉm cười yếu ớt, như thể anh hiểu rõ những ý nghĩ kinh hoàng đang quay cuồng trong trí óc cô. Trời ơi, anh nghiêm túc.

Tình huống này như diễn ra trong một làn sương mờ ảo. Lily cảm thấy như một người quan sát chứ không phải là một người tham dự. Cô phải từ chối vụ cá cược này. Nó là cuộc đánh bạc sau chót, với tiền đặt cược cao không thể chấp nhận được. Nếu cô thắng, tiền đó sẽ cứu con gái cô. Nhưng nếu cô thua...

Trong một giây cô cố tưởng tượng ra cảnh đó. Lạnh ngắt vì hoảng sợ, cô hơi lắc đầu. Ánh mắt của Alex rơi xuống đôi môi run rẩy của cô, và ánh sáng thích thú trong đôi mắt anh mờ đi. Khi anh nói tiếp, giọng anh dịu dàng kỳ lạ. “Sẽ thế nào nếu tôi đặt thêm năm nghìn nữa?”

Có những tiếng reo hò và kêu ca quanh họ. “Giờ nó lên tới mười lăm rồi đấy!” Tadworth hét lớn. Cánh đàn ông bắt đầu ủa vào từ phòng hút thuốc và phòng ăn. Những người xem tản ra trước sau để loan truyền tin tức ấy.

Lily thường thích thú được làm trung tâm của sự chú ý. Danh tiếng của cô về sự cuồng nhiệt đã giành được rất tốt. Cô đã cười đùa, nhảy múa, và reo hò, nghịch các trò tình quái được truyền tụng khắp Luân Đôn. Nhưng đây không phải là một truyện đùa hay trò nghịch ngợm.....đây là sống hoặc chết. Cô không thể ném vụ cá cược này vào mặt anh – cô quá tuyệt vọng với nó. Cô cần sự giúp đỡ, và không có ai để tìm đến. Chỉ có một cặp mắt xám giá buốt nhìn xuyên qua vẻ cổ tở ra can đảm, sự giả vờ, và những rào chắn mỏng manh của cô. Đừng làm thế này với tôi, cô muốn cầu xin. Cầm nín cô nhìn chăm chăm vào anh.

“Lựa chọn của em, cô Lawson.” Anh nói điềm tĩnh.

Lựa chọn nào chứ? Tâm trí cô kêu vo vo. Lựa chọn quái quỷ nào chứ? Cô phải đặt lòng tin vào định mệnh. Có lẽ toàn bộ trò gạ gẫm kỳ quái này là ý trời – cô phải thắng, cô sẽ thắng, và dùng tiền đó để mua thêm thời gian cho Nicole. “Kh – không phải với súc sắc,” cô nghe thấy mình nói.

“Trò chơi thường ngày của chúng ta ư?” anh hỏi.

Tập trung đủ hơi cho một lời đáp lại thật là khó khăn.

“Chúng ta sẽ đi tới một trong những phòng chơi bài. B-ba ván?”

Đôi mắt của Alex lóe lên thỏa mãn. Anh gật đầu cụt lủn.

“Vụ đánh cá đã được chấp thuận!” có ai đó gào lên.

Chưa bao giờ có chuyện nào động đến thế ở Craven’s. Âm thanh ồn ào của đám đông như một tiếng rống bên tai Lily. Những người đàn ông tụ tập lại gần hơn thành một đám đông chen lấn. Lily thấy mình bị ép chặt không thoải mái vào bàn. Những người gần nhất với cô cố cưỡng lại áp lực từ bên ngoài, nhưng những người đàn ông bên rìa đám đông đều háo hức đến gần cái bàn để có một tầm nhìn tốt hơn.

Lily nửa xoay lại trong cơn hỗn loạn, cau mày khi thành bàn va vào bên người cô. “Đừng có đẩy nữa, tôi không thể thở được -”

Alex di chuyển nhanh chóng. Anh với tay ra và kéo cô dựa vào anh, cánh tay anh hình thành một lồng giam bảo vệ quanh cô.

Lily thốt ra một tiếng cười nghệt lại, tim cô đập thình thịch dữ dội. “Nhìn xem những gì anh vừa bắt đầu. Chúa tôi!”

Anh nói êm dịu dưới những tiếng ầm ĩ ca thán. “Ồn mà.”

Cô nhận ra cô đang run rẩy, dù đó là do sốc, sợ hãi, hay kích động thì cô không biết. Trước khi cô có thể hỏi xem anh có ý gì, cô nghe thấy giọng chỉ huy của Derek.

“Tới ngay đây,” Derek gọi ầm ĩ. Anh di chuyển tới trước, tách đường trong đám đông khi anh nói. “Tới ngay đây, tất cả lùi lại. Hãy để Quý cô Tinh quái có chút không khí. Lùi lại, để ván bài có thể bắt đầu.” Đám đông nói ra một chút, sự xô đẩy giảm bớt khi Derek gạt đường vào giữa. Alex thả Lily ra. Tự động cô quay sang Derek, mắt cô cầu xin.

Derek đeo cùng một nét mặt dửng dưng như thường lệ. Anh không nhìn vào Alex, mà tập trung vào khuôn mặt nhỏ bé, căng thẳng của Lily. “Worvy bảo với anh là chúng ta có một trận cá cược nhỏ.” (đây là anh Derek nói sai đó nhé các ss nhé, không phải em đâu ^__^.)

“Ba ván của trò xì lát,” Lily nói run rẩy. “Chúng tôi...chúng tôi cần một phòng bài -”

“Không, hãy chơi ở đây đi.” Nụ cười như một tiếng gầm gừ của Derek xuất hiện. “Tiện hơn nhiều, tất cả chúng ta không thể nghe thấy hết được trong phòng bài.”

Lily chết đứng trước sự phản bội ấy. Không một lời quả trách hay quan tâm. Derek chỉ đơn giản để nó xảy ra. Anh thậm chí còn lợi dụng quang cảnh này! Nếu cô đang chết đuối, hẳn anh sẽ mời cô một cốc nước.

Một ngọn lửa tức giận trụ vững cho cô, cho cô sức mạnh. “Như thường lệ,” cô nói lạnh lùng, “anh không hơn một trò tự quảng cáo bé tẹo.”

“Anh không phải vô duyên vô cớ mà là Derek Craven, cô bé tinh quái.” Ánh mắt anh quét khắp phòng tìm vị quản lý của mình. “Worvy,” anh gọi, “mang một bộ bài mới đến đây. Chúng ta sẽ xem xem kinh thánh của quý có gì để nói.”

Lần đầu tiên trong lịch sử của cung điện bài bạc, những hoạt động ở bàn súc sắc bị ngắt ngang. Những anh bồi chạy nhón nháo để mang đồ uống mới. Tiền và sổ ghi điểm truyền tay nhau cho đến khi bầu không khí bị lấp đầy với những tiếng loạt xoạt của giấy tờ. Các giọng nói xướng cao khi các vụ đánh cá được đặt ra và nhân đôi. Lily nghe vài vụ đánh cá với nỗi kinh hãi xúc phạm. Cay đắng cô nhận ra rằng phần lớn những tên đàn ông cô đã đánh bạc cùng không thích gì hơn là được nhìn thấy cô thua. Nó sẽ đặt cô vào đúng chỗ của mình, họ nghĩ thế. Nó sẽ trừng trị cô thích đáng, vì dám xâm phạm vào sự thiêng liêng của một câu lạc bộ dành cho nam giới. Những kẻ mọi rợ đáng kinh tởm, tất cả bọn họ.

“Tôi sẽ chia nhé?” Derek hỏi.

“Không,” Lily nói sắc nhọn. “Worthy là người đàn ông duy nhất em tin.”

Chạm vào trán với một kiểu chào châm biếm, Derek tạo đường cho Worthy.

Người quản lý nghiêm trang lau sạch bong chiếc kính của ông với một cái khăn tay và đặt chúng lại lên mặt. Ông phá dấu niêm phong trên bộ bài. Đám đông ổn định lại với trạng thái nín lặng mong chờ. Worthy tráo bài thành thạo, các quân bài bay lên và bật tanh tách trong đôi bàn tay nhỏ của ông. Hải lòng khi nó đã được tráo lộn hoàn toàn, ông đặt bộ bài lên bàn và nhìn Lily. “Vui lòng kinh bài ra.”

(Kinh bài :thuật ngữ chuyên môn, Kinh bài là để chỉ hành động chia đôi bộ bài ở 1 vị trí bất kỳ sau khi xóc bài xong nhằm tránh gian lận hay để xua đi vận hên của nhà cái ^__^)

Cô với tay ra và kinh bài với một bàn tay run rẩy. Worthy lấy nửa trên cô vừa ra dấu và đặt nó dưới những quân bài khác. Với một cử chỉ chính xác, đủ chậm để tất cả mọi người có thể theo dõi, ông bỏ quân bài đầu tiên và đặt nó sang bên. Lily cảm thấy được an ủi bởi sự vững vàng của ông. Cô quan sát mọi cử động

ông tạo ra, chắc chắn rằng ông đang chia một ván bài công bằng. “Ba lượt của trò xì lát,” Worthy nói. “Át có giá trị là một hoặc mười một, tùy vào ý muốn của người chơi.” Ông chia cho mỗi người bọn họ hai quân bài, một ngựa, một sấp. Quân của Lily là tám. Của Alex, mười.

Worthy nói điềm tĩnh. “Cô Lawson?” Là người chơi ngay bên trái của ông, số phận của cô là chơi trước.

Lily lật quân bài úp mặt của cô và căn môi khi đọc nó. Một quân hai. Nhìn Worthy, cô ra dấu cho một quân khác. Ông đặt nó kế bên những quân bài gốc của cô. Một quân chín. Có những phản ứng nghe thấy rõ từ đám đông – huýt sáo và cảm thán. Thêm tiền được trao tay trong đám đông. Lily bắt đầu thư giãn, lén ấn một bàn tay đeo găng vào cái trán ướt đẫm mồ hôi của cô. Tổng số của cô là mười chín. Tỷ lệ đang có lợi cho cô.

Cô quan sát khi Alex lật quân bài của anh. Một con bảy, khiến tổng số của anh là mười bảy. Anh ra hiệu lấy thêm một quân nữa. Lily thốt ra một tiếng kêu trầm lặng khi Worthy chia cho anh một quân J, đặt anh cao hơn hẳn hai mốt. Cô đã thắng ván đầu tiên. Cô toe toét khi cảm thấy vài cái vỗ chúc mừng bốc đồng trên lưng và vai cô. “Những tên điên hỗn xược, tôi vẫn chưa thắng đâu.” Có vài tiếng cười lục khục, những vị khách chào đón chút giãn đoạn tạm thời khỏi cơn căng thẳng.

Worthy dịch chuyển những quân bài tới điểm thải bài và chia một lượt mới. Đám đông lắng xuống ngay lập tức. Lần này tổng số của Lily là mười tám. Thật là ngốc khi yêu cầu thêm một quân bài khác. “giữ nguyên,” cô lẩm bẩm. Cô cau mày khi liếc tới quân bài ngựa mặt của Alex, là một con K. Anh xoay vòng quân bài của mình, và tim của Lily rơi xuống. Một con chín. Giờ thì mỗi người đều thắng một ván. Cô nhìn Alex, anh đang quan sát cô không chút tự mãn hay lo lắng, không có gì ngoài một vẻ chần chừ im lặng khiến cô lo lắng hết sức. Làm sao anh dám nhìn điềm tĩnh đến thế khi toàn bộ đời cô đang nằm lơ lửng trong vòng xoay điên đảo của một quân bài.

Worthy cất đi những quân bài đã được chơi và chia thêm lần nữa. Căn phòng im lặng khác thường, hơi thở nín lại. Lily nhìn vào quân bài của cô, một con K, và lật con thứ hai. Một con ba. Cô ra dấu lấy một con thứ ba. Worthy chia cho cô một con bảy. Tổng số của cô là hai mươi!

“Tạ ơn Chúa.” Cô toe toét với Alex, ngầm thách thức anh thắng được nó. Cô sẽ chiến thắng. Nhẹ nhõm và vui sướng, cô nghĩ đến mười lăm nghìn bảng. Có lẽ khoản tiền lớn đến thế cuối cùng cũng có thể đủ đút lót Giuseppe để buông Nicolette mãi mãi. Mà ít nhất thì, nó cũng sẽ cho cô thêm thời gian. Và cô sẽ có thể thuê lại vị thám tử cô đã bị ép phải thải hồi do thiếu tiền. Cô xúc động với niềm vui chiến thắng khi nhìn Alex. Quân bài đầu tiên của anh là mười. Anh nhẹ nhàng búng nhẹ con thứ hai.

Át cơ.

Đôi mắt xám của anh nâng lên khuôn mặt sững sờ của Lily. “Hai mốt.”

Một trường hợp hiếm có.

Im lặng hoàn toàn. Derek là người đầu tiên nói. “Gậy ông đập lưng ông,” anh quan sát hòa nhã.

Rồi đám đông cùng xướng lên một tiếng gào như thể một nghi lễ rừng rú nguyên thủy đang diễn ra. “Kết thúc ván đấu, phần thắng thuộc về ngài Raiford,” Worthy nói, nhưng lời tuyên bố chính thức của ông bị lạc mất trong sự huyền ảo. Các vị khách biểu hiện như một bộ lạc của những tên man rợ cổ xưa thay vì là những quý ông Anh quốc văn minh. Nước uống bị tràn và giấy xấp che phủ cả tấm thảm. Alex là đối tượng cho những cái bắt tay nghiến chặt và những cú đánh mãnh liệt vào lưng và cánh tay, trong khi Foka cố xúc dầu thánh cho anh bằng cách rót vodka vào đầu anh. Anh cúi xuống né tránh dòng chất lỏng tung tóe, rồi nhóm dậy tìm kiếm Lily. Với một âm thanh nghèn nghẹn phủ nhận, cô đã lách xuyên qua đám đông, tìm đường đến được ngưỡng cửa khổng lồ. “Lily!” Alex cố đi theo, nhưng đám đông bọc kín khiến việc đó là không thể. Anh chửi thề khi cô biến mất khỏi tầm nhìn.

Lily chạy trốn vội vã khiến xương cốt run rẩy, bụng phập phồng, quá khiếp hãi để nhìn xem cô đang đi đâu. Đột ngột cô va vào một vật thể cứng rắn đánh bật cả hơi thở ra khỏi người cô. Cô thốt ra một âm thanh chán ghét và hỗn hển hít không khí, bắt đầu khựng xuống sàn nhà. Derek, người đã chặn cuộc chạy trốn điên rồ của cô với chính cơ thể anh, túm lấy cô và giữ cô thẳng người. Anh nhìn cô chăm chăm với đôi mắt như băng xanh.

“Thả em ra,” cô khò khè.

“Phụ nữ không có lòng tự trọng. Em cố bỏ chạy đấy, phải không? Đồ đàn bà với trái tim gà.”

Lily ôm chặt lấy cánh tay cứng rắn của anh van xin. “Derek, em không thể làm điều này, em không thể -”

“Em sẽ. Không có gì để bàn cãi. Em sẽ thực hiện đúng như cá cược của mình, cô bé tinh quái, dù cho anh có phải tự mình lôi em tới giường. Và nếu em bỏ đi, anh sẽ mang em trở lại. Giờ thì đến phòng của anh và chờ anh ta đi.”

“Tại sao lại ở đây? Em....em thà là đi tới nhà của em.”

“Em làm chuyện đó ở đây để anh biết em là không chạy làng.”

“Không.” Cô lắc đầu một cách ngớ ngẩn, nước mắt sẵn sàng rơi xuống. “Không.”

Đột ngột Derek thay đổi, làm cô bối rối với một nụ cười dịu dàng. “Không ư? Quá muộn cho điều đó rồi, cô bé tinh quái. Đây là một cục u bự. Nhưng em phải nhận lấy nó.” Giọng anh chuyển sang điềm tĩnh và tử tế, như thể anh đang nói chuyện với một đứa trẻ cứng đầu. “Nếu em không thực hiện đúng như cá cược, không có chỗ nào ở Luân Đôn sẽ để em chơi nữa – không phải Craven’s, không cả những sòng bạc hèn mọn nhất ở hang ổ của những tên trộm.”

“Vậy tại sao lúc đó anh không ngăn em lại?” Lily òa ra, rằng cô đánh lập cập. “Nếu anh quan tâm tí gì đến em, anh sẽ không để nó xảy ra! Anh nên giữ em không xa vào đồng lõa xon này – anh ta sẽ làm đau em, Derek, anh không hiểu đâu -”

“Anh hiểu mọi thứ. Anh ta sẽ không làm đau em đâu. Tất cả những gì anh ta muốn là một chút va chạm với em, em yêu, đó là tất cả.” Anh làm cô ngạc nhiên khi cúi xuống hôn trán cô. “Đi đi. Đi rót một ít rượu vào bụng em, và chờ gã đó.” Anh cố rũ tay cô khỏi ống tay áo anh, nhưng cô càng túm chặt hơn.

“Em sẽ làm gì chứ?” Cô chần nản, nhìn anh chằm chằm với đôi mắt to tròn.

Đôi lông mày đen của Derek nhíu chặt vào nhau. Đột ngột vẻ dịu dàng của anh biến mất, thay thế bởi một nụ cười sắc sảo. “Vào giường, và nằm bẹp như một con cá bơn. Đơn giản thôi. Giờ thì đi đi, và đừng hỏi anh xem nên quay về bên nào.” Tròng cười chế giễu của anh là thứ duy nhất khiến cô bật ra.

Lily thả tay áo anh ra. “Em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!”

Derek đáp lại bằng cách chỉ xuống hành lang hướng đến chiếc cầu thang dẫn tới các phòng riêng. Cô gom những mảnh tự hào đã bị vỡ vụn còn sót lại và thẳng vai lên, sải bước đi mà không nhìn lại. Ngay khi cô đi, nụ cười của Derek biến mất. Anh lao vào phòng súc sắc. Bắt lấy ánh mắt của Worthy, anh làm miệng câu hỏi ‘anh ta đâu?’ Worthy ra hiệu tới bên rề của đám đông, nơi Alex Raiford đang đẩy vài vị khách ngang bướng sang bên trong nỗ lực đến được một trong những lối ra.

Lờ đi những lời chúc mừng tới tấp đang được ném vào anh, Alex tìm đường đi xuyên qua đám đông tới hành lang. Anh do dự khi liếc tới hướng phòng cà phê và thư viện, tự hỏi Lily đã đi đâu.

“Ngài Raiford?”

Alex quay sang nhìn thấy Worthy hiện ra từ đồng náo loạn trong phòng trò chơi.

Derek Craven hiện ra cùng lúc. Có gì đó lỗ mãng và cứng rắn trong nét mặt anh ta khiến anh ta trông càng giống ‘kẻ mới phát hơn’, một tên trộm đã giàu có nhưng không bao giờ có thể thoát khỏi quá khứ nhơ nhớp của mình. Đôi mắt xanh khóa chặt đôi mắt xám trong một cái nhìn chằm chằm thách thức. Không hề có một cuộc tranh cãi nào giữa họ, tuy vậy vẫn có một cảm giác rõ ràng về sự bất hòa mãnh liệt, cảm giác bức bối của phái nam.

“Đức ngài,” Derek nói điềm tĩnh. “Tôi vừa bảo Quý cô Tinh quái rằng cô ấy đã tự mang mình vào chuyện đó. Worvy đã chia thành thật, ông ấy đã làm thế, và không ai có thể nói -”

“Cô ấy đâu?” Alex ngắt ngang.

“Đầu tiên tôi có vài điều để nói.”

“Gi?”

Một cái nhìn kỳ quặc băng qua mặt Derek. Anh có vẻ đang tìm kiếm từ ngữ, như thể anh muốn nói rất nhiều nhưng lại sợ sẽ phản bội chính mình. “Hãy dắt cô ấy nhẹ nhàng thôi,” cuối cùng anh nói, giọng anh lỏng lẻo với sự đe dọa lạnh lùng. “Tử tế và nhẹ nhàng, nếu không tôi sẽ khiến anh trả giá cho nó thật đắt đấy.” Anh ra dấu tới vị quản lý của mình, ông đứng đợi im lặng cạnh đó. “Worvy sẽ dẫn anh tới phòng ngủ trên gác, đức ngài. Lily đang...” Anh khựng lại và miệng anh xoắn vào nóng nẩy. “Cô ấy đang đợi ở đó.”

“Tien thật,” Alex nói cộc lốc. “Anh không chỉ chia sẻ người phụ nữ của mình, mà anh còn cung cấp cả giường ngủ nữa.”

Derek trao cho anh một nụ cười không chút đùa cợt. “Tôi không chia sẻ thứ gì của tôi cả. Hiểu chứ? Phải rồi, tôi thấy là anh hiểu.”

Alex nhìn anh chằm chằm bối rối. “Vậy anh và cô ấy không -”

“Chẳng hề một lần,” Derek nói bằng giọng từ yết hầu của khu đông, với một cái lắc đầu.

“Nhưng trước đó anh hẳn phải -”

“Tôi chỉ mang gái điếm tới giường.” Derek nói không chút hài hước trước nét mặt trống rỗng của Alex. “Lily là loại tài sản khác lạ. Tôi sẽ không chạm vào cô ấy với đôi bàn tay này. Cô ấy quá tốt cho nó.”

Tức giận và kinh ngạc xung đột trong lồng ngực của Alex. Có thể nào những tin đồn là sai và không có chuyện bồ bịch gì giữa họ? Chúa giúp anh nếu anh cho phép mình tin vào một thứ không hợp lý đến vậy. Nhưng họ có mục đích gì để nói dối chứ? Nó chẳng có nghĩa lý gì. Chết tiệt, liệu anh có bao giờ tìm ra được Lily Lawson là ai hay là cái gì không?

Craven búng ngón tay với viên quản lý. “Worvy,” anh lẩm bẩm, và đi khỏi đó thật nhanh.

Chết lặng, Alex quan sát sự khởi hành vội vã của Craven. “Điều gì đang diễn ra giữa hai người bọn họ?”

Worthy nhìn anh bình thản. “Không gì cả, chính xác như ông Craven đã bảo với ngài. Ông Craven luôn cảm thấy rằng khôn ngoan là giữ tình bạn của ông ấy với cô Lawson thuần khiết.” Với câu nói đó, ông ra dấu cho Alex theo ông dọc theo khúc rẽ của hành lang.

“Sao lại thế?” Alex gặng hỏi. “Có gì không ổn với cô ấy? Hay là anh ta?” Anh dừng lại và túm lấy ve áo của viên quản lý, xoay ông ta quay lại. “Nói cho tôi nghe đi, không thì tôi sẽ nặn nó ra khỏi ông đấy!”

Worthy nhẹ nhàng gỡ bỏ lớp vải len hảo hạng của áo ông khỏi nắm tay Alex. “Quan điểm của cá nhân tôi về vấn đề này,” ông nói điềm tĩnh, “là ông ấy sợ sẽ yêu cô ấy.”

Bàn tay Alex buông thõng xuống. Anh cảm thấy như thể mình đang lơ lửng trên bờ vực của một thảm họa khủng khiếp nào đó. “Ồ, chết tiệt.”

Worthy nhìn anh dò hỏi. “Chúng ta sẽ tiếp tục chứ, đức ngài?”

Alex gật đầu không nói một lời. Worthy đưa anh tới một cánh cửa khiêm tốn trông như nó có thể dẫn tới vài hầm chứa thực phẩm nào đó. Thay vì thế nó mở ra để lộ một cầu thang hẹp xoắn ốc lên trên. Worthy bước lên nốt những bậc thang còn lại và ra dấu tới một cánh cửa khác. Ông ngược lên nhìn Alex với cùng một vẻ mặt Derek có lúc trước, khao khát muốn nói nhưng dấu tranh để kìm lại. “Để tôi đảm bảo với ngài, đức ngài, ngài sẽ không bị làm phiền. Nếu ngài yêu cầu bất kỳ thứ gì, hãy rung chuông gọi nhân viên. Họ đã được chọn lựa vì năng lực và tính thận trọng của mình.” Ông lách qua Alex và biến mất như một cái bóng.

Alex thấy mình đang nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng lại với một cái nhần nhó. Anh nhớ lại khuôn mặt của Lily trong phòng trò chơi khi cô nhận ra rằng cô đã thua. Cô đã bị phá hủy. Không nghi ngờ gì cô chờ đợi những điều tệ hại nhất từ anh, đặc biệt là sau những gì cô đã làm với anh. Nhưng anh sẽ không làm đau cô. Bất chợt anh thật sốt ruột muốn làm cô hiểu rằng trả thù không có phần trong chuyện này. Túm chặt tay nắm cửa, anh xoay và đẩy vào.

Worthy tìm thấy Derek trong một căn phòng nhỏ, hiếm khi được sử dụng trong cung điện bài bạc. Nó được trang hoàng với ghế, một cái bàn, và một ghế dài, biến nó thành một chốn hẹn hò thuận tiện hoặc một nơi mà các công việc làm ăn có thể được tiến hành với sự riêng tư tuyệt đối. Derek đứng cạnh một cái cửa sổ, gần như bị che đi bởi tấm rèm. Mặc dù anh nhận thấy Worthy tiến đến gần, anh vẫn giữ im lặng, các ngón tay gỗ không ngừng nghỉ vào những nếp gấp dày của lớp nhung màu đỏ thẫm.

“Ông Craven?” Worthy hỏi do dự.

Derek nói như thể với chính mình. “Chúa ơi, cô ấy trắng bệch như phấn. Đầu gối run lẩy bẩy khiến khí phách của cô ấy rơi rụng. Không phải những gì Raiford mong chờ khi tìm thấy, tôi dám đánh cược thế.” Anh thốt ra một tiếng cười cay nghiệt. “Tôi không ghen với tên con hoang tội nghiệp đó.”

“Ông không ư, thưa ông?” Worthy hỏi điềm tĩnh.

Không có gì ngoài sự im lặng. Derek giữ mặt anh ngoảnh đi. Có một âm thanh khác thường trong hơi thở của anh. Sau vài giây, anh nói khàn khàn, tạo ra một nỗ lực cẩn thận để làm dịu đi trọng âm khu đồng của mình. “Ta không đủ tốt cho cô ấy. Nhưng ta biết cô ấy cần gì. Một người cùng loại với cô ấy.... một người không sống đời mình quá lâu trong máng nước. Ta nghĩ...ta nghĩ cô ấy có thể đã quan tâm đến ta. Nhưng ta không để nó xảy ra. Ta ... muốn tốt hơn cho cô ấy.” Anh quét một bàn tay qua đôi mắt và phát ra một tiếng cười cay đắng, tự giễu. “Giá như ta được sinh ra là một quý ông,” anh thì thầm cay nghiệt. “Nếu ta được sinh ra đúng đắn. Vậy thì lúc này đây ta sẽ ở với cô ấy chứ không phải tên Wolverton khốn khiếp chết tiệt đó.” Anh nuốt mạnh rành rành dấu tranh để tự chủ lại. “Ta muốn một cốc rượu.”

“Loại nào ông thích?”

“Bất kỳ thứ gì. Chỉ cần nhanh lên.” Anh chờ cho đến khi Worthy bỏ đi, rồi dựa mặt anh vào tấm rèm, cọ lớp nhung vào má.

8. Chương 8

Alex băng qua ngưỡng cửa của một khung vòm nhỏ được dùng như phòng ngoài. Anh thấy Lily đang đứng ở trung tâm căn phòng đầy xa hoa lộng lẫy, tất cả đều mạ vàng và trang trí lộn xộn hoa mỹ kỳ cục. Anh đã từng nhìn thấy những ngôi nhà thổ được trang trí tinh tế hơn nhiều.

Vẻ yên lặng của Lily rất dễ nhầm lẫn. Alex cảm thấy được tâm trạng chực bùng nổ của cô. Anh cố giữ ánh mắt mình trên mặt cô, nhưng anh không thể dừng trượt một cái liếc nhanh qua lớp ren và lụa đen mỏng tang của cô, đôi găng đang che phủ tay cô. Anh thấy vui khi cô chưa cởi đồ. Anh muốn làm việc đó. Ý nghĩ ấy gây ra một sự đáp ứng mãnh liệt bên trong anh, khiến tim anh đập loạn xạ và cơ thể anh tràn đầy hơi nóng. Anh muốn làm dịu nỗi xao xuyến đã khiến màu sắc rút hết khỏi mặt cô. Trước khi anh kịp nói một lời, Lily đã phá vỡ sự im lặng với một tiếng cười hỏn hển bực dọc.

“Phòng riêng của Derek,” cô nói, ra dấu quanh họ. Cô vòng cánh tay thật chặt quanh người và tạo ra một nụ cười nhản nhở. “Chúng không quyến rũ ư?”

Alex liếc quanh căn phòng, tiếp thu vẻ suy đồi mọt mà, những tấm gương ghép đất tiền, và những bức tranh sắc sỡ vẽ cảnh thần thoại. “Nó hợp với anh ta.” Anh chậm rãi đến gần cô. “Em có muốn đi đâu khác không?”

“Không.” Cô nhảy ra sau, duy trì khoảng cách giữa họ.

“Lily -”

“Không. Không, chờ đã. Tôi muốn nói với anh v-vài điều trước đã.” Cô gục đầu xuống và đi tới một cái bàn nhỏ khảm đá xanh da trời. Nắm lấy một mẫu giấy nhỏ, cô giơ nó ra cho anh. Ngay khi anh cầm lấy nó, cô lùi đi. “Tôi – tôi vừa viết nó ra,” cô nói gấp gáp. “Ghi chú của tôi cho mười lăm nghìn bảng. Tôi sợ rằng

phải mất một thời gian tôi mới trả hết nó được, nhưng tôi thề rằng anh sẽ nhận lại đủ, với lãi suất. Bất kỳ mức nào anh muốn. Trong mức chấp nhận được, tất nhiên rồi.”

“Anh không muốn lãi suất.”

“Cảm ơn anh, thế thật là tử tế -”

“Anh muốn một đêm với em.” Anh vò nát tờ giấy trong nắm tay và để nó rơi xuống sàn. “Anh đã muốn điều đó ngay từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em.”

“Anh không thể,” cô nói với một cái lắc đầu mạnh mẽ. “Nó sẽ không xảy ra đâu. Tôi xin lỗi.”

Anh thông thả đi về phía cô. “Anh sẽ không làm đau em đâu.”

Lily đứng nguyên tại chỗ, nhưng một cơn run mình nhìn thấy rõ chạy xuyên qua cô. “Tôi không thể làm chuyện đó với anh,” cô khóc, giơ tay lên để né tránh anh. “Không với bất kỳ một người đàn ông nào!”

Lời của cô dường như lơ lửng trong bầu không khí giữa họ. Alex khựng lại, bối rối và thận trọng, nhìn cô chăm chăm sắc sảo. Có phải ý nghĩ đưa anh vào giường đáng ghê tởm với cô đến thế? Là anh hay với tất cả nam giới? Là...một ý nghĩ mới, đột ngột đến với anh, và anh cảm thấy một hơi nóng thiêu đốt lan lên từ cổ anh. Với toàn bộ bản tính kiêu căng của mình, có một khả năng anh chưa từng cân nhắc trước đó. Anh hít vào một hơi thật sâu. “Em...” anh bắt đầu lúng túng. “Có phải là em...thích phụ nữ hơn không?”

“Gi cơ?” Lily nhìn anh với vẻ bối rối, rồi đỏ bừng lên. “Ôi, trời ơi! Không, không phải thế.”

Cô đang khiến anh phát điên lên được. “Vậy thì là cái gì?” anh hỏi căng thẳng.

Lily hạ thấp đầu xuống. “Hãy cứ cầm lấy tờ cam kết của tôi thôi,” cô nói bằng giọng thì thầm đau đớn. “Hãy lấy tiền đi. Tôi hứa là tôi sẽ trả nó đủ, chỉ cần nhận nó -”

Anh tóm lấy tay cô thật chặt, ngắt ngang những từ ngữ lộn xộn. “Nhìn anh đây,” anh nói, nhưng cô giữ đầu mình cúi xuống. “Lily, nói cho anh nghe đi.”

Cô thốt ra một tiếng cười khô khốc, vỡ vụn và lắc đầu.

“Có ai đó đã làm em đau đớn ư?” anh hỏi nài nỉ. “Có phải thế không?”

“Anh đang làm tôi đau -”

“Anh sẽ không buông em ra đâu. Nói cho anh nghe chuyện đó là sao.” Anh để cô quằn quại một cách vô vọng, cho đến khi cô nhận ra là việc đó chẳng có ích gì. Cô trở nên im lìm, cơ thể cô run rẩy. Bàn tay anh cầm vào cánh tay cô khi anh chờ đợi, đầu anh cúi xuống trên đầu cô. Rồi anh nghe thấy giọng nói vô cảm của cô.

“Tôi biết đàn ông nghĩ gì khi họ nhìn tôi, loại phụ nữ mà họ - anh - mong chờ. Họ cho rằng tôi đã ở cùng với rất nhiều người đàn ông. Nhưng chỉ có một. Cách đây nhiều năm rồi. Tôi đã tò mò và cô đơn và ... ôi, tôi có cả tá lời bào chữa. Hẳn ta là người đầu tiên. Và cuối cùng. Tôi ghét từng giây phút của chuyện đó. Trải nghiệm đó thật là khổ sở, khủng khiếp, đối với hẳn ta cũng như đối với tôi. Hẳn là một súng thần vĩ đại của giới thượng lưu, là một người tình ở địa vị cao nhất, nên đừng cho rằng lỗi là của hẳn ta. Đó là của tôi. Tôi không có những loại cảm xúc đó. Tôi là người phụ nữ cuối cùng mà một người đàn ông tỉnh táo muốn có trong giường của mình.” Cô cười cay đắng. “Giờ thì anh vẫn muốn tôi chứ?”

Alex trượt ngón tay xuống dưới cằm cô và buộc mặt cô ngẩng lên. Đôi mắt xám của anh tràn đầy tình thương và một vẻ đen tối ẩn dưới cũng sâu và mênh mông như một đêm không trăng vậy. “Có.”

Lily cảm thấy một giọt nước mắt lăn xuống má cô. Bề bằng, cô vận người thoát khỏi anh. “Vì chúa, đừng có tội nghiệp tôi!”

“Với em điều này có cảm giác như tội nghiệp ư?” Nhanh như chớp, anh tóm lấy hông cô và kéo cô thật mạnh áp vào cơ thể anh. Cô thốt ra một âm thanh ú ớ. “Có không?” Anh giữ cô áp vào vật cương cứng, khuấy động của anh và nhìn chăm chăm vào mắt cô. “Tại sao em lại ghét nó?”

Cô lắc đầu nhẹ, môi cô ép chặt lại.

“Lần đầu tiên luôn đau đớn,” anh nói dịu dàng. “Em đã không mong chờ điều đó phải không?”

“Tất nhiên.” Cô đổ ửng với sự khinh miệt nhục mạ đó. “Tôi hẳn sẽ ghét nó trong bất kỳ trường hợp nào.”

“Vậy là em đã phán xét và kết án tất cả đàn ông từ một lần trải nghiệm. Một đêm.”

“Hắn đã dạy tôi tất cả những gì tôi cần biết,” cô đồng ý kiên quyết.

Alex ấn bàn tay anh vào thân dưới của cô, giữ cô ép vào anh. Giọng anh nhẹ nhàng trách mắng. “Sẽ thế nào nếu quan điểm của anh về tất cả phụ nữ đều chỉ dựa mỗi vào sự quen biết của anh với em?”

“Tôi dám nói là anh sẽ không quá háo hức muốn cưới vợ đến thế.”

“Chà, em đã giải quyết vấn đề cụ thể đó của anh rồi.” Anh hạ đầu xuống và hôn một bên cổ cô. Cô lùi lại, chống tay vào giữa họ. “Mười lăm nghìn bảng là một số tiền rất lớn,” anh lầm bầm. “Em có chắc là mình không nên cân nhắc việc dành vài giờ với anh thay vào đó không?”

“Giờ thì anh đang chế nhạo tôi,” cô nói phẫn nộ.

“Không,” anh thì thầm, lời nói vuốt ve má cô như một nụ hôn. Cô quay mặt đi. “Vậy mà em dám gọi anh là ngoan cố.” Anh lách các ngón tay vào giữa những lọn tóc xoắn đen của cô. “Em để cho ký ức ấy mừng mủ hàng năm trời, chắc hẳn là đã biến nó thành một thứ gì đó còn tệ hơn chính -”

“Ồ, cứ tiếp tục đi, thu nhỏ cảm xúc của tôi lại,” cô khóc, cơn nóng nảy của cô tóe lửa. “Nhưng anh không biết toàn bộ câu chuyện, và tôi sẽ chết trước khi kể cho anh, nên đừng cố khiến tôi -”

“Được rồi.” Anh vùi mũi mình vào tóc cô. “Anh muốn em,” anh nói, giọng anh nghệt lại và quyết tâm. “Không nói thêm nữa. Chúng ta sẽ làm chuyện này, dù anh có hay không tìm được một cái giường ở cái chốn quỷ quái này.” Cánh tay anh siết chặt và anh rúc sâu và tóc cô. “Tất cả những gì em phải làm là hãy để nó xảy ra. Chỉ cần để nó xảy ra.”

Lily nhắm mắt lại, mặt cô ép chặt vào ngực anh. Cánh tay anh có cảm giác như thép quanh người cô. Chỗ phồng lên nhô ra của vật đàn ông của anh thiêu đốt xuyên qua các lớp vải giữa họ. Bất chấp sự cấp bách của mình, anh dường như đang chờ đợi một điều gì đó. Miệng anh di chuyển giữa các lọn tóc của cô, và ngón tay anh trải rộng trên lưng cô. Anh thì thầm vào tóc cô. “Lily, đừng sợ. Anh muốn làm em hài lòng. Anh sẽ khiến nó thật tốt. Hãy tin anh. Em phải tin anh.”

Một trạng thái thụ động kỳ lạ bao phủ cô, một trạng thái buông xuôi mà cô không thể cưỡng lại. Cô đã vật lộn và tranh đấu quá lâu rồi, sử dụng tất cả mưu mẹo cô có để giữ lơ lửng trên mặt biển nổi sóng. Cô không còn sức mạnh nữa, không còn ý tưởng nữa. Không có gì để mất. Cuối cùng cô cũng phải đương đầu với một ý chí mạnh mẽ hơn chính cô, và dường như không còn lựa chọn nào trừ việc buông trôi, để bản thân cô bị kéo đi theo sau. Để nó xảy ra...những từ ngữ ấy dường như vang vọng trong tai cô. Cô do dự quay đầu tới ngưỡng cửa bên trái, hướng tới phòng ngủ. Cô nói bằng một hơi thở ngập ngừng. “Em tin.....nó ở đằng kia.”

Anh nhắc cô lên một cách dễ dàng và mang cô xuyên qua hai phòng kế tiếp, cho đến khi họ đến một căn phòng tràn đầy ánh đèn, những chiếc gương khung mạ vàng nặng nề và một cái giường khổng lồ được trang trí với những chú cá heo và đèn trumpet chạm khắc. Đặt cô xuống chân, Alex ôm lấy mặt cô trong bàn tay anh, ngón tay cái của anh chạm vào khóe môi cô. Cô nhìn anh qua đôi mắt khép hờ, nhìn vào những đường nét cay nghiệt hoàn hảo tỏa ánh sáng vàng rực rỡ trong ánh đèn cảm lạnh. Anh cúi đầu xuống, miệng anh chạm khê vào miệng cô.

Với một cú sốc gợi tình, cô cảm thấy đầu lưỡi anh bên môi cô, lần theo đường cong mềm mại, để lại theo sau một dấu vết ẩm ướt mượt mà. Rồi anh ấn vào sâu, gắn chặt môi họ lại với nhau. Hơi ẩm từ miệng anh dễ chịu một cách bí ẩn. Lily lắc lư, bất chợt mất thăng bằng khi cô đứng kiễng lên ngón chân. Cô vịn tay quanh cổ anh để giữ mình đứng vững, và để môi cô dạt ra trong một cử chỉ mời mọc vô thức. Lưỡi anh thâm nhập từ từ, gần như mạo hiểm vượt qua răng cô.

Thật là ngu ngốc khi tin anh. Cô biết sự dịu dàng sẽ không kéo dài. Cô cảm thấy sự căng thẳng đang lớn lên của anh, cái cách bàn tay anh run lên khi nắm lấy cổ tay cô và nói lỏng găng tay, cởi lớp nhung đó ra khỏi cánh tay mảnh dẻ của cô. Cô có thể cảm thấy sức mạnh nguyên sơ trong anh, sự kìm chế kéo căng cho đến khi nó ở trong nguy cơ gãy vụn. Nhưng anh tháo chiếc găng còn lại của cô với cùng sự quan tâm tinh

tế ấy. Các ngón tay anh lướt đến mép thân áo cắt trễ của cô và anh đùa nghịch với lớp viền ren nhẹ như lông. Không còn cử động nào khác ngoài những vuốt ve nhỏ, không ngừng nghỉ của các ngón tay anh.

Lily cảm thấy ánh mắt anh trên cái đầu cúi xuống của cô, nghe thấy tiếng khò khè ngày càng sâu hơn từ hơi thở của anh. Cô băn khoăn lý do sự ngập ngừng của anh. Có lẽ anh có thể đổi ý và để cô đi...ý nghĩ đó đổ đầy trong cô hy vọng và một nỗi khó chịu kỳ lạ, nôn nao. Rồi anh nắm lấy vai cô xoay vòng, và quay lưng cô lại với anh. Anh bắt đầu tháo hàng nút nhỏ xíu ở lưng váy cô. Lớp vải trượt xuống liều lĩnh, chỉ được giữ lại bởi ống tay áo mỏng manh đang nắm lấy vai cô. Chậm rãi đồng lụa và ren ấy trượt xuống sàn. Anh nói lỏng ruy bằng quần lót đùi của cô và đẩy chúng xuống, để lại cô chỉ được che phủ trong lớp bảo vệ mỏng manh của váy lót trắng và quần tất thêu.

Cô cảm thấy miệng anh trên vai cô, hơi thở anh thoảng qua trong một làn sương nóng bỏng trên da cô. Cánh tay anh dịu dàng vòng ra phía trước, bàn tay anh băng qua ngực cô. Sàn nhà dường như chao đảo dưới chân cô. Dựa vào sức mạnh cứng cáp của anh, cô hầu như không dám thở khi các ngón tay anh cong lại bên dưới trọng lượng mảnh mai của ngực cô. Ngón tay anh nhẹ nhàng di chuyển trên chiếc váy lót cho đến khi anh tìm thấy núm vú cô, trêu chọc nó thành một đỉnh cứng rắn. Cô không thể nén lại một tiếng thở dốc, chuyển động ấy đẩy cô cao hơn trong bàn tay anh. Nhưng làn khói khoái cảm khó nắm bắt ấy bị gọi nước bởi một cơn sóng tự cảnh tỉnh. Ngực cô nhỏ - anh hẳn phải mong chờ nhiều hơn; váy của cô được thiết kế để khiến cô trông đầy đặn hơn. Một tràng giải thích luống cuống lên tới môi cô, nhưng trước khi cô kịp thoát ra một từ, bàn tay anh đã trượt xuống dưới chiếc váy lót để phủ lấy bên ngực trần của cô. Các ngón tay anh vuốt ve đường cong mềm mại, tìm thấy đỉnh núm vú xinh xắn.

“Em thật đẹp vô cùng,” anh nói khản đặc, miệng anh bên tai cô. “Xinh đẹp....như một cô búp bê bé nhỏ hoàn hảo.” Thở vào thật sâu, anh quay cô lại đối mặt với anh, đôi bàn tay anh đẩy váy lót của cô xuống cho đến khi ngực cô hé ra trên thân váy. Đỉnh sưng phồng của vật đàn ông của anh đâm vào bụng và chôn thẳm kín giữa hai đùi cô, và cô nóng bừng vì ngưỡng nguyền. Nhưng anh dường như thích thú sức ép thân mật ấy, thốt ra một tiếng rên êm dịu, bàn tay anh siết chặt trên hông cô để giữ cô ở nguyên. “Lily....Chúa ơi, Lily....” Phủ lấy miệng cô bằng miệng anh, anh chạm vào trong với vài cú liếm sâu mượt mà. Cô đầu hàng sự xâm phạm mềm mại đó, cánh tay cô vòng chặt quanh cổ anh. Đột ngột anh thả cô ra với một âm thanh thô ráp. Anh giật mạnh ống tay áo của mình, cổ vật lộn để thoát ra khỏi nó, nhưng lớp vải bám dính lấy anh như một lớp da thứ hai. Lắm bầm một lời nguyên rủa, anh ngẩng đầu lên và kéo hai ống tay áo mạnh hơn.

Trước sự ngạc nhiên của anh, bàn tay nhỏ nhắn của Lily trườn tới ve áo anh, mở rộng chúng ra, đẩy áo khoác khỏi vai anh. Nó rơi xuống sàn thành một đồng. Không nhìn vào mắt anh, cô chạm vào chiếc áo gi lê bằng lụa và bắt đầu chậm rãi cởi nó ra. Tấm vải vẫn còn hơi ấm từ cơ thể anh. Alex đứng bất động, tìm anh nện thình thịch trong lồng ngực khi cảm thấy những cái giật mạnh vào những chiếc khuy bọc của ngón tay cô. Khi nhiệm vụ đó đã hoàn thành, anh nhún vai rời khỏi chiếc áo gi lê và tháo chiếc cà vạt hồ bột trắng của anh.

Khi Lily quan sát anh cởi đồ, một ký ức mơ hồ cửa quay, gây ra một cơn ớn lạnh quét qua cô. Cô đã cố quên đi cái đêm với Giuseppe, nhưng ký ức ấy vẫn tràn qua cô – làn da oliu ngăm đen của hắn phủ đầy lông đen, những động tác hấp tấp tham lam của bàn tay hắn phủ khắp cơ thể cô. Cô ngồi xuống mép giường và bắt mình dừng suy nghĩ, nuốt lại những cảm xúc đang dâng lên trong họng.

“Lily?” Alex ném áo sơ mi của anh sang một bên và quỳ xuống trước cô, đặt hai bàn tay của anh sang hai bên hông cô.

Khi cô nhìn chằm chằm vào đôi mắt xám chăm chú của anh, ký ức khó chịu ấy biến mất vào không khí như một làn khói. Tầm nhìn cô lấp kín với anh cúi mình ở đó như một chú hổ tò mò, làn da và mái tóc anh bóng lên ánh vàng. Ngập ngừng cô chạm tới vai anh. Không có hướng đi cụ thể, những ngón tay của cô di chuyển xuống thấp hơn, lướt qua những đường biên gập ghềnh của mái tóc màu đồng khỏe mạnh. Anh đủ gần để bấp chân cô ấn vào làn cơ ở bụng anh. Anh giữ cô ở thành giường, các ngón tay anh di chuyển tới đỉnh đùi cô. Lily nín thở khi anh kéo léo cổ nịt tất của cô và bắt đầu cuộn chiếc tất xuống.

Thứ gì đó khiến anh dừng lại. Đầu ngón tay anh chạm vào bên đùi trong căng thẳng của cô, chỗ mà hàng năm trời cưỡi ngựa dạng chân đã giảm bớt sự mềm mại đầy đặn thường thấy của phụ nữ. Rụt rè, cô cố kéo chân váy lót xuống, che lấy mình. “Không,” anh lăm bầm, gạt tay cô ra. Đầu anh rơi xuống gần hơn và gần hơn tới lòng cô. Cô căng ra ngạc nhiên khi cảm thấy miệng anh ấn vào đùi trong của cô. Tiếng sột

soạt của má anh, sức nóng thân mật của hơi thở anh, truyền cả một cơn choáng váng co giật xuyên người cô. Với một tiếng từ chối lấp bắp, cô cố đẩy đầu anh ra, nhưng anh túm lấy hai đầu gối cô trong đôi bàn tay to lớn của mình và ấn chúng rộng ra, giữ cô nguyên đó.

Alex nhìn chăm chăm vào khoảng tối trên ngực bên dưới chân váy lót của cô. Anh siết chặt cái bóp trên chân cô khi cô làm cử động muốn thoát ra. Các giác quan của anh bùng cháy với nhận thức về sự mềm mại bí ẩn và mùi hương trước mặt anh. Những tiếng rì rào phản kháng từ giọng cô sượt qua rề ý thức của anh. “Im nào,” anh thì thầm, bị đẩy về phía trước bởi một nhịp đập say đắm vang dội xuyên qua anh. “Im nào.”

Tìm kiếm với miệng mình, anh ấn vào vùng tối ấy, sử dụng bàn tay để ép cái mép xinh xắn của chiếc váy lót lại khi nó vướng vào đường đi. Anh thở nóng hổi vào những lọn tóc xoăn dày, bị một mùi hương nhục dục, ngọt ngào đến điên dại cảm dỗ. Anh săn tìm điểm bắt đầu và tìm thấy sự mềm mại và một chón cảm giác ẩm ướt, run rẩy. Lách vào chậm rãi, anh rẽ lười mình qua chón ẩm ướt ấy, từ trước ra sau, khám phá một nhịp điệu khiến cho hai đùi cô phải run lên ấn vào đôi bàn tay giam cầm của anh.

Trở nên tàn nhẫn, anh thăm dò cái chón nhạy cảm mà sự mềm mại dần tụ thành căng thẳng, và anh mở miệng ra để hút cô vào, kéo dịu dàng, dịu dàng, cho đến khi anh cảm thấy sự kháng cự rời khỏi chân cô. Những ngón tay run rẩy của cô trượt vào tóc anh, vò tung những lọn tóc dày, ấn anh vào gần hơn. Di chuyển lên trên, anh kéo lê môi mình xuyên qua những lọn xoăn ẩm ướt, và nhấc đầu khỏi cơ thể cô.

Lily đỏ ửng mặt, mắt cô sáng lấp lánh và bối rối khi cô nhìn chăm chăm vào anh. Cô để anh đẩy cô nằm xuống giường. Một cách vội vã anh làm việc với những dây buộc của chiếc váy lót, rồi từ bỏ với một tiếng nguyên rủa và đẩy nó lên eo cô. Anh ôm lấy ngực cô trong tay và cúi xuống cơ thể mảnh mai của cô, lười anh lần theo đường thẳng nơi làn da trắng kem hòa vào màu sắc sẫm hơn của bên sườn. Mở rộng môi trên cái chóp mềm mại, anh giật mạnh cho đến khi nó rúm lại thành một đỉnh óng ánh.

Lily trượt tay cô quanh người anh, trên tấm lưng rộng lớn, uốn cong của anh, sử dụng toàn bộ sức mạnh để kéo anh xuống với cô. Một bản năng nguyên sơ nào đó đòi hỏi sức nặng của anh ở trên cô, sự nặng nề của anh hạ xuống trên ngực và giữa hai đùi cô. Với một tiếng gầm giữ êm ái anh rời khỏi ngực cô và tìm kiếm miệng cô. Khi hông cô quăn quại rướn lên, cô lướt qua vật đàn ông nhô lên của anh, căng lên thật chặt sau chiếc quần ống bó. Sự đụng chạm phớt nhẹ ấy khiến anh rên lên bên miệng cô, và nụ hôn của anh trở nên dữ dội.

Anh hôn hển những từ ngữ bên cổ và mặt cô khi anh với tay xuống một cách háo hức giữa hai chân cô. “Em yêu...suyt, anh sẽ không làm em đau đâu... anh sẽ không” Dịu dàng và tự tin, các ngón tay anh hoạt động trong cô, lướt xa hơn vào chón ẩm ướt, trên chọc và trượt trên bề mặt sưng phồng phía trong. Cô rên rĩ, đầu tiên cố rụt vào, rồi giữ im bên dưới sự chăm sóc dịu dàng ấy, miệng cô rơi xuống với một tiếng thở dài với khoái cảm kinh ngạc. Tất cả những kế hoạch về sự kiên nhẫn và tự chủ của Alex nát vụn thành bụi. Cơ thể mảnh khảnh, nhỏ bé của cô trải rộng bên dưới anh, cho phép bất kỳ điều gì anh muốn, và anh đầu hàng dòng thủy triều của sự tham lam, dịu dàng và dục vọng. Sờ soạn vào chỗ cài ở chiếc quần ống bó, anh giải phóng mình và leo lên cô, đẩy chân cô rộng ra. Anh chậm rãi thúc vào cô và ấn vào trong. Cô kêu lên, siết chặt một cách vô vọng trước sự tiến vào của anh, nhưng đã quá muộn, anh đã chìm sâu vào trong hơi nóng bó sát của cơ thể cô rồi.

Ôm lấy đầu cô trong bàn tay, anh luồn các ngón tay vào tóc cô và rải rác những nụ hôn qua miệng cô. Đôi lông mày trĩu nặng của cô nhấc lên, và cô nhìn anh trong sự sững sốt đắm lệt. “Anh có làm em đau không?” anh thì thầm, hai ngón tay cái quét đi vệt ẩm ướt bên dưới mắt cô.

“Không,” lời đáp thấp, run rẩy của cô vang đến.

“Em yêu, em yêu...” Anh kéo lại và đẩy tới trước, cố giữ các chuyển động của mình êm ái và dễ chịu, trong khi khoái cảm hung hăng đe dọa sẽ lấn át anh. Lily nhắm mắt lại và thở thật sâu, bàn tay cô lang thang không ngừng nghỉ trên lưng anh. Cô cảm thấy môi anh trên trán cô và sức nặng cơ bắp của anh đè xuống trên cô, những cái đu đưa chậm chạp, nhịp điệu vững vàng kéo một luồng sáng nhức nhối lên từ sâu thẳm trong cô. “Ồ,” cô hôn hển khi cảm giác ấy lớn lên mãnh liệt hơn, và anh đẩy sâu hơn để trả lời. Cô không thể kìm lại một tiếng nức nở điên cuồng, căng lên bên những cú trượt cứng cáp, nặng nề của da thịt anh, lên, và lại lên, nín lấy cơ thể trơn mượt của anh.

Mặt anh ở trên mặt cô, một tia sáng thỏa mãn mãnh liệt trong mắt anh. Cúi đầu xuống ngực cô, anh kéo

núm vú cô vào giữa hàm răng mình. Khoái cảm cô đặc thành một cơn co thắt độc nhất, không thể chịu đựng nổi, và cô co giật bên anh với một tiếng rên rỉ.

Anh ôm cô lại gần, toàn bộ anh tập trung vào sự co thắt của những cơ bắp bên trong cô, những cơn rung mình mãnh liệt chạy xuyên qua cô. Với vài cú đâm mạnh mẽ anh tìm thấy sự giải thoát cho riêng mình, một cơn cực khoái mãnh liệt choáng váng.

Lily nằm im không chuyển động bên dưới anh, cánh tay cô khóa vào quanh eo anh. Cơ thể cô rợn rùng, nhức nhối một cách dễ chịu, thư giãn hơn nhiều những gì cô có thể nhớ được trong đời. Trong một giây anh đang nặng nề nghiền chặt, mặt anh vùi vào cái cổ mềm mại của cô, và rồi anh rút ra và nhấc sức nặng của mình rời khỏi người cô. Cô phản kháng yếu ớt, muốn giữ hơi ấm nung tựa của anh bao bọc cô. Anh lặn sang bên mình, cánh tay cong lại lỏng lẻo quanh eo cô. Lily do dự trước khi rúc vào gần hơn. Mùi hương nam tính của anh tràn đầy lỗ mũi cô khi cô ngả mặt xuống đám lông xoắn xoăn trên ngực anh. Nếu anh có cử động để nói gì đó, dù là mĩa mai hay tử tế, cô cũng sẽ cảm thấy quá lúng túng để rúc vào trong cử chỉ ấy. Nhưng anh im lặng một cách khoan dung, chấp nhận bất kỳ thứ gì, tất cả mọi thứ.

Hơi thở của anh thấm qua tóc cô, và bàn tay anh dịch chuyển lên đầu cô. Anh vẫn vờ đùa với những lọn xoắn ngắn của cô, các ngón tay anh trôi qua những sợi tơ rục rở, cuộn vào và cuộn ra. Lily nhận thức được một cảm giác kỳ lạ buông thả, nằm đó trần trụi chỉ có chiếc váy lót lộn xộn quanh eo cô, được bao quanh bởi một mùi hương trần tục xa lạ. Da cô hơi run lên khi mồ hôi của cô nguội lại. Cô thật buồn ngủ – cô cảm thấy như thể đã uống rượu vang đỏ mạnh. Không khí làm cô lạnh giá, nhưng cơ thể cô ấm áp những nơi chạm vào anh. Cô nên ngồi dậy, mặc đồ và lại đặt mình vào nghĩa vụ. Trong một phút – sớm thôi – cô sẽ đi chuyển.

Cô nhận biết được câu nói chệnh choáng gì đó, thứ gì đó về lớp phủ. Anh giật mạnh phía trước váy lót của cô với cả hai bàn tay cho đến khi nó rách toạc khỏi cô. Tuân theo sự dễ dàng của anh, cô cuộn mình giữa tấm vải lạnh mềm mại. Khi anh vào với cô, anh đã cởi nốt chỗ quần áo còn lại của mình. Lily ngạc nhiên ngẩn ngui bởi cảm giác đôi chân trần của anh áp vào chân cô. “Thư giãn đi nào,” anh thì thầm, vuốt ve lưng cô. Một cái ngáp run rẩy đến với cô bất chợt, và cô thư giãn trong cánh tay anh.

Cô không biết bao nhiêu giờ đã trôi qua khi cô tỉnh dậy từ một giấc ngủ sâu, yên tĩnh. Alex ngủ một cách âm ỉ. Cánh tay anh lỏng lẻo khi nó vắt qua cô, bên còn lại gấp lại bên dưới đầu anh. Lily im lặng thưởng thức sự lạ lùng của nó: cơ thể nam tính ấn vào cô, cảm giác hơi thở của anh trên cổ cô, sự mượt mà của tóc anh bên mặt cô. Ý nghĩ về sự thân mật mà họ đã chia sẻ khiến cô đỏ mặt. Cô đã đánh giá mình là khôn ngoan tầm cỡ thế giới, đã nghe lắm nhiều cuộc trò chuyện giữa phụ nữ về giới giang hồ, ca tụng kỹ năng người tình của họ. Nhưng không ai từng miêu tả điều mà Alex đã làm tối nay. Cô tự hỏi về quá khứ của anh, những phụ nữ anh từng biết, những cá biệt trong kinh nghiệm của anh....một cái cau mày hình thành trên mặt cô, và một cảm giác không vừa ý tràn khắp người cô.

Từng inch cẩn thận, cô gỡ mình khỏi anh. Có những cơn nhức nhối ở nơi thâm kín của cơ thể cô, không phải đau đớn, mà là sự nhắc nhở về những gì đã xảy ra – sự cấp bách và những cảm giác, sự xâm chiếm nung đốt. Cô chưa từng mơ rằng nó sẽ như thế này. Nó không hề giống tí nào lần cùng với Giuseppe. Khó mà là cùng một hành động được. Cô trượt ra khỏi giường, và nghe thấy một âm thanh từ Alex, một tiếng lẩm bầm dò hỏi. Cô không di chuyển hay trả lời, hy vọng rằng anh sẽ rơi lại vào giấc ngủ. Có âm thanh của ga trải giường sột soạt, một tiếng ngáp say ngủ.

“Em đang làm gì thế?” anh hỏi, giọng anh ngái ngủ.

“Đức ngài,” cô nói ngượng nghịu. “Alex, em đã nghĩ....có lẽ....em nên rời đi bây giờ.”

“Đã sáng rồi ư?”

“Chưa, nhưng -”

“Quay vào giường đi.”

Vì vài lý do, vẻ ngạo mạn ngái ngủ của anh khiến cô thích thú. “Nói giống như một bá tước phong kiến triệu gọi một người nông dân,” cô nói xấc xược. “Em cho rằng những thời kỳ đen tối hẳn phải là một quãng thời gian lý tưởng cho anh để -”

“Ngay bây giờ.” Anh không muốn trò chuyện.

Cô chậm rãi đi về hướng giọng nói trong bóng tối, trượt lại vào trong cái kén ấm áp từ lụa đa mát, vải lạnh, và cơ thể nam tính xù xì đầy lông. Cô nằm gần anh, gần như không chạm. Rồi tất cả lặng im.

“Đến gần hơn,” anh nói.

Một nụ cười miễn cưỡng kéo ra từ khóe môi cô. E then nhưng sẵn sàng, cô xoay người đối mặt với anh, cánh tay mảnh khảnh của cô trượt lên cổ anh, đỉnh ngực cô sượt nhẹ qua ngực anh. Anh không dịch chuyển để ôm lấy cô, nhưng cô nghe thấy sự thay đổi trong hơi thở của anh. “Gần hơn.”

Cô ép người vào anh. Mắt cô mở to khi cảm thấy dấu ấn đầy đủ, nóng bỏng của anh trên bụng cô, đập rộn rã. Bàn tay anh trôi trên cơ thể cô với sự thám hiểm nhẹ nhàng, để lại những vết lửa ở những nơi nó nấn ná. Cô ngáp ngừng nhấc các ngón tay của mình tới khuôn mặt cứng cáp của anh, chạm vào miệng anh.

“Tại sao em lại rời đi?” anh lẩm bẩm, xoay môi anh tới lòng bàn tay, cổ tay, chỗ hõm thanh nhả của khẩu tay cô.

“Em cứ nghĩ chúng ta đã xong rồi.”

“Em sai rồi.”

“Vào lúc này em có thể sai, rõ ràng là thế.”

Điều đó khiến anh hài lòng. Cô cảm thấy anh mỉm cười bên cánh tay cô. Anh nhắc cô lên như thể cô là một thứ đồ chơi, túm dưới cánh tay cô và nhắc cô lên ngang anh cho đến khi ngực cô ở miệng anh. Tim cô đập loạn xạ khi cô cảm thấy những cú vuốt ve xoay tròn của lưỡi anh trên núm vú cô. Anh chuyển tới bên ngực kia của cô, và rồi trượt miệng mình vào giữa chúng. Cô quặn quại cho đến khi anh hạ cô xuống với một tiếng cười êm dịu. “Em muốn gì?” anh thì thầm. “Gì?”

Cô không thể bắt mình nói điều đó thành tiếng, nhưng miệng cô hạ xuống miệng anh cấp thiết. Anh mỉm cười trên môi cô, bàn tay anh di chuyển xuống dưới để trêu đùa bộ hông mảnh dẻ và đường cong ở mông cô. Anh dịu dàng cắn môi cô, cảm cô, trêu chọc cô với những cái cắn và hôn hờ. Dần dần cô tham gia vào trò chơi, hơi thở cô tăng nhanh khi tìm kiếm cái miệng tha thẩn của anh bằng chính miệng cô. Khi cô bắt được nó, anh thưởng cho cô với một cái ấn sâu của lưỡi anh. Vô thức cô nghiêng hông lên, tìm kiếm sức ép cứng cáp của cơ thể anh. Cô túm lấy vai anh và thốt ra tên anh.

Mỉm cười, anh xoay người lại và đặt bàn tay lên đùi cô, thúc giục nó cao lên trên hông anh. Cô dịch chuyển áp vào anh một cách đối kháng.

“Em có muốn anh không?” anh thì thầm.

“Có. Có.”

“Vậy thì em làm đi.” Anh quét bàn tay mình qua tấm lưng mảnh dẻ của cô, khuyến khích cô với một tiếng thì thầm khàn đục. “Đi nào.”

Bàn tay cô giữ nguyên e lệ thẳng bằng trên vai anh. “Em không thể,” cô thì thầm khản nài.

Alex mở miệng cô ra bằng miệng anh, xoay tròn với lưỡi anh, khuấy động trạng thái kích thích của cô lên một cường độ cao hơn. “Nếu em muốn anh, em sẽ phải làm.” Anh chờ đợi, nhịp đập của anh chạy đua khi anh cảm thấy tay cô nhắc lên khỏi vai anh. Cô chậm chạp với tay xuống. Hơi thở anh nghẹn lại, và cơ thể anh cứng lên trước sự động chạm của các ngón tay cô. Tay cô giật lại như thể bị bỏng, rồi thận trọng quay lại để di chuyển trong những cái vuốt ve do dự dọc theo bề mặt căng ra. Với một tiếng rên thích thú anh xoay người để giúp cô, cảm thấy cô dẫn anh vào đúng chỗ. Anh đẩy lên, trượt vào trong cô với một sức ép êm ái khiến cô thở dốc. “Đó có phải điều em muốn không?” Anh lại di chuyển. “Như thế này?”

“Ồ...vâng...” Cô gật đầu và rên rỉ, ấn mặt cô vào hõm cổ anh. Anh cẩn thận và kiểm soát đến phát bực lên được, cân bằng sự cấp bách của cô với sự kiềm chế của chính anh.

“Không quá nhanh,” anh thì thầm. “Chúng ta có hàng giờ...và hàng giờ...” Khi cô cong lên đòi hỏi ép vào anh, anh lặn cô xuống lưng cô với một tiếng cười nghẹn lại, giữ cô chặt xuống. “Thư giãn nào,” anh nói, miệng anh ở họng cô.

“Em không thể -”

“Hãy kiên nhẫn, em đồ quý bé nhỏ, và dừng ngay việc thúc đẩy anh lại.” Bàn tay anh phủ lấy tay cô, các ngón tay đan vào với nhau, và anh kéo cánh tay cô cao lên trên đầu, cho đến khi cô duỗi căng người bên dưới anh. Vô vọng cô nằm gấn chặt dưới những cú thúc ngày càng dâng lên của anh. “Đây là những gì anh nghĩ đến, kéo dài cả đêm,” anh thì thầm, tăng nhịp điệu cho đến khi cô rên lên khoái lạc. “Trả lại cho em...cho sự vỡ mộng...lạ thường nhất. Khiến em muốn nó...thét lên vì nó...”

Cô chỉ lơ mơ hiểu được giọng nói gầm gừ dịu dàng bên tai cô, nhưng sự đe dọa úp mở mang đến một cơn râm ran sợ hãi xuyên qua cô. Run rẩy, ướt đẫm mồ hôi, cô cảm thấy cú trượt ngọt ngào của cơ thể anh, sự nhấc lên hạ xuống nhịp nhàng của hông anh. Không có gì ngoài bóng tối, chuyển động, và hơi nóng mãnh liệt bám phủ tạng cô cho đến khi cô bắt đầu vật lộn, thì thầm tên anh trong những hơi thở hổn hển từng cơn.

“Đúng vậy,” giọng khàn khàn của anh vang đến. “Em sẽ nhớ điều này....em sẽ muốn nữa....và anh sẽ làm điều này nữa....và nữa...”

Cô rung mình và thét lên bên môi anh khi khoái cảm nổi lên xuyên người cô trong một dòng lũ tàn phá. Từ ngữ của anh hòa tan trong tiếng rên dài, và anh giữ mình ở sâu trong cô. Một cách ép buộc cơ thể cô siết chặt quanh anh, và anh thả mình cho một cơn cực khoái nổ bùng trong anh như một ngọn lửa dữ dội. Anh bị bỏ lại hết hơi, kiệt sức và tràn đầy một sự thỏa mãn chìm xuống đến từng tủy xương anh.

Khi anh ôm cô, cô rơi vào giấc ngủ đột ngột như một đứa trẻ mệt mỏi, cái đầu nhỏ nhắn của cô nghỉ ngơi nặng nề trên vai anh. Alex vuốt ve cổ và lưng cô, không thể dừng chạm vào cô. Anh lo sợ, để tin vào cái cảm giác hạnh phúc đang đầy tràn bên trong anh. Nhưng có vẻ như anh không có lựa chọn nào. Ngay từ đầu, cô đã có khả năng tìm ra những kẻ hở trong lớp bảo vệ của anh.

Anh là một người thực tế, không tin vào những gì được định trước. Nhưng có vẻ như sự xuất hiện bất chợt của Lily trong đời anh là một món quà của định mệnh. Cho đến lúc đó, anh đã để cho nỗi đau dành cho Caroline che mờ tất cả mọi thứ. Đó hoàn toàn là sự ngang bướng, sự từ chối để nó rời đi của anh. Anh đã muốn ở nguyên trong tình trạng cô độc cay đắng và sử dụng Penelope như một tấm khiên cho sự hiu quạnh của mình. Chỉ với Lily, với sự quyến rũ khéo léo, quý quyết, bừa bãi của cô, mới có thể ngăn điều đó xảy ra.

Lily thì thầm trong giấc ngủ, các ngón tay cô giật giật trên ngực anh. Alex ru cô với một tiếng lẩm bẩm an ủi và hôn trán cô. “Anh sẽ làm gì với em bây giờ?” anh hỏi dịu dàng, ước gì có cách nào đó để ngăn ngày mai dừng đến.

Ý niệm đầu tiên Lily có về phản ứng của Luân Đôn với cái nhanh chóng được biết đến như ‘Vụ Tai Tiếng’ là ở cửa hàng của Monique Lafleur trên phố Bond. Một nhà thiết kế váy đã nhập khẩu toàn bộ những kiểu dáng táo bạo từ Paris và khôn khéo sửa chúng lại cho phù hợp với thị hiếu của Luân Đôn, Monique luôn luôn là người đầu tiên biết được những tin đồn mới nhất. Có thứ gì đó về lối nói du dương và đôi mắt xanh dương vui vẻ của bà khuyến khích cảm giác giải bày tâm sự từ những cô thợ giặt cho đến các nữ công tước, và tất cả những người ở giữa.

Bà là một phụ nữ tóc đen hấp dẫn ở độ tuổi bốn mươi, tốt bụng và rộng rãi, không thể giữ lòng hận thù với bất kỳ ai lâu hơn khoảng mười phút. Vóc dáng của bà tò mò một cách vui vẻ, các cuộc trò chuyện của bà chứa đầy sức quyến rũ thông cảm, nhờ điều đó mà bà đã tích lũy được cả một nhóm khách hàng lớn và tận tụy. Phụ nữ tin tưởng bà sẽ giữ bí mật cho họ và phục sức cho họ thật xinh đẹp, biết rằng Monique là loại phụ nữ hiếm có không bao giờ cạnh tranh với một trong những người cùng giới tính của mình. Bà không bao giờ để mình chịu thua tính hiềm ác và lòng ghen ghét.

“Sao chị lại phải bận tâm nếu một phụ nữ có người tình đẹp trai, hay một người khác có vẻ đẹp tuyệt vời?” bà đã một lần kêu ca thế với Lily. “Chị có một người chồng tử tế, cửa hàng của riêng mình, và toàn bộ những chuyện ngồi lê đôi mách mà chị có thể lấp đầy hai lỗ tai! Đó là một cuộc sống dễ chịu, và nó giữ cho chị bận rộn để thêm thưởng với những gì người khác có.”

Khi Lily đi vào cửa hàng với sải chân nhanh nhẹn thường ngày, cô được một trong những trợ lý của Monique chào đón, Cora. Cô gái dừng lại với một tay đẩy những mẫu vải lụa và mu sơ lin và nhìn cô chằm chằm kỳ

lạ. “Cô Lawson!...chờ đã, tôi sẽ bảo với bà Lafleur là cô ở đây. Bà ấy sẽ muốn biết ngay lập tức.”

“Cảm ơn cô,” Lily nói từ tốn, bắn khoăn trước vẻ hào hứng khác thường của Cora. Không thể có chuyện họ đã nghe kể về cuộc đánh cược của cô với Alex chứ. Thậm chí chưa qua một ngày, vì chúa!

Nhưng ngay khi Monique xông qua các tấm màn chia phía trước cửa hàng với khu vực làm việc phía sau, Lily chắc chắn. Monique biết.

“Lily, em yêu!” người thiết kế kêu lên, nồng nhiệt ôm chầm lấy cô. “Ngay khi chị được nghe về những gì đã xảy ra, chị biết em sẽ đến đây sớm nhất có thể. Có rất nhiều việc để làm – với địa vị mới của em, em sẽ cần rất nhiều váy vóc, đúng chứ?”

“Làm sao mà chị tìm ra sớm thế?” Lily hỏi sững sốt.

“Phu nhân Wilton vừa ở đây. Cô ấy kể cho chị nghe về nó. Chồng cô ấy đã ở Craven’s tối qua. Em yêu, chị thật vui mừng cho em! Thật là một bước tiến thông minh sáng láng! Một cặp đôi diệu kỳ! Họ kể rằng ngài Raiford tỏ ra hoàn toàn mù mẫm vì em. Và còn nữa chứ, tất cả đàn ông ở Luân Đôn này đều sẽ vượt qua chính mình để được làm người kế tiếp. Em đã được săn lùng hàng năm trời rồi. Giờ thì rõ ràng là em có thể đạt được, em có thể ra bất kỳ giá nào, và bất kỳ ai trong số họ cũng sẽ vui sướng bỏ ra để được làm người bảo hộ của em. Không một người phụ nữ nào có sự chọn lựa xa hoa đến thế! Ồ, hãy nghĩ đến trang sức, xe ngựa và nhà cửa, những thứ giàu sang đó sẽ là của em! Nếu em có thể sử dụng quân bài của mình đúng cách – không có ý định chơi chữ đâu, em yêu– em có thể là một trong những phụ nữ giàu có nhất Luân Đôn!” Bà đẩy Lily vào một cái ghế nệm và thả một đồng mẫu vải vào lòng cô, cũng như một bản sao chép của Nơi tập trung của những phụ nữ đẹp, một quyển sách chứa tranh của những mẫu thời trang mới nhất. “Ngày nay đây, có lẽ em sẽ thích liếc qua chúng trong khi chúng ta nói chuyện. Chị muốn nghe mọi chi tiết ngọt ngào. Đuôi váy đang trở lại, nếu em chú ý. Có phần bất tiện, khi kéo lê chúng trên sàn, nhưng vô cùng ấn tượng. Cora? Cora, đặt những mẫu đó xuống và mang cho cô Lawson một ít cà phê ngay lập tức.”

“Không có nhiều chuyện để kể đâu,” Lily nói bằng giọng đàn áp, trượt xuống thấp hơn trong ghế, dồn mắt cô vào bức phác thảo trên cùng.

Monique trao cho cô một cái liếc nghi ngờ nhưng thân thiện. “Đừng khiêm tốn, em yêu. Đây là một chiến thắng vĩ đại. Em được rất nhiều người ghen tỵ. Em khá khôn ngoan khi đồng ý sự bảo hộ của ông Craven trong một thời gian – sau cùng thì, ông ấy đủ giàu để người ta có thể lơ đi tính thô tục của ông ấy – nhưng đã đến đúng lúc em phải thay đổi rồi. Và ngài Raiford là một lựa chọn phi thường. Vô cùng có học, vô cùng đẹp trai và có uy thế, vô cùng đáng tin cậy. Ngài ấy đến từ một gia đình quý tộc xưa thực sự, chứ không như những tên công tử bột với tước hiệu dễ kiếm và gia tài đáng ngờ. Em đã sắp đặt thỏa thuận với ngài ấy rồi chứ, em yêu? Nếu em thích, chị có thể giới thiệu một luật sư xuất sắc để đại diện cho em – ông ta đã thương thuyết ‘thỏa thuận’ giữa Viola Miller và ngài Fontmere...”

Trong khi Monique luyên thuyên và chỉ trỏ tranh những kiểu chân váy hoa mỹ nặng nề, Lily im lặng ngẫm nghĩ lại những sự kiện sáng nay. Cô đã mặc váy và rón rén rời đi lúc rạng sáng, trong khi Alex vẫn đang ngủ. Anh đã kiệt sức, cơ thể hung hung của anh căng ra trong tấm vải trắng trong một tư thế duỗi dài, không cần trọng. Suốt từ lúc ấy, cô đã chập chờn giữa tâm trạng bứt rứt và hân hoan kỳ lạ. Thật là không đứng đắn khi có cái cảm giác khỏe khoắn đến thế. Không nghi ngờ gì cô đang bị đồn thổi trong tất cả những phòng khách và hội quán cà phê ở Luân Đôn.

Nhưng, ngạc nhiên là, cô không có chút hối hận nào. Cô không thể dừng nghĩ về hôm qua với cảm giác ngạc nhiên châm biếm. Cô chưa bao giờ mong chờ rằng Alex Raiford, với đôi mắt lạnh lùng và sự cách biệt của anh, sẽ trở thành một người tình dịu dàng đến thế, vô cùng gợi tình và nhẹ nhàng....thậm chí cả bây giờ, nó cũng như một giấc mơ. Cô đã đoán chắc rằng mình hiểu rõ anh, và giờ cô hoàn toàn bối rối trong chủ đề liên quan đến bá tước Wolverton. Điều duy nhất cô biết chắc là cô phải tránh mặt anh cho đến khi đầu cô rõ ràng trở lại. Tạ ơn Chúa vì Alex hẳn sẽ quay lại với lối sống quen thuộc của mình ở vùng quê, thỏa mãn vì đã nhận được tiền bồi thường cho việc mất mát Penelope.

Giờ thì cô phải quay sự chú ý của mình lại vấn đề về năm nghìn bảng, thứ cô phải có vào đêm mai. Phải có đánh cược cao ở Craven’s tối nay. Nếu cô không thắng tiền ở đó, cô sẽ đem cầm toàn bộ nữ trang của mình, và có lẽ là vài bộ váy nữa. Cô có thể cóp nhặt đủ.

“...Em không thể nói cho chị nghe một ít về ngài ấy sao?” Monique phỉnh nịnh. “Và không có ý tọc mạch khiếm nhã đâu, em yêu, nhưng cuộc đính hôn giữa Wolverton và em gái em thế nào rồi? Chuyện đó có giữ nguyên như trước đó không?”

Lờ câu hỏi đó đi, Lily mỉm cười nhún nhử. “Monique, vấn đề này đủ rồi. Em đến đây để nhờ vả một chuyện.”

“Bất kỳ thứ gì.” Monique nói, ngay lập tức bị phân tâm. “Thứ gì cũng được.”

“Có một buổi vũ hội hóa trang tối nay ở Craven’s. Việc em có một thứ gì đó đặc biệt để mặc là rất quan trọng. Em biết là không có thời gian, rằng chị có những thứ khác phải làm tiếp, nhưng có lẽ chị có thể ném vài thứ lại với nhau -”

“Được, được, chị khá hiểu rồi.” Monique nói mạnh mẽ. “Đây là một trường hợp khẩn cấp to lớn – sự xuất hiện trước công chúng đầu tiên của em kể từ vụ tai tiếng. Tối nay mọi con mắt sẽ đổ dồn vào em. Em buộc phải có thứ gì đó phi thường để mặc.”

“Em sẽ phải mua bằng ghi nợ.” Lily nói không thoải mái, không nhìn vào mắt bà.

“Nhiều tùy em thích,” giọng đáp lại ngay lập tức vang đến. “Với sự giàu có của ngài Raiford tùy ý em sử dụng, em có thể thoải mái mua cả một nửa thành phố!”

Lily nhún vai và mỉm cười khắp khiêng, cố nín không bảo với bà là cô không có ý định trở thành người phụ nữ được bao bọc của Alex Raiford - hay bất kỳ người đàn ông nào. Và rằng cô có rất ít tài sản quý giá để tùy ý sử dụng. “Em muốn mặc bộ trang phục táo bạo nhất ở buổi vũ hội tối nay,” cô nói. “Nếu em phải trở mặt ra, em sẽ làm nó với phong cách.” Lựa chọn duy nhất của cô là phô trương bản thân mà không có dấu vết xấu hổ nào. Thêm nữa, cô muốn một bộ trang phục hoàn toàn làm rối trí khiến không một người đàn ông nào cô đánh bạc cùng tối nay có thể tập trung vào các quân bài của mình được.

“Thật là một cô gái khôn lanh. Tốt lắm, chúng ta sẽ làm cho em một bộ trang phục khiến cả thành phố phải dừng lại trên gót chân.” Monique nhìn cô với một cái nhìn tính toán. “Có lẽ...nó sẽ có tác dụng rất tốt nếu chúng ta...à, phải.”

“Gì cơ?”

Monique trao cho cô một nụ cười toe toét hài lòng. “Chúng ta sẽ mặc cho em, em yêu, như người đàn bà quyền rũ đầu tiên nhất.”

“Deliah?” Lily hỏi. “Hay chị có ý là Salome?”

“Không, trước nữa kia...chị đang ám chỉ người phụ nữ đầu tiên, Eve!”

“Eve?”

“Chính xác, nó sẽ được nhắc đến hàng thập kỷ!”

“Chà,” Lily nói yếu ớt. “hẳn là sẽ không tốn nhiều thời gian để may thứ trang phục đó.”

Alex đi tới Swans’ Court (Vùng đất của Thiên Nga) trên đường Bayswater, một dinh thự đã thuộc về gia đình Raiford từ khi nó được giành về bởi người ông William vĩ đại của anh. Ngôi nhà được thiết kế theo kiểu cổ, với những bên cánh đối xứng nhau, cột kiểu Hy Lạp, và đại sảnh lạnh lẽo, rộng lớn làm từ đá cẩm thạch và trát vữa điêu khắc trắng. Có một sân ngựa lớn và một nhà để xe có thể cung cấp chỗ cho mười lăm cỗ xe. Mặc dù Alex hiếm khi ở đây, anh vẫn thuê một đội ngũ nhân viên nhỏ để duy trì nơi này và chăm sóc sự thoải mái cho những vị khách không thường xuyên.

Cửa được trả lời bởi bà Hodges, người giữ nhà già nua. Khuôn mặt dễ chịu của bà, được bao quanh bởi những lọn tóc xoắn trắng lưa thưa, tỏ vẻ ngạc nhiên trước hình ảnh của anh. Bà vội vã chào đón anh vào trong. “Đức ngài, chúng tôi không nhận được lời nào về chuyến viếng thăm của ngài, nếu không tôi hẳn đã chuẩn bị sẵn sàng -”

“Không sao đâu.” Alex ngắt ngang. “Ta đã không thể gửi một thông báo trước, nhưng ta sẽ ở đây tuần này. Có lẽ lâu hơn. Ta không chắc.”

“Vâng, thưa đức ngài. Tôi sẽ thông báo cho đầu bếp – bà ấy sẽ muốn dự trữ thức ăn. Ngài sẽ ăn sáng chứ, đức ngài, hay tôi nên bảo bà ấy đến ngay chợ?”

“Không ăn sáng,” Alex nói với một nụ cười. “Ta sẽ nhìn quanh căn nhà một tí, bà Hodges.”

“Vâng, thưa đức ngài.”

Alex nghi ngờ việc anh sẽ đói sớm. Trước khi rời khỏi phòng của Craven, một cô hầu đã mang lên một cái khay nặng trĩu trứng, bánh mì, bánh pudding, dăm bông, xúc xích, và hoa quả. Một người đàn ông tự giới thiệu mình là người hầu riêng của Craven đã phủi và là quần áo của anh và cho Alex lần cạo râu đặc biệt nhất trong đời. Những người hầu đã đổ đầy bồn tắm của anh với nước nóng và đứng bên cạnh với khăn tắm dày, xà phòng, và nước hoa đắt tiền.

Không ai trong số họ trả lời câu hỏi của anh về chuyện Craven đã dành cả đêm ở đâu. Alex đã bắn khoản trước động cơ của người đàn ông ấy, và tại sao anh ta không đặt chủ quyền với Lily khi anh ta rõ ràng là quan tâm đến cô. Tại sao anh ta lại đẩy cô vào vòng tay của một người đàn ông khác và thậm chí còn khẳng định cung cấp phòng riêng của mình cho họ sử dụng? Craven là một người đàn ông kỳ quặc – quý quyết, tham lam, và không thể dò được. Alex vô cùng tò mò về quan hệ của Lily với Craven. Anh định sẽ bắt cô giải thích xem tình bạn kỳ lạ của họ chính xác là đưa đến điều gì.

Trượt tay vào túi áo khoác, Alex đi dạo trong căn nhà. Do chuyển đến bất chợt của anh, phần lớn đồ đạc vẫn được giấu dưới với các tấm phủ bằng vải lanh sọc để bảo vệ chúng khỏi bụi. Các căn phòng được sơn màu tông lam lạnh lẽo, sàn nhà hoặc phủ thảm vừa vặn hoặc được đánh bóng bằng sáp ong. Mỗi phòng ngủ đều có một lò sưởi bằng đá cẩm thạch và một phòng để đồ lớn kề bên, và được trang trí với giấy hoa và màn treo giường sặc sỡ. Phòng của Alex lớn đặc biệt, với trần nhà được sơn để gợi nhớ đến bầu trời xanh và những đám mây. Trung tâm của dinh thự là một phòng vũ hội màu vàng và trắng thanh lịch với những cái cột cẩm thạch cao, những chiếc đèn chùm hoa mỹ, và một bức chân dung gia đình sang trọng.

Alex đã sống ở đây suốt những tháng tìm hiểu Caroline của anh. Anh đã chủ trì những vũ hội và tiệc tùng mà Caroline đã tham dự với gia đình cô. Cô đã nhảy với anh trong phòng khiêu vũ, mái tóc mật ong của cô rực rỡ trong ánh sáng từ những chiếc đèn chùm. Sau cái chết của cô, anh đã tránh xa chỗ này, nao núng trước những ký ức dường như trôi dạt qua các căn phòng như một mùi hương nhạt nhòa. Giờ đây anh lang thang trong ngôi nhà, những ký ức u ám không còn mang đến nỗi đau nữa, hầu như chỉ có sự ngọt ngào hữu hình.

Anh muốn mang Lily đến đây. Thật dễ dàng tưởng tượng cô chủ trì một vũ hội, di chuyển giữa các vị khách với nụ cười tỏa sáng và những tràng trò chuyện hoạt bát, vẻ đẹp đen huyền của cô được tôn thêm bởi bộ váy lụa trắng. Ý nghĩ về cô tiếp thêm sinh lực cho anh, tràn đầy trong anh sự tò mò hăm hở. Anh tự hỏi điều gì đang đến trong trí óc không thể dự đoán được của cô, và tâm trạng cô sáng nay thế nào. Thật là khó chịu đến phát điên lên được khi tỉnh dậy với sự vắng mặt của cô. Anh muốn nhìn thấy cơ thể trần truồng của cô trong ánh sáng ban ngày và làm tình với cô lần nữa. Anh muốn nghe tên anh trên môi cô và cảm thấy các ngón tay cô trong tóc anh và-

“Đức ngài?” bà Hodges đã đến để tìm anh. “Đức ngài, có ai đó ở đây để gặp ngài.”

Tin ấy khiến mạch đập của anh rộn lên chào đón. Bỗng qua người giữ nhà, Alex bước xuống chiếc cầu thang trung tâm với chấn song kiểu rôcôcô bằng sắt và bậc thềm được rọi sáng bởi những cửa sổ lớn có phần trên hình bán nguyệt. Anh vội vã sải bước qua sảnh bên trong tới phòng ngoài với những tấm ván được tô vẽ thanh nhã. Anh dừng lại ở gần khi nhìn thấy vị khách.

“Chết tiệt,” anh lầm bầm. Không phải Lily, mà là em họ Roscoe của anh, ngài Lyon, người anh đã không gặp hàng tháng trời rồi.

Một chàng công tử bột đẹp trai trẻ tuổi chán nản khác thường, Ross là một trong những em họ đầu tiên bên mẹ của Alex. Cao, tóc vàng, được chúc phúc với sự giàu có và vẻ quyến rũ, anh là một trong những người được ưa chuộng nhất của phụ nữ quý tộc có những ông chồng hờ hững. Anh ta đã có vô số chuyện tình ái, đã đi du lịch xuyên thế giới, và chồng chất vô số loại kinh nghiệm phong phú, tất cả đều khiến anh ta cay độc quá đáng. Cả gia đình đều nói rằng Ross đã chán ngấy cuộc sống từ tuổi lên năm.

“Cậu không bao giờ đến thăm trừ phi cậu muốn gì đó,” Alex nói lỗ mãng. “Là gì thế?”

Ross toe toét dễ dãi. “Em cảm thấy vẻ thiếu nhiệt tình, anh họ ạ. Đang mong chờ ai đó ư?” Ross thích việc trả lời các câu hỏi bằng câu hỏi – một trong những lý do cuộc đời trong quân đội của anh ta quá ngắn.

“Sao cậu biết anh đã ở đây?” Alex hỏi gặng.

“Suy luận thông thường. Anh phải ở một trong hai nơi....ở đây, hoặc rúc mình trong một đôi cánh tay rõ ràng đáng yêu, dựa vào một bộ ngực nhỏ nhắn nhưng khôu gợi đầy quyến rũ. Em đã quyết định là thử ở đây đầu tiên.”

“Có vẻ như cậu đã nghe về chuyện tối qua.”

Ross dường như không bị cái cau mày gớm guốc của Alex ảnh hưởng. “Có một linh hồn nào ở Luân Đôn chưa nghe đến chuyện đó lúc này ư? Cho phép em biểu lộ lòng ngưỡng mộ sâu sắc nhất của mình. Em chưa bao giờ nghi ngờ rằng có điều đó ở trong anh.”

“Bây giờ. Cảm ơn.” Alex chỉ về hướng cánh cửa, “đi đi.”

“Ồ không, chưa đâu. Em đến để nói chuyện, anh họ ạ. Hãy thông cảm đi. Sau cùng thì, anh chỉ gặp em một hay hai lần một năm.”

Alex dịu lại và mỉm cười bất đặc dĩ. Từ khi còn bé, anh và Ross đã duy trì một mối quan hệ kiểu cãi nhau vặt vãnh. “Chết tiệt. Đi dạo quanh chỗ này với anh.”

Họ đi bộ qua ngôi nhà tới phòng khách và mở cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra bên ngoài. “Em không thể tin được khi nghe về ông anh họ Alex quá khắt khe của mình và Lily Lộn xộn.” Ross bình luận khi họ thơ thẩn dọc bãi cỏ xanh mềm mượt. “Đánh cuộc vì ân huệ của một phụ nữ....không, không phải bá tước Wolverton buồn tẻ, quy ước của chúng em. Phải là ai đó khác. Mặt khác...” Anh quan sát Alex thật gần, đôi mắt xanh dương sáng lóe lên. “Có một nét mặt của anh...em chưa từng nhìn thấy nó từ khi Caroline Whitemore còn sống.”

Alex nhún vai khó chịu và băng qua khu vườn nhỏ nhưng phong cảnh xinh đẹp, với các lối đi bao quanh với dâu tây và hàng giậu hoa. Họ dừng lại ở trung tâm khu vườn, nơi một chiếc đồng hồ mặt trời theo mùa lớn mang đến tiêu điểm cần thiết.

“Anh gần như là một kẻ ẩn dật trong hai năm,” Ross tiếp tục.

“Anh vẫn hiện ra đầy thôi,” Alex nói cộc cằn.

“Phải, nhưng thậm chí khi anh thềm tham dự một buổi họp mặt nào đó, vẫn có gì đó khá là trống rỗng ở anh. Thực ra là lạnh lùng đến chết tiệt. Từ chối bất kỳ lời chia buồn hay nét mặt thông cảm, giữ cả những người bạn thân nhất của mình cách một cánh tay. Anh đã bao giờ bận tâm tự hỏi tại sao cuộc đính hôn của anh với Penelope được đón nhận với vẻ thờ ơ đến vậy không? Mọi người có thể thấy rằng anh chẳng thèm quan tâm tí gì đến cô gái tội nghiệp đó, và họ tội nghiệp cả hai người vì điều đó.”

“Không còn lý do gì để tội nghiệp cô ấy lúc này nữa,” Alex lẩm bẩm. “Cô gái tội nghiệp đó đã hạnh phúc cưới tử tước Stamford. Họ đã trốn đến Gretna Green rồi.”

Ross trông sững sốt, rồi huyết sáo ngạc nhiên. “Anh bạn cũ Zachary tốt bụng. Anh ta có thực sự tự mình xoay sở chuyện đó không? Không, anh ta hẳn phải có sự giúp đỡ từ ai đó.”

“Anh ta đã có,” Alex nói nhản nhỏ.

Một phút dài trôi qua, trong khi Ross xem xét các khả năng. Anh chuyển một ánh mắt cười đùa tới Alex. “Đừng nói là Lily? Đó hẳn phải là lý do cho sự hiện diện của anh ở Craven’s tối qua, để san bằng tỉ số. Lấy máu trả máu.”

“Tin đó không phải là cho công cộng tiêu dùng đâu nhé.” Alex cảnh cáo điềm tĩnh.

“Vì Chúa, anh đã khiến cả gia đình tự hào!” Ross kêu lên. “Em cứ nghĩ rằng Alex ngày xưa đã ra đi mãi mãi rồi. Nhưng điều gì đó đã xảy ra....anh đã tham dự lại vào các cấp bậc cuộc sống, phải không? Điều này chứng minh nghi ngờ của em rằng sức quyến rũ của Lily Lawson có thể đánh thức cả người chết.”

Alex quay lại và dựa người vào chiếc đồng hồ mặt trời bằng đá, nhẹ nhàng móc chéo một chân. Một cơn gió nhẹ lượn qua tóc anh, nâng lọn tóc xoắn trên trán anh lên. Anh nghĩ đến Lily nép mình trong cánh tay anh, môi cô ấn vào vai anh. Một lần nữa, cảm giác hạnh phúc và trọn vẹn ngổ ngẩn lại quét qua anh. Nhìn chăm chăm vào chỗ đất, anh cảm thấy một bên miệng mình kéo lên trong một nụ cười không thể kìm được. “Cô ấy là một phụ nữ khác thường,” anh thú nhận.

“Aha.” Đôi mắt xanh của Ross sáng lên với vẻ thích thú sinh động, khá là khác so với vẻ chán nản súc tích thường ngày của anh. “Em định là người kế tiếp có cô ấy. Giá ban đầu là gì?”

Nụ cười của Alex biến mất trong một cái chớp mắt. Anh nhìn vào ông em họ của mình với một cái quắc mắt đe dọa. “Không có cuộc đấu giá nào được tổ chức cả.”

“Ồ, thật ư? Trong hai năm qua, tất cả những tên đàn ông dưới tám mươi tuổi đều thêm muốn Lily Lộn xộn, nhưng mọi người đều biết rằng cô ấy là lãnh thổ của Derek Craven. Sau đêm qua, rõ ràng là cô ấy đã ở trên thị trường.”

Alex phản ứng lại không suy nghĩ. “Cô ấy là của anh.”

“Anh sẽ phải trả giá để giữ cô ấy. Giờ đây khi tin tức về đêm qua đã được loan khắp Luân Đôn, cô ấy sẽ ngập đến tận cổ trong các lời đề nghị trang sức, lâu đài, bất kỳ thứ mỗi câu nào mà cô ấy sẽ mắc vào.” Ross trao cho anh một nụ cười tin tưởng. “Riêng em thì, em nghĩ lời hứa một chuỗi dây Á rập sẽ có hiệu quả, dù em có thể phải ném vào một hay hai cái mũ miện kim cương. Và Alex, em muốn anh đặt vài lời vào tai cô ấy hộ em. Nếu anh muốn giữ cô ấy một thời gian, thế cũng ổn. Nhưng em sẽ là người bảo hộ kế tiếp của cô ấy. Không có một phụ nữ nào trên thế giới giống như cô ấy, với vẻ đẹp và ngọn lửa ấy. Bất kỳ người đàn ông nào từng nhìn thấy cô ấy ở cuộc đi săn trong cái quần ống túm đỏ huyền thoại đó cũng tưởng tượng cảnh cô ấy cười lên trên anh ta, và đó là-”

“Màu hồng,” Alex quắc lại, đẩy người ra khỏi chiếc đồng hồ mặt trời và bước đi quanh nó một cách cẩu kính. “Chúng là màu hồng. Và anh sẽ nguyên rửa nếu để cậu hoặc bất kỳ ai đến khụt khịt ở gót chân cô ấy.”

“Anh không thể ngăn điều đó xảy ra.”

Đôi mắt xám của Alex hẹp lại, nét mặt anh trở nên đen tối và đáng ngại. “Cậu nghĩ là không à?”

“Chúa tể,” Ross lấy làm lạ, “anh thực sự tức giận. Trên thực tế là giận tím gan. Nóng như người Tắc ta. Xù lên, càu tiết, hắt đầu lên như một -”

“Xuống địa ngục đi!”

Ross mỉm cười thích thú kinh ngạc. “Em chưa từng thấy cảm xúc mãnh liệt này ở anh trước kia. Nhân danh chúa, điều gì đang diễn ra vậy?”

“Điều đang diễn ra,” Alex gầm gừ, “là anh sẽ bóp cổ bất kỳ tên đàn nào dám tiếp cận cô ấy với một lời đề nghị.”

“Vậy thì anh sẽ phải đánh nhau với nửa số dân Luân Đôn đấy.”

Chỉ đến khi đó Alex mới thấy vẻ khoái trá lạnh nhạt trong mắt em họ anh, và nhận ra Ross đang cố ý dụ anh mắc câu.

“Quý tha ma bắt cậu đi!”

Ross nói bằng tông giọng trầm ngâm, điềm tĩnh hơn. “Anh bắt đầu làm em lo đấy. Đừng nói với em là anh bắt đầu có tình cảm với cô ấy. Lily không phải loại phụ nữ mà một người đàn ông sẽ giữ được mãi mãi. Cô ấy khó mà là thứ mà người ta sẽ gọi là được thuần hóa. Hãy biết điều. Đừng biến điều này thành một thứ gì đó mà nó không bao giờ có thể.”

Alex nghiên cứu nét mặt anh trong vẻ mặt dễ chịu, tự chủ. “Đi đi, trước khi anh giết cậu.”

“Lily là một phụ nữ trưởng thành, giàu kinh nghiệm. Cô ta sẽ dẫn anh trong một điệu nhảy vui vẻ. Em chỉ đang cảnh cáo anh, Alex, bởi vì em đã thấy việc đánh mất Caroline đã khiến anh thế nào. Anh đã đi xuống địa ngục và quay trở lại - em không nghĩ rằng anh sẽ muốn làm lại chuyến hành trình đó nữa. Em không nghĩ anh hiểu được Lily Lawson thực sự là cái gì.”

“Cậu có hiểu không?” Alex hỏi em ái. “Có ai hiểu không?”

“Tại sao chúng ta không hỏi Derek Craven?” Ross gợi ý, chăm chú quan sát để xét đoán xem mũi tên đó có trúng đích không.

Đột ngột Alex làm anh sững sốt với một nụ cười toe toét chậm rãi, lười biếng. “Craven không có phần trong chuyện này, Ross. Ít nhất là không còn nữa. Tất cả những gì cậu cần biết là nếu cậu tán tỉnh một lời với Lily thôi, anh sẽ chặt đầu cậu. Giờ thì quay vào nhà với anh. Chuyến thăm của cậu đang đến hồi kết rồi.”

Ross sải bước sau anh nhanh nhẹn. “Chỉ cần nói cho em biết anh định giữ cô ấy bao lâu?”

Alex tiếp tục mỉm cười, sải chân không ngừng nghỉ. “Tìm người phụ nữ của riêng cậu đi, Ross. Chờ đợi Lily sẽ chỉ lãng phí thời gian thôi.”

Phố St. James chật ních với một hàng xe dài khi mọi người đến dự buổi vũ hội giả trang ở Craven's. Trăng tròn tỏa ánh sáng êm dịu xuống đường, khiến cho những bộ trang phục dát vàng, dát bạc của các vị khách lấp lánh, và những chiếc mặt nạ trang trí lông vũ của họ rợp bóng đẹp kỳ lạ xuống nền đường. Âm nhạc, reo vang từ những điệu po lô ne sôi nổi cho đến điệu valse thanh nhã, tràn ra bên ngoài từ những cửa sổ mở toang trôi nổi dọc theo chiều dài St. James.

Bất kỳ vũ hội nào cũng là cơ hội để vượt giới hạn và cởi mở, nhưng sự thêm vào của mặt nạ trao cho cuộc vui này một ranh giới kích động, thậm chí nguy hiểm. Người ta dùng mặt nạ để làm những điều mà họ sẽ không bao giờ mơ đến trong vỏ bọc thường ngày của mình....và Craven's được thiết kế lý tưởng cho những hành vi không bị cấm đoán. Với vô số những góc tối và những căn phòng riêng, nhỏ, với sự trộn lẫn của các cô gái bán hoa, những phụ nữ thượng lưu, những kẻ trác táng, côn đồ, và các quý ông...không có gì là an toàn hay dự đoán trước được.

Lily bước ra từ xe của cô và cẩn thận đi tới lối vào của Craven's. Bàn chân trần của cô ngứa ran vì cọ xát với mặt đường. Cô khoác một chiếc áo choàng đen kéo dài từ cổ tới gót chân cô, che giấu bộ trang phục của cô – hay sự thiếu trang phục. Cô căng thẳng vì kích động và quyết tâm. Sẽ không khó để thắng năm nghìn bảng tối nay, không với lượng đồ uống và những trò vui vẻ đang diễn ra. Không phải với lượng da mà cô có ý định để lộ. Cô sẽ vật lộn các vị khách như chim bồ câu sẵn sàng để quay.

Lách qua đám đông các vị khách đang chờ được chấp nhận, Lily gật đầu chào người quản gia. Anh ta có vẻ nhận ra cô bất chấp chiếc mặt nạ nhưng xanh và mái tóc giả đen, dài đến tận hông cô, vì anh ta không phản đối khi cô bước vào trong.

Derek đã đợi cô đến. Ngay khi Lily vào đến phòng ngoài, cô đã nghe thấy giọng anh phía sau.

“VẬY là em lại ổn rồi.”

Cô nhanh chóng quay lại đối mặt với anh. Derek mặc như Bacchus, vị thần trụy lạc. Anh đóng bộ trong một chiếc áo choàng rộng trắng và sandal, đầu anh được bao quanh bởi một vòng đầy nho và lá cây.

Anh cho cô một cái nhìn chăm chăm tìm kiếm, mẫn cảm, và Lily thấy tủi nhục khi cảm thấy một cơn đỏ mặt tràn lên bên dưới chiếc mặt nạ của cô. “Tất nhiên là em ổn,” cô nói. “Sao em lại không chứ?” Cô mỉm cười lạnh nhạt. “Thứ lỗi cho em, em đang tìm kiếm một ván đấu. Em có năm nghìn bảng phải thắng.”

“Chờ đã.” Anh chạm vào vai cô và nhìn cô theo cách thân thiện, hấp dẫn xưa cũ của anh. “Hãy đi dạo với anh đã.”

Cô phát ra một tiếng cười hoài nghi. “Anh mong chờ em sẽ phục hồi lại tình bạn của chúng ta như thường lệ ư?”

“Sao lại không?”

Lily nói kiên nhẫn, như thể đang giải thích tình huống cho một đứa trẻ chậm hiểu. “Bởi vì tối qua em đã đánh cược bằng chính cơ thể mình trong một ván bài vì hoàn toàn tuyệt vọng. Và anh không chỉ để mặc nó xảy ra, anh còn trộn mọi thứ vào và dùng nó để tiêu khiển và giải trí cho các thành viên câu lạc bộ của anh. Đó không phải biểu hiện của một người bạn, Derek. Đó là biểu hiện của một tên ma cô.”

Anh phát ra một âm thanh chế giễu. “Nếu em muốn một chút gãi ngứa với một tên nào đó, anh không bận tâm. Anh lúc nào cũng lên giường với phụ nữ - nó chẳng thay đổi điều gì giữa anh và em cả.”

“Đêm qua thì khác.” Lily nói điềm tĩnh. “Em đã xin anh can thiệp cho em. Em đã muốn anh ngăn nó lại. Nhưng anh quan tâm không đủ. Anh đã đẩy em đi, Derek.”

Một cảm xúc u ám nào đó quấy lên bên dưới bề mặt êm ả, bình tĩnh của anh. Đột ngột có một tia sáng bất rút trong mắt anh, một cái giật má phản bội. “Anh quan tâm,” anh nói đều đều. “Nhưng em không bao giờ là của anh để giữ lại. Những gì xảy ra trên giường – điều đó không ảnh hưởng gì tới chúng ta.”

“Bất kể em làm gì, cũng không phải là bánh mỳ và bơ của anh. Đó là những gì anh nghĩ ư?”

“Đúng vậy,” anh lẩm bẩm. “Nó phải thế.”

“Ồ, Derek,” Lily thì thầm, nhìn anh như thể cô chưa bao giờ nhìn anh trước đó. Cô đang bắt đầu hiểu được những thứ đã làm cô lúng túng trong hai năm qua. Derek đã biết từ lâu về cuộc vật lộn tuyệt vọng để có tiền của cô, tuy vậy anh chưa bao giờ đề nghị giúp đỡ cô, dù điều đó nằm dễ dàng trong khả năng của anh. Lúc nào cô cũng nghĩ là do lòng tham keo kiệt. Không phải là lòng tham, mà là nỗi sợ. Anh thích một tình bạn giễu cợt hơn bất kỳ thứ gì thực tế. Sự thiếu thốn tàn bạo thời tuổi trẻ của anh đã làm tê liệt trái tim anh theo một cách thật khủng khiếp. “Anh để tất cả bọn em làm những gì mình muốn, phải không?” Cô hỏi êm ái. “Tất cả những gì anh muốn là ngồi lại và quan sát, như thể anh đang quan sát một trò múa rối vô tận nào đó. An toàn hơn nhiều so với việc dính líu vào. An toàn hơn nhiều so với việc nhận lấy những rủi ro nào đó và gánh trách nhiệm. Anh thật không hào hiệp tí nào.” Cô cố ý sử dụng những từ ngữ anh không thể hiểu, biết rằng anh ghét điều đó. “Chà, em sẽ không hỏi xin sự giúp đỡ của anh nữa. Em không cần nó nữa. Thật là lạ, nhưng sau đêm qua em có cảm giác như thể em đã lột bỏ toàn bộ...sự thận trọng của mình rồi.” Cô duyên dáng trượt ra khỏi chiếc áo choàng và nhìn chăm chăm vào mặt anh, thưởng thức phản ứng của anh.

Các vị khách vừa vào phòng ngoài đột ngột rơi vào im lặng, mọi ánh mắt đều hướng vào cô.

Đầu tiên trang phục của Lily cho ấn tượng là lố lồ. Monique đã tạo ra một chiếc váy từ sa trong mờ màu da, ôm lỏng lẻo quanh cô. Một cách nghệ thuật chúng có thêm những chiếc ‘lá’ nhung xanh lớn thực tế che phủ khá nhiều. Những miếng vá nhung xanh đỏ và những lọn dài của bộ tóc giả màu đen đang che giấu ở một mức độ nào đó. Nhưng có những phần phơi bày trên người của làn da mềm mại xuyên qua lớp vải trong suốt, và đường nét cơ thể mảnh mai, rắn chắc hoàn hảo của cô lộ ra rõ ràng. Đáng sợ nhất trong tất cả là phần thiết kế vẽ một con rắn quấn quanh vai cô. Phải mất đến ba giờ để một người bạn của Monique, một nữ nghệ sĩ, vẽ con rắn đó.

Với nụ cười chua chát, Lily nhắc một quả táo đỏ sáng trong tay và giữ nó dưới mũi Derek. “Muốn cắn một cái không?” Cô hỏi êm ái.

9. Chương 9

Sau vẻ sợ hãi ban đầu, không có biểu hiện nào trên mặt Derek nữa. Nhưng giác quan nhận thức của Lily dường như vừa được mài sắc. Cô biết có một góc nào đó được kiểm chế rất tốt trong tâm trí anh muốn ngăn cô đừng mặc cái bộ trang phục lộ liễu đó trước mặt quá nhiều người. Tuy nhiên anh sẽ không làm gì để ngăn cô lại.

Trao cho cô một cái liếc lạnh lùng, đầy hàm ý, Derek quay lưng lại và bước đi. “Đi sẵn vui nhé,” anh nói qua vai.

“Đi sẵn,” Lily lẩm bẩm, theo dõi anh lĩnh đi như một người tình phản bội. Hình bóng của anh khiến cô cảm thấy tội lỗi, có trách nhiệm với vài nỗi đau mà cô đã gây ra cho anh, dù cô không biết là gì. Với một nụ cười chói lọi, quyết tâm, cô đưa áo khoác cho một người hầu đang đứng đợi và sải bước vào phòng trò chơi trung tâm. Một tiếng cười hài lòng thoát ra khỏi cô khi cô nhìn thấy nó được trang hoàng khôn khéo đến thế nào,

cho đi ẩn tượng về một ngôi đền đã bị phá hoại. Các bức tường được treo đầy những tấm băng xanh để mô phỏng bầu trời, trong khi những chiếc cột gỗ và thạch cao cao chót vót được sơn để giả làm đá cổ. Các bức tượng và bệ thờ được đặt trong góc và dọc bên căn phòng. Bàn sức sắc đã được chuyển đi để làm trống chỗ cho khiêu vũ. Các nhạc sĩ được ngồi trên những ban công phía trên, gửi đi những giai điệu ngọt ngào xuyên suốt cung điện bài bạc. Các cô gái bán hoa được bọc trong vàng và bạc, đóng vai những cô gái nhảy múa La mã khi họ di chuyển giữa các vị khách với mạng che mặt, đàn lia cầu kỳ, và những nhạc cụ giả.

Một tiếng thở dốc nghe thấy rõ chạy dọc căn phòng khi Lily xuất hiện. Cô không thể đi xa hơn khi một bầy những tên đàn ông hóa trang tụ tập quanh cô – các anh hề, vua chúa, cướp biển và một bộ xếp hạng không tưởng những nhân vật tiêu thuyết. Phụ nữ trùm mắt kín đáo từ xa khi mọi tên đàn ông trong nơi này đều cố dành được sự chú ý của Lily. Cô chớp mắt ngạc nhiên trước vô số những giọng nói cấp thiết.

“Đó là cô ấy!”

“Hãy để tôi qua, tôi phải nói với cô ấy -”

“Quý cô Eve, tôi có thể mang cho cô một ly rượu vang -”

“Tôi giữ riêng một chỗ trong phòng bài cho cô -”

“Tạo vật khêu gợi nhất-”

Trước âm thanh ồn ào ngày càng tăng lên trong phòng trung tâm, Derek đi tới chỗ Worthy. Người quản lý đang mặc như một Neptune (thần biển ^^) nhỏ, đeo kính. Một cái đinh ba dài túm chặt trong một tay. “Worvy,” Derek lẩm bẩm trong một tràng đả kích sôi sục, “ông gắn chặt mình vào Quý cô Tinh quái, và đừng rời khỏi cô ấy. Một phép màu nếu cô ấy không bị cưỡng hiếp cả tá lần tối nay, khi mà mọi tên con hoang ở nơi này đều ngứa ngáy muốn gần của quý của mình với -”

“Vâng, thưa ông,” Worthy ngắt ngang bình tĩnh, và đẩy xuyên qua đám đông, khiến thanh đinh ba của mình được sử dụng rất tốt.

Đôi mắt xanh lục cứng rắn của Derek quét qua đám đông. “Wolverton, đồ con hoang.” Anh nói bằng tông giọng day nghiền, kín đáo. “Anh đang ở cái chỗ quái quỷ nào thế?”

Alex đến buổi vũ hội gần như trước nửa đêm, khi các điệu nhảy và hội hè đã đang dần có những chuyển biến đáng kể. Lợi dụng cơ hội độc nhất để đánh bài ở Craven’s, những phụ nữ ăn mặc ít ỏi thông dong đi từ phòng này sang phòng khác, thốt ra những tiếng kêu ré khiếp hãi đầy nữ tính như thể họ đã đánh mất hàng nghìn bảng hoặc bị bỏ vui sướng khi thắng. Được ẩn mình bởi mặt nạ và phục trang, những phụ nữ đã cưới chồng cảm thấy được tự do tán tỉnh các tên du thủ du thực, trong khi các quý ông có dáng vẻ đáng hoàng lại dễ nghị với các cô gái giang hồ. Bầu không khí dữ dội khiến việc tham gia vào những vuốt ve môn trốn vụng về, trò chuyện phóng túng, và những hành vi táo bạo trở nên dễ dàng, gần như là bắt buộc. Rượu chảy xuống như nước, và đám đông trở nên phóng túng với niềm hân hoan chè chén.

Khi sự gia nhập của Alex được chú ý đến, có vài tiếng reo hò và một tràng nâng cốc nhanh chóng chúc mừng anh. Anh lưu ý đến họ bằng một nụ cười xao nhãng. Đôi mắt xám của anh quét khắp phòng tìm Lily, nhưng vóc người bé nhỏ của cô chẳng nhìn thấy được ở đâu cả. Khi anh dừng lại để nhìn chăm chăm vào một đám các đôi nhảy kỳ quặc, một nhóm phụ nữ tiến đến gần anh. Họ đều chưng lên nụ cười quyến rũ, mắt họ sáng lên mỗi mọc sau những chiếc mặt nạ lông vũ.

“Đức ngài,” một người trong số họ rên gừ gừ, giọng cô ta có thể nhận ra như giọng của phu nhân Jane Weybridge. Người vợ trẻ xinh đẹp của một nam tước già nua, cô ta mặc như một thổ dân Amazon. Bộ ngực đầy đặn của cô ta được che lại rất ít bởi một thân áo màu da. “Em biết đó là ngài, Wolverton....đôi vai đáng chú ý đó đã để lộ ngài....chưa nhắc đến mái tóc vàng kia.”

Một phụ nữ khác ấn chặt vào anh và cười khàn khàn. “Tại sao bộ trang phục của ngài lại trông thích hợp đến thế?” cô ta hỏi.

Alex mặc như Lucifer – áo khoác, quần ống túm, áo gi lê, và đôi bốt của anh đều nhuộm một màu đỏ tươi rực rỡ. Một chiếc mặt nạ giản dị, quỷ quái với hai chiếc sừng cong che đi mặt anh, trong khi một chiếc áo

choàng màu đỏ tươi phủ lấy đôi vai anh.

“Ngài hẳn đã che giấu những cơn thôi thúc ma quỷ hàng năm trời,” phu nhân Jane lẩm bẩm. “Em luôn nghi ngờ rằng có nhiều thứ ở ngài hơn là nhìn vào mắt!”

Cau mày sững sốt, Alex thúc những người phụ nữ đeo bám ra xa khỏi anh. Anh đã từng được phụ nữ theo đuổi trước đó, được nhận những cái liếc mắt quyến rũ hay lời tán tỉnh rõ ràng – nhưng anh chưa bao giờ là trung tâm của một cuộc đột kích trực tiếp đến vậy. Ý nghĩ rằng sự thích thú của họ được gây ra bởi trò chơi của anh với Lily thật đáng kinh ngạc. Họ nên bị hành vi tai tiếng của anh làm cho ghê tởm, chứ không phải là thích thú! “Phu nhân Weybridge.” Anh lẩm bẩm, kéo tay cô ta, vốn đã bỏ vào trong áo khoác của anh và trượt quanh eo anh. “Thứ lỗi cho tôi, tôi đang tìm một người -”

Cô ta ném mình vào anh với một tiếng cười khúc khích đầy mùi rượu. “Ngài là một người đàn ông khá nguy hiểm đấy, phải không?” Cô ta lẩm bẩm vào tai anh, và tóm lấy mái tóc anh bằng hàm răng của mình.

Alex thốt ra một tiếng cười lo sợ, nhanh chóng kéo đầu mình lại. “Tôi bảm đảo với cô, tôi khá là vô hại. Giờ thì nếu cô để tôi -”

“Vô hại cái bàn chân em í,” cô ta phản đối một cách đầy quyến rũ, ấn thân dưới của mình vào anh. “Em đã nghe hết về những gì ngài làm tối qua. Không ai biết được ngài lại là một tên vũ phu đen tối, quỷ quái, và hận thù đến thế.” Đôi môi đỏ của cô ta ấn vào gần hơn, hôn dỗi và thì thầm. “Em có thể làm ngài hài lòng gấp một trăm lần Lily Lawson. Hãy đến với em và em sẽ chứng minh điều đó.”

Bằng cách nào đó Alex xoay sở để cạy mình lỏng ra khỏi vòng ôm khăng khăng của cô ta. “Cảm ơn cô,” anh lẩm bẩm, bước lùi lại để tránh bàn tay chiếm hữu của cô ta, “nhưng tôi đang bận rộn với...” anh lúng túng và kết thúc không thoải mái, “...một thứ khác. Chúc buổi tối tốt lành.”

Anh hấp tấp quay lại và gần như va vào một phụ nữ mảnh dẻ mặc như một cô gái vắt sữa. Anh với tay ra để giữ cô ta đứng vững, và cô ta run rẩy. Đôi mắt xanh nhìn anh qua chiếc mặt nạ nọ nự hồng thật xúc động và đầy sợ hãi. “Đức ngài,” cô ta thì thầm sợ sệt. “Ngài không biết em, nhưng....em....em nghĩ mình đang yêu ngài.”

Alex nhìn cô ta chằm chằm một cách ngớ ngẩn. Trước khi anh kịp trả lời, một người đàn bà khêu gợi cải trang thành Cleopatra – nhưng sở hữu một khuôn mặt tròn trịa và giọng nói the thé đã làm lộ cô ta là nữ bá tước Croydon – ném mình vào vòng tay anh. “Hãy đánh cược vì em đi!” cô ta gào lên. “Em nằm trong lòng nhân từ của ngài, đức ngài. Hãy ném những đam mê của ngài vào vòng xoáy định mệnh!”

Với một tiếng rên rỉ khó chịu, Alex chen lấn xuyên qua căn phòng, bị theo đuổi bởi một nhóm những phụ nữ hăm hở. Anh hướng đến cánh cửa, nơi Derek Craven xuất hiện. Với một người đàn ông được cho là đại diện cho thần hội hè, anh ta trông khá là rầu rĩ, khuôn mặt tối sẫm và cấu kính bên dưới một cái vương miện từ nho và lá cây. Họ trao đổi một cái liếc cau có, và Derek giật mạnh anh sang một bên, chặn đứng những người phụ nữ đuổi theo.

Derek áp vào một nụ cười méo mó khi nói với những quý cô bức bối, kích động. “Thoải mái đi nào, các cục cưng. Tôi xin các em thứ lỗi, nhưng hoàng tử bóng tối này và tôi muốn nói chuyện. Hãy đi đi, ngay.”

Alex quan sát bằng ánh mắt hoài nghi khi những người phụ nữ tản đi. “Cảm ơn anh,” anh nói xúc động, và lắc đầu. “Sau tối qua, họ đáng nhẽ nên lên án tôi như một tên du thủ du thực.”

Miệng của Derek xoắn lại nhạo báng. “Thay vì thế anh trở thành con bò đực ưu tú của Luân Đôn.”

“Đó chưa bao giờ là ý định của tôi.” Alex lẩm bẩm. “Phụ nữ. Chỉ có chúa mới biết điều gì diễn ra trong óc họ.” Anh không quan tâm đến quan điểm của bất kỳ phụ nữ nào về anh. Tất cả những gì anh muốn là Lily. “Lily có ở đây không?”

Derek nhìn anh với vẻ mỉa mai lạnh nhạt. “Tôi sẽ nói thế này, đức ngài. Cô ấy đang ngồi trên trường ở cái bàn của những tên con hoang đang chảy nước dãi, cố kiểm soát năm nghìn bảng dờ hơi từ chúng.”

Mặt của Alex trở nên kín bưng. “Gì cơ?”

“Anh đã nghe tôi nói rồi đấy.”

“Và anh không làm gì để ngăn cô ấy lại ư?” Alex hỏi gặng với cơn tức giận chực bùng nổ.

“Nếu anh muốn cô ấy an toàn,” Derek nói qua kẽ răng, “anh phải chăm sóc cho cô ấy. Tôi đã xong với toàn bộ chuyện nhức đầu này rồi. Hãy giữ cô ấy khỏi rắc rối – như cố vắt sữa một con chim bồ câu, chính thể đó.”

“Phòng chơi bài nào?” Alex quát lên, giật tung mặt nạ của anh, và ném nó xuống sàn một cách nóng nảy.

“Thứ hai bên trái,” Derek mỉm cười chua chát và khoanh tay trước ngực khi quan sát Alex rời đi.

“Vứt hai quân,” Lily bình thản, và nhặt những quân bài cần thiết lên từ bộ bài. Vận may của cô có vẻ đã tăng lên gấp mười lần từ tối qua. Trong giờ vừa rồi cô đã tích lũy được một số tiền nhỏ an toàn, mà giờ cô sẽ bắt đầu tăng nó lên. Năm người đàn ông khác ở bàn đang chơi một cách vụng về, ánh mắt dâm dật của họ lang thang trên bộ trang phục trong suốt của cô, mặt họ để lộ mọi ý nghĩ.

“Vứt một,” ngài Cobham nói.

Lily nhấp một ngụm brandy và quan sát mặt ông ta. Cô mỉm cười nhẹ khi chú ý thấy ánh mắt ông ta lại một lần nữa di chuyển tới chiếc lá nhung xanh che ngực cô. Căn phòng nhỏ chật ních đàn ông. Lily biết rằng họ đều đang nhìn chằm chằm vào cô. Cô không quan tâm. Đến giờ này cô đã vượt qua cả xấu hổ hay bẽn lèn – ý nghĩ duy nhất của cô là tiền. Nếu khoe khoang bản thân mà giúp cô kiếm được số tiền Giuseppe đòi hỏi, thì hãy để thế. Cô sẽ làm bất kỳ điều gì để cứu Nicole, kể cả hy sinh những mảnh vụn kiêu hãnh cuối cùng của mình. Sau này cô sẽ cho phép mình co cụm trước ký ức này và đổ bưng mặt với cuộc phô bày mà cô đã tạo ra từ chính mình. Còn bây giờ...

“Vứt một,” cô nói, bung xuống một quân bài. Khi cô với tay tới một quân khác, cô do dự, cảm thấy một cơn kiến bò nóng bừng nhận thức dọc sống lưng cô. Quay đầu một cách chậm chạp, cô nhìn thấy Alex đang đứng ở ngưỡng cửa căn phòng. Không một thiên thần hủy diệt nào trong kinh thánh có thể trông lộng lẫy hơn, mái tóc và làn da anh sáng lên vẻ đen tối lộng lẫy của màu vàng cổ xưa trên nền vải màu đỏ máu mà anh mặc. Tròng mắt xám của anh âm ỉ thịnh nộ khi anh nhìn vào cơ thể được che đi rất ít của cô.

“Cô Lawson,” anh nói bằng giọng hoàn toàn kiềm chế, “Anh có thể nói một lời với em được chứ?”

Cái cách anh nhìn chằm chằm vào cô khiến Lily căng thẳng vì bứt rứt. Cô cảm thấy bị gấn chặt vào ghế, và biết một cơn thôi thúc đột ngột muốn chạy trốn vì sự an toàn của mình. Thay vì thế cô gọi đến từng phân khả năng diễn xuất của mình để ra vẻ dừng đứng. “Tí nữa, có lẽ thế,” cô lẩm bẩm, và quay sự chú ý lại các quân bài của mình. “Lượt của ngài, Cobham.”

Cobham không di chuyển, chỉ nhìn Alex với cùng thái độ chết khiếp như những người khác.

Ánh mắt của Alex vẫn giữ nguyên trên Lily. “Ngay bây giờ,” anh nói, êm ái hơn trước đó. Có một lưỡi sắc trong giọng nói anh mà hẳn có thể cắt được cả kính.

Lily nhìn anh chằm chằm, trong khi các khán giả của họ theo dõi cuộc đối đầu đó với sự thích thú mãnh liệt. Quỷ tha ma bắt anh đi vì đã nói với cô trước mặt bọn họ như thể cô là tài sản của anh vậy! Chà, Worthy đang ở trong phòng. Việc của ông là bảo đảm cuộc chơi trơn tru trong các phòng trò chơi, và loại bỏ cả những mối phiền nhiễu nữa. Worthy sẽ không để Alex làm gì cô. Sau tất cả, cô là một thành viên chính thức của câu lạc bộ. Cô thách thức bằng cách trao cho Alex một nụ cười châm chọc. “Em đang chơi.”

“Em sẽ đi,” anh nói sáng, và nắm quyền chỉ huy trong một chuyển động nhanh như chớp. Lily thở dốc ngạc nhiên khi các quân bài của cô rơi khỏi tay và nằm rải rác trên bàn. Với lấy quả táo của cô, cô ném mạnh vào đầu anh, nhưng anh tránh được một cách dễ dàng. Đột ngột cô thấy mình được bọc kín trong chiếc áo choàng đồ của anh. Với sự mau lẹ đáng ngạc nhiên, Alex bọc cô lại cho đến khi cô không nhúc nhích được, cánh tay và chân cô bị trói lại thật chặt. Cô hét lên và vùng vẫy dữ dội khi anh cúi xuống và nhắc cô lên, quăng cô qua vai anh. Bộ tóc giả rơi khỏi đầu cô, nằm thành một đồng mềm mại trên sàn.

“Các ngài sẽ phải thứ lỗi cho cô Lawson,” Alex khuyên cảnh đàn ông ở bàn. “Cô ấy đã quyết định chấm dứt những tổn thất của mình và nghỉ ngơi cả buổi tối. Au revior (Chào tạm biệt).” Trước ánh mắt sững sờ của họ, anh vác Lily ra khỏi phòng, trong khi cô vận vẹo và hét lên căm phẫn.

“Đặt tôi xuống, đồ con hoang ngạo mạn nhà anh! Có một điều luật chống lại việc bắt cóc đây! Tôi sẽ khiến anh bị tổng giam, đồ quái vật cây quỳ! Worthy, làm gì đi chứ! Anh ở cái nơi chết tiệt nào rồi? Derek Craven, đồ nhát cáy hồi hám đáng ghét, đến giúp em! ...Quý tha ma bắt tất cả các người đi...”

Worthy thận trọng đi theo Alex, thốt ra những tiếng phản đối ngập ngừng. “Ngài Raiford?...ờ, ngài Raiford...”

“Ai đó lấy một khẩu súng đi chứ,” Lily gào lên, giọng cô nhỏ dần khi bị vác xuống dọc hành lang.

Vẫn ngồi ở bàn chơi bài, ngài Cobham già nua khép miệng lại và nhún vai buồn bã. “Có lẽ đây là một điều tốt,” ông ta nhận xét. “Giờ tôi có thể chơi khá hơn. Chất gel phi thường, nhưng cô ấy không tốt cho suy nghĩ mạch lạc.”

“Đúng đây,” bá tước Nottingham nói. Ông ta cào cào bộ tóc trắng và mơ màng, “Mặt khác, cô ấy khiến dục tình của tôi tốt không để đâu

cho hết.”

Cánh đàn ông cười thầm và gật đầu tán thưởng, trong khi những ván bài mới được chia.

Vượt lên trên những giai điệu âm nhạc sôi nổi trong phòng vũ hội, một giọng nữ chói tai nổi lên to hơn và to hơn, hét vang tất cả những từ ngữ tục tĩu có thể tưởng tượng được. Vài nhạc sĩ dao động, một số người nhìn chăm chăm xuống phòng vũ hội trong bối rối. Trước dấu hiệu kiên quyết từ Derek họ tiếp tục chơi một cách can đảm, nhưng cũng vẫn nhướng cổ lên để nhìn nguyên nhân gây ra sự rối loạn ấy.

Derek dựa vào bức tượng thần Mercury, lắng nghe những tiếng cảm thán ngạc nhiên của đám đông. Các cặp dừng điệu nhảy của mình lại, cá cược, và thơ thần đi ra khỏi phòng trung tâm để kiểm tra âm thanh ấy. Xét đến âm thanh yếu dần của giọng Lily, Derek thấy rõ rằng Wolverton đang mang cô xuống hành lang bên, hướng về sảnh trước. Lần đầu tiên trong đời Lily đã được giải cứu, dù cô không có vẻ đánh giá cao điều đó. Bị giằng xé giữa nhẹ nhõm và đau đớn, Derek thì thầm những lời nguyên rửa dưới hơi thở mà dễ dàng vượt trội những từ ngữ dơ bẩn của Lily.

(hình ảnh thần Mercury: thần đưa tin, cũng chính là thần Hermes trong thần thoại Hy Lạp.)

Một tên công tử bột lòe loẹt ăn vận như Louis XIV quay lại phòng trung tâm và thốt ra một bản thông báo cười cợt. “Wolverton đang mang quý cô Eve của chúng ta qua vai – và anh ta đang vác cô ấy ra ngoài như một kẻ man rợ đáng sợ!”

Cảnh tượng như ở nhà thương điên. Phần lớn đám đông ồ ạt di chuyển ra ngoài để nhìn, trong khi phần còn lại kéo đến quanh bàn của Worthy, đòi viên quản lý ghi cá cược. Với sự hiệu quả thường ngày của mình, Worthy bắt đầu viết vội vàng vào quyển sổ lớn và thông báo các tỷ lệ. “Hai chọi một rằng ngài ấy sẽ giữ cô ấy ít nhất sáu tháng, hai mươi chọi một cho một năm -”

“Tôi sẽ đặt một nghìn bảng rằng họ sẽ cưới,” ngài Farmington nói với sự nhiệt tình say sưa. “Tỷ lệ cho cái đó là gì?”

Worthy xem xét câu hỏi một cách thận trọng. “Năm mươi chọi một, thưa đức ngài.”

Đám đông háo hức xúm lại gần hơn quanh Worthy để đặt thêm các cá cược.

Khi Lily uốn éo vô vọng trên vai Alex, cô vịn vịn lại để nhìn vài kẻ chúc mừng đang đi theo họ. “Đây là bắt cóc mấy tên khốn say xỉn kia!” cô rít lên. “Nếu các người không dừng anh ta lại, các người sẽ bị coi là tông phạm khi tôi buộc anh ta tội bắt cóc và....ô!”

Cô thở hổn hển ngạc nhiên khi cảm thấy một cú đánh mạnh vào hông.

“Im nào,” Alex nói cụt lủn. “Em đang gây ra trò hề đây.”

“Tôi đang gây ra trò hề ư? Tôi đang...aoo, quý tha ma bắt anh đi!” Cô rơi vào trạng thái im lặng u mê sau một cú đánh nhức nhối nữa.

Xe của Alex đã được mang vòng ra trước, và anh mang cô tới cỗ xe ấy. Một người hầu mang về mặt bối rối mở cánh cửa. Không chút kiêu cách Alex ném Lily vào trong và trèo lên sau cô. Một tràng cổ vũ vui vẻ

nổi lên từ đám đông các vị khách đeo mặt nạ trên các bậc thềm. Âm thanh ấy chạm ngòi cơn giận dữ của Lily tới một ngọn lửa thậm chí còn cao hơn. “Một thứ thật hay ho,” cô hét ra ngoài cửa sổ, “khi người ta cổ vũ cảnh tượng một phụ nữ bị hành hung ngay trước mắt mình!” Chiếc xe kéo đi, và những cú xóc bật lên phía trước của cỗ xe làm Lily đổ nghiêng sang một bên ghế. Cô dốc sức để thoát khỏi chiếc áo choàng được quấn quanh kiên cố, gần như làm mình ngã xuống sàn. Alex quan sát từ ghế đối diện, không có cử động gì để giúp cô.

“Chúng ta đang đi đâu đây?” cô lắp bắp, vật lộn với tấm vải trói buộc.

“Tôi Swans’ Court, trên Bayswater. Đừng có hét nữa.”

“Một bất động sản của gia đình, phải không? Đừng bận tâm đến việc mang tôi tới đó, bởi vì tôi sẽ không đặt một bàn chân lên cái -”

“Im lặng.”

“Tôi không quan tâm nó xa thế nào! Tôi sẽ bắt đầu đi bộ ngay khi -”

“Nếu em không im,” anh ngắt lời với một lời đe dọa êm ái, “anh sẽ cho em trận đánh đít nhớ đời.”

Lily khựng lại trong cuộc vận vẹo của mình để nhìn anh chăm chăm đầy tức giận. “Trước tối nay yoi chưa từng bị đánh,” cô nói bằng giọng nghẹn lại, buộc tội. “Bố tôi chưa bao giờ dám -”

“Ông ấy chưa bao giờ làm cái quỷ gì.” Alex đáp lại cộc lốc. “Và ông ấy nên bị bắn vì điều đó. Em cần ai đó đánh đến sống dở chết dở từ hàng năm trời rồi.”

“Tôi -” Lily bắt đầu nóng nảy, nhưng khi cô gặp ánh mắt kiên quyết của anh, cô ngậm miệng lại với một tiếng hừ, nhận ra rằng anh có ý làm thế. Cô tập trung vào việc giải phóng mình khỏi chiếc áo khoác giam hãm, nhưng cô bị quấn chặt như một đứa bé. Nổi khùng, bẽ bàng, hơi sợ hãi, cô quan sát anh trong sự im lặng run rẩy. Cô đã nghĩ rằng sau đêm qua cô không có gì phải sợ từ anh nữa. Giờ thì có vẻ như không có gì và không ai có thể ngăn anh làm những gì mình muốn với cô.

Anh đã phá hủy cơ hội cuối cùng để thắng tiền trả cho Giuseppe của cô. Lily đổ tội cho chính mình cũng ngang cô đổ tội cho anh. Giá như cô đã không xía vào chuyện của anh! Nếu cô đã khôn ngoan từ chối lời cầu xin giúp đỡ của Zachary và để tâm vào công việc của mình, Alex cũng sẽ vẫn ở vùng quê với Penelope và những người nhà Lawsons còn lại, không nghĩ gì đến sự tồn tại của cô. Cô nghĩ đến cách cô trói anh trên giường và cảm thấy một cơn sợ hãi tuyệt vọng tràn khắp người cô. Alex sẽ không bao giờ tha thứ cho cô vì dám làm anh bẽ mặt. Anh sẽ trả lại cô gấp trăm lần. Anh sẽ cống hiến toàn bộ bản thân mình để hủy hoại cô. Cô không nhìn thẳng vào anh, nhưng cô biết đôi mắt bạc mờ của anh đang gắn chặt vào cô, và cái đồng vải đỏ giản dị mà anh mặc tạo cho anh một diện mạo sừng sốt, tuyệt đẹp, kinh hãi. Cô ngờ rằng mình cũng sẽ không cảm thấy tệ hơn dù có bị bẫy trong một cỗ xe với chính quỷ dữ.

Cuối cùng cỗ xe cũng trông chừng dừng lại. Một trong những người hầu mở cánh cửa. Vốc Lily vào cánh tay, Alex mang cô từ cỗ xe và bắt đầu lên các bậc thềm của Swan’s Court. Anh chàng người hầu chạy nhanh phía trước họ và gõ vào cửa. “Bà Hodges,” anh ta gọi thúc giục. “Bà Hodg -”

Cánh cửa mở ra, và người giữ nhà nhìn cảnh tượng trước mặt bà với nỗi ngạc nhiên mới lớn. “Ngài trở lại sớm quá, đức ngài. Tôi...” Mắt bà tròn lên khi nhìn thấy người phụ nữ bị bọc lại trong cánh tay Alex. “Chúa nhân từ...ngài Raiford, cô ấy có bị thương không?”

“Chưa đâu,” Alex nói dứt khoát, và mang Lily vào trong dinh thự.

Lily vận vẹo chống lại anh. “Anh không thể bắt tôi ở lại đây,” cô khóc. “Tôi sẽ rời đi ngay khi anh đặt tôi xuống!”

“Không cho đến khi anh làm rõ vài thứ đã!”

Lily gấp gấp liếc nhìn khung cảnh xung quanh khi họ đi xuyên qua sảnh trong và lên một chiếc cầu thang hơi cong với chấn song bằng sắt rồi beng. Ngôi nhà mát mẻ và sáng, được trang trí với phong cách lịch thiệp nhưng gọn gàng. Nó hiện đại đáng ngạc nhiên, với những cửa sổ lớn và lớp trát vữa đất tiền. Cô nhận ra rằng Alex đang nhìn xuống cô, như thể đang đánh giá phản ứng của cô với dinh thự. “Nếu anh định hủy

hoại cuộc sống của tôi,” cô nói bằng giọng thấp, “anh đã thành công vượt cả những tham vọng ngông cuồng nhất của mình. Anh không biết tí gì chuyện anh đã gây ra cho tôi đâu.”

“Mang em ra khỏi một trò chơi ư? Từ chối em cơ hội để phô trương cái cơ thể bé bỏng của em trước mặt toàn bộ đám đông đó ư?”

“Anh thực sự nghĩ là tôi thích việc đó à?” cô hỏi gặng, kiên quyết vượt qua mọi cản trở. “Anh nghĩ là tôi có một cơ hội à? Nếu không phải là vì -”

Khiếp hãi, cô bắt mình dừng lại vừa đúng lúc, không thể tin vào những gì cô sắp sửa nói. Anh đã khiến cô căng thẳng đến mức bí mật đen tối nhất của cô sắp sửa phun ra.

Alex chụp lấy lời của cô ngay lập tức. “Nếu không phải là vì cái gì? Nó có liên quan tới năm nghìn bảng mà Craven đã nhắc đến phải không? Em cần nó làm gì?”

Lily nhìn anh chằm chằm trong cơn khiếp sợ đông cứng, mặt cô trắng bệch như xác chết. “Derek đã kể cho anh nghe về năm nghìn bảng ư?” cô hỏi bằng tông giọng thô ráp. Cô không thể tin vào điều đó. Ôi chúa ơi, không có ai trên thế gian này mà cô có thể tin tưởng! “Tôi...tôi sẽ giết anh ta, tên phản bội -”

“Đó là một món nợ bài bạc, đúng chứ,” anh nói dứt khoát. “Điều gì đã xảy ra với số tiền em thừa kế từ cô mình? Em đã hoang phí toàn bộ gia tài vào chi tiêu, đúng không? Rõ ràng là em đã đẩy mình xuống kiểu tồn tại qua ngày, phụ trợ cho mình qua các trận thắng. Trong tất cả những thứ vô trách nhiệm -” Anh ngắt ngang và nghiêng răng.

Lily quay mặt đi, cắn chặt môi. Cô bị thiêu đốt muốn nói cho anh biết rằng cô không phải một kẻ tiêu tiền như rác, cô cũng không ngu ngốc đánh bạc hết tiền. Nó đã bị rút hết qua tổng tiền và chi phí cho một điều tra viên toàn thời gian, tất cả những điều đó dành cho nỗ lực đoạt lại con gái của cô. Nếu không phải vì sự bội bạc của Giuseppe, cô hẳn đã có một cuộc sống nhàn nhã. Có bất kỳ lựa chọn nào, cô cũng sẽ không bao giờ đặt chân lại gần một cái bàn súc sắc nữa! Nhưng cô khó mà có thể cho anh biết điều đó.

Khi anh nhìn vào khuôn mặt ngoảnh đi bướng bỉnh của cô, Alex khao khát được lắc và hôn và trừng phạt cô, tất cả cùng một lúc. Anh cảm nhận được sự mâu thuẫn khủng khiếp bên trong cô. Cô e sợ thứ gì đó....cô đang ở trong một loại rắc rối nào đó.

Anh mang cô tới căn phòng ngủ lớn và đóng cửa lại. Lily hoàn toàn bất động khi anh đặt cô xuống chân và bắt đầu cởi cái áo khoác quanh cô. Cô chờ đợi với vẻ kiên nhẫn trái với bình thường, giữ mình dưới sự kiểm chế căng thẳng. Khi anh kéo cái áo choàng trời buộc ra khỏi cô, cô thốt ra một hơi nhẹ nhõm và uốn cong hai cánh tay.

Alex quăng cái áo khoác ra một cái ghế và quay lại với cô. Cô nhanh như chớp vung tay bằng toàn bộ sức mạnh của mình và tát vào giữa mặt anh với một lực làm quay đầu anh sang một bên. Cú đánh dứt khoát làm tay cô ngứa ran. Khi cô xoay người rời đi, cô cảm thấy bàn tay anh túm chặt vào phần lưng bộ trang phục của cô.

“Chưa đâu,” Alex lầm bầm.

Lily giằng ra khỏi anh một cách dữ tợn, và thở hổn hết trong cơn tức giận sừng sốt khi cô cảm thấy lớp vải mỏng như tờ của váy cô toạc ra. Lớp vải mỏng manh rơi khỏi cô và cô túm lấy nó trong hoảng loạn, lùi lại dựa vào một bức tường và che lấy thân trước bằng đôi cánh tay. Alex đến gần cô và chống hai tay vào tường, cúi về phía cô. Dường như anh to gấp ba lần cô. Đôi mắt thiêu đốt của anh quét khắp cơ thể mảnh dẻ của cô, nấn ná trên phần thiết kế dị giáo hình con rắn được vẽ quanh người cô. Màu vẽ đã bị nhòe ra vài nơi, để lại những vết đen, xanh lục, và xanh dương trên làn da trắng của cô.

“Đừng có chạm vào tôi,” Lily nói run run. “Nếu không....tôi sẽ lại đánh anh đấy.”

“Anh sẽ không chạm vào em,” anh đáp lại mỉa mai. “Anh sẽ đợi ở đây trong khi em rửa cái...” anh nhìn trừng trừng vào con rắn vẽ trong cằm phần, “....thứ đó đi. Có một phòng thay đồ ở đằng kia, và một phòng tắm ngay cạnh đó.”

Cô run rẩy với một cơn pha trộn giữa sợ hãi và tức giận. “Tôi có vài tiết lộ cho anh, đức ngài. Tôi sẽ không đi tắm. Tôi sẽ không ngủ trong giường anh tối nay, và tôi sẽ không nói chuyện với anh. Tôi biết tất cả mọi

thứ anh sẽ nói. Câu trả lời là không.”

“ồ?” Mắt anh hẹp lại. “Anh sẽ nói gì?”

“Rằng anh thấy tôi hấp dẫn, và anh khao khát tôi, và do đó anh muốn tôi là tình nhân của anh, cho đến khi anh chán tôi. Rồi tôi sẽ nhận một món quà chia tay hào phóng và được tự do có một dây những người bảo hộ khác, cho đến khi nhan sắc của tôi phai tàn.” Lily không thể khiến mình nhìn vào anh khi cô kết thúc. “Anh muốn một sự thỏa thuận.”

“Anh muốn em đi tắm.” anh nói điềm tĩnh.

Tràng cười ngẩn của Lily có chút vẻ cuồng loạn. “Hãy để tôi đi. Tôi đã hủy hoại mọi thứ cho anh, và giờ anh cũng đã hủy hoại mọi thứ cho tôi. Điểm số đã được san bằng rồi. Chỉ cần để tôi -” Các từ ngữ của cô bị bóp nghẹt khi Alex cúi đầu tới trước và hôn cô. Khi anh nhấc đầu lên, cô cố tát anh lần nữa. Lần này anh đã được chuẩn bị, bàn tay anh quán quạnh cổ tay cô trước khi lòng bàn tay cô tới được mặt anh.

Họ đều bất động. Lily cảm thấy những mảnh vụn từ bộ trang phục của cô rơi ra, bỏ lại cô trần truồng chỉ trừ những vết sơn. Cô đỏ bừng mặt dữ dội và cố che mình lại, nhưng anh không thả cánh tay cô ra. Anh giữ nó giơ cao, trong khi ánh mắt anh lang thang trên người cô trong một cú quét thiêu đốt. Nhịp thở của anh tăng nhanh hơn cho đến khi bằng với hơi thở của chính cô. Anh bước tới trước, và cô co vào bước tường ván mát lạnh, bị ngọn lửa bạc của mắt anh thôi miên. Cô thì thầm một lời cầu xin, một lời từ chối. Anh không nghe. Cô cảm thấy đôi bàn tay cướp bóc một cách nhẹ nhàng của anh chạm vào vai cô, hai bên nông của ngực cô, xương sườn cô. Lòng bàn tay anh trượt trên ngực cô và ôm lấy chúng, khiến cô rùng mình khi hai nắm vú cô cứng lên chống lại cái áp lực siết nhẹ ấy. Mặt anh cứng nhắc với dự vọng, hàng lông mày dày của anh hạ xuống khi anh nhìn chăm chăm vào cơ thể mảnh mai mà anh đang âu yếm.

Lily cố cảm thấy như không, lơ đi khoái cảm tàn phá bốc cháy ở bất kỳ nơi nào bàn tay anh chạm vào. Nhưng các giác quan của cô như đói đòi thêm một cơn sung sướng vô ngần mà anh đã trao cho cô đêm qua. Nhớ lại cảm giác cơ thể cứng cáp của anh phủ lấy cơ thể cô, cô bắt đầu run lên với một niềm khao khát mà cô không thể đè nén. Cô đỏ bừng vì xấu hổ. “Anh đã làm gì với em thế?” cô thì thầm run rẩy.

Bàn tay anh trượt trên da cô, làm nhòe màu vẽ trong những con đường của hơi nóng và màu sắc. Từ từ những ngón tay nhuộm màu của anh lần theo chỗ phồng lên tròn trịa của ngực cô, và vạch một đường kẻ xanh ngang cái bụng phẳng của cô. Lily đặt tay vào ngực anh, hơi căng lên như thể để đẩy anh đi. Nhưng không gì có thể ngăn anh chạm vào cô, ngăn anh vẽ hoa văn trên cơ thể cô như một họa sĩ tình ái mê mải trong một bức vẽ gợi tình. Bàn tay anh che phủ đầu con rắn ở vai cô và bôi nhòe nó dọc bên người cô trong một vạch dài màu lục bảo rực rỡ.

Tạo ra nỗ lực tuyệt vọng cuối cùng để trốn thoát, cô cố quay đi, nhưng áp lực cứng cáp của cơ thể anh ép vào gần hơn, gần hơn, và cái miệng nóng bỏng, đói khát của anh tìm thấy miệng cô. Bàn tay anh cắp bách kẹp chặt lại trên bộ mông trần của cô, nhấc cô lên tới anh, và anh rên rỉ bên khuôn miệng mềm mại của cô. Sức mạnh khao khát của anh đốt cháy hết mọi lý do và quyết tâm...cô không còn tí kiểm soát nào với sự tự kiểm chế của chính mình nữa.

Rùng mình với những cơn kích động vô vọng, Lily nhấc cánh tay tới đôi vai rộng của anh, ngón tay cô xoa bóp và uốn éo trong áo khoác của anh. Cảm giác cơ thể trần trụi của cô nghiêng vào lớp quần áo mềm mại bằng nhung và lạnh của anh thật mới mẻ và đáng sợ hãi. Một cách thô ráp anh dứt miệng mình ra khỏi cô và ấn môi anh vào đầu vai cô trong những nụ hôn đau buốt. Cô quay mặt mình vào mái tóc vàng óng của anh, hơi thở cô phả ra bên tai anh. Lưỡi anh trượt trên da cô và tìm thấy cái hõm mỏng manh đang đập rộn ràng ở huyệt cô với một cái vuốt ve nhột nhột.

Alex rụt đầu lại, đôi mắt xám của anh lấp đầy một nét đăm chiêu. Cô cảm thấy các ngón tay anh giữa cơ thể họ, chạm vào giữa hai đùi cô, giật mạnh ở quần anh, cho đến khi hơi nóng cứng cáp, mượt mà của anh đập rộn ràng ép vào cô. Với một tiếng rên rỉ háo hức cô đẩy mạnh vào cái áp lực giầy vò ấy, khao khát anh ở trong cô. Tay anh quay trở lại mông cô, và với sức lực dễ dàng anh nhấc cô dựa vào tường. Lily thốt ra một âm thanh lo lắng, bàn tay cô run rẩy áp vào vai anh.

Anh nói khàn khàn, nói cho cô biết phải làm gì, giọng anh lỏng lẻo với sự mãnh liệt dịu dàng. “Đừng sợ...vòng chân em quanh anh....thế đúng rồi.” Cô cảm thấy một áp lực nặng nề, xâm lấn, cơ thể cô căng ra để điều

chỉnh với cú đâm lên của anh. Cô hít vào một hơi thở nhói buốt và bám dính vào anh, chân cô khóa chặt quanh eo anh trong khi cánh tay mạnh mẽ của anh nâng đỡ cô.

Alex vùi mặt mình vào cổ họng cô khi anh di chuyển trong cô. Cô đang thốt ra những âm thanh nức nở của khoái lạc....anh cảm thấy sự rung động áp vào môi anh. Đây đều đặn vào trong sự mềm mại của cô. Cơ thể uyển chuyển của cô cong lên, trong khi bàn tay cô tìm thấy gáy anh và bóp mạnh. Hiểu được thông điệp thâm lặng, anh để trọng lượng của cô lắng xuống sâu hơn trong anh, và anh di chuyển một tay tới vùng tam giác giữa hai đùi cô. Đầu ngón tay anh dịu dàng tìm kiếm qua những lọn xoắn mềm mại. “Dù mất bao lâu đi nữa,” anh thì thầm bên làn da đỏ bừng của cô, tăng nhịp đập của mình. “Anh sẽ không dừng lại, không cho đến khi em đạt đỉnh vì anh. Anh sẽ không dừng lại.”

Cô thốt ra một tiếng thét sắc nhọn, cơ thể cô siết chặt quanh anh, rùng mình. Alex thả mình ngay lập tức, kìm nén hơi thở của anh khi cơ thể anh rung lên dữ dội bởi những cơn co thắt giải phóng mạnh mẽ. Anh thả ra một hơi thở rời rạc và ấn trán mình vào trán cô. Họ dựa vào nhau nghỉ ngơi, hơi thở trộn lẫn vào nhau, những cơ bắp đã bị siết chặt giãn ra. Alex cẩn thận hạ Lily xuống cho đến khi ngón chân cô chạm sàn. Anh hôn cô với bàn tay anh ở gáy cô, giữ cô đứng vững. Miệng anh nóng bỏng và ngọt ngào, nhắm nháp dư vị của khoái lạc.

Anh thả cô và cởi chiếc quần ống túm của mình ra. Lily vẫn dựa vào tường. Từ từ cô nâng cánh tay lên quanh người, phần nào che chắn cơ thể cô khỏi ánh mắt anh. Cô có vẻ dờ dẫm của một người vừa phải chịu đựng một tai ương khủng khiếp nào đó. Quay lại với cô, Alex cau mày. “Lily...” Muốn an ủi cô, anh nâng bàn tay mình tới mặt cô, nhưng cô nao núng giật ra khỏi những ngón tay nhuộm sơn của anh. Với một nụ cười nhăn nhó, anh xem xét bàn tay đầy màu sắc của mình. “Nó có trôi đi không,” anh hỏi nghiêm trọng, “hay anh nên bắt đầu nghĩ các cách giải thích đây?”

Lily liếc xuống chiếc cầu vồng màu sắc đang che phủ cơ thể trơn mượt của cô. “Em không biết.” Cô dường như không thể sắp xếp với những ý nghĩ lộn xộn của mình. Tim cô vẫn đang đập thành thịch, như thể cô đã tự cho mình một liều thuốc hồ hởi, choáng thần kinh. Cô cảm thấy điên rồ và run rẩy, và sẵn sàng khóc. “Em sẽ về nhà,” cô nói. “Nếu anh có một cái áo mà em có thể mặc, một cái áo choàng -”

“Không,” anh nói điềm tĩnh.

“Em không hỏi anh đâu. Em đang nói với anh đấy. Em sẽ về nhà.”

“Không khi em trông như thế. Không, anh không nói đến màu vẽ, anh nói đến vẻ trên mặt em. Như thể em sẽ làm điều gì đó điên rồ vậy.”

“Em luôn làm những thứ điên rồ,” cô nói lạnh nhạt. “Cuộc đời em đã là một chuỗi những tình thế khó khăn không bao giờ kết thúc, đức ngài ạ, từ khi em còn là một đứa trẻ. Em đã sống sót qua tất cả những điều đó mà không có sự can thiệp của anh, và em sẽ tiếp tục làm vậy.”

Alex lại đặt tay anh lên người cô, lờ đi phản kháng miễn cưỡng của cô. Anh trêu đùa với rốn cô, những điểm trên xương hông cô, mơn trớn cô như thể anh đang giữ một mảnh điêu khắc vô giá. Vẻ điềm tĩnh của Lily – những gì của nó ở đó – biến mất trước sự đụng chạm của anh. Ngượng ngịu cô bắt đầu đẩy tay anh ra nhưng sự tập trung của cô bị xao lãng khi anh nói bình thản. “Tiền là vấn đề duy nhất ư?”

“Em không muốn tiền từ anh,” cô nói, ngừng thở khi ngón tay anh chải vuốt qua những lọn xoắn dính sơn ở đỉnh đùi cô.

“Năm nghìn bảng có đủ không, hay em cần thêm nữa?”

“Tại sao anh không nói cho em nghe chính xác những nghĩa vụ đi kèm với nó?” cô trừng mắt với anh và gật đầu, “hay tình cờ thay đây là một món quà không có điều kiện ràng buộc gắn kèm?”

Anh giữ ánh mắt cô một cách cứng rắn. “Có những điều kiện.”

Lily bật cười rầu rĩ. “Ít nhất thì anh thành thật.”

“Thành thật hơn em.”

“Em không nói dối.”

“Không, em chỉ giữ lại sự thật thôi.”

Cô hạ thấp mắt xuống, nhận thức được sự tàn phá mà những vết ve dẹt của anh đang gây ra trong cô. “Đó có vẻ như là cái thứ chết tiệt duy nhất mà em từng giữ lại khỏi anh,” cô lẩm bẩm, và tai cô bùng cháy với âm thanh tiếng cười êm ái của anh.

Đan những ngón tay anh quanh cổ tay mỏng manh của cô, anh kéo cô ra khỏi tường và băng qua phòng ngủ. Lily lấp bắp phần nộ khi cô loạng choạng theo sau anh. “Em chưa đồng ý bất kỳ điều gì cả!”

“Anh biết là em chưa. Chúng ta sẽ tiếp tục cuộc trò chuyện trong bồn tắm.”

“Nếu anh nghĩ là em sẽ cho phép anh nhìn em tắm -”

Anh dừng lại đột ngột và xoay người, trượt một cánh tay quanh người cô và hôn cô thật mạnh. Cô vận vẹo trong ngạc nhiên, nhưng anh giữ cô áp sát và chặt ních vào anh, một tay túm quanh cổ tay cô thật vững chắc khiến cô có thể cảm thấy mạch của mình đang đập rộn lên bên vòng đai từ những ngón tay anh. Anh nhắc đầu lên và cô vẫn áp vào anh, nhấp nháy mắt trong bối rối. Với một nụ cười toe toét lạnh lợi, anh tiếp tục kéo cô theo sau cho đến khi họ đến được phòng tắm. Alex thả cô ra và đi tới bồn tắm, điều chỉnh đầu vòi mạ vàng cho đến khi ống nước rung lên sau bức tường. Hai luồng nước nóng và lạnh bật tới trước trong những dòng nước xoối xả.

Đứng với hai cánh tay bao quanh người, Lily liếc nhìn khung cảnh quanh cô trong ngõ ngách. Nó đầy đủ, và suy đồi theo nghĩa tích cực với một lò sưởi bằng đá cẩm thạch, được viền với những lớp sơn trắng và rực lên những màu sắc lấp lánh. Từng thấy những thứ như thế trước đây ở Florence, cô nhận ra chúng là những lớp sơn Ý hiếm có hơn hai mươi năm tuổi. Chiếc bồn gắn liền là cái lớn nhất cô từng thấy, có thể đủ chỗ cho hai người.

Alex mỉm cười mỉa mai khi anh nhìn thấy điệu bộ e thẹn của cô. Anh cạy cánh tay cô ra khỏi ngực. “Sau khi diễu hành qua Craven’s trong không hơn vài cái khăn được khâu lại với nhau -”

“Nó không để lộ nhiều như có vẻ thế đâu. Bộ tóc giả của em che đi rất nhiều.”

“Không đủ.” Một cách ép buộc anh dẫn cô vào bồn tắm. Với lòng tự trọng của một con mèo đã bị xúc phạm, Lily ngồi xuống làn nước đang dâng lên. Alex bắt đầu cởi bộ quần áo đã bị hủy hoại của anh ra. “Sẽ không có thêm chuyện đó nữa,” anh nói cộc cằn, trượt cho cô một cái liếc cảnh giác.

Đầu tiên Lily nghĩ anh ám chỉ thái độ sưng sả, nhưng rồi cô nhận ra anh đang nhắc đến cuộc phô bày ở Craven’s của cô. Lời bình luận đó chọc tức cô. Đáng nhẽ cô đã nên chờ đợi anh bắt đầu phát ra những mệnh lệnh mới phải. Cô chưa bao giờ chấp nhận mệnh lệnh của bất kỳ ai, kể cả của bố mẹ cô đi nữa. “Em sẽ diễu hành trần như nhộng lên xuống phố Fleet nếu em muốn.” (phố Fleet: nơi đặt trụ sở của các tờ báo Anh những năm 80 ^ _ ^).

Anh trao cho cô một cái liếc chế giễu nhưng không đáp lại. Lily với tay tới một trong những cái bánh xà phòng được chất đồng trong một cái bát thủy tinh trên sàn. Một cách cẩn cù cô chạy cái bánh xà phòng trơn trượt lên trên cánh tay và ngực và phả nước lên da mình. Hơi nước và sức nóng hợp lại trong căn phòng bắt đầu làm cô thư giãn, và vô thức cô thốt ra một hơi thở dài. Qua khóe mắt cô nhìn thấy Alex đến gần thành bồn tắm. Nhận ra anh đang trần truồng, cô làm cử động để rời khỏi dòng nước ấm. “Không,” cô nói bứt rứt. “Em không muốn anh chia sẻ bồn tắm của em. E-em đã có đủ trò sở soạn của anh trong một tối rồi.”

“Ngồi xuống nào.” Kẹp bàn tay to lớn của anh trên vai cô, anh đẩy cô lại bồn tắm. “Cách đây mười phút em khá là say mê trò sở soạn của anh đấy.”

Xương sống của cô cứng lên khi cô cảm thấy anh bước vào làn nước phía sau cô. Anh ngồi xuống, móc một bên chân dài và duỗi bên còn lại cạnh cô. Có một luồng hơi dễ chịu nhẹ nhàng, và rồi cánh tay anh với ra quanh người cô, gỡ bánh xà phòng khỏi bàn tay cô. Lily nhìn chăm chăm vào bàn chân anh và cảm thấy đầu gối gấp vào của anh chà nhẹ vào bên ngực cô. Bàn tay đầy xà phòng của anh di chuyển trên cơ thể cô. Cô cảm lạnh nhìn theo khi anh rửa màu vẽ khỏi ngực cô, dòng màu sắc đó tan ra trong làn bọt xám.

Alex xối nước qua vai Lily, gội cho đến khi da cô trắng ngà và tỏa sáng. Anh kéo cô lại gần hơn giữa hai đùi anh, im lặng thúc giục cô dựa ra sau cho đến khi trọng lượng của cô đã lắng xuống áp vào mớ lông xoăn

ướt đầm trên ngực anh. Anh xoa xà phòng giữa các ngón tay và trượt xuống dọc cơ thể cô trong một vệt dài trơn tuột, cho đến khi chúng hội tụ lại giữa hai đùi cô trong một mớ lộn xộn ướt mà.

Phòng tắm thật yên lặng. Chỉ có những tiếng nước sột soạt êm ả và âm thanh hơi thở của họ bật lên nhẹ nhàng vào lớp trát. Lily không thể không chịu thua sự ấm áp êm dịu của bồn tắm. Cô cảm thấy căng thẳng rời khỏi xương sống của mình. Khép hờ mắt, cô ngả đầu vào vai anh trong khi tay anh lang thang êm ái trên người cô. Mặt anh quay sang, và môi anh lướt vào trong đường cong ẩm ướt ở cổ cô, đường gờ mỏng manh của cằm cô. Cô dựa nặng hơn vào anh và hít vào một hơi thật sâu đầy không khí ẩm ướt. Tự nguyện, bàn tay cô trượt tới đùi anh, các ngón tay cô uốn éo trên cơ bắp cứng rắn. Dưới làn nước những sợi lông thô ráp của cơ thể anh đã trở nên mềm mại và ướt mà.

Trước sự đụng chạm của bàn tay cô, Alex cứng đờ. Không có chuyển động nào ngoại trừ những cái nhô lên hạ xuống của lồng ngực anh bên dưới cô. Lily nhắm chặt mắt lại, chờ đợi khoảnh khắc anh đẩy cô ra và nói rằng màn giải lao đã hết rồi. Nhưng anh lại một lần nữa với tay tới cục xà phòng, chà sát để bàn tay trở nên trơn ướt đầy bọt. Cô cảm thấy cái chạm nhẹ nhàng của các ngón tay anh trên ngực cô, viên tròn như những con bướm nhảy múa, liếm láp trên cái đỉnh nhỏ xíu, cứng ngắt. Nhấc đầu lên cao hơn trong sự âu yếm trêu chọc ấy, cô thốt ra một tiếng lẩm bẩm dễ chịu.

Bàn tay anh vốc nước lên người cô, rót hơi ẩm lỏng đó lên ngực cô, bỏ lại núm vú cô căng lên và ửng hồng. Có một nghi thức nữa với xà phòng khi anh chuyển nó từ trước ra sau giữa hai lòng bàn tay, và rồi để nó sang một bên. Hai lòng bàn tay trơn ướt của anh lướt đi thành những vòng tròn trên bụng cô, dừng lại khi một đầu ngón tay nhúng vào hõm sâu của rốn cô một cách tò mò. Lily bắt đầu hít vào những hơi hỗn hển không đều, cảm thấy như thể cô đang nổi trong một bể. Cơ thể cô căng lên vì khao khát. Không thương xót, chân anh móc vào mắt cá chân cô và làm chúng rộng ra. Trượt bàn tay anh xuống thấp hơn, anh vuốt ve đường căng thẳng ở bụng cô...và thấp hơn nữa.... các ngón tay anh kéo lê qua lớp lông xoắn bõm xồm sũng nước, thấm đầm chúng với bọt trắng. Lily giật mình và tóm chặt cổ tay anh, cố đẩy anh đi. “Em nghĩ anh nên dừng lại,” cô nói hết hơi, và làm ẩm môi cô. “Em nghĩ -”

“Tại sao em không thử dừng nghĩ gì nữa?” anh thì thầm vào tai cô, trượt ngón tay giữa của anh vào sâu trong cô. Sự ngọt ngào từ cái chạm của anh tràn ra trong cô, nhanh chóng tụ lại thành nỗi khẩn cấp nặng nề, nhức nhối. Cái vuốt ve mềm dẻo của anh vào sâu hơn, và cơ thể cô siết chặt lại để kéo vào nhiều hơn cái áp lực trêu ngươi ấy. Khi làn nước đập nhịp nhàng vào bồn tắm, cô nhận thấy những gì đang xảy ra, và cô yếu ớt thốt tên anh. Anh thì thầm với cô, bảo cô rằng hãy quên mọi thứ đi, chỉ tập trung vào mỗi điều này....và giữ cô ở đó, được nâng niu bởi làn nước và cơ thể anh, không ngớt những thao tác khéo léo, kéo khoai lạc ra khỏi cô như thể anh có thể nhìn ngắm nó với đầu ngón tay vậy. Một cách kiên nhẫn anh thúc cô qua mép cảm xúc vào một cơn cực khoái nhẹ nhõm vô hạn, mạnh mẽ. Tiếng thét nghẹn ngào của cô vang vọng trong các lớp đá lát, trong khi cơ thể lỏng lách của cô cong lên áp vào bàn tay giam cầm của anh. Khi khoai lạc rút xuống, anh quay cô lại cho đến khi cô phủ lên anh, và miệng anh chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn mù mịt.

“Em là một phụ nữ xinh đẹp, Wilhemina Lawson,” anh nói khàn khàn, giữ đầu cô trong đôi bàn tay ướt đầm của anh. Đôi mắt xám của anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen, sững sờ của cô. “Và em sẽ ở cả đêm với anh.”

Nếu cô có lợi thế về quần áo, vũ khí, hay thậm chí là một tia năng lượng thôi, Lily có thể đã tìm một đường trốn thoát. Nhưng cô để anh lau khô với một cái khăn tắm dày, mềm mại, và mang cô tới một phòng ngủ với cái trần phát sáng trông như bầu trời và những đám mây. Alex tắt những ngọn đèn và kéo cô vào giường cạnh anh. Họ đều biết rằng cô sẽ lấy năm nghìn bảng từ anh, và thảo luận những vấn đề trong thỏa thuận vào ngày mai. Cái thỏa thuận ngầm ấy khiến Lily có một cảm giác trói buộc, dơ dáy. Việc đổi tiền lấy quyền sử dụng cơ thể cô không thể được coi là gì khác ngoài chính điều đó. Nhưng điều đó cũng mang đến một phạm vi hòa bình nào đó. Cô sẽ trả tiền Giuseppe và thuê lại thám tử để tìm con gái cô. Có lẽ cơn ác mộng trong hai năm qua sẽ sớm kết thúc.

Cánh tay anh cong lại quanh cô, kéo cô dựa vào cơ thể anh. Không lâu trước khi hơi thở của anh xoắn qua tóc cô trong nhịp điệu chậm rãi của giấc ngủ. Nhưng dù rất mệt, Lily cũng cảm thấy khó mà ngủ được. Cô có những nhận thức phiền nhiễu rằng bất chấp những nỗ lực trốn tránh của cô, cuộc đời cô cũng đã đổ xuống một con đường mà cô không bao giờ muốn đi qua....và không có cách nào để quay lại.

Lily hoàn toàn bị người đàn ông đang ngủ bên cạnh cô đẩy làm cho bối rối. Cô đã buộc tội anh là đồ cục súc, nhưng bất kể rất nhiều cơ hội để làm cô đau, anh đã đối xử với cô bằng sự dịu dàng. Thực tế thì, anh đã tự nguyện tìm kiếm để trao cho cô khoái lạc. Cô đã nghĩ về anh như một tên đàn ông máu lạnh, nhưng sự thực là anh sở hữu một chiều sâu cảm xúc hiếm có. Những người khác có thể đánh giá rằng anh có một bản tính ôn hòa, kiềm chế, nhưng Lily biết rằng riêng cô có thể khiêu khích anh vào cơn nóng nảy kinh hoàng. Trong thâm tâm cô thú nhận rằng cô rất vui vì điều đó, rằng có thứ gì đó trong cô cảm thấy thỏa mãn khi ảnh hưởng sâu sắc đến anh như thế. Anh đã điên lên khi có quá nhiều đàn ông nhìn cô trong trang phục Eva. Ý nghĩ đó mang một nụ cười nhẹ lên mặt cô. Nụ cười đó biến mất khi cô ngẫm nghĩ rằng thật không giống cô khi thấy dễ chịu trong sự sở hữu của một người đàn ông. Xáo trộn, cô cố dịch đi, nhưng anh rúc vào gần hơn với một tiếng cầu nhàu ngái ngủ và ném một tay qua người cô. Nhấn nhò cô dựa lại vào anh và nhắm mắt lại, thư giãn trong sự ấm áp che chở của cơ thể anh.

Alex bị đánh thức bởi một cái giật và đá phiến nhiều từ chân của Lily. Cầu nhàu, anh ngồi dậy trong bóng tối, dụi dụi mắt. “Có chuyện gì vậy?” anh lẩm bẩm, ngáp ngoác ra. Đầu anh xoay quanh khi anh nghe thấy một tiếng khóc thấp, thăm thiết bên cạnh anh. “Lily, Quý tha ma bắt, có chuyện gì...” Anh cúi xuống cô, trong khi cô vịn vẹo trên cái gối. Cơ thể cô quằn quại, nắm tay bé nhỏ của cô siết lại quanh một túm vải trải giường. Những từ ngữ rời rạc rơi ra khỏi môi cô giữa những hơi thở khích động.

“Lily.” Một cách dịu dàng anh vuốt tóc ra khỏi trán cô. “Shhh. Em đang mơ. Chỉ là một cơn ác mộng thôi.”

“Không -”

“Dậy đi, em yêu.” Anh hẳn sẽ tiếp tục nói với cô, nhưng rồi anh nghe thấy cái tên mà cô đã thì thầm trong cơn mộng du ở Raiford Park. Anh đã nghĩ đó là Nick, nhưng giờ đây giọng cô rõ ràng hơn. Trong anh lóe rên rằng cô đang nhắc đi nhắc lại một cái tên con gái.

“Nicole...không...không...” Cô than khóc với những tiếng nước nở khô khốc, bàn tay cô mò mẫm với ra, co giật bên những cơ bắp cứng cáp của lồng ngực anh. Cô đang run lên vì sợ hãi, hay có lẽ là đau khổ.

Alex nhìn chăm chăm xuống cô với sự pha trộn giữa thương cảm và tò mò mãnh liệt. Nicole. Anh chưa bao giờ nghe cái tên ấy từ nhà Lawsons. Đó hẳn phải là một phần trong quá khứ bí ẩn của Lily. Vuốt tóc cô, anh hạ môi xuống trán cô. “Lily, dậy đi. Thư giãn nào. Em ổn rồi.”

Cô giật mạnh bên anh, hơi thở ngừng lại như thể có ai đó đã ném cô xuống đất. Alex ôm cô lại gần, bọc cô trong tay anh. Đột ngột cô òa khóc. Dù anh chờ đợi điều gì, thì cũng không phải là điều này, tròng nước nở đáng thương này biểu lộ một nỗi đau khổ quá sâu sắc để có thể diễn tả thành lời. Anh đông cứng lại vì sửng sốt. “Lily.” Anh cố xoa dịu cô, vuốt ve bàn tay trên cơ thể run rẩy của cô. Tiếng khóc của cô ớn lạnh đến kỳ quặc. Anh chưa bao giờ nghe thấy một âm thanh thăm thiết, bí hiểm đến vậy. Anh sẽ cho đi bất kỳ thứ gì, kể cả mặt trời và mặt trăng, bất kỳ thứ gì để làm cô dừng lại. “Lily,” anh lặp lại tuyệt vọng. “Vì Chúa, đừng khóc như thế.”

Rất lâu trước khi cô im lặng, rúc khuôn mặt ướt đầm của mình vào lồng ngực anh. Alex muốn nói chuyện, moi ra những lời giải thích từ cô. Nhưng cô thốt ra một tiếng thở dài kiệt sức và ngủ gục một cách đột ngột không bình thường, như thể những giọt nước mắt đã vắt kiệt từng mảnh sức mạnh cuối cùng. Điếng người, anh nhìn chăm chăm xuống cái bọc trong cánh tay anh. “Nicole là ai?” anh thì thầm, dù anh biết cô không thể nghe thấy. “Cô ta đã làm gì với em?”

Cái đầu nhỏ nhắn của cô ngã xuống nặng nề trong vòng tay anh. Vuốt ve mái tóc đen của cô, anh cảm thấy sự căng thẳng của chính mình bắt đầu lùi dần. Nhưng nó bị thay thế bởi một thứ còn phiền nhiễu hơn nhiều. Anh sửng sốt trước sự bao bọc mà anh cảm thấy. Anh muốn chăm sóc cô, người phụ nữ mạnh mẽ đã làm rõ rằng cô không muốn hay cần sự giúp đỡ của bất kỳ ai này. Anh biết rằng trái tim anh không thể tin vào cô được, nhưng ở đâu đó dọc đường anh đã trao nó cho cô rồi. Cô đã xối tung đời anh lên. Cô đã thay đổi mọi thứ.

Anh yêu cô. Sự thật đơn giản ấy thật đáng ngạc nhiên, nhưng không thể bác bỏ. Anh nồng nhiệt ấn môi mình vào tóc cô, cơ thể anh đầy rẫy niềm hoan lạc xao xuyến, không thể kiềm chế. Anh muốn cô trôi vào với anh bởi lời nói và lời hứa, với mọi thứ anh có mà có thể giữ được cô. Qua thời gian cô có thể sẽ quan

tâm đến anh – đó là một mạo hiểm đáng nhận lấy. Tìm ra nhiều điều hơn về cô, đào sâu vào quá khứ của cô cho đến khi cô đã ít bí ẩn hơn sẽ là khôn ngoan. Nhưng anh không khôn ngoan, anh đang yêu, và anh muốn cô như chính cô. Anh đã cẩn trọng và trách nhiệm cả đời rồi. Một lần thôi anh sẽ ném lô gíc sang một bên, và làm như trái tim thúc đẩy.

Lily vươn vai và rùng mình dễ chịu. Nhấp nháy mắt mở ra, cô nhìn thấy một trần nhà màu xanh và trắng thanh nhã được chiếu sáng bởi ánh sáng ban mai. Cô chậm chạp quay đầu và thấy đôi mắt trong mờ của Alex chìa vào cô. Đôi bờ vai hung vàng của anh giơ lên trên cô khi anh ngăn cô không kéo tấm ga trải giường lên trên bộ ngực đã bị phơi bày của mình. Anh nói chào buổi sáng với một nụ cười lười nhác, và hỏi xem cô ngủ thế nào.

“Khá tốt,” Lily nói cảnh giác. Đêm qua cô đã có những giấc mơ kỳ lạ, phiền nhiễu. Cô tự hỏi cô có làm phiền anh trong giấc ngủ của cô không – cô tự hỏi tại sao không có câu hỏi và những cái liếc ngờ vực nào.

“Anh đã sợ rằng em sẽ tỉnh đi mất trước khi anh thức dậy,” Alex nói.

Cảm thấy tội lỗi cô ngoảnh ánh mắt đi, nhớ lại cuộc khởi hành lên lút sáng ngày hôm qua. “Em không có gì để mặc,” cô lẩm bẩm.

“Tất nhiên rồi.” Anh cố ý đẩy tấm ga xuống một inch nữa. “Giữ em không có quần áo cũng có những lợi thế nhất định.”

Không chắc về tâm trạng chơi đùa của anh, Lily cố giữ tấm ga lại. “Em sẽ đánh giá cao nếu anh gửi ai đó đến nhà em lấy một bộ váy và vài thứ...cô hầu Annie của em sẽ biết phải thu gom những gì...và....” Điều bộ tự trọng của cô xẹp xuống khi anh giật cái mảnh lanh trắng đi và ấn đùi cô mở rộng. “Alex,” cô nói với sự phản kháng yếu ớt.

Bàn tay anh chơi đùa nhẹ nhàng trên cơ thể cô. “Anh thích nghe em nói tên anh.”

“Anh không thể có ý đó,” cô nói hết hơi. “Không phải lần nữa.”

“Sao lại không?”

“Nó hẳn là không có lợi cho sức khỏe, hay những thứ khác như -”

“Rất,” anh nói, khum hai bàn tay trên bộ ngực xinh xắn của cô. “Làm ung nano.”

“Nó có thực sự -” cô bắt đầu trong lo lắng, và rồi thấy rằng anh đang trêu cô. “Alex!”

Cái miệng ăm ắp, đang mỉm cười của anh hạ thấp xuống ngực cô. Lily cảm thấy anh chêm cao thân mật ấn vào đùi cô. Các giác quan của cô thét lên đáp ứng, và cô không có chút kháng cự nào khi anh đẩy cánh tay và chân cô rộng ra rồi trèo lên cô. Anh hôn môi cô và đẩy tới trước, trượt sâu vào trong cô, di chuyển với sự thoải mái xa hoa. Cô do dự ép tay lên lưng anh, lòng bàn tay nghỉ ngơi trên những cơ bắp đang uốn cong bên dưới làn da căng lên của anh. Cô nhắc chân mình lên cao hơn, ôm chặt hai hông anh giữa đầu gối mình, và anh đâm ngập vào mạnh mẽ trong cơn cực khoái, hơi thở của anh đập vào bên cổ cô trong một hơi phả ra. Cơ thể anh căng ra và run bắn lên, và rồi anh giãn ra với một tiếng thở dài.

Lily là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng lờ mờ. Cô nâng mình lên tư thế ngồi, giật mạnh một góc ga trải giường và kéo nó lên tận cổ cô. “Có những thứ chúng ta phải nói chuyện ngay lập tức,” cô nói, nỗ lực để nghe thật kiên quyết. Cô háng giọng. “Em buộc phải thẳng thừng.”

“Thay đổi đây,” anh lẩm bẩm, mắt ánh sáng lên với một nụ cười trêu chọc. Anh không thể gọi lại một cuộc trò chuyện nào mà cô không thẳng thừng với anh.

“Nó liên quan đến tiền và các nghĩa vụ.”

“Ồ, phải.” Anh ngồi dậy đối mặt với cô, lơ đi nỗ lực của cô kéo cái tấm ga phủ lên lòng anh. “Tiền của anh, nghĩa vụ của em.”

Cô gật đầu không thoải mái. Anh đang hành xử thật lạ lùng, cử chỉ của anh vui vẻ một cách kỳ lạ, khoe miệng anh cong lên trong một nụ cười khiến cô chao đảo. “Đêm qua anh đã đề cập đến năm nghìn bảng.”

“Đúng thế.”

Lily cắn môi tức giận. “Anh vẫn còn ý định đưa nó cho em chứ?”

“Anh đã nói anh sẽ.”

“Để đổi lại cái gì?”

Trong một lúc Alex không biết làm thế nào để nói cho cô nghe những gì anh muốn. Sẽ dễ dàng hơn nếu giây phút này thật lãng mạn. Nhưng cô nhìn nóng nảy, miệng cô siết chặt căng thẳng. Rõ ràng là tất cả những đam mê và tôn thờ đang chạy rần rần qua mạch máu của anh không phải là thứ mà cô đáp lại. Anh làm cho hợp với giọng điệu công việc của cô. “Để bắt đầu, anh muốn em chia sẻ giường anh.”

Cô gật đầu. “Em đã chờ điều đó,” cô nói cộc cằn. “Em thật may mắn làm sao khi đáng giá một số tiền lớn như vậy.”

Sự chế nhạo mỉa mai đẩy đường như làm anh thích thú. “Em thậm chí sẽ đáng giá nhiều hơn khi em đã nắm vững vài kỹ năng sơ cấp.”

Lily hạ ánh mắt xuống, nhưng trước đó anh đã nhìn thấy tia lóe lên ngạc nhiên và mất can đảm trong mắt cô. Cô không hề nảy ra ý nghĩ là có những thứ vượt qua cả những gì họ đã làm cùng nhau. Anh mỉm cười chậm rãi và với một tay tới vai cô, vuốt ve trên chỗ trần trụi lưa là đầy cảm dỗ. “Em sẽ không mất nhiều thời gian đâu.”

“Em thích được bố trí cho một ngôi nhà,” Lily nói không thoải mái. “Nó nên đủ rộng để giải trí, và ở một vị trí thích hợp -”

“Em có thích nơi này không?”

Anh đang chế nhạo cô, tất nhiên rồi, đề nghị quyền sử dụng điền trang của gia đình như kiểu cho một cô tình nhân ở đó là một điều hoàn toàn đáng kính phải làm. Lily trừng mắt với anh. “Chà, sao không phải là Raiford Park chứ?” cô cau kính.

“Nếu em thích hơn.”

Đồ bưng, cô trao cho anh một cái liếc van xin, tức giận. “Anh không thể thấy rằng điều này thật khó khăn với em ư? Anh có thể thấy nó vui nhộn, nhưng em muốn được xong chuyện với nó cho rồi! Hãy nghiêm túc đi.”

“Anh đang nghiêm túc.” Anh kéo cô dựa vào ngực anh và hôn cô, miệng anh ầm ập và ngấu nghiến. Cô đáp lại vô vọng, môi cô tách ra trước sự thúc giục dịu dàng ấy. Nhắc đầu lên, anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt bối rối của cô, cánh tay khóa chặt quanh lưng cô. “Anh sẽ tạo một quỹ ở ngân hàng của anh bằng tên em – một khoản mà anh không nghĩ là em sẽ thấy đáng chê bai đâu. Anh sẽ cho làm một cỗ xe cho em theo bất kỳ kiểu dáng nào mà em thích. Anh sẽ mở tài khoản cho em ở bất kỳ và tất cả những cửa hàng mà em muốn. Dù cho anh biết là không nên, anh thậm chí cũng vẫn sẽ cho phép em chơi bài ở Craven’s, biết rõ niềm yêu thích của em với chỗ đó. Nhưng em sẽ không mặc bất kỳ bộ váy nào mà anh cho là không phù hợp, và nếu em cho phép sự chú ý của bất kỳ người đàn ông nào ngoài anh, anh sẽ vặn cái cổ đáng yêu của em đấy. Em sẽ ngủ trong giường anh mỗi đêm, và theo anh bất kỳ khi nào anh về vùng quê. Còn với hoạt động săn bắn của em, và những hoạt động khác mà em thích – anh sẽ cho phép nó tiếp tục, chừng nào anh còn có mặt. Không cưỡi ngựa một mình nữa. Anh sẽ đặt biển dừng với bất kỳ biểu hiện nào của em mà khiến anh thấy là khinh suất.” Anh cảm thấy Lily cứng người. Anh biết những điều kiện đó thật khó để nuốt trôi với một người phụ nữ chưa từng có đến một câu trở nhỏ nhoi trong tự do của mình. Nhưng cô không đưa ra phản đối nào. “Anh sẽ không quá đáng đâu,” anh tiếp tục điềm đạm hơn. “Anh không nghi ngờ gì em sẽ nói cho anh biết khi nào thì anh như thế.”

Cô nói, nghe chần chẫn. “Anh nên biết vài điều....em...em sẽ sử dụng các biện pháp để ngăn có con, em không muốn chúng. Em sẽ không có chúng.”

Anh do dự, nhận thấy sự mãnh liệt thờ ơ của giọng cô. “Được rồi.”

“Đừng nói thế nếu anh ngấm ngầm có ý định khác.”

“Anh sẽ không nói ‘được rồi’ nếu anh không có ý đó,” anh gầm gừ. Anh cảm thấy tầm quan trọng của sự trao đổi ấy, rằng có thứ gì đó đáng chú ý về thái độ mãnh liệt của cô. Với thời gian và lòng kiên nhẫn, anh sẽ đào sâu xuống từng gốc rễ nỗi sợ hãi của cô. Nhưng nếu cảm xúc của cô không bao giờ thay đổi, anh cũng sẽ chấp nhận chúng. Nếu anh không bao giờ sinh ra được một người thừa kế, Henry sẽ tiếp tục dòng dõi gia đình.

“Và khi anh chán em,” Lily tiếp tục bằng giọng trầm, nhục nhã, “anh sẽ cho em giữ tất cả những thứ mà anh đã cho em.” Từ những gì cô nghe được, đây là một quy ước chung giữa một gái điếm hạng sang và người bảo trợ của cô ta. Nếu cô thực sự phải làm điều này, cô cũng sẽ phải trông coi lợi nhuận của chính mình. Cô bị thái độ im lặng đột ngột của Alex làm lúng túng.

“Có vài thứ anh vẫn chưa giải thích,” cuối cùng anh nói.

Lily cảm thấy một cơn giá lạnh lo sợ. “Em không thể tưởng tượng ra điều gì. Có phải là về tiền không? Nhà? Nếu liên quan đến tình bạn của em với Derek, không cần phải lo lắng, anh đã biết -”

“Lily, im nào. Nghe anh này.” Anh hít một hơi thật sâu. “Điều anh đang cố nói với em là anh không muốn em trở thành tình nhân của anh.”

“Anh không muốn...” Cô nhìn anh chằm chằm trống rỗng, và bắt đầu sôi lên vì tức giận. Anh đã trêu chọc cô suốt từng đầy thời gian ư? Đây là một kế hoạch xấu xa để làm nhục cô ư? “Vậy chúng ta đang nói về cái quỷ gì thế?” cô hỏi gặng.

Anh xếp nếp và làm mượt một góc ga trải giường, trao cho nhiệm vụ đó sự tập trung khác thường. Đột ngột anh nâng mắt lên và nhìn cô kiên định.

“Anh muốn em là vợ anh.”

10. Chương 10

“Vợ anh,” Lily nhắc lại đều đều, trở nên nóng bừng rồi lạnh đến phát ốm vì bẽ bàng. Vậy đây là một trò đùa – một trò chơi ác nghiệt, lâu dài chủ tâm mà anh hẳn đã phải lên kế hoạch suốt cái đêm anh bị trói vào giường cô. Nhưng có khi anh vẫn muốn cô là tình nhân của anh, và đây là cách anh bảo đảm rằng cô biết mọi thứ đúng như thế nào. Anh sẽ nắm quyền kiểm soát – cô sẽ là của anh để chơi đùa và tra tấn. Cô cảm thấy anh đang nhìn cô, và cô tự hỏi anh có khinh miệt cô nhiều như cô khinh miệt chính mình không. Nỗi đau của cô trở nên gần như quá sâu đậm để nỗi khủng khiếp. Gần như. Cô nói rời rạc, không thể nhìn anh. “Anh và cái khiếu hài hước quái ác, đáng kinh tởm của anh khiến em phát ốm -”

Anh làm cô im lặng ngay lập tức, ấn bàn tay anh vào miệng cô. “Không, không, chết tiệt....đây không phải là trò đùa đâu! Im nào. Anh muốn em cưới anh.”

Cô cắn vào tay anh, và trừng mắt nhìn anh khi tay anh bị bỏ ra nhanh chóng. “Anh không có lý do gì để cầu hôn em. Em đã đồng ý là tình nhân của anh rồi.”

Anh nhìn chằm chằm hoài nghi trước vết hằn dấu răng của cô trên bàn tay anh. “Anh tôn trọng em quá nhiều để làm điều đó, đồ phù thủy nóng tính nhà em!”

“Em không muốn sự tôn trọng của anh. Tất cả những gì em muốn là năm nghìn bảng.”

“Bất kỳ người phụ nữ nào khác cũng sẽ thấy hãnh diện vì lời cầu hôn của anh. Thậm chí là cảm kích. Anh đang đề nghị một thứ cả nghìn lần tốt hơn một mối quan hệ bất chính tai tiếng nào đó.”

“Theo quan điểm kiêu ngạo, tự cho mình là đúng của anh thì em cho là như thế! Nhưng em không thấy hãnh diện đâu, và chắc chắn là không cảm kích. Em sẽ là nhân tình của anh hoặc không gì hết.”

“Em sẽ là vợ anh.” Anh nói không lay chuyển.

“Anh muốn sở hữu em!” Cô buột tội, cổ trườn ra khỏi anh.

“Phải.” Anh vật cô xuống giường và đè trọng lượng của mình lên trên cô. Khi anh nói, hơi thở của anh phả vào miệng và cảm cô. “Phải. Anh muốn những người khác nhìn vào em và biết rằng em là của anh. Em muốn anh nhận lấy tên tuổi và tiền bạc của anh. Anh muốn em sống với anh. Anh muốn ở trong em...một phần suy nghĩ của em...cơ thể của em...tất cả của em. Anh muốn em tin anh. Anh muốn trao cho em bất kỳ cái thứ khó nắm bắt, bất khả thi, phải gió, bí ẩn nào đó mà em cần để được hạnh phúc. Điều đó có làm em sợ không? Chà, nó còn làm anh sợ đến phát điên lên được. Em không nghĩ là anh sẽ dừng ngay việc cảm thấy như thế này lại nếu anh có thể ư? Không phải như kiểu em là người phụ nữ dễ dàng nhất trên thế giới để -” Anh đột ngột kìm mình lại.

“Anh chả biết gì về em hết,” cô òa lên. “Và những gì anh biết nên làm toàn bộ cái trí khôn đáng chết của anh phải hoảng sợ...Chúa ơi, giờ em biết là nào anh đã bị ung rồi!”

“Anh sẽ không trả cho sự yếu kém của Harry Hindon, hay của ai khác đâu, bất kể tên con hoang đó là ai. Anh không hề đánh trượt em. Anh không hề phản bội em. Anh đã một lần hỏi em tại sao em lại ghét đàn ông. Em được tự do để khinh thường toàn bộ bọn họ, tất cả từng tên một trên trái đất. Ngoại trừ anh.”

“Anh nghĩ sự từ chối của em là vì em đã bị tình yêu làm cho thất vọng ư?” Cô nhìn anh chăm chăm như thể anh là tên ngốc vĩ đại nhất còn sống. “Em có thể sống với những điều kiện và luật lệ và những ý thích bất chợt chết tiệt của anh trong một thời gian – có lẽ thậm chí là vài năm – nhưng nếu anh nghĩ em sẽ để bản thân mình hứng chịu điều đó cả đời còn lại, và từ bỏ những quyền sở hữu và quyền pháp lý mà em có với anh, và cho cái gì? Cho đặc ân được phục vụ anh mỗi đêm ư? Nó đủ dễ chịu đấy, nhưng khó mà đáng phải hy sinh tất cả những thứ mà em coi trọng.”

“Dễ chịu,” anh lặp lại dứt khoát.

Cô nhìn anh chăm chăm đầy bức bối. “Anh nặng. Em không thể thở được.”

Anh không di chuyển. “Nói cho anh nghe xem em hạnh phúc thế nào, Lily. Em có tận hưởng tự do của mình khi bị buộc phải dành mọi đêm để đánh bạc để tồn tại không? Và em sẽ quả quyết rằng không có những đêm em cô đơn, khi mà em cần sự bầu bạn và an ủi -”

“Em có tất cả những thứ mình cần.” Cô cố giữ chặt ánh mắt sắc nhọn của anh, nhưng sự mãnh liệt của nó khiến cô sụp xuống.

“Anh không,” anh nói khàn khàn.

Lily ngoảnh mặt đi. “Vậy thì hãy tìm ai đó khác,” cô nói với quyết tâm tuyệt vọng. “Có rất nhiều phụ nữ sẽ muốn cưới anh. Những phụ nữ cần những thứ mà anh đề nghị, người sẽ yêu anh -”

“Không có ai như em.”

“Ồ? Và từ khi nào em đã trở thành một nguồn vui bất tận cho anh vậy?” Cô ngoái lại nhìn lên anh, vừa đúng lúc để thấy một nụ cười từ tốn nở ra trên mặt anh. “Có cái quái gì thú vị đến thế?”

Giải thoát cô khỏi một ít sức nặng của anh, Alex lấy tay chống cằm và nhìn cô trầm ngâm. “Chúng ta đã bị hút vào nhau ngay từ đầu. Chúng ta là dành cho nhau. Anh nghĩ chúng ta sẽ đến với nhau thậm chí nếu chúng ta có được sinh ra trên những lục địa khác nhau đi nữa. Em cảm thấy sự hấp dẫn cũng mạnh mẽ như anh vậy.”

“Anh hẳn là đang đọc Byron,” cô lẩm bẩm. “Nghe những lời nói ngớ ngẩn lãng mạn ấy từ anh -”

“Em đã chọn anh.”

“Em chả làm gì như thế cả!”

“Trong tất cả hàng trăm tên đàn ông em gặp ở Craven’s hay các buổi đi săn và vũ hội cuối tuần – trẻ và già, công tử bột, học giả, các ông trùm và chủ ngân hàng và những tên săn tài sản – anh là người duy nhất em từng để mình dính lứu vào. Em đã khơi ra một cuộc tranh cãi với anh, em đã đến nhà anh và xía vào mọi mặt đời sống của anh, bày mưu ngăn anh không làm đám cưới, nhử anh tới Luân Đôn và trối anh vào giường em, đánh bạc với anh và đặt cược cơ thể em đổi lại tiền của anh, biết rằng có vô số cơ hội là em sẽ thua... Jesus kính yêu, em có cần anh nói tỉ mỉ nữa không? Em đã từng xía vào cuộc sống của một tên con hoang tội nghiệp nào khác theo cái cách mà em có anh chưa? Anh không nghĩ thế đâu.”

“Tất cả những điều đó là vì Penny.” Cô nói bằng giọng nhỏ xíu.

Anh mỉm cười chế giễu. “Cô ấy là một lời bào chữa. Em đã làm điều đó vì em muốn anh.”

“Con lừa kiêu ngạo!” cô thốt, đỏ hồng lên.

“Tất cả điều đó là do tính kiêu ngạo của riêng anh ư? Vậy hãy nói với anh là em muốn anh ra khỏi đời em.”

“Em muốn anh ra khỏi đời em,” cô nói dễ dàng.

“Nói với anh là hai đêm vừa qua chẳng có nghĩa gì với em.”

“Chúng không có!”

“Nói với anh là em không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.”

“Em...” Lily nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đẹp trai, chăm chú ở trên mặt cô, và những từ ngữ ấy không thể kéo ra được khỏi họng cô.

Alex dịu dàng xoa tóc cô. “Nói với anh đi,” anh thì thầm, nhìn xuống cô. “Và rồi anh sẽ để em lại một mình.”

Lily thử lại. “Em không bao giờ...” Ngực cô đau nhói với cố gắng ấy. Cô không thể cho phép anh làm cuộc sống của cô phức tạp hơn cả bây giờ nữa. Nhưng ý nghĩ đẩy anh đi lấp đầy trong cô một nỗi sợ không thể giải thích được. Giá như anh thêm nói gì đó khác, thứ gì đó sẽ thuyết phục được cô theo cách này hay cách khác. Nhưng anh không giúp cô, anh giữ nguyên sự im lặng tra tấn. Cố cố sắp xếp qua đồng cảm xúc lộn xộn của mình. Giá như anh không có ý chí mạnh mẽ đến thế. Giá như anh thật dễ dãi và có thể kiểm soát được. Anh có thể hủy hoại cơ hội nhỏ nhoi mà cô có để giành lại con gái mình.

Tim cô đập mạnh, khiến cô thật khó để nói nên lời. “Anh sẽ...” cô làm ướt đôi môi khô khốc và ép mình tiếp tục. “Anh thực sự sẽ đi nếu em hỏi anh thế chứ? Dễ dàng như thế ư?”

Hàng lông mi dày của Alex hạ thấp xuống khi anh quan sát đầu lưỡi cô quét ngang cái đường cong lồi cuốn ở bờ môi dưới. “Không,” anh nói khàn đặc. “Anh chỉ muốn xem em có nói điều đó không thôi.”

“Ôi, Chúa ơi.” Cô thốt ra một tiếng cười sợ hãi, ngạc nhiên. “Em không nghĩ là mình có thể.”

“Sao lại không?”

Lily bắt đầu lắc quảy quảy. Cô đã luôn có thể đối mặt với những thất bại và gian khổ của mình bằng sự dũng cảm bướng bỉnh, và không ai, kể cả Giuseppe, có thể hạ gục hàng phòng thủ của cô. Chỉ Alex có thể làm điều này với cô. “Em không biết,” cô khóc, và vùi mặt mình vào người anh. “Em không biết.”

“Em yêu.” Anh trải những nụ hôn cứng cáp, mau lẹ lên tai, cổ và đôi vai bé nhỏ của cô. Cánh tay anh vòng quanh cô trong vòng ôm nghiêng chặt.

“Em sẽ thích làm tình nhân của anh hơn.” Cô nói khổ sở.

“Tất cả hoặc không gì cả. Nó là như thế với chúng ta.” Anh đẩy tóc cô ra khỏi trán, và trao cho cô một nụ cười lơ lửng. “Bên cạnh đó, cuối em là cách duy nhất anh có thể có Burton làm quản gia của anh.” Anh hôn cô. “Nói vâng đi.” Các ngón tay của anh lồng cong trong tóc cô. “Nói đi, em yêu.” Anh thì thầm.

Lily cố gắng thuyết phục bản thân mình rằng cô đang làm thế này vì tiền. Cô e sợ phải thú nhận với mình rằng có một lý do khác, thậm chí còn hấp dẫn hơn đằng sau sự chấp nhận của cô. Là vợ Alex, cô sẽ giàu kinh khủng. Cô sẽ có đủ tiền để mua Nicole lại, và nếu Giuseppe vẫn từ chối giúp đỡ, cô sẽ thuê vài “đặc nhiệm,” những sĩ quan thành phố được huấn luyện tài giỏi nổi tiếng vì những việc như thế. Người cô đã thuê trước đó, ông Knox, không hữu dụng cho lắm, nhưng giờ cô có đủ khả năng để thuê một tá. Cô sẽ cho họ xối tung cả thành phố lên cho đến khi con gái cô được trả lại cho cô. Sau đó những gì xảy ra không quan trọng nữa. Sau khi khám phá ra rằng cô là mẹ của một đứa con hoang – mà cô có ý định sẽ giữ – Alex sẽ nhanh chóng đồng ý một sự hủy bỏ hôn nhân- hay có thể là ly dị. Cô sẽ chuyển tới một nơi yên tĩnh, thanh bình nào đó với con gái. Alex sẽ chẳng thể tệ hơn được, ngoài trừ vài cơn tức giận chính đáng về sự lừa gạt

của cô. Nhưng anh sẽ tìm ai đó khác, một cô gái trẻ trung xinh xắn nào đó sẽ mang thai một tá người thừa kế cho anh.

Trong lúc này đây, Lily có ý định sẽ tận hưởng sự dễ chịu trong khoảng thời gian cô có với anh. Sẽ có thêm nhiều đêm dành trong phòng ngủ với trần nhà mây và bầu trời. Có sẽ có thời gian để trò chuyện, trêu đùa, và khiêu khích anh. Cô chưa bao giờ có loại quan hệ đó với một người đàn ông. Thứ gần nhất cô từng đến là tình bạn kỳ quặc, không nồng nàn với Derek Craven. Nhưng không giống Derek, Alex có ý muốn chiếm hữu cô, che chở trước mọi lỗi lầm, hoàn toàn quá sẵn sàng để dính mình vào rắc rối của cô. Lily nghĩ rằng có lẽ cô có thể bí mật để mình tận hưởng cảm giác thuộc về một ai đó. Trong một thời gian ngắn ngủi của cuộc đời cô sẽ biết gọi một người đàn ông là ‘chồng’ là như thế nào.

Alex ra một quyết định bất khả thi là họ sẽ cưới chiều muộn hôm đó. Lily biết sự gấp rút của anh là do anh nghi ngờ rằng cô có thể đột ngột đổi ý. Anh đúng hoàn toàn. Cô đổi ý sau mỗi mười phút. Alex cho gọi cô hầu Annie của cô và sắp xếp để cô ta được đưa đến Swan’s Court, mang theo những quần áo và tư trang cần thiết.

Lily bức bối khi mặc vào một chiếc áo cốt-tông vàng mềm mại với vô số các nếp gấp. Cái cổ áo cao giản dị được viền quanh bởi đăng ten lỗ thêu. “Ta trông như một cô hầu quê mùa trong bộ phục trang phục này,” cô lẩm bẩm, nhìn mình chằm chằm trong gương khi Annie cài lại những cái khuy lụa ở đằng sau. “Và hoàn toàn như mười lăm tuổi. Sao em không mang thứ gì sành điệu hơn?”

“Không phải cái váy khiến cô trông trẻ, thưa tiểu thư,” Annie nói, mỉm cười qua vai cô. “Đó là mặt cô.”

Lily ngồi trước tấm gương khung mạ vàng hình chữ nhật ở bàn trang điểm, và nhìn chăm chú vào hình ảnh phản chiếu của cô một cách tò mò. Với tức giận, cô nhận ra rằng Annie đúng. Màu hồng tự nhiên của môi cô có sắc thái đậm hơn thường lệ, hơi sưng lên do những nụ hôn ngẫu nhiên của Alex đêm trước. Mặt cô thật khác, mềm mại và tỏa sáng và yếu đuối. Thậm chí cả một vết thâm do bị đánh cũng không thể làm dịu màu hồng hào của da cô, chúng thường nhợt nhạt một cách hợp thời trang. Cô không hề giống người phụ nữ cứng rắn đã bịp bợm những con bò câu ở Craven’s tí nào. Ánh mắt hoài nghi, giấu cợt của cô, cái cô thường dùng với hiệu quả đáng thỏa mãn, đã hoàn toàn mất uy thế. Đôi mắt cô cũng chân thật và rộng mở như Penelope vậy. Khi cô nhìn chằm chằm vào mình, cô nhớ lại những ngày tháng vô tư thời niên thiếu, khi cô còn là một cô gái nồng nhiệt cuồng dại với Harry Hindon. Từ sau đó cô không còn cảm thấy sự sôi nổi đến thế trong mình nữa.

Sự thay đổi cô thấy trong gương khiến Lily không thoải mái. “Em có mang theo một cái dải buộc tóc nào của ta chứ?” cô hỏi, chạy tay qua những lọn tóc xoắn nhảy múa. “Tóc ta đang rơi vào mắt rồi đây.” Annie năng nổ mang chúng đến cho cô, và Lily chọn một dải ruy băng màu vàng trang trí với đá topaz. Cô buộc nó quanh trán và cau mày khi thấy cái dải băng ngoại lai đó tương phản kỳ cục với kiểu váy thiếu nữ. “Chết tiệt!” Giật cái đồ trang trí đó ra khỏi trán, cô đẩy tóc mình lại bức bối. “Vui lòng, mang cho ta một cái kéo nào đó và cắt một ít cái đồng búi nhùi này đi.”

“Nhưng thưa cô,” Annie phản đối. “Nó trông thật xinh đẹp và mềm mại quanh mặt cô.”

“Vậy hãy để thế đi.” Cô vùi đầu mình vào tay và rên lên. “Ta không quan tâm. Ta không thể trải qua chuyện này, Annie.”

“Trải qua chuyện gì ạ?” Cô hầu hỏi bối rối.

“Giả vờ là...ôi, em không cần biết đâu. Chỉ cần giúp ta rời khỏi đây và bảo ngài Raiford là...” Cô dừng lại trong do dự.

Một giọng mới tham dự vào cuộc trò chuyện. “Bảo ngài Raiford là gì?” Alex thò thân đi vào phòng, vừa trở lại từ một chuyến du ngoạn ngắn qua thành phố. Từ vẻ hài lòng trên mặt anh, Lily biết anh đã thành công trong việc tìm một mục sư sẽ làm phép cưới cho họ trước sự thông báo ngắn ngủi đến vậy. Chỉ có chúa mới biết anh đã nói gì với ông ta.

Annie nhìn Alex với vẻ ngưỡng mộ chăm chú, chưa bao giờ thấy một người đàn ông được phép xâm phạm sự riêng tư của cô Lily mà không hỏi xin phép. Cô lùi về góc phòng và quá chú ý đến tấm khăn trải đầu bằng lụa nhẹ, quan sát với sự thích thú kín đáo khi Alex đi tới đứng đằng sau Lily.

Anh trượt bàn tay lên vai Lily và cúi thấp xuống tai cô. “Đồ nhát gan bé nhỏ,” anh thì thầm. “Em sẽ không chạy trốn khỏi anh đâu.”

“Em đã không có ý định thế,” cô nói dối với một bầu không khí đầy tự trọng.

“Em trông thật xinh đẹp trong bộ váy đó. Anh không thể chờ để lấy nó ra khỏi em.”

“Đó là tất cả những gì anh nghĩ đến ư?” Lily hỏi bằng giọng thấp, để tâm đến đôi tai nhọn hoắt của Annie.

Anh mỉm cười và hôn bên cổ cô. “Em gần xong chưa?”

“Chưa,” cô nói với một cái lắc đầu mạnh mẽ.

“Chúng ta phải đi sớm.”

Lily lách khỏi anh, đứng dậy khỏi ghế và sải bước quanh phòng. Cô đi tới đi lui, liên tục đi qua anh. “Đức ngài,” cô nói lo âu. “Em cứ nghĩ mãi về sự ngu ngốc của cái quyết định được phát ra trong vội vàng, và trong những phút vừa qua em đã đi tới kết luận là em thật liều lĩnh khi đồng ý -”

Một cánh tay dài vươn ra và tóm cô vào anh, như một con mèo ngắt ngang trò chạy nhón nháo điên cuồng của một con chuột. Miệng anh đến miệng cô nhanh như chớp, và cô hít vào thật mạnh, tâm trí cô quay cuồng với ngạc nhiên. Với một nụ cười toe toét và cái nhún gối nhẹ, cô hầu rời đi với sự gấp gáp kín đáo. Alex hôn Lily dài và mạnh mẽ, cho đến khi anh cảm thấy cô dựa nặng nề vào anh, đầu gối cô lảo đảo. Anh nhấc đầu lên và nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen thờ thẫn của cô. “Cưới anh là điều ít liều lĩnh nhất em từng làm đấy.”

Cô giật giật vạt áo anh và vuốt phẳng chúng. “Em...em chỉ ước rằng em có vài loại bảo đảm nào đó.”

“Cái này có không?” Anh hôn cô với sự đam mê nguyên sơ, tách môi cô ra và khiến các dây thần kinh của cô bốc cháy với sự truy tìm lưỡi cô một cách từ tốn. Tay Lily trườn quanh cổ anh, và hơi thở của cô trở nên nặng nề, cơ thể cô nhẹ bẫng và nóng bừng. Khi anh kéo lê miệng mình khỏi miệng cô, cô giữ cánh tay quanh anh để duy trì thăng bằng của mình.

“Alex,” cô nói bối rối.

“Hmmm?” Môi anh chơi đùa với cái khoe miệng nhạy cảm của cô.

“Em sẽ không là loại vợ thông thường đâu. Em không thể thậm chí em có muốn đi nữa.”

“Anh biết.”

Cô xiên một cái liếc nghi ngờ lên trên qua đôi lông mày. “Nhưng làm sao em có thể chắc chắn là anh sẽ không muốn em thay đổi?”

Anh mỉm cười nhạo báng. “Thành cái gì?”

“Anh sẽ muốn em trở nên đáng kính trọng và từ bỏ việc cưỡi ngựa dạng chân, và bắt đầu thu gom các công thức làm món chân bò hầm đông và xi đánh giày, và ngồi trong phòng khách với một cái khung thêu trên lòng -”

“Im nào.” Anh nói với một tiếng cười, nâng niu mặt cô trong tay anh. Anh chà nhẹ môi anh qua môi cô. “Không ngạc nhiên là em lại tránh né hôn nhân lâu đến thế. Hãy đốt tất cả khung thêu trong nhà, nếu em muốn. Hãy để bà Hodges bận tâm với thịt bò đông – bất kể là nó dành cho cái thứ quý quái gì – không, đừng nói cho anh biết, làm ơn đi.” Đầu ngón tay anh trượt lên và xuống cái cổ mảnh mai của cô, đùa nghịch với những lọn tóc xoắn xinh xắn ở gáy cô. “Anh không muốn thay đổi em, em yêu. Chỉ ghìem cương em lại một chút thôi.”

Như anh cố tình, lời bình luận đó chọc giận cô. “Anh được chào đón để thử đấy,” cô nói xác xược, và anh cười.

Cho cô thời gian chỉ để tìm găng tay, anh dẫn cô xuống cầu thang tới chiếc xe ngựa bốn bánh bên ngoài. Sau khi giúp cô lên, Alex gật đầu với người giữ ngựa để thả những con ngựa ra, và họ đi về phía nam theo hướng dòng sông. Lily thấy mình gần như tận hưởng chuyến đi này. Ngồi trên chiếc ghế cao của cỗ xe ngựa, cô quan sát thích thú khi Alex làm việc điều khiển những chú ngựa trắng cương xinh đẹp. Những con vật

thật khỏe khoắn và tràn đầy năng lượng chực bùng nổ, đòi hỏi toàn bộ sự chú ý của anh. Lily đảm bảo rằng anh sẽ có đủ khoảng không trên ghế để cho phép những cử động cánh tay hiệu quả. Cuối cùng những con ngựa cũng hạ dần nhịp bước của mình vừa đủ để cho phép truyện trò.

(Cái cỗ xe ngựa mà hai anh chị í đi là kiểu thế này đây các ss ạ. ^__^)

“Sao anh lại không cho cắt ngắn đuôi của chúng đi?” Lily hỏi, ra dấu tới những cái đuôi đen dài của lũ ngựa. Bỏ đuôi của động vật đi bằng cách phẫu thuật, bao gồm cả một ít phần cột sống, là một tục lệ phổ biến, vì lợi ích của cả thời trang và thực tiễn. “Chúng có thể bị rối vào dây cương.”

Alex lắc đầu, đáp lại bằng một lời lẩm bẩm nào đó mà cô không thể nghe được.

“Gì cơ?” cô hỏi. “Anh vừa nói gì?”

“Anh nói nó làm lũ ngựa bị đau.”

“Phải, nhưng cơn đau không kéo dài, và thực sự là chúng bị cắt đuôi thì an toàn hơn.”

“Đuôi là sự bảo vệ duy nhất của chúng trước các loài ruồi nhặng,” anh nói, không nhìn cô.

“Tôn thờ trẻ con và động vật,” Lily lẩm bẩm, cảm thấy nhen nhúm sự ấm áp đối với anh.

“Anh đang sống không xứng với danh tiếng trái tim băng đá của mình đấy, đức ngài ạ. Đây, hãy để em điều khiển cỗ xe.” Cô duỗi tay ra với lấy dây cương.

Alex trao cho cô một cái nhìn trống rỗng, như thể khái niệm một người phụ nữ điều khiển những con ngựa là hoàn toàn xa lạ.

Lily bật cười và dịu dàng quở trách anh. “Em khá là giỏi việc đó đấy, đức ngài ạ.”

“Em sẽ phá hỏng đôi găng tay của mình đấy.”

“Một đôi găng tay bé nhỏ là cái gì cơ chứ?”

“Anh chưa bao giờ để một người phụ nữ nắm lấy dây cương trước kia.”

“Sợ à?” cô hỏi ngọt ngào. “Rõ ràng là sự tin tưởng trong hôn nhân là về một phía.”

Alex do dự truyền tay sợi dây cương. Nắm tay vững vàng, thành thạo của cô có vẻ làm anh an tâm, và anh ngồi lùi lại một chút.

“Thư giãn nào,” Lily nói với một tiếng cười. “Anh trông như thể anh có ý định giật chúng lại bất kỳ lúc nào í. Em chưa bao giờ làm lật một cỗ xe bốn bánh đâu, đức ngài.”

“Thứ gì cũng phải có lần đầu tiên.” Anh liếc vào dây cương một cách khao khát.

“Có vẻ như là vậy,” cô nói với vẻ nghiêm trang hoàn hảo, và vụt nhẹ lũ ngựa để tăng tốc độ.

Sau khoảng một dặm, Alex khen ngợi Lily trong việc điều khiển cỗ xe. Anh tự hào với hình ảnh đôi bàn tay bé nhỏ của cô áp dụng những sức ép tự tin lên dây cương. Không phải anh hoàn toàn thoải mái với việc là hành khách của cô – từ bỏ quyền kiểm soát một cách dễ dàng không phải bản tính của anh. Nhưng về tự hào của Lily trong kỹ năng của chính cô cũng thú vị và hấp dẫn như nhau. Cô sẽ không bao giờ dễ dàng bị đe dọa bởi anh hay bất kỳ ai. Cô sẽ là một người vợ lý tưởng cho anh, một phụ nữ có khả năng sánh ngang niềm đam mê, sức mạnh, và sự bướng bỉnh của anh với của chính cô.

Cỗ xe tiến về hướng Brompton và Chelsea, và Alex đòi lại dây cương những đoạn đường cuối cùng. Anh đưa họ đi dọc một con đường nhỏ tới một nhà thờ đá nhỏ với những cánh cửa gỗ uốn cong. Một cậu bé ăn mặc nghiêm trang ở tuổi thiếu niên chờ bên ngoài lối vào nhà thờ. “Giữ những con ngựa nhé,” Alex lẩm bẩm, ném cho cậu một đồng. “Chúng ta sẽ không lâu đâu.”

Cậu bé bắt lấy đồng xu trong nắm tay và mỉm cười vui vẻ. “Vâng, thưa đức ngài.”

Alex đi xuống cỗ xe và với tay đỡ Lily. Cô đông cứng tại chỗ, nhìn xuống anh với đôi mắt mở to. Hình ảnh nhà thờ giống như một gáo nước lạnh hắt vào mặt cô, khiến cô nhận ra chính xác điều gì sắp xảy ra. Alex nói từ tốn. “Đưa tay em cho anh, Lily.”

“Em đang làm gì thế này?” Cô hỏi bằng giọng nhỏ xíu.

“Để anh giúp em xuống.”

Lily đặt bàn tay lên trái tim đang đập thình thịch khi cô nhìn chăm chăm vào anh. Cử chỉ của anh thoải mái và không chút đe dọa, nhưng sâu trong mắt anh là một tia sáng cứng rắn, và giọng anh ẩn chứa một lời cảnh cáo. Giờ cô đã để anh đưa cô xa đến thế này, sẽ không có lối thoát nữa. Cảm giác như thể tình huống này không hoàn toàn có thực, cô đặt tay mình trong tay anh và bước xuống khỏi cỗ xe. “Sau khi Harry phụ tình em,” cô lắp bắp, “em đã hứa với mình...em đã thề là...em sẽ không bao giờ cưới ai nữa.”

Alex nhìn xuống cái đầu cúi gằm của cô, nhận ra rằng sự ruồng bỏ của vị hôn phu đã làm cô tổn thương đến thế nào, đủ để ký ức về sự nhục nhã ấy vẫn còn nấn ná lại sau mười năm. Anh trượt một cánh tay quanh cô và hôn đỉnh đầu cô. “Hắn không xứng đáng với em,” anh thì thầm vào tóc cô. “Hắn là một tên ngốc yếu ớt, nhất gan.”

“Đủ thông minh để c-cứu lấy mình. Và v-vài người có thể gọi anh là còn ngốc hơn khi làm điều -”

“Anh có những khuyết điểm của mình.” Alex nói, dịu dàng xoa bóp vai cô, quay lưng anh lại để che cho cô khỏi những ánh mắt tò mò từ người đi đường. Anh mỉm cười rầu rĩ. “Rất nhiều khuyết điểm, và em đã xoay xở để làm quen với phần lớn chúng. Nhưng anh sẽ không bao giờ rời bỏ em, Wilhemina Lawson. Không bao giờ. Em có hiểu không?”

“Em hiểu,” cô nói với một tiếng cười tuyệt vọng, nghèn nghẹn, “nhưng em không tin anh. Anh nghĩ rằng anh biết những gì tồi tệ nhất về em, nhưng anh không đâu.” Cô không dám nói nhiều hơn thế. Nín thở, cô chờ xem nó có đủ làm anh đổi ý không.

“Anh biết tất cả những gì anh cần,” anh nói điềm tĩnh. “Phần còn lại sẽ giữ cho sau này.” Giữ cánh tay anh quanh cô, anh đưa cô đi vào trong nhà thờ.

Bên trong tòa nhà nhỏ mang lại ảnh hưởng với chính vẻ giản dị của nó, lấp đầy ánh sáng lọc qua những cửa sổ kính màu xinh đẹp. Ánh sáng của những ngọn nến khiến những chiếc ghế dài bằng gỗ sồi được đánh bóng sáng rực lên. Một cha xứ già nua chờ họ vào trong. Mặt ông thân thiện và tốt bụng. Dù ông không cao hơn Lily, ông có một sự hiện diện thật mạnh mẽ và sống động. “Ngài Raiford,” ông nói với nụ cười chân thành. Đôi mắt xanh dương trong vắt chuyển tới khuôn mặt e sợ của Lily. “Và đây hẳn phải là cô Lawson.” Ông làm Lily ngạc nhiên khi nắm lấy vai cô trong tay và nghiêng cứu cô đẩy đánh giá. “Ta đã biết Alexander từ khá lâu rồi, con yêu. Gần như từ ngày cậu ấy chào đời.”

“Ô?” Lily đáp lại với một mô phỏng nhợt nhạt nụ cười châm chọc thường ngày của cô. “Và quan điểm của cha về anh ấy là gì, thưa cha?”

“Bá tước là một người đàn ông tốt,” ông trả lời trầm ngâm, mắt ông sáng lấp lánh khi liếc nhìn Alex, “dù đôi khi cậu ấy có khuynh hướng hơi kiêu hãnh.”

“Và kiêu căng,” Lily thêm vào, nụ cười của cô nở rộng.

Cha xứ cũng cười. “Phải, có lẽ cả điều đó nữa. Nhưng cậu ấy cũng rất trách nhiệm và giàu lòng thương, và nếu cậu ấy đi theo truyền thống gia đình, cậu ấy sẽ chứng tỏ mình là một người chồng tận tụy khác thường. Dòng máu Raiford, con thấy đấy. Ta mừng là bá tước đã chọn một người phụ nữ có khí phách mạnh mẽ làm bạn đời của mình. Qua nhiều năm trời cậu ấy đã có quá nhiều trách nhiệm phải gánh vác.” Cha xứ liếc qua khuôn mặt ngoảnh đi của Alex, và quay lại với vẻ mặt chăm chú của Lily. “Con đã từng đi trên biển chưa, cô Lawson? Con có thể nghe thấy từ ‘cưỡi’ như một thuật ngữ hàng hải. Nó ám chỉ hành động kết hợp hai dây thừng vào với nhau của các thủy thủ để cho chúng sức bền lớn hơn là một. Ta cầu cho điều đó cũng đúng với sự kết hợp của hai con.”

Lily gật đầu, đã tràn đầy cảm xúc trước bầu không khí yên bình của nhà thờ, khuôn mặt tử tế của cha xứ, hình ảnh màu hồng tràn lên từ cổ áo Alex. Alex không nhìn cô, chỉ giữ ánh mắt dán vào sân nhà, nhưng cô cảm thấy rằng anh cũng bị giây phút này tác động như cô. “Con hy vọng thế,” cô thì thầm.

Cha xứ ra dấu cho cả hai bọn họ, và đi về hướng bệ thờ ở trước nhà thờ. Lily do dự, tim cô đập liên hồi với cảm xúc. Cô chậm chạp tháo đôi găng tay và đưa nó cho Alex. Anh đặt đôi găng tay bé nhỏ màu trắng vào túi áo và cầm lấy tay cô, lồng các ngón tay cô giữa các ngón tay anh. Lily ngược lên anh với nụ cười

run rẩy. Nhưng không có nụ cười nào trên mặt anh, chỉ một nét mặt trang nghiêm và một tia sáng nóng rực trong ánh mắt anh.

Họ đứng trước cha xứ với hai bàn tay gấn liền. Lily chỉ lơ mờ nghe thấy giọng nói nhịp nhàng của vị tu sĩ như thể nó đi từ tai này sang tai kia. Điều này giống như một giấc mơ – một giấc mơ mờ nhạt, hoang mang. Trong tất cả những khó khăn và bước ngoặt mà đời cô đã có, đây là điều ít được mong chờ nhất. Cô đang cưới một người đàn ông mà cô chỉ biết rất ít, nhưng không hiểu sao có vẻ như cô đã biết anh cả đời rồi. Cảm giác tay cô trong tay anh, trở nên ấm áp và ẩm ướt, quen thuộc đến kỳ cục. Âm thanh hơi thở đều đặn của anh, âm sắc điềm tĩnh của giọng anh khi anh tuyên thệ, tất cả điều đó gợi nên điều gì đó sâu trong cô, làm dịu đi nỗi sợ hãi không ngừng nghỉ đã là một phần của cô từ rất lâu rồi. Cô nhắc lại lời thề của mình một cách cẩn trọng, cố khiến giọng nói run rẩy của cô vững vàng. Alex đưa tay cô lên và trượt một cái nhẫn vàng chạm đục, nặng nề vào ngón tay cô. Vòng đai ấy, hơi lỏng so với ngón tay cô, được trang trí với một viên ru by lớn sáng lấp lánh như thể một ngọn lửa đã được bẫy lại trong độ sâu rực rỡ ấy.

Cha xứ tuyên bố họ là chồng và vợ, và chính thức công nhận cuộc hôn nhân với lời chúc của Chúa. Họ ký vào danh sách của nhà thờ và đóng dấu tên họ vào một giấy chứng nhận hôn nhân và giấy phép đặc biệt. Với một nét bút cuối cùng, Lily thốt ra một tiếng thở dài run rẩy, biết rằng đám cưới đã xong. Có âm thanh ở phía sau nhà thờ khi một cặp đôi lớn tuổi hơn bước vào, những giáo dân của cha xứ. Xin thứ lỗi, cha xứ đi tới nói chuyện với cặp đôi đó, để lại Alex và Lily một mình ở trước quyển danh sách nặng nề. Họ nhìn xuống hai cái tên của mình và ngày tháng được viết bên dưới. Lily liếc chiếc nhẫn của cô, vặn vặn nó quanh ngón tay. Viên ruby, và những viên kim cương bao quanh nó, gần như quá lớn cho bàn tay bé nhỏ của cô.

“Nó thuộc về mẹ anh,” Alex nói cộc cằn.

“Nó thật đẹp,” Lily đáp lại, nâng mắt cô lên gặp mắt anh. “Anh đã bao giờ...Caroline đã”

“Chưa.” Anh nói nhanh như chớp. “Cô ấy chưa bao giờ thấy nó.” Anh chạm vào tay cô. “Anh sẽ không đề nghị em đeo một thứ đã bị ô uế bởi những ký ức về một người phụ nữ khác.”

“Cảm ơn anh.” Lily không thể ngăn lại một nụ cười bên lên, hài lòng.

Bàn tay anh siết chặt tay cô cho đến khi gần như đau đớn. “Anh đã có quan tâm đến Caroline. Nếu cô ấy còn sống, anh hẳn đã cưới cô ấy, và....anh tin rằng bọn anh hẳn sẽ bằng lòng.”

“Tất nhiên hai người sẽ bằng lòng,” Lily lẩm bẩm, bối rối với bài diễn văn ngắn đó.

“Nhưng với em mọi chuyện lại khác....” Alex ngưng lại và hắng giọng một cách lúng túng.

Nín thở Lily chờ anh tiếp tục, cảm thấy như thể cô đang thăng bằng trên mép một bờ vực cao đến xây xẩm. “Ý anh là gì, khác ư?” Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt vàng rực của anh, được bao bọc trong bóng tối và ánh nến. “Khác theo kiểu nào?”

Nhưng cha xứ đã ngắt ngang họ ngay lúc đó, trở lại từ cuộc trò chuyện ngắn với cặp đôi lớn tuổi. “Bá tước và phu nhân Raiford. Ta có một vấn đề cần giải quyết. Chỉ bảo đưa ra cho vài giáo dân -”

“Vâng, tất nhiên.” Alex nói êm ả. “Cảm ơn cha.”

Cú sốc khi bị nhắc đến như phu nhân Raiford khiến Lily quên mất câu hỏi của cô. Một cách đầy trách nhiệm cô nói tạm biệt cha xứ khi đi bộ đến cửa với Alex. “Em là một nữ bá tước,” cô nói, và phát ra một tiếng cười hoài nghi ngay khi họ rời khỏi nhà thờ. Cô ngược lên nhìn nét mặt thích thú của Alex. “Anh có nghĩ là mẹ em sẽ hài lòng không?”

“Bà ấy sẽ ngắt xối,” Alex trả lời, giúp cô lên cỗ xe, “và rồi bà sẽ lấy một cốc trà mạnh.” Anh toé toét khi thấy cô với tay lấy dây cương. “Đừng chạm vào chúng, phu nhân Raiford. Anh sẽ là người đưa chúng ta về nhà.”

Trước yêu cầu của Lily, Alex đưa cô đến ngân hàng Forbes, Betram, và Các cộng sự, và rút ra năm nghìn bảng từ trụ sở chính của họ. Lily ngạc nhiên rằng Alex không hề hăm dọa cô với những câu hỏi về món nợ của cô. Cô biết anh cho rằng đó là một món nợ cờ bạc. Có lẽ anh nghĩ cô nợ tiền Derek. “Nó đủ chứ?” là

tất cả những gì anh hỏi, kéo cô ra một góc riêng khi người chủ ngân hàng của anh hướng về chỗ hầm và những kết an toàn ở phòng kế bên.

Lily gật đầu với một cơn đỏ mặt tội lỗi. “Vâng, cảm ơn anh. Em sẽ cần phải giải quyết vài thứ chiều nay.” Cô do dự gần như không thể nhận thấy. “Em sẽ thích tự mình giải quyết chúng hơn.”

Alex nhìn cô một lúc lâu, mặt anh bình thản. “Em sẽ đến gặp Craven à?”

Lily bị xúi giục nói dối anh, nhưng cô gật đầu. “Em muốn Derek là người đầu tiên biết về cuộc hôn nhân này. Anh ấy xứng đáng ít nhất là thế từ em. Ồ, em biết rõ ràng anh ấy không có lương tâm hay đạo đức, nhưng theo cách khác thường của mình anh ấy đã tử tế với em, và vì vài lý do em nghĩ anh ấy sẽ bị tổn thương nếu em không giải thích điều này với anh ấy.”

“Đừng giải thích nhiều quá,” Alex khuyên. “Nó cũng ngây đầu đốn y như vậy đấy.” Trước nét mặt bối rối của cô, anh mỉm cười không chút thích thú. “Em thực sự không nhận thức được anh ta cảm thấy thế nào về em ư?”

“Không, không,” cô nói vội vã, “anh không hiểu mọi việc thế nào giữa Derek và em -”

“Ồ, anh hiểu chứ.” Anh nhìn cô suy đoán. “Vậy em đi ra ngoài một mình chiều nay là cần thiết.”

Đã bắt đầu rồi, sự lạ thường khi phải giải thích cho ai đó về các hoạt động của cô. Lily hy vọng rằng anh sẽ không khiến cho cô cần thiết phải nói dối anh. “Và có lẽ đầu buổi tối nữa.”

“Anh muốn em mang theo một người hầu và hai người cưỡi ngựa đi theo cùng với cỗ xe.”

“Chắc chắn rồi,” cô nói với một nụ cười tán thành. Cô không ngại đi đến Craven’s trong một cỗ xe đóng kín với cả một quân đoàn những người cưỡi ngựa theo sau. Nhưng cô sẽ phải không có người tháp tùng cho cuộc gặp gỡ với Giuseppe ở vườn Tu viện. Cô sẽ đơn giản là mượn một trong những con ngựa của Derek và lên đi một mình.

Alex bị giằng xé giữa hài lòng và hoài nghi trước sự chấp thuận dễ dàng của cô với lời đề nghị của anh. “Trong khi em đi,” anh nói, “anh sẽ đánh điện cho bá tước và phu nhân Lyon.”

“Cô và chú anh ư?” Lily đoán, đã nghe mẹ cô nhắc đến những cái tên này trước đây.

Anh gật đầu ừ ừ. “Cô của anh rất được kính trọng, và đầy kinh nghiệm trong những vấn đề đòi hỏi tài ngoại giao đặc biệt.”

“Anh nghĩ là cô ấy sẽ có thể giúp chúng ta tránh được những biểu hiện của một vụ tai tiếng ư? Sau ván bài của chúng ta ở Craven’s và cảnh tượng đêm qua và vụ trốn nhà đột ngột của Penny và cuộc hôn nhân gấp gáp của chúng ta ư?” Cô làm mặt hài. “Anh không nghĩ là những thiệt hại đã được gây ra rồi ư, đức ngài?”

“Bà ấy sẽ coi đó là một thách thức.”

“Một thảm họa, thì giống hơn,” Lily nói, đột ngột bị ngựa ngáy bởi cái ý tưởng về một mệnh phụ thượng lưu cố làm dịu đi những trò hề trâng tráo của họ một cách khéo léo. Tròng khúc khích bất chợt của cô khiến cho vô số ánh mắt bừng mình quay về phía họ khi các viên thư ký mặt mày nghiêm trang và các khách hàng chú ý đến biểu hiện vô lỗi của cặp đôi đang đứng kế bên chiếc cột hoa cương xám.

“Im nào,” Alex nói, dù cho một nụ cười toe toét kéo ra trên mặt anh. “Hãy cư xử cho phải phép. Mỗi lần chúng ta ở nơi công cộng cùng nhau, chúng ta lại gây ra trò hề.”

“Em đã tự mình làm điều đó hàng năm trời rồi,” Lily nói ung dung. “Nhưng anh quan tâm đến danh tiếng của mình, em thấy rồi. Cuối cùng anh sẽ bị hạ xuống mức van xin em không làm trò -”

Cô giật mình sững sốt khi Alex cúi xuống và hôn cô ngay trước đám đông tụ tập ở ngân hàng. Căn phòng ảm đạm rộn lên với những tiếng ca thán chê bai xì xào và những tiếng thở dốc ngạc nhiên. Đẩy mạnh những cơ bắp nặng nề ở ngực chồng cô, Lily vịn vịn để thoát khỏi anh, cảm thấy chính mình trở nên nóng bừng với sự nhút nhát xấu hổ. Anh kiên trì cho đến khi cô quên mất họ đang ở đâu, và run rẩy dễ chịu. Rồi anh nhấc đầu lên và mỉm cười xuống cô, mắt anh sáng lấp lánh với thách thức và thích thú. Chấn động, Lily nhìn anh chằm chằm, và đột ngột cô bật cười trong sự ngạc nhiên ngưỡng mộ. “Touche” (thắng một nhé) cô nói, nhấc tay lên đôi má đỏ bừng.

Lily tìm thấy Derek trong một trong những căn phòng riêng ở cung điện sòng bạc. Anh đã đẩy hai cái bàn lại với nhau và chất đầy chúng với sổ kế toán, hối phiếu ngân hàng, giấy nợ, và tiền – hàng đồng xu và những cuộn tiền dày cộp được buộc vào bằng dây trắng. Trong quá khứ Lily đã từng quan sát anh đếm tiền với tốc độ choáng váng, những ngón tay sẫm màu mảnh dẻ của anh bắn xuyên qua các tờ giấy cho đến khi chúng chỉ còn là một đống mờ. Nhưng hôm nay anh vụng về kỳ lạ, rà soát lợi nhuận của anh với sự chăm sóc quá mức. Khi cô tiến đến gần cái bàn, Lily nhận thấy mùi cay nồng của rượu gin. Cô nhìn thấy một cái ly trên bàn, được bao quanh bởi những đốm bẩn mà hẳn sẽ hủy hoại lớp gỗ hảo hạng. Cô quan sát Derek trong ngạc nhiên. Thật không giống anh khi uống nhiều đến thế, đặc biệt là gin, loại chất lỏng của cái nghèo. Anh ghét gin. Nó khiến anh nhớ đến quá khứ.

“Derek,” cô nói nhẹ nhàng.

Anh nhắc đầu lên, đôi mắt xanh lục của anh lang thang trên chiếc váy vàng và màu sắc hồng hào của má cô. Anh trông như một hoàng đế trẻ tuổi chán đời. Vết đau khổ khắc nghiệt trên mặt anh hôm nay đặc biệt dễ nhận thấy. Lily nghĩ một cách khách quan là anh có thể đã giảm một ít cân. Gò xương gò má của anh cũng sắc như một lưỡi dao vậy. Và anh lệch thẹo lạ lùng. Cà vạt của anh đã bị cởi ra, và mái tóc đen của anh lòa xòa xuống trán.

“Worthy đã không trông nom anh,” Lily nói. “Chỉ một phút thôi, em sẽ đi đến bếp để bảo họ gửi lên một -”

“Anh không đói,” anh ngắt lời, nhấn mạnh chữ đ của anh với vẻ quan tâm giễu cợt. “Đừng bận tâm. Anh đã bảo em là anh bận.”

“Nhưng em đến để nói với anh một điều.”

“Anh không có thời gian để nói chuyện.”

“Nhưng Derek -”

“Không -”

“Em đã cưới anh ấy,” Lily nói huych toẹt. Cô đã không có ý định sẽ phát nó ra đột ngột đến thế. Cô thốt ra một tiếng cười ngượng ngùng, bồn chồn. “Em đã cưới ngài Raiford sáng nay.”

Khuôn mặt của Derek trở nên vô hồn. Anh rất im lặng, dùng thời gian của mình để uống nốt chỗ rượu. Các ngón tay của anh ép một áp lực không cần thiết lên chiếc ly. Khuôn mặt anh không thể dò được khi anh nói ra bằng một giọng buồn bã. “Em đã nói cho anh ta nghe về Nicole rồi chứ?”

Nụ cười của Lily biến mất. “Chưa.”

“Em mong chờ gì ở anh ta khi anh ta tìm ra rằng em có một đứa con gái hoang?”

Cô hạ đầu xuống. “Em mong rằng anh ấy sẽ tìm một lệnh hủy hôn hoặc ly dị. Em sẽ không trách cứ anh ấy vì căm ghét em khi anh ấy khám phá ra em đã lừa gạt anh ấy thế nào. Derek, đừng tức giận. Em biết điều đó có vẻ là một điều ngu ngốc để em làm, nhưng thực sự nó cũng dễ hiểu thôi -”

“Anh không tức giận.”

“Với sự giàu có của Alex, em sẽ có thể thương lượng với Giuseppe -” Cô thở dốc ngạc nhiên khi Derek di chuyển đột ngột, vốc lên một nắm xu và tung chúng xuống chân cô. Đồng cứng giữa một đồng đồng xu sáng loáng, cô nhìn anh chăm chăm với đôi mắt mở to.

“Em đã không làm thế vì điều đó,” anh nói, giọng anh dịu dàng và bình thản. “Đó không phải là vì tiền. Hãy nói cho anh nghe sự thật, cô bé tinh quái – đó là tất cả những gì chúng ta từng có, em và anh.”

“Sự thật là em muốn con gái em trở lại,” cô nói phòng thủ. “Đó là lý do duy nhất em cưới anh ấy.”

Anh nhắc một cách tay run run lên và chỉ ra cửa. “Nếu em muốn nói dối anh, vậy thì hãy rời khỏi câu lạc bộ của anh.”

Lily nhìn xuống chân và nuốt xuống thật mạnh. “Được rồi,” cô lẩm bẩm. “Em sẽ thú nhận điều đó. Em quan tâm đến anh ấy. Đó có phải là những gì anh muốn em nói không?”

Derek gật đầu, có vẻ bình tĩnh lại. “Phải.”

“Anh ấy tốt cho em,” Lily tiếp tục đầy khó khăn, vịn hai bàn tay cô lại với nhau. “Em đã không tin là một người như anh ấy có thể tồn tại, một người đàn ông không có một chút hiểm độc hay xảo trá. Anh ấy nói anh ấy không muốn thay đổi em. Khi em ở cùng anh ấy, có những giây phút em biết hạnh phúc là như thế nào. Em chưa bao giờ biết đến cảm giác đó trước đây. Mong muốn điều đó là sai ư, dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi thôi?”

“Không,” anh nói dịu dàng.

“Anh và em vẫn có thể là bạn chứ, phải không?”

Anh gật đầu. Lily thở dài và mỉm cười nhẹ nhõm.

Mặt Derek trống rỗng kỳ lạ. “Anh phải nói vài điều. Em -” Anh khựng lại và nỗ lực cẩn thận để nói theo cách làm cô dễ chịu. “Em cần - cần - một người đàn ông như Wolverton, và em sẽ là một tên ngốc điên khùng nếu đánh mất anh ta. Cuộc sống em đã chịu đựng đã mang em xuống thấp, cô bé tình quái. Nó khiến em cứng rắn. Anh ta sẽ khiến em đáng kính trọng, và chăm sóc cho em. Đừng nói cho anh ta nghe về đứa con hoang của em. Có lẽ là không cần thiết.”

“Cuối cùng thì anh ấy cũng sẽ phải biết, khi em tìm thấy Nicole.”

“Em có thể không - không bao giờ - tìm thấy con bé.”

Tức giận tóe lửa trong mắt cô. “Có, em sẽ. Đừng dè dặt và quá đáng như thế, Derek, chỉ bởi vì em đã làm điều gì đó khiến anh khó chịu.”

“Đã hai năm rồi.” Sự nài nỉ im lặng trong giọng nói của anh còn khiến cô mất nhuệ khí hơn cả vẻ chế giễu. “Không phải anh hay tên điệp vụ chó chết của em có thể tìm ra con bé, và anh đã cho người của mình tìm kiếm trong mọi cái lán và hàng rượu, hỏi han mọi nơi oa trừ ở Fleet Market và vườn Tu viện...” Anh dừng lại khi thấy màu sắc rút hết khỏi mặt cô, và rồi anh kiên quyết tiếp tục. “Anh đã cho họ tìm kiếm trong nhà tù, quán trọ, nhà tế bần, bến cảng con bé đã chết hoặc đã bị bán khỏi Luân Đôn rồi, cô bé tình quái, lâu rồi. Hoặc...” Cầm anh siết chặt. “Đã quá muộn để cứu con bé khỏi những gì nó đã trở thành. Anh biết những gì chúng làm với lũ trẻ, những thứ chúng bắt bọn nó làm....anh biết, cô bé ạ, vì anh...theo một cách nào đó nó đã được gây ra với anh. Em sẽ thà là con bé chết còn hơn.” Màu xanh lạnh lùng của mắt anh dường như lóe lên với tàn dư của những tra tấn cách đây đã lâu rồi.

“Tại sao anh làm thế này?” Lily hỏi khàn khàn. “Tại sao anh lại nói những thứ này với em?”

“Em xứng đáng có một cơ hội công bằng với Wolverton. Em phải bỏ lại quá khứ của mình phía sau, nếu không nó sẽ khiến tương lai đổ sụp xuống quanh em.”

“Anh sai rồi,” cô nói bằng giọng yếu ớt, run rẩy. “Nicole vẫn còn sống. Con bé ở đâu đó trong thành phố này. Anh không nghĩ là em sẽ biết nếu con bé đã chết ư? Em sẽ cảm thấy điều đó, một thứ gì đó bên trong sẽ nói cho em biết.... anh sai rồi!”

“Cô bé -”

“Em sẽ không thảo luận thêm nữa. Không thêm một từ nào nữa, Derek, nếu không tình bạn của chúng ta sẽ ra đi mãi mãi đây. Em sẽ giành lại con gái em, và một ngày nào đó em sẽ quan sát với sự thích thú khi anh cắn vào lưỡi của mình. Giờ thì, em muốn mượn một con ngựa từ anh, chỉ một hoặc hai giờ thôi.”

“Em sắp sửa đưa tên con hoang Ý đó năm nghìn bảng,” Derek nói kiên quyết. “Anh nên đi theo em và giết hắn.”

“Không. Anh biết là nếu có bất kỳ điều gì xảy ra với anh ta, cơ hội duy nhất để tìm Nicole của em sẽ ra đi.”

Anh gật đầu với một cái quắc mắt sừng sủa. “Worvy sẽ chuẩn bị ngựa. Và sau chuyện này, anh hy vọng với Chúa là Wolverton có thể tìm ra một cách nào đó để giữ em ở nhà buổi tối.”

Lily đến chỗ gặp mặt lúc chạng vạng. Một cơn mưa nhẹ bắt đầu đổ xuống, tạm thời xóa đi mùi của những thứ rác rưởi, thức ăn ôi thiu, và phân súc vật luôn tràn ngập vườn Tu viện. Cô ngạc nhiên khi thấy Giuseppe đã ở đó rồi. Từ từ đến gần Giuseppe, cô chú ý thấy rằng điệu bộ vênh vao thường ngày của hắn đã biến mất. Tư thế của hắn có gì đó bức dọc. Bộ quần áo màu tối, cắt may kỹ lưỡng mà hắn mặc trông có vẻ xoàng xĩnh. Cô tự hỏi tại sao, với tất cả số tiền mà cô đã đưa hắn, hắn lại không đầu tư vài bộ quần áo mới. Khi hắn thấy cô, khuôn mặt ngăm đen của hắn trở nên hăm hở.

“Có mang tiền đến không?”

“Có, ở đây,” Lily trả lời, nhưng thay vì đặt cái túi vào bàn tay duỗi ra của hắn cô ôm nó vào ngực, cánh tay cô bao quanh nó.

Cái miệng môi đầy của trữu xuống khi hắn nghiêng cứu bóng tối ẩm ướt. Cơn mưa đã nhanh chóng tiêu tan thành làn sương mù lạnh lẽo.

“Cơn mưa điên khùng,” hắn nhận xét ủ rũ. “Lúc nào cũng mưa, lúc nào cũng bầu trời xám xịt. Anh kinh tởm cái nước Anh này!”

“Sao anh không rời đi?” Lily hỏi, nhìn chằm chằm vào hắn không chớp mắt.

Giuseppe nhún vai đồng lãnh. “Lựa chọn không phải là của anh. Anh ở lại vì họ muốn anh ở đây.” Anh nhún vai. “Đời là thế mà.”

“Đời là như thế mà,” Lily nhẹ nhàng chuyển ngữ. “Ai là ‘họ’, Giuseppe? ‘Họ’ có gì liên quan đến Nicole và trò tổng tiền này không?”

Hắn trông tức giận, như thể hắn đã nói nhiều hơn những gì hắn nên nói. “Đưa tiền cho anh.”

“Tôi sẽ không làm chuyện này thêm nữa,” Lily kiên quyết, khuôn mặt trắng nhợt của cô được mũ chiếc áo choàng đen của cô viền lại, đôi mắt cô sáng rực với căng thẳng. “Tôi không thể, Giuseppe. Tôi đã làm mọi thứ anh đòi hỏi. Tôi đã đến Luân Đôn khi anh bảo tôi đến. Tôi đã cho anh mọi thứ tôi có, mà không có một mảnh bằng chứng rằng Nicole còn sống. Thứ duy nhất từng đưa tôi là cái váy nhỏ xíu mà con bé mặc khi anh mang con bé đi.”

“Em nghi ngờ chuyện anh vẫn còn có Nicoletta ư?” Giuseppe hỏi êm ái.

“Phải, tôi nghi ngờ điều đó.” Lily nuốt xuống đau đớn. “Tôi nghĩ con bé có thể đã chết.”

“Em có lời hứa của anh là con bé không chết.”

“Chà.” Lily thốt ra một tiếng cười khinh khỉnh. “Thứ lỗi cho tôi nếu tôi không thấy lời hứa của anh đáng tin chút nào hết.”

“Em thật sai lầm khi nói điều này với anh, em yêu,” Giuseppe nói với một vẻ tự mãn không thể chịu nổi. “Không hiểu sao tối nay anh đã tự nghĩ với mình rằng, anh nên mang người theo bằng chứng là Nicoletta an toàn. Anh không muốn em nghi ngờ anh. Anh nghĩ rằng có thể anh sẽ cho em thấy thứ gì đó, khiến em tin vào lời hứa của anh.” Hắn liếc qua vai, về phía mê lộ loằng ngoằng.

Bối rối, Lily nhìn theo ánh mắt hắn. Hắn gọi to điều gì đó bằng tiếng Ý, sử dụng phương ngữ khó hiểu đến mức cả cô, với sự thành thạo ngôn ngữ này của mình, cũng không thể theo kịp. Dần dần một hình bóng đen xì, quần vải xuất hiện cách đó vài yard (1 yard = 0,914m ^_^), dường như được cụ thể hóa ra từ không khí. Lily nhìn chằm chằm vào sự xuất hiện lạ lùng đó, môi cô hé ra ngạc nhiên.

“Và đây,” Giuseppe nói mãn nguyện. “Giờ thì em có gì để nói, em thân mến?”

Cơ thể của Lily run rẩy khi cô nhận ra hình dáng ở xa kia là một người đàn ông, giơ lên một hình hài bé nhỏ, như búp bê. Bàn tay hắn ta móc dưới hai cánh tay đứa trẻ. Hắn nhắc cô bé cao hơn một tí, và mái tóc đen của cô bé tỏa sáng như mã não bóng trên bầu trời màu xám xanh. “Không,” Lily rên rỉ, tim cô nện như một nhịp trống điên rồ.

Đứa trẻ nhìn chằm chằm vào Giuseppe và kêu lên bằng giọng nhỏ xíu, hỏi han. “Papa? Có chuyện gì thế, Papa?”

Đó là con gái cô. Đó là Nicole. Lily thả rơi chiếc túi và loạng choạng tiến về phía trước. Giuseppe nắm lấy cô cứng ngắt bên hần, che phủ tay hần trên miệng cô để làm dịu lại những tiếng kêu đau đớn của cô. Cô kháng cự dữ dội, đập vào đôi cánh tay giam giữ của hần, mắt cô ngập lệ. Thút thít sau bàn tay của hần, cô chớp mắt để xóa sạch dòng lệ làm mờ tầm nhìn của cô. Giọng của Giuseppe là một tiếng rít kín đáo trong tai cô. “Phải rồi, đó là Nicolette, em bé của chúng ta. Dễ thương, phải không? Thật là một đứa bé xinh xắn.”

Trước cái gật đầu của Giuseppe, người đàn ông biến mất với đứa trẻ, biến vào bóng tối. Giuseppe chờ nửa phút trước khi giải thoát Lily, cho đến khi tất cả cơ hội theo đuổi con gái cô qua những đường phố và con hẻm chằng chịt đã biến mất. Cánh tay hần rút khỏi người cô.

Lily từ từ giãn ra, vẫn đang khóc. “Chúa ơi,” cô nức nở, vòng cánh tay quanh người, đôi vai cô trĩu xuống như của một người phụ nữ già nua.

“Anh bảo em là anh có con bé,” Giuseppe nói, nhặt túi tiền lên, nhấc nắp ra để xem bên trong. Hần thở dài thỏa mãn.

“Con bé nói bằng tiếng Ý,” Lily nuốt vào, nhìn chằm chằm vào nơi con gái cô vừa ở.

“Con bé cũng nói bằng tiếng Anh nữa.”

“Có những người Ý khác ở nơi anh đang giữ con bé ư?” cô hỏi rời rạc. “Đó là lý do con bé vẫn biết ngôn ngữ đó đúng không?”

Hần nhìn cô với một cái nhìn lóe sáng tối sầm. “Em sẽ khiến anh tức giận nếu em thử tìm kiếm con bé lần nữa đây.”

“Giuseppe, chúng ta có thể lập một thỏa thuận, anh và tôi. Phải có một khoản nào đó làm anh thỏa mãn đủ để...” Giọng của Lily dao động một cách nguy hiểm. Cô đấu tranh để giữ nó trong tầm kiểm soát. “Để trả con bé lại cho tôi. Anh biết điều này không thể kéo dài mãi mãi. Anh c-có vẻ quan tâm đến Nicole. Trong tim anh hẳn phải biết rõ là con bé ở với tôi sẽ tốt hơn. Tên đàn ông đã ôm con bé...hắn là một cộng sự của anh à? Có nhiều người như hắn ta nữa không? Anh hẳn sẽ không từ Ý đến đây một mình, mà không có bè lũ hay nhóm bạn để liên kết cùng. Tôi nghĩ...” Cô vươn một bàn tay cầu khẩn tới hần ta. “Tôi nghĩ anh đã dính lứu vào một băng nhóm ngầm, hay là âm mưu nào đó, bất kể anh thích gọi nó là gì. Đó là kết luận duy nhất hợp lý. Số tiền tôi đã đưa cho anh...chúng đã lấy phần lớn, phải không? Nếu có bất kỳ điều gì tôi nghe về những băng nhóm kiểu này là sự thật, vậy thì anh đang ở trong một tình huống nguy hiểm đấy, Giuseppe, và anh không thể muốn trưng Nicole ra cho hiểm nguy -”

“Em tự mình thấy rằng anh đã giữ con bé an toàn,” Giuseppe kêu lên the thé.

“Phải. Nhưng trong bao lâu? Anh an toàn thế nào, Giuseppe? Có lẽ anh nên cân nhắc đến việc lập một thỏa thuận với em, vì lợi ích của riêng anh cũng như của con bé.” Sự căm ghét hần ta của cô dày đặc trong họng cô, gần như làm cô nghẹn lại, nhưng cô xoay sở để giữ nó không lộ ra. Nhìn thấy vẻ thích thú trong mắt hần, cô tiếp tục bình tĩnh. “Chúng ta có thể đồng ý một số lượng sẽ thỏa mãn nhu cầu của anh. Ba chúng ta sẽ tốt hơn – anh, tôi, và quan trọng nhất là con gái chúng ta. Làm ơn đi, Giuseppe.” Từ ngữ đó có vị đắng trên lưỡi cô, nhưng cô lặp lại nó êm ái. “Làm ơn đi.”

Hần không đáp lại trong một lúc lâu, ánh mắt khao khát lang thang trên người cô. “Lần đầu tiên em hỏi anh một thứ gì đó như một người phụ nữ,” hần bình luận. “Thật êm ái, thật ngọt ngào. Có lẽ em đã học được điều này trên giường của ngài Raiford, phải không?”

Lily đông cứng. “Anh biết về chuyện đó ư?” cô thì thầm đau đớn.

“Anh biết em đã trở thành con điểm của Raiford,” hần lẩm bẩm, giọng hần êm ái. “Có lẽ em đã thay đổi từ lúc chúng ta ở cùng nhau. Có lẽ bây giờ em đã có thứ gì đó để trao cho một người đàn ông.”

Linh hồn cô nổi loạn chống lại hàm ý trong giọng hần. “Làm thế nào mà anh tìm ra?”

“Anh biết tất cả mọi thứ em làm, em yêu. Mọi nơi em đi.” Hần chạm vào mặt cô, trượt những ngón tay nóng rực của hần dưới cằm cô.

Một cách thụ động cô chấp nhận sự chăm sóc của hắn, nhưng bên trong cô co rúm vào vì khiếp sợ. Cái chạm nhẹ của các ngón tay hắn trên da cô thật buồn nôn. Cô tìm lại một cái rung mình kinh tởm. “Anh sẽ cân nhắc đến những gì tôi vừa nói chứ?” cô hỏi run run.

“Có lẽ.”

“Vậy hãy nói về khoản tiền anh yêu cầu đi.”

Hắn cười thâm trước vẻ thẳng thừng của cô và lắc đầu. “Để sau.”

“Khi nào? Khi nào thì chúng ta lại gặp nhau?”

“Chẳng bao lâu đâu. Anh sẽ gửi cho em một bức thư.”

“Không.” Lily với lấy hắn khi hắn tách khỏi cô. “Tôi phải biết ngay lập tức. Hãy đồng ý vài thứ ngay -”

“Kiên nhẫn.” hắn lè nhè, tránh khỏi tay cô, và nhả răng chàm chọc. “Kiên nhẫn, Lily.” Với một cử chỉ tạm biệt, hắn rời đi nhanh chóng.

“Thật là một điều dễ chịu thực sự,” cô nói, cay đắng quét đi những giọt nước mắt đang tuôn ra. Cô cảm thấy muốn ngã xuống đất, hét lên và đâm đá trong nỗi đau khổ tức giận. Thay vì thế cô đứng đấy như một pho tượng, nắm tay cô siết chặt lại. Dưới nỗi thất vọng trống vắng, có một tia sáng hồ hởi. Cô đã nhìn thấy con gái cô, và không nghi ngờ gì đó là Nicole. Một cách khao khát cô nhớ lại khuôn mặt bé nhỏ xinh đẹp, vẻ mỏng manh như búp bê của con gái cô. “Chúa ơi, xin hãy giữ con bé an toàn, giữ con bé an toàn,” cô thì thầm.

Âm thanh một cơn ầm ĩ dữ dội vang đến tai cô, lớn lên mạnh hơn khi cô đến gần cuối con đường. Những nhóm đàn ông nhỏ, vài người trong số họ mặc quần áo rách rưới và vài người ăn mặc đẹp đẽ, đi thơ thẩn giữa những tòa nhà bằng gỗ lụp xụp. Họ dường như đang tham dự một cuộc triển lãm nào đó. Lily cau mày khi cô nghe thấy tiếng sữa và gặm gừ nghẹn lại của lũ chó. Trận chiến của động vật, cô nghĩ trong tức giận. Đàn ông thấy thích thú và kích động trước môn thể thao khát máu đó, đặt những con vật trong một bãi rào với những con chó hoang và nhìn chúng cắn xé lẫn nhau. Cô tự hỏi loại động vật nào đang bị tàn sát cho màn giải trí đêm nay. Trò diễn khủng khiếp nhất là ném những con chồn cho lũ chó. Những con chồn da dai nhách, với răng nanh dữ tợn và sự chống trả cái chết mãnh liệt, mang đến một cảnh tượng thích thú cho những khán giả hung ác. Cô thận trọng lên giữa hai tòa nhà để tránh cảnh tượng đó, biết rằng những người đàn ông tham dự những sự kiện kiểu đó dễ dàng bị xúi giục trở nên bạo lực. Cô phải cẩn thận không để bất kỳ ai trong số họ phát hiện ra.

Những tiếng rống hung hăng của cánh đàn ông trước trận chiến động vật luôn qua những bức tường gỗ của một khoảng sân giữ ngựa đã được cải tạo lại. Giữa một đồng đội những xe bò, xe ngựa, và những ngăn chuồng trống không, một cậu bé nhỏ cúi mình trên đất, đầu cậu bé ngã gục giữa hai đầu gối khệch xuống. Vai cậu rung lên, như thể cậu đang khóc. Chống lại óc xét đoán lý trí của mình, Lily dẫn ngựa cô dừng lại. “Cậu bé,” cô nói, một câu hỏi dang dở giọng cô.

Cậu ngược lên nhìn cô, để lộ một khuôn mặt bẩn thỉu, đầm nước mắt. Cậu gầy và nhợt nhạt, những đường nét trơ xương. Rất có thể cậu bé cùng tuổi với Henry, mười một hoặc mười hai, nhưng sự trưởng thành của cậu đã bị kìm hãm bởi thiếu ăn hoặc bệnh tật. Trước hình ảnh cô ngồi trên con ngựa bóng bảy, nước mắt của cậu bé dừng lại và miệng cậu há hốc.

“Sao cháu lại khóc?” Lily hỏi dịu dàng,

“Cháu không khóc,” cậu bé đáp lại, quệt những vết bụi bẩn ướt át trên mặt mình với ống tay áo rách nát.

“Có ai đó đã đánh cháu à?”

“Không.”

“Cháu đang đợi ai đó trong kia ư?” Cô ra dấu tới bức tường gỗ, vang dội những âm thanh từ bên trong.

“Vâng. Họ sẽ đến sớm để lấy nó.” Cậu bé chỉ ra sau cái xe ngựa được quét sơn. Cỗ xe lung lay hiện rõ tên một gác xiềng. Một con ngựa xám lông đốm nhỏ bị thong lại trước cái xe, một con vật gầy nhẳng, trơ xương trông không hề khỏe mạnh tí nào.

“Nó á?” Lily hỏi bối rối, xuống khỏi ngựa. Cậu bé đứng dậy, giữ một khoảng cách tôn trọng cách xa cô, và dẫn cô tới bên cỗ xe. Lily thở dốc khi cô thấy những thanh sắt bên cỗ xe, và khuôn mặt đầy lông, rồi bù của một con gấu. “Quý tha ma bắt!” Cô không thể ngừng thốt lên.

Chú gấu ngả cái đầu vĩ đại của mình lên hai chân. Lông mày nó uốn cong trước cô, cho nó một vẻ tang tóc, hồ nghi. “Nó sẽ không làm cô đau đâu,” cậu bé nói bảo vệ, với tay ra và xoa đầu con vật. “Nó là một anh bạn già ngoan ngoãn.”

“Già, thực vậy?” Lily nói, nhìn chằm chằm vào con gấu mê hoặc. Bộ lông của nó lờm chờm và bẩn thỉu, rải rác màu xám. Có vài miếng trọc lớn hiện ra loang lổ trên cổ và người nó, sáng lên với màu trắng trơn giữa bộ lông tối màu.

Cậu bé tiếp tục xoa đầu con gấu. “Cô chạm vào nó đi.”

Lily cẩn trọng thò tay vào giữa thanh chắn, sẵn sàng rút tay cô lại bất kỳ lúc nào. Con gấu thở đều đều, mắt nó khép hờ. Cô cho cái đầu lớn một cái vuốt ve dịu dàng, và nhìn con vật khổng lồ một cách thương xót. “Ta chưa từng chạm vào một con gấu trước kia,” cô lẩm bẩm. “Không phải một con còn sống.”

Cậu bé xì mũi bên cạnh cô. “Không lâu nữa, nó sẽ không sống nữa.”

“Cháu từ đoàn xiếc à?” Lily hỏi, đọc thành cỗ xe.

“Phải ạ. Bố cháu là người huấn luyện động vật. Pokey không còn nhớ các mảnh của ông nữa. Bố cháu bảo cháu mang nó đến đây và bán nó lấy mười bảng.”

“Vậy là họ có thể đánh nó ư?” Lily hỏi, sự căm phẫn của cô dâng lên. Họ sẽ xích nó vào sà và để những con chó xé nó ra thành từng mảnh.

“Phải ạ,” cậu bé nói đau khổ. “Đầu tiên họ sẽ bắt đầu với chuột và lửng, để đánh thức bọn chó dậy. Rồi đến lượt Pokey.”

Lily phần nộ. “Không có tính thể thao nào trong việc đó cả. Nó quá già để bảo vệ bản thân mình!” Cô nhìn chằm chằm vào con gấu và nhận ra rằng những miếng loang lổ trọc lóc là những điểm đã bị cạo, biểu lộ những vùng yếu đuối mà lũ chó sẽ bị hút đến tấn công và xé nát bằng răng chúng. Con gấu đã được chuẩn bị để mổ thịt.

“Cháu không thể về nhà mà không có mười bảng,” cậu bé nức nở. “Bố cháu sẽ đánh cháu mất.”

Lily nhìn đi khỏi khuôn mặt đau khổ của cậu bé. Cô chẳng thể làm gì, ngoại trừ hy vọng rằng lũ chó sẽ giải quyết xong công việc với chú gấu nhanh chóng, để sự chịu đựng của nó không kéo dài lâu. “Thật là một đêm tồi tệ,” cô lẩm bẩm. Thế giới đầy rẫy bạo lực. Cố gắng và đánh nhau chống lại chúng là vô ích. Hình ảnh con vật vô vọng, sắp bị giết lấp đầy cay đắng trong cô. “Ta xin lỗi,” cô nói bằng giọng trầm, và quay lại với ngựa của mình. Cô không thể làm gì cả.

“Đây thẳng cha béo tốt đến rồi đây,” cậu bé lẩm bẩm.

Lily nhìn chằm chằm qua ngựa của cô đến một người đàn ông to lớn, nhếch nhác đang đến gần họ. Hắn có cái cổ của một con bò mộng và đôi cánh tay cỡ thân cây. Mặt hắn phủ đầy râu rể tre đen và đôi môi dày mở ra để lộ một hàm răng sứt gãy ngậm chặt một miếng xì gà. “Mày đâu rồi, cái mông bé nhỏ?” hắn hỏi bằng giọng trầm vang. Mắt hắn hẹp lại hiểu kỳ khi nhìn thấy con ngựa Ả rập hảo hạng. “Gì đây?” Hắn bước quanh con vật, nhìn Lily chằm chằm. Ánh mắt hắn ghi nhận cái áo choàng thanh nhã của cô, những nếp gấp mềm mại của cái váy vàng, những lọn tóc đen rực rỡ rơi xuống trán cô. “Thật là một con chim xinh đẹp,” hắn nói, mím môi. “Cô có phải một người đi bán không, cô gái?”

Lily đáp lại thô lỗ khiến hắn cười om sòm. Ánh mắt hắn đổ xuống cậu bé. “Mang thịt đến hả? Để chúng ta nhìn cái nào.” Hình ảnh con gấu ngoan ngoãn rúc vào trong cỗ xe khiến đôi môi dày của hắn cong lên miệt thị. “Miếng bột nhào to đùng cho lũ chó... trông như thể nó đã trải qua một trận đấu rồi đấy! Và bố cậu vẫn đòi mười bảng cho cái này á?”

Khuôn mặt cậu bé rúm lại với cảm xúc đau khổ. “vâng, thưa ngài.”

Lily không thể chịu đựng trò bắt nạt của ông ta lâu hơn được nữa. Có đủ bạo lực và những chịu đựng không cần thiết trên thế giới rồi. Cô sẽ bị nguyên rửa nếu để hấn tra tấn một chú gấu già nua mệt mỏi. “Ta sẽ trả mười bảng cho nó. Rõ ràng là con vật tội nghiệp này không hữu dụng với ngài, ông Thằng cha béo tốt ạ.” Với nét mặt nghiêm trang phù hợp với giọng điệu dứt khoát, cô kín đáo thò tay vào thân áo để lấy một túi tiền nhỏ.

“Tên ông ấy là Rooters,” cậu bé nói bên dưới hơi thở. “Nevil Rooters.”

Lily nháy mắt, nhận ra rằng từ thằng cha béo tốt là một từ miệt thị.

Tiếng cười giấu cợt của ông ta cắt xuyên qua âm thanh của đám đông đang gào rú bên trong đấu trường tạm thời. “Chúng ta có hơn hai trăm tên đàn ông trong kia,” hấn nói, “và họ đã trả tiền cho cảnh tượng máu me rồi. Giữ đồng tiền bố thí của cô lại, quý cô. Tôi sẽ lấy con gấu.”

Lily liếc nhanh quanh khu này. Ánh mắt cô nấn ná nhanh trên chiều dài sợi dây xích nặng nề chất đồng trên nắp vài cái thùng rộng. “Nếu ông nói thế,” cô lẩm bẩm, và để túi tiền trượt qua các ngón tay. Nó rơi xuống đất với một tiếng đing nghe thật sượng tai. “Ồi trời ơi, vàng và đá quý của tôi!” cô thốt lên.

Rooters nhìn chằm chằm vào túi tiền với vẻ tham lam rõ ràng. “Vàng, phải không?” Hấn liếm môi và cúi thấp xuống đất, vươn một bàn tay đầy thịt tới túi tiền.

Có một tiếng lách cách ngăn ngừi của sắt và tiếng chói tai nghẹn lại của một cú đánh nặng nề. Rooters thở dốc và gục xuống nền đất nhanh chóng, hình dáng đồ sộ của hấn bất động. Lily thả rơi cái sợi xích khổng lồ xuống và vỗ hai tay hài lòng. Cầm của cậu bé rớt xuống và cậu nhìn cô sửng sốt. Lily nhanh như chớp nhặt túi tiền lên và đưa nó cho cậu bé. “Mang nó về nhà cho bố cháu. Nó còn đền bù cho ông ta nhiều hơn cả con ngựa và cỗ xe.”

“Nhưng còn Pokey thì sao -”

“Ta sẽ chăm sóc nó,” cô hứa. “Nó sẽ không bị ngược đãi đâu.”

Đôi mắt cậu bé sáng rỡ lên, và cậu cho cô một nụ cười run run. Cậu cả gan với tay ra và chạm vào nếp gấp của chiếc áo len hảo hạng của cô. “Cảm ơn cô, cảm ơn cô.” Cậu chạy vụt đi vào bóng tối. Lily nhìn cậu bé chạy đi, rồi hấp tấp buộc con ngựa Ả rập tới sau cỗ xe gấu. Nhận thấy cử động bên ngoài thanh sắt, chú gấu tập trung một tiếng rống ngắn khiến cả lũ ngựa bồn chồn lo lắng. “Im nào, Pokey.” Lily lẩm bẩm. “Đừng làm hỏng sự giải cứu của chính mày.” Cô rón rén trèo lên cái ghế gỗ của cỗ xe xiêu vẹo và với tay lấy dây cương.

Cô giật nảy mình khi cảm thấy thứ gì đó nắm lại quanh mắt cá chân cô. Nhìn xuống, cô thấy khuôn mặt tức giận, cứng ngắt của Rooters. Tóm chặt chân cô trong bàn tay đầy thịt của hấn, hấn kéo người cô ra khỏi cỗ xe. Cô ngã xuống nền đất cứng với một tiếng khóc choáng váng, hông cô nhức nhối vì sự va chạm đó.

“Đánh cắp gấu của tôi, phải không?” Hấn đứng chồm hồm trên cô, mặt đỏ thẫm với tức giận, những đốm nước dãi nhỏ xuống từ mồm hấn. “Đến đây từ cái dinh thự lộng lẫy, cười trên con ngựa đắt tiền, tìm kiếm rắc rối...Aye, cô sẽ có nó, quý cô ạ!” Phịch xuống trên cô, hấn bắt đầu xờ xoạng thô ráp ở thân áo và kéo váy của cô.

Lily hét lên và cố vùng vẫy thoát khỏi hấn, nhưng hấn đã gắn chặt cô xuống với sức nặng đồ sộ của mình, ép hết hơi thở khỏi người cô. Cô cảm thấy xương sườn mình ép lại từ sức ép của cơ thể hấn, và cô nghĩ chúng có thể gãy mất. Một tiếng chuông háo hức bắt đầu bên tai cô. “Không,” cô khò khè, vật lộn để thở.

“Con phù thủy trộm cắp khu Tây ngon mắt,” hấn nói hung dữ. “Mày đã cho tao một cú đánh mạnh choáng váng trên đầu đấy!”

Một giọng nói điềm tĩnh mới, kỳ lạ ngắt ngang cảnh tượng đó. “Một thói quen xấu của cô ấy. Ta đang cố giải phóng cô ấy khỏi nó đấy.”

“Ai đó – ma cô của cô ta?” Rooters nhìn chằm chằm vào người mới đến đầy đe dọa. “Mày sẽ có nó khi ta đã xong với nó.”

Lily quay đầu. Không tin nổi cô nhìn thấy một hình dáng mờ mờ của chồng cô. Nhưng không thể nào. Đó là một ảo ảnh. “Alex,” cô thút thít. Cô nghe thấy giọng nói trầm trầm, chết chóc của anh qua những tiếng gào ầm ĩ tằm tối trong tai cô.

“Tránh xa vợ ta ra.”

11. Chương 11

Rooters nhìn Alex chăm chăm như thể đang cố ước định xem anh đáng sợ cỡ nào. Con gấu cử động không ngừng bên trong chiếc cũi của mình với những tiếng rên cầu nhàu, bị kích động bởi sự điên cuồng nhận thấy rõ trong không khí. Nhưng âm thanh đáng sợ của con vật không là gì khi so sánh với tiếng gầm gừ kỳ quặc, khủng khiếp đến từ chồng cô khi anh nhảy bổ vào tên đàn ông trên người cô. Đột ngột sức nặng kinh khủng biến mất và Lily thở dốc nhẹ nhõm. Kéo vào một phổi đầy không khí, cô chống tay trên những xương sườn đau nhức. Cô cố nắm bắt những gì đang xảy ra.

Hai người đàn ông ôm ghì lấy nhau và đánh đấm cách đây vài thước, di chuyển mau lẹ đến nỗi tất cả những gì Lily có thể nhận thấy về Alex là một giây lát của mái tóc vàng. Với những tiếng cầu nhàu sầm sét, anh đập mạnh nắm đấm của mình vào mặt Rooters và cầm những ngón tay vào chiếc cổ bò, bóp nghẹt khí quản của hắn. Hai má của Rooters phì phò với cơn thịnh nộ màu đỏ tươi. Hắn với tay ra để túm lấy cổ áo Alex và đá chân lên, đập nhẹ vào đầu Alex. Trước âm thanh chồng cô đập mạnh xuống đất với một tiếng ục ịch nặng nề, Lily rít lên và cổ trườn ra chỗ anh. Anh đứng dậy trước khi cô có thể chạm tới anh. Cúi xuống dưới một nắm đấm nhanh nhẹn, Alex tóm lấy Rooters và ném hắn vào đồng thùng gỗ. Đồng gỗ nứt ra và vỡ thành từng mảnh bên dưới hắn.

Miệng của Lily há hốc. Đôi mắt cô đen sẫm và mở tròn khi nhìn Alex. “Chúa ơi,” cô thở. Cô khó mà nhận ra anh. Cô hẳn sẽ mong chờ một chút quyền anh lịch sự, một vài lời sỉ nhục lưu loát, động tác vung một khẩu súng. Thay vì thế anh trở thành một kẻ lạ mặt khát máu, độc lòng xé nát đối thủ của mình với nắm đấm trần. Cô chưa bao giờ mơ rằng anh có khả năng bạo lực đến vậy.

Lảo đảo đứng lên, Rooters lại nhảy xổ vào Alex, anh bước sang bên, xoay người và tọng nắm đấm của mình dưới xương sườn hắn. Anh kết thúc với một cú đấm cứng rắn vào lưng. Rooters đổ sập xuống đất với một tiếng rống đau đớn. Alex từ tốn lỏng nắm tay ra. Anh quay đầu và nhìn Lily.

Cô rút lui một bước, hơi e sợ bởi tia sáng hoang dã trong mắt anh. Rồi những nét thô ráp trên mặt anh dường như mềm lại, và cô chạy tới với anh không suy nghĩ. Cô quăng hai cánh tay mình quanh cổ anh, run rẩy và cười dữ dội. “Alex, Alex -”

Anh ôm cô trong cánh tay và cố xoa dịu cô. “Hít một hơi thật sâu nào. Một hơi nữa.”

“Anh đến vừa kịp lúc.” Cô thở dốc.

“Anh đã bảo em là anh sẽ chăm sóc cho em mà,” anh lẩm bẩm. “Bất kể em làm cho nó khó khăn đến thế nào.” Ấn cô gần vào cơ thể to lớn, che chở của anh, anh thì thầm bên tai cô, qua lại giữa lời nguyên rủa và âu yếm. Bàn tay anh đẩy bên dưới cái áo khoác lấm bùn của cô tới tấm lưng căng thẳng của cô, và anh xoa bóp cái sống lưng cứng nhắc ấy. Lily căng thẳng hơn anh từng thấy. Thêm những tràng cười kích động nổi lên từ trong cô.

“Thả lỏng đi nào.” Anh nói, sợ rằng cô sẽ vỡ vụn ra trong tay anh mất. “Thả lỏng nào.”

“Sao anh biết được? Sao anh tìm ra em được?”

“Phu nhân Lyon không ở nhà. Anh đã đến Craven’s và khám phá ra rằng mặc dù cỗ xe và người đánh xe vẫn ở đó, em đã đi rồi. Worthy thú nhận là em đã đến vườn Tu viện mà không có người tháp tùng.” Anh gật đầu tới cuối cái ngõ mở, nơi người đánh xe, Greaves, chờ với một đôi ngựa. “Greaves và anh đang ra

soát các con đường để tìm em.” Anh ngả đầu cô lại, đôi mắt xám thẩu suốt khi chúng nhìn vào đôi mắt cô. “Em đã phá vỡ lời hứa của em với anh, Lily.”

“Em không. Em đã mang những người cưỡi ngựa theo và một người hầu tới Craven’s. Đó là tất cả những gì anh yêu cầu em.”

“Chúng ta sẽ không chơi trò đồ chữ nữa đâu,” anh nói dứt khoát. “Em biết ý anh là gì.”

“Nhưng Alex -”

“Im nào.” Alex nhìn chăm chăm qua đầu cô tới hai tên đàn ông lực lưỡng vừa đến từ khu vũ đài. Họ liếc nhìn từ anh tới cơ thể bất động của Rooters trên nền đất.

“Cái chó chết gì...” một tên hét lên, trong khi tên còn lại cào đầu mình trong trạng thái hoang mang. “Lấy con gấu đi – những con chó gần xong với lũ lừng rồi.”

“Không!” Lily gào lên, quay giật lại để đối mặt với chúng. Alex giữ cánh tay anh vòng quanh người cô. “Không, mấy tên đồ tể khỉ gió các người! Sao các người không ném mình vào cái sàn đó? Ta chắc chắn là lũ chó sẽ không có lấy một cơ hội đâu!” Cô quay lại với Alex, nắm lấy áo sơ mi của anh. “Em – em đã mua con gấu. Nó là của em! Khi em thấy những gì chúng định làm – con quái vật tội nghiệp ấy trông thật đáng thương – em không dừng mình lại được! Đừng để chúng mang nó đi, nó sẽ bị xé ra thành từng mảnh mất -”

“Lily.” Anh dịu dàng ôm lấy mặt cô trong tay.

“Bình tĩnh nào. Nghe anh này. Chuyện này lúc nào cũng diễn ra.”

“Nó thật độc ác và man rợ!”

“Anh đồng ý. Nhưng nếu chúng ta cứu được con vật này, chúng sẽ chỉ tìm một con khác thế chỗ nó.”

Mắt cô bắt đầu sưng nước. “Tên nó là Pokey.” Cô nói khản đặc. Cô biết hành vi của mình thật là phi lý. Cô chưa bao giờ dễ xúc động đến thế, nắm lấy một người đàn ông tìm sự an ủi và giúp đỡ. Nhưng sau cơn sốc vì nhìn thấy con gái, và những sự kiện rối rắm mấy ngày qua, cô dường như đã tạm thời mất đi trí óc sáng suốt rồi. “Em sẽ không để chúng có nó,” cô nói tuyệt vọng. “Em muốn nó như một món quà cưới, Alex.”

“Một món quà cưới ư?” Anh ngẩng ra nhìn chăm chăm chiếc cũi bằng gỗ méo mó. Con gấu già nua nham nhở, mắt chảy nước dãi mũi vào những thanh chắn rời nhau xù xì. Thứ chết tiệt đó không khao khát được sống, dù có đánh nhau hay không.

“Làm ơn đi,” Lily thì thầm vào trong các nếp gấp áo sơ mi của anh.

Với một tiếng rửa thấp, Alex đẩy Lily sang một bên. “Đến chỗ Greaves và lên một con ngựa đi.” Anh lầm bầm. “Anh sẽ lo chuyện này.”

“Nhưng -”

“Làm đi,” anh nói với sự dứt khoát bình tĩnh. Quay ánh mắt cô khỏi ánh mắt cứng rắn, kiên quyết của anh, Lily tuân lời. Cô chậm chạp đi bộ đến góc đường. Alex đến gần hai tên đàn ông. “Con vật kia là của chúng ta.” Anh nói điềm tĩnh.

Một tên bước lên trước, thẳng vai lên. “Chúng tôi cần nó cho trận đánh.”

“Các người sẽ phải tìm một chú gấu khác. Vợ tôi muốn con này.” Anh mỉm cười nhẹ nhàng, mắt anh lạnh lùng và nguy hiểm. “Các người muốn tranh cãi hả?”

Hai tên đàn ông trông bứt rứt trước cơ thể sòng soài của Rooters và dáng đứng đe dọa của Alex. Rõ ràng là không kẻ nào trong số chúng muốn chịu chung số phận như tên bạn chí cốt. “Chúng tôi sẽ cho lũ chó cái khỉ gió gì đây?” một tên hỏi than vãn.

“Ta có rất nhiều gợi ý,” Alex đáp lại, nhìn chúng bình tĩnh. “Nhưng không có cái nào các người thích đâu.”

Đối mặt với ánh mắt đáng ngại của anh, chúng run rẩy lùi lại. “Tao cho là chúng ta có thể làm được với vài con chuột và lũ lừng khác,” một tên thì thầm với tên kia.

Tên kia cau mày không vui. “Nhưng chúng ta đã hứa với họ một con gấu...”

Không quan tâm tới tình thế khó xử của chúng, Alex ra dấu cho Greaves.

Người đánh xe đi nhanh đến. “Vâng, thưa ngài?”

“Ta muốn anh lái cái xe về nhà,” Alex nói như sự thật hiển nhiên. “Phu nhân Raiford và ta sẽ trở về trên lũ ngựa.”

Greaves trông không hề vui vẻ tí nào với viễn cảnh đưa tên hành khách như con gấu kia đến Swans’Court. Xứng đáng với lòng tin dành cho mình, anh không đưa ra lời phản đối nào. “Vâng, thưa đức ngài.” Anh nói với giọng khê khàng. Anh rón rén đến gần cái cỗ xe sặc sỡ, tạo ra một cảnh tượng vui mắt khi trải rộng một cái khăn tay lên chiếc ghế gỗ, và ngồi xuống với vẻ quan tâm đặc biệt để tránh dính bẩn lên bộ chế phục đắt tiền. Con gấu quan sát nghi thức đó với một nét mặt thích thú thờ ơ. Alex che giấu một cái cười toe toét và sải bước tới góc đường nơi Lily đang đợi.

Mặt cô nhăn lại với một cái cau mày lo lắng. “Alex, anh có nghĩ chúng ta có thể tạo một bãi quây hoặc một cái lồng cho nó ở Raiford Park không? Hay có lẽ thả nó tự do ở một khu rừng nào đó?”

“Nó quá thuần hóa để thả tự do. Anh có một người bạn giữ những con vật ngoại lai ở điền trang của mình.” Alex trao cho con gấu, nó khó mà đi vào danh mục ‘ngoại lai’ được, một cái liếc hồ nghi. Anh thở dài căng thẳng. “May mắn thì, anh có thể thuyết phục được cậu ấy cho Pinky một ngôi nhà.”

“Pokey.”

Với một cái nhìn nói thành lời, anh nhảy lên ngựa. “Em có một kế hoạch trốn thoát nào cho tôi mai không?” Anh hỏi. “Hay có khả năng chúng ta có thể có chỉ một buổi tối yên tĩnh ở nhà?”

Lily hạ thấp đầu xuống ngoan ngoãn và không trả lời, dù cô nóng lòng muốn chỉ ra rằng cô đã cảnh báo anh là cô sẽ không phải kiểu vợ thông thường. Liếc ngang sang hình dáng tối tăm, xõa xượi của anh, cô cố nén lại từng đợt sóng bồn chồn choáng váng đang quét qua cô. Cô vô cùng muốn cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã làm, nhưng cô im lặng một cách kỳ lạ.

“Đi nào,” anh nói cộc lốc.

Cô dừng lại, cắn môi. “Alex, em cho rằng anh hẳn đã hối tiếc việc cưới em rồi.” Có một nhịp điệu lo âu trong giọng cô.

“Anh hối tiếc rằng em đã không vâng lời anh và đặt bản thân em vào nguy hiểm.”

Vào bất kỳ lúc nào khác, khái niệm phục tùng của người vợ sẽ là một thứ cô tranh cãi gay gắt. Nhưng với ký ức cuộc giải cứu của anh vẫn còn vô cùng mới mẻ trong tâm trí, cô trả lời với sự ôn hòa ít có. “Việc đó không thể nhờ ai giúp được. Em phải tự mình giải quyết những vấn đề đó.”

“Em đã không nợ tiền Craven,” anh nói thẳng thừng. “Em đã đưa năm nghìn bảng cho kẻ khác.” Trước cái gật đầu yếu ớt của cô, miệng anh siết lại. “Em đang dính lứu vào cái gì vậy, Lily?”

“Em ước gì anh không hỏi,” cô thì thầm đau khổ. “Em không muốn nói dối anh.”

Giọng anh trầm và rin rít. “Sao không giãi bày tâm sự với anh?”

Cô cuộn cuộn chiếc dây cương da quanh bàn tay, giữ mắt mình ngoảnh đi.

Alex khựng lại với bàn tay vẫn còn ở trên chai brandy, nhìn chằm chằm xuyên qua phòng thư viện tranh tối tranh sáng. Lily đang ở trên gác, chuẩn bị để đi ngủ. Rõ ràng là cô e sợ thứ gì đó mà không một lượng thời gian hay sự kiên nhẫn nào có thể làm cô tiết lộ. Anh không biết làm sao để khiến cô tin anh. Mỗi lần nhìn vào mắt cô anh đều cảm thấy thời gian đang rút dần, một mối nguy hiểm ngày càng kéo cô sâu xuống vực thẳm. Anh biết vấn đề không phải là tiền. Anh đã làm rõ rằng cô có thể có bất kỳ phần nào trong nguồn mở rộng của anh, và điều đó cũng vẫn chẳng giúp được gì. Một cách ngu ngốc anh đã hy vọng rằng sau khi xóa sạch món nợ, nỗi đau đớn vẫn thường xuyên hiển hiện trong ánh mắt cô sẽ biến mất một cách thần kỳ. Nhưng nó vẫn ở đó. Những gì đã xảy ra tối nay sẽ không bị gạt bỏ đi như một trò lộn xộn đáng yêu nào đó

– đó là một cuộc nổi loạn điên cuồng chống lại một gánh nặng nào đó đang kéo cô xuống như một cái thớt cối. Anh biết mọi dấu hiệu khi ai đó cố gắng thoát khỏi nỗi đau buồn. Anh đã dành cả hai năm để làm cùng điều đó.

Anh để chai rượu xuống mà không uống lấy một ngụm, và xoa mắt. Đột ngột anh lặng người đi, biết rằng cô ở đó. Các giác quan của anh nóng bừng nhận thức ngay lập tức. Âm thanh tên anh mềm mại trên môi cô khiến cơ thể anh cứng lên với sự thèm muốn cháy bỏng.

Anh quay lại đối diện với cô. Cô được bọc trong những lớp vải mỏng của chiếc váy ngủ bằng vải lanh mịn trắng, mái tóc là một đồng lộn xộn những lọn xoăn vui vẻ. Cô có vẻ do dự và bé nhỏ, hoàn toàn hấp dẫn. Đôi mắt đen đu đưa tới chai rượu đằng sau anh. “Anh đang uống rượu à?”

“Không.” Anh cào tay qua mái tóc, giọng anh lỏng lẻo với sự kiên nhẫn mệt mỏi. “Em muốn gì?”

Hơi thở cô nghẹn lại trong một đoạn mở đầu cho một tiếng cười. “Đây là đêm tân hôn của chúng ta.”

Lời tuyên bố đó làm anh xao lãng, xua tan đi mọi ý nghĩ ngoại trừ nhu cầu có cô lần nữa. Anh biết hình dáng của cô bên dưới lớp vải lanh thanh nhã, cảm giác cơ thể cô bên dưới anh, sự siết chặt của khoảng da thịt trần trụi của cô quanh anh. Khích động tỏa sáng lung linh dọc những dây thần kinh của anh, nhưng anh bắt mình phải đứng đó với vẻ ngoài lạnh nhạt. Anh muốn những từ ngữ từ cô, muốn cô thú nhận lý do cô đã tìm đến anh. “Đúng là thế,” anh nói đều đều.

Cô hơi bồn chồn, nhấc một bàn tay lên cổ, chơi đùa với một lọn tóc xoăn trong một cử chỉ cảm dỗ ngây thơ, làm phát điên lên được. “Anh mệt ư, đức ngài?”

“Không.”

Cô liêu lĩnh tiếp tục, dù giọng cô đã đượm nỗi xấu hổ đang dâng cao. “Anh có ý định đi nghỉ sớm không?”

Anh đẩy cái bàn ra và đến gần cô. “Em muốn anh như thế à?”

Cô hạ thấp mắt xuống. “Em sẽ không bận tâm nếu anh quyết định -”

“Em có muốn anh ở trong giường với em không?” Anh giữ lấy cô, bàn tay anh trượt xuống dưới cánh tay cô.

Lily cảm thấy mình đỏ bừng mặt. “Có,” cô xoay sở để thì thầm trong một giây ngay trước khi miệng anh khép lại trên miệng cô. Cô thở hổn hển êm ái, và tựa vào anh, nới tay cô lại quanh eo anh. Sự hứa hẹn mềm dẻo của cơ thể cô làm anh cảm phần, anh muốn ôm cô thật gần, thật gần, cho đến khi nghiền nát cô. Thay vì thế anh mang cô lên gác và cởi đồ cho cô thật cẩn thận, và để cô giúp anh với quần áo của chính mình. Không quen thuộc với áo quần của một người đàn ông, Lily gặp khó khăn trong việc định vị những cái nút bẹt, không nhìn thấy được bên trong chiếc quần của anh. Anh dịu dàng chỉ cho cô thấy cách cởi chúng ra, hơi thở anh lao nhanh như gió khi mu bàn tay cô chải nhẹ qua anh một cách thân mật.

Đẩy cô lại giường, anh bao phủ cơ thể cô bằng những nụ hôn chậm rãi, nóng bỏng, rúc mặt mình vào làn da phủ đầy lông tơ của cô, yêu sự mềm mại trắng trong của ngực và eo và bụng cô. Lily phóng đảng hơn những đêm họ cùng nhau trước đó, bàn tay cô lang thang trên người anh tự do hơn, tay chân cô cuốn quanh anh. Các ngón tay mát lạnh của cô lồng xuyên qua tóc anh, uể oải chơi đùa trong những lọn tóc vàng, vuốt ve gáy anh.

Cơ thể mảnh mai, yếu đuối của cô uốn cong bên dưới anh làm một tiếng rên thoát ra khỏi môi anh. Thở nặng nề, anh gắn liền miệng anh với miệng cô. Bàn tay anh với xuống và ôm lấy cô, bầu hơi nóng ẩm ướt của cô trong lòng bàn tay anh, trong giây lát làm phẳng những lọn xoăn bù xù mềm mại. Run rẩy, cô tách đầu gối ra và nhướn lên, thèm khát có thêm cái áp lực ngọt ngào ấy. Các ngón tay anh cọ xát chậm chạp, và rồi đi vào trong cô với một cú đâm nhẹ nhàng, uốn cong.

Với một tiếng rên vô vọng, Lily ghì chặt mình vào anh, quần quai đúng lúc cho những chuyển động hấp dẫn của các ngón tay anh. Anh hôn cổ và vai cô rồi rút bàn tay mình lại, sử dụng lòng bàn tay để đẩy đùi cô rộng ra. “Mở mắt em ra,” anh thì thầm mãnh liệt, nhìn chằm chằm vào mặt cô, giữ đầu gối cô mở rộng. “Nhìn anh đây.”

Hàng lông mi đen của cô nhấc lên, và cô giữ chặt lấy ánh mắt mãnh liệt của anh. Anh thông thả đẩy tới trước. Mắt cô giãn ra khi cảm thấy ảnh hưởng nặng nề, kích thích của anh bên trong cô. Ôm lấy hông cô,

anh nêm mình vào sâu hơn, di chuyển trong một nhịp điệu kiên định. Lily vuốt ve bề mặt mềm mại ở lưng anh, và khi khoái cảm của cô dâng lên, các ngón tay cô cắm vào bề mặt bắp thịt cứng cáp ấy. Mặt cô quay sang ép vào vết xước do cạo râu ở má anh. Cô nghe anh thì thầm với cô lúc đó, trong những cụm từ rời rạc mà anh dường như không thể kìm lại – với anh cô xinh đẹp đến thế nào, anh muốn cô thế nào....rằng anh yêu cô. Bối rối, không tin nổi, cô cảm thấy khoái lạc lạ là nổ tung trong cô, quanh cô, và cô đang bị nhấn chìm trong những cảm xúc mà cô chưa bao giờ tìm từ ngữ để diễn tả. Anh hít một hơi và giữ nó lại vào khoảnh khắc đạt đỉnh, cơ thể anh cứng lại và rung lên bên cơ thể cô.

Khoảnh khắc im lặng nặng nề nhất cô từng biết đến phủ xuống họ. Lily giữ mắt cô nhắm lại, dù tâm trí cô đang xoay tròn với các câu hỏi. Anh yêu em....Anh không thể đã thực sự nói điều đó, cô nghĩ. Và nếu có, anh chắc chắn không thể có ý đó. Cô Sally đã một lần cảnh báo cô không bao giờ để ý đến những thứ một người đàn ông nói trong đam mê. Vào lúc đó, cô đã không hiểu hết toàn bộ ý nghĩa của lời khuyên ấy.

Sau một phút, cô cảm thấy Alex di chuyển nhẹ nhàng, như thể anh có ý định lặn khỏi cô. Giả vờ đã ngủ, cô giữ cánh tay mình khóa quanh cổ anh, tay chân cô nặng nề cuốn vào tay chân anh. Khi anh cố gỡ cô ra, cô giả bộ một tiếng lẩm bẩm ngái ngủ và quấn mình vào chặt hơn. Trước sự nhẹ nhõm của cô, anh nằm lại, ngực anh nhô lên hạ xuống gấp gáp bên dưới đầu cô. Cô tự hỏi lý do gây ra hơi thở ngắt quãng của anh. Anh hẳn là phải biết những gì anh đã nói. Anh hẳn là đã hối hận nó.

Nhưng Chúa ơi....cô muốn nó là sự thật.

Báo động trước những suy nghĩ của chính mình, cô bằng cách nào đó đã xoay sở được để thư giãn tựa vào anh. Anh xứng đáng có một ai đó tốt cô rất nhiều, một ai đó tinh khiết, ngây thơ, không bị vấy bẩn. Nếu anh có quan tâm đến cô, đó chỉ là vì anh vẫn không biết cô thực sự là cái gì. Một khi anh biết đến đứa con hoang của cô, anh sẽ rời khỏi cô. Và nếu cô cho phép mình rơi vào tình yêu với anh, tim cô sẽ vỡ vụn thành một nghìn mảnh lởm chởm.

“Cháu không cần cô nhận xét cho biết đây là một tình trạng lộn xộn khiếm nhã vô vọng đến thế nào,” phu nhân Lyon nói nghiêm khắc, đánh giá cặp đôi mới cưới với điệu bộ của một nữ gia sư đã bắt quả tang cô hôn hít trong góc với một tên tá điền vô học. Một phụ nữ thanh lịch với mái tóc trắng bạc sáng và đôi mắt xanh da trời thẳng thắn, bà có một xương người khỏe khoắn, hoàn mỹ tạo cho bà một vẻ đẹp lừng danh khi còn trẻ.

Alex nhún vai hồi lỗi. “Nhưng cô à, sự thực là -”

“Đừng cố nói cho cô nghe sự thật, cậu bé bốc đồng! cô đã nghe thấy những lời đồn, và thế là khá đủ rồi.”

“Vâng, thưa cô Milderd,” Alex trả lời một cách nhún nhường lần thứ mười, trượt một cái liếc ngang sang vợ anh. Họ đang ở trong căn phòng khách màu vàng và xanh trong dinh thự của ngài Hampton Lyon trên đường Brook. Lily đang được chất đống trên một cái ghế gần đó, ánh mắt dính chặt vào hai bàn tay gấp lại. Anh cố đấu tranh để kìm nén một nụ cười nhăn nhó, chưa bao giờ thấy vẻ mặt của cô kiềm chế đến thế. Anh đã cảnh báo cô nên chờ đợi điều gì. Đúng với những dự đoán của anh, người cô lớn tuổi của anh đã giáo huấn họ theo cái cách hống hách của bà trong ít nhất là mười lăm phút đồng hồ.

“Cờ bạc, khỏa thân, bữa bãi, và chỉ có chúa nhân từ mới biết còn gì nữa,” phu nhân Lyon tiếp tục sắc bén, “tất cả đều được trưng ra cho diễn đàn công cộng, nó đặt hai cháu vào vị trí khó mà cứu vãn được. Cô quy trách nhiệm cho cháu cũng nhiều như vợ cháu vậy, Alexander. Phần của cháu trong chuyện này không ít khiến trách hơn đâu. Thực ra thì, là nhiều hơn đấy. Làm sao cháu dám quảng cái danh dự đáng quý của mình sang bên một cách lố lăng và làm hoen ố danh tiếng gia đình trong một cử chỉ như thế?” Bà lắc đầu và nhìn họ một cách gay gắt. “Bước đi khôn ngoan duy nhất cháu đã thực hiện là đến chỗ cô với điều này. Dù cô không thể dừng mà nghĩ rằng đã quá muộn để lôi hai cháu ra khỏi mồm mép hủy hoại của xã hội. Nó sẽ là thách thức lớn nhất của đời cô, giành quyền gia nhập cho các cháu.”

“Chúng cháu có lòng tin tuyệt đối vào cô, cô Mildred,” Alex nói trong một tiếng lẩm bẩm ăn năn. “Nếu một ai có thể thực hiện được điều đó, cô cũng có thể.”

“Thực vậy,” phu nhân Lyon đáp lại chua cay.

Lily nhấc một tay lên môi, xóa đi cái giật giật của một nụ cười. Cô thường thức thức tranh chồng cô bị rầy la như một cậu học sinh rắc rối. Bất chấp sự quả trách đầy hăng hái của vị phu nhân già, bà rõ ràng là hết sức yêu chiều Alex.

Phu nhân Lyon nhìn cô hoài nghi. “Cô đã thất bại trong việc hiểu lý do đứa cháu của cô cưới cháu,” bà thông báo. “Nó đáng nhẽ nên cưới cô em gái ngoan ngoãn của cháu, và biến cháu thành nhân ngãi của nó.”

“Cháu không thể đồng ý hơn,” Lily nói, thốt thành tiếng lần đầu tiên. “Cháu hoàn toàn sẵn lòng làm tình nhân của anh ấy. Đó hẳn là một thỏa thuận vô cùng khôn ngoan.” Mỉm cười ngọt ngào với Alex, cô lơ đi luồng mắt nhạo báng của anh. “Cháu tin rằng anh ấy đã ép buộc cháu phải cưới anh ấy vì một ý kiến sai lầm rằng có thể cải tạo lại cháu.” Cô đảo mắt rất kịch. “Chỉ có chúa mới biết anh ấy lấy đâu ra cái ý niệm ấy nữa.”

Phu nhân Lyon đánh giá cô với một sự thích thú mới. “Hmm. Giờ thì cô bắt đầu hiểu sự hấp dẫn rồi. Cháu là một cô bé mạnh mẽ. Và cô không nghi ngờ gì cháu có khiếu hài hước mau lẹ. Nhưng tất cả những thứ -”

“Cảm ơn cô,” Lily nói từ tốn, ngắt ngang trước khi một tràng rầy la nữa bắt đầu. “Phu nhân Lyon, cháu cảm kích sự sẵn lòng của cô khi áp dụng ảnh hưởng của mình vì lợi ích của bọn cháu. Nhưng giành lấy sự cho phép tham dự những mối quan hệ đáng kính cho bọn cháu...” Cô lắc đầu dứt khoát. “Nó không thể thực hiện được đâu ạ.”

“Thực vậy,” người phụ nữ già nói thờ ơ. “Vậy hãy để cô cho cháu biết, cô bé xấc xược của cô, rằng nó có thể và sẽ thực hiện được. Nếu các cháu cố không tạo ra thêm những cuộc phô diễn bản thân tai tiếng nào nữa!”

“Cô ấy sẽ không đâu,” Alex nói vội vàng. “Và cả cháu cũng không, cô Mildred.”

“Rất tốt,” phu nhân Lyon ra dấu cho một cô hầu mang cái bàn nhỏ của bà đến. “Ta sẽ bắt đầu chiến dịch của mình,” bà nói, bằng một tông giọng hẳn là mô phỏng giọng của Wellington ở Waterloo. “Và cháu, tất nhiên, sẽ theo những hướng dẫn của ta ở những bức thư.”

Alex sai bước tới chỗ cô anh và hôn hàng lông mày nhăn lại của bà. “Cháu đã biết cháu có thể phụ thuộc vào cô mà, cô Mildred.”

“Sáo rỗng,” bà đáp lại sòng sọc, ra dấu cho Lily đến chỗ bà. “Cháu có thể hôn ta, nhóc ạ.”

Lily ngoan ngoãn ấn môi cô vào bên má đưa ra của người phụ nữ già.

“Giờ khi cô nhìn gần cháu,” phu nhân Lyon tiếp tục, “ta chắc chắn rằng tất cả những tin đồn về cháu không thể là sự thật. Lối sống đứng đắn hiện rõ trên mặt cháu, và trông cháu ít suy đồi hơn nhiều so với những gì cô mong đợi.” Đôi mắt xanh của bà hẹp lại. “Trong những bộ quần áo đứng đắn, ta cho rằng chúng ta có thể biến cháu thành một phụ nữ với những tính cách đứng đắn hợp lý.”

Lily trao cho bà một cái nhún người khế. “Cảm ơn cô,” cô nói với sự nhu mì gần như là chế giễu.

“Chúng ta sẽ có vấn đề với đôi mắt,” phu nhân Lyon nói không tán đồng. “Đen tối, ngoại đạo, đầy tình quái. Có lẽ cháu có thể tìm ra cách nào đó để kìm lại những biểu hiện trong đó -”

Alex ngắt ngang với một lời phản đối, trượt cánh tay anh quanh eo Lily. “Không nói thêm về đôi mắt cô ấy nữa, cô à. Chúng là điểm tốt nhất của cô ấy.” Anh liếc xuống vợ mình một cách âu yếm. “Cháu khá là mê thích chúng.”

Sự thích thú im lặng của Lily mờ đi khi ánh mắt cô bị anh cầm tù. Cô cảm thấy một hơi ảm lạ kỳ ra hoa bên trong mình, khiến cô ảm áp và run rẩy, tim cô đập gấp gấp. Đột ngột sự nâng đỡ cứng cáp của cánh tay anh dường như là tất cả những gì giữ cô đứng vững. Nhận thức được sự quan sát thích thú của phu nhân Lyon, Lily cố nhìn đi chỗ khác, nhưng cô không thể làm gì ngoài vô dụng chờ đợi anh thả cô ra. Cuối cùng anh trao cho eo cô một cái siết rồi thả ra.

Phu nhân Lyon nói, giọng bà ít sắc bén hơn trước đó. “Hãy để chúng ta ở riêng vài phút, Alexander.”

Anh cau mày. “Cô à, cháu sợ rằng chúng ta không còn thời gian để nói chuyện thêm nữa.”

“Đừng lo,” phu nhân Lyon nói khô khốc. “Con rồng già này sẽ không nhai nát cô dâu xinh xắn của cháu đâu. Cô chỉ muốn cho cô ấy vài lời khuyên thôi. Đến đây, cô bé.” Bà vỗ vỗ khoảng trống bên cạnh. Không nhìn đến chồng mình, Lily ngồi xuống trên ghế sofa.

Trao cho bà cô một cái liếc rần đe, Alex rời khỏi phòng.

Phu nhân Lyon có vẻ thấy thích thú trước cái cau mày trờ trờ của đứa cháu trai. “Rõ ràng là nó không thể chịu đựng bất kỳ lời nào chỉ trích cháu,” bà nhận xét với một tiếng cười thâm trong cổ họng.

“Trừ phi nó được đưa ra từ chính anh ấy.” Lily ngạc nhiên trước cái cách toàn bộ cử chỉ của bà quý phu nhân mềm lại.

Điều đó khiến phu nhân Lyon lại bật cười. “Đứa cháu trai yêu quý nhất của cô, cháu biết đấy. Tên đàn ông mẫu mực nhất mà gia đình sản sinh ra. Đáng ca ngợi hơn nhiều đứa con trai Ross quyến rũ, hư hỏng, chẳng có gì tốt của cô. Cháu sẽ không bao giờ hoàn toàn biết ơn sự may mắn của chính mình trong việc hạ được Alex. Cháu làm thế nào vẫn còn là một bí ẩn đối với cô.”

“Đối với cả cháu nữa,” Lily nói xúc động.

“Không thành vấn đề. Cháu đã tạo ra khá nhiều thay đổi trong nó.” Phu nhân Lyon ngừng lại trầm ngâm. “Cô không nghĩ đã từng thấy nó vui sướng từ tận đáy lòng như thế từ khi còn là một cậu bé, trước khi bố mẹ nó qua đời.”

Hài lòng không thể giải thích được, Lily hạ thấp ánh mắt xuống để che đi những ảnh hưởng từ lời của người phụ nữ lớn tuổi. “Nhưng chắc chắn khi anh ấy và Caroline Whitmore được hứa hôn -”

“Để cô nói cho cháu nghe vài điều về người phụ nữ Mỹ đó, người phụ nữ già nóng nảy ngắt lời. “Cô ta là một tạo vật xinh đẹp, vô tư lự, thiên về những trò lãng mạn và những hành động điên rồ. Chắc chắn cô ta sẽ làm thành một cô vợ thỏa đáng cho Alexander. Nhưng cô Whitmore không hiểu chiều sâu của nó, và cô ta cũng không muốn hiểu.” Đôi mắt xanh của bà trở nên mềm mại và trầm ngâm, gần như buồn bã. “Cô ta không bao giờ trân trọng loại tình yêu mà nó có thể trao đi. Đàn ông Raiford là độc nhất trong vấn đề đó.” Bà dừng lại và thêm vào, “Họ cho phép những người phụ nữ của mình có một ảnh hưởng khủng khiếp đến họ. Tình yêu của họ có xu hướng thiên về ám ảnh. Anh trai Charles của cô – bố của Alexander – sẵn lòng dâng mình cho cái chết sau khi vợ anh ấy qua đời. Ý nghĩ sống mà không có chị ấy là không thể chịu nổi đối với anh ấy. Cháu đã biết về điều đó rồi chứ?”

“Chưa ạ, thưa cô.” Lily nói, ngạc nhiên.

“Alexander không có gì khác. Đánh mất người phụ nữ mà nó yêu, dù là do cái chết hay phản bội, sẽ có cùng tác động đó đối với nó.”

Đôi mắt Lily mở lớn. “Phu nhân Lyon, cháu nghĩ cô đang phóng đại trường hợp này rồi ạ. Cảm xúc của anh ấy dành cho cháu không có khuynh hướng quá khích đến thế đâu ạ. Đó là, anh ấy không -”

“Cháu không lanh lợi như cô đã nghĩ, nếu chưa nhận ra là nó yêu cháu.”

Bị tóm lại trong vòng ôm của sự mất nhuệ khí và một cảm xúc sâu sắc, phức tạp hơn nhiều, Lily nhìn bà chăm chăm ngạc nhiên.

“Những người trẻ tuổi ngày này đầu đất hơn thời của cô,” phu nhân Lyon quan sát chua cay. “Khép miệng cháu lại, cô bé, cháu sẽ đớp phải ruồi mất.”

Cái điệu chua chát đó trong giọng phu nhân Lyon làm Lily nhớ lại cô Sally, dù cho Sally chắc chắn là kỳ dị hơn nhiều quý phu nhân thanh nhã này. “Thưa cô, cô đã nói là cô có lời khuyên cho cháu?”

“Ồ, phải.” Phu nhân Lyon gắn chặt Lily trong một ánh mắt đầy ý nghĩa. “Cô đã nghe tất cả về cháu và lối sống liêu linh của cháu. Thực ra thì, cháu làm cô nhớ đến mình khi còn trẻ. Cô đã là một cô gái duyên dáng, sôi nổi với một dáng vẻ khá được. Trước đám cưới của mình cô đã bỏ lại cả một dây những trái tim tan vỡ theo chân, đủ dài để khiến mẹ cô cực kỳ tự hào. Cô cảm thấy không việc gì phải vội vàng chấp nhận một tên đàn ông nào đó làm đức ngài và chủ nhân của mình. Không phải khi cô đã có toàn bộ Luân Đôn ở dưới chân. Hoa hoét, thơ thẩn, những nụ hôn vụng trộm...” Bà mỉm cười gợi nhớ. “Nó thật dễ chịu. Tự nhiên cô xem việc hiến dâng tất cả những điều đó vì lợi ích của hôn nhân thật là một viễn cảnh ảm đạm.

Nhưng cô sẽ nói cho cháu vài thứ cô đã khám phá ra khi cưới ngài Lyon – tình yêu của một người đàn ông tốt đáng vài sự hy sinh.”

Lily đã không hề nói chuyện thẳng thắn đến thế với một người phụ nữ từ sau khi Sally chết. Cô đủ can đảm để bộc lộ mình một chút, cúi người tới trước khi cô nói tha thiết. “Phu nhân Lyon, cháu không có khao khát cưới bất kỳ ai. Cháu đã độc lập trong quá lâu. Alex và cháu sẽ nhảy vào hòng nhau liên miên. Chúng cháu đều quá mạnh mẽ. Nó là một cuộc hôn nhân không tương xứng điển hình.”

Phu nhân Lyon dường như hiểu thấu nỗi sợ hãi của cô. “Cần nhắc đến chuyện này...Alexander muốn cháu đủ để sẵn sàng trưng mình ra cho những lời phê bình và giễu cợt của những kẻ đồng lứa. Đối với một người đàn ông đánh giá lòng kiêu hãnh của mình cao đến vậy, đó thực là một sự nhượng bộ vĩ đại. Cháu có thể làm những điều còn tệ hơn là cưới một người đàn ông sẵn sàng biến mình thành kẻ ngốc vì cháu.”

Lily cau mày lo lắng. “Anh ấy không được sinh ra để tỏ ra ngu ngốc,” cô nói mạnh mẽ. “Cháu sẽ không bao giờ làm gì khiến anh ấy xấu hổ.” Đúng lúc đó hồi ức về cảnh tượng ở vườn Tu viện liên quan đến một con gấu làm xiếc già nua lóe lên trước mặt cô, và cô đỏ mặt. Cô đã không đợi được đến một ngày sau đám cưới của họ trước khi lại làm trò tai tiếng. “Chết tiệt,” cô thì thầm, trước khi có thể tìm mình lại.

Ngạc nhiên, người phụ nữ già mỉm cười. “Điều đó sẽ không dễ dàng cho cháu, tự nhiên thôi. Cháu có một cuộc tranh đấu, một cuộc tranh đấu bỏ công, ở phía trước. Cô tin rằng cô nói hộ rất nhiều người khi bảo rằng sẽ khá là thú vị để theo dõi đấy.”

Phu nhân Lyon sắp xếp cho hai bọn họ tham dự một loạt những vũ hội tư, ở đó cuộc hôn nhân của họ được thông báo trong thái độ điềm tĩnh và chính tề. Không có cách nào để tránh biểu hiện của một vụ tai tiếng, không khi mà chi tiết cuộc ‘tìm hiểu’ của họ đang được bàn tán khắp Luân Đôn. Nhưng ít nhất phu nhân Lyon đã xoay sở được để giảm bớt đôi chút sự hổ thẹn. Trước sự khăng khăng của bà, Lily mặc những bộ cánh nhu mì thích hợp với những sự kiện đó, và quan tâm đến việc giao kết với phần lớn những người đàn bà góa và những phụ nữ đã cưới chồng đáng kính.

Trước sự ngạc nhiên của Lily, những người đàn ông cô đã đánh bạc cùng, đã trao đổi những câu xỉ nhục thân thiện, đã uống rượu và trêu đùa ở Craven’s đối xử với cô bằng sự tôn trọng đáng ngạc nhiên ở các buổi họp mặt của họ. Đôi khi một trong những quý ông già sẽ trao cho cô một cái nháy mắt lén lút, như thể họ đang tham dự cùng một âm mưu thú vị nào đó. Vợ của họ, mặt khác, chỉ thân thiện vừa đủ. Nhưng không ai dám từ chối cô thẳng thừng, từ khi phu nhân Lyon và những người bạn thân đáng kính của bà luôn ở bên phe cô. Việc Lily sở hữu một tước hiệu ẩn tượng và sự chống lưng của một gia tài còn ẩn tượng hơn cũng giúp đỡ rất nhiều.

Với mỗi buổi hội họp mà cô đi xuyên qua một cách thành công, Lily lại trở nên ‘có uy tín’ hơn. Cô không thể dừng để ý đến sự thay đổi trong cách những người khác đánh giá cô, sự nhã nhặn và chú ý mà họ dành cho cô. Trên thực tế, vài nhà quý tộc trong hàng năm trời chỉ lịch sự lạnh lùng với cô nay đã ca ngợi, thậm chí biểu lộ sự triu mến, như thể cô vẫn luôn là một người được ưa chuộng nhất vậy. Trong thâm tâm cô lên án toàn bộ cái thủ tục để trở nên đáng kính trọng này như một sự xỉ nhục to lớn, điều đó khiến Alex vô cùng thích thú.

“Em đang phải chạy nước kiệu tới trước cho họ xem xét,” Lily đã bảo anh khi họ nhìn chăm chăm vào một danh sách những thiệp mời trong một phòng khách trên gác. “Giống như một con ngựa con với ruy băng tết vào đuôi. ‘Nhìn này, mọi người, cô ta không quá ngoại đạo và khiếm nhã như chúng ta đã sợ’....Em chân thành hy vọng rằng điều này đáng với tất cả nỗ lực ấy, đức ngài!”

“Nó thực sự là khổ cực và phiền phức hả?” anh hỏi thông cảm, đôi mắt xám của anh sáng lên với tròng cười.

“Không,” cô thú nhận. “Em muốn thành công. Em kính sợ những gì cô Mildred sẽ làm với em nếu em không thành công.”

“Cô ấy thích em,” anh quả quyết với cô.

“Ồ, thật à? Đó là lý do cô ấy luôn nhận xét về hành vi, mắt, và bộ váy của em phải không. Chà, hôm nọ cô ấy đã phàn nàn rằng em đang khoe khoang bộ ngực của mình – Chúa nhân từ, em hầu như không có một

cái để nói đến.”

Lông mày anh nhíu lại với nhau. “Em có một bộ ngực xinh đẹp.”

Nhăn nhở, cô liếc xuống bộ ngực nhỏ, khỏe mạnh của mình. “Khi em còn là một cô gái, mẹ luôn bắt em té nước lạnh lên ngực để khiến chúng lớn lên. Chúng đã không bao giờ lớn. Ngực của Penelope tuyệt hơn của em rất nhiều.

“Anh chưa bao giờ chú ý đến ngực của cô ấy,” anh nói, đẩy cái khay thiếp mời xuống sàn và với tới cô.

Cô tránh khỏi anh với một tiếng cười nhanh. “Alex! Ngài Laxon sẽ ở đây ngay tức thì để thảo luận về dự thảo luật anh ấy muốn đề xuất.”

“Vậy thì cậu ta sẽ phải đợi.” Tóm lấy cô quanh eo, anh kéo cô xuống dưới anh trên ghế sofa.

Lily bật cười và uốn éo phản kháng. “Sẽ thế nào nếu Burton đưa anh ấy lên gác và anh ấy khám phá ra chúng ta như thế này?”

“Burton được đào tạo quá tốt để làm điều đó.”

“Thực vậy à, đức ngài, niềm tự hào của ngài đối với ông ấy khiến em ngạc nhiên.” Cô đẩy vào vai anh và quần quai bên dưới anh. “Em chưa bao giờ thấy một người đàn ông gắn bó với quần gia của mình đến thế.”

“Vị quần gia chết tiệt tốt nhất nước Anh.” Anh nói, và gắn chặt cô xuống, thưởng thức sự vẫy vùng đầy mạnh mẽ của cô. Đối với một phụ nữ ở kích cỡ bé xíu của cô, cô khỏe mạnh đáng ngạc nhiên. Cô cười khúc khích không thể kiểm soát được khi cổ gạt anh ra. Anh để cô gần như thành công trong việc đẩy anh đi, nhưng rồi anh tóm gọn lấy hai cổ tay cô trong một bàn tay và duỗi chúng qua đầu cô. Bàn tay kia của anh lang thang một cách lơ đãng trên hình dáng mảnh mai của cô.

“Alex, để em dậy,” cô nói không kịp thở.

Anh kéo ống tay áo cổ xuống và giật mạnh thân áo cô. “Không cho đến khi anh thuyết phục được em là em đẹp đến thế nào.”

“Em đã bị thuyết phục. Em xinh đẹp. Mê hồn. Giờ thì dừng việc này lại ngay.” Cô thở dốc khi nghe thấy âm thanh lớp vải xinh xắn của mình toạc ra và các mũi khâu bật lên.

Nhìn chằm chằm vào mắt cô, Alex tiếp tục kéo chiếc váy cho đến khi ngực cô bị phơi bày. Các ngón tay anh chải vuốt trên làn da trần của cô, mang đến những đợt ngứa ran thích thú xuyên qua người cô. Anh dịu dàng vạch quanh cái đỉnh ngọt ngào với một đầu ngón tay, ánh mắt anh mờ mờ khi hạ xuống những đường cong mỏng manh của ngực cô. Sự chơi đùa của cô biến mất, và cô bắt đầu thở thật sâu. “Đức ngài, chúng ta có thể đợi đến sau. Quan trọng là ...” Trí óc cô bơi lội với cảm giác, và cô gần như đánh mất dòng suy nghĩ của mình. “Là gặp Faxon khi anh ấy đến.”

“Không có gì quan trọng hơn em.”

“Hãy khôn ngoan -”

“Anh đang khôn ngoan đây.” Miệng anh mở ra trên một núm vú của cô, hút cái đỉnh căng cứng ấy thật chặt vào trong.

Lily run rẩy khi anh giữ cô xuống và hôn ngực cô với thú nhục dục nhàn nhã. Đầu cô lơ đãng quay sang một bên, rồi bên kia, hai cổ tay cô mềm lại trong nắm tay cứng rắn của anh. Alex kéo váy cô lên, hơi ẩm của bàn tay anh thấm qua đôi tất lụa hảo hạng của cô khi anh âu yếm chân cô. “Anh chưa bao giờ thêm khát một người phụ nữ như anh thêm khát em,” anh thầm thì. Miệng anh chơi đùa bên cổ cô, và anh liếm bên trong tai cô. “Anh có thể ngấu nghiến em. Anh yêu ngực em, miệng em, mọi thứ về em. Em có tin anh không?” Khi cô từ chối trả lời, anh cọ sát môi anh lên môi cô, đổ dành một câu đáp lại. “Em có tin anh không?”

Xuyên qua trạng thái rối bời vì đam mê của mình, cô nghe thấy một tiếng gõ trên cánh cửa đóng kín của phòng khách. Tâm trí say khoái lạc của cô từ chối chấp nhận âm thanh ấy, nhưng Alex dừng lại, nhắc đầu lên và kiểm soát hơi thở của anh. “Ừ?” anh hỏi, giọng anh vững vàng đáng kinh ngạc.

Giọng nói bình tĩnh của Burton vang đến xuyên qua cánh cửa đóng kín. “Đức ngài, một số vị khách vừa đến, tất cả cùng một lúc.”

Alex cau mày. “Bao nhiêu? Là những ai?”

“Đức ngài và phu nhân Lawson, Tử tước và phu nhân Stamford, cậu chủ Henry, và một quý ông cậu ấy nhận là gia sư của mình.”

“Toàn bộ gia đình em?” Lily kêu lên.

Alex thở dài căng thẳng. “Henry đáng nhẽ không đến trước ngày mai..sao lại?”

Cô lắc đầu im thin thít.

Alex cao giọng lên để Burton có thể nghe thấy anh thật rõ. “Dẫn tất cả họ tới phòng khách dưới tầng, Burton, và bảo họ là chúng tôi sẽ đến chỗ họ ngay đây.”

“Vâng, thưa ngài.”

Lily túm chặt lấy vai Alex, người cô cong lên với khát vọng vẫn chưa được lấp đầy. “Không,” cô rên lên.

“Chúng ta sẽ tiếp tục sau,” anh nói, vuốt ve bên má ửng hồng của cô với đầu ngón tay. Nấn chí vượt qua sức chịu đựng, cô tóm lấy tay anh và nài nỉ nó tới ngực cô. Với một tiếng cười, anh kéo cơ thể cô lại gần và rúc vào tóc cô. “Họ sẽ ở lại ăn tối.”

Cô thốt ra một tiếng rên phản kháng. “Bảo họ đi đi,” cô nói, dù cô biết chuyện đó là không thể. “Em muốn ở một mình với anh.”

Alex mỉm cười quanh co và xoa lưng cô. “Sẽ có hàng ngàn đêm cho chúng ta. Anh hứa đấy.”

Lily gật đầu im lặng, dù bên trong cô đang tràn đầy tuyệt vọng. Anh không thể hứa một điều như thế khi anh không biết những gì cô đã giấu anh, cái bí mật sẽ chia cách họ mãi mãi.

Alex vẫn vờ xem xét cái mép bị xé rách của váy cô, gục đầu anh xuống để hôn cái thung lũng nông giữa ngực cô. “Em nên thay váy đi,” anh thăm thẳm, hơi thở của anh tụ lại trong cái thung lũng ẩm ướt đó và khiến cô rùng mình. “Dù anh thấy em hoàn toàn quyến rũ như thế này, anh không chắc mẹ em sẽ tán thành đâu.”

Lily bước vào phòng khách trong bộ váy yêu thích nhất của cô, một bộ váy được cắt may vừa khít làm từ lụa sẫm và được trang trí với lớp thêu mỏng. Hai ống tay áo mỏng như sa để lộ chút ít đôi cánh tay mảnh dẻ của cô, trong khi chiếc váy hơi xòe ra di chuyển nhẹ nhàng quanh chân cô khi cô đi. Nó là bộ váy của một người đàn bà khêu gợi, khó mà là kiểu mà cô Mildred sẽ tán đồng. Nhưng nó trình diện cô ở lợi thế tốt nhất, và Lily đã quyết định giữ nó như một bộ váy ở nhà. Alex, không thể dứt mắt mình khỏi cô, hoàn toàn tán đồng.

“Lily!” phu nhân Totty khóc. “Đưa con gái yêu quý, đáng yêu nhất của mẹ, đứa bé đáng yêu của mẹ, mẹ phải gặp con ngay lập tức. Con đã làm người mẹ yêu quý của con vô cùng hạnh phúc, vô cùng hài lòng và tự hào đến mức mẹ phát khóc vì vui sướng mỗi lần mẹ nghĩ đến con -”

“Xin chào, mẹ.” Lily nói nhăn nhở, ôm Totty và hướng mặt đến Penelope và Zachary. Cô đã chất đầy thỏa mãn khi nhìn thấy hai người họ đứng cạnh nhau. Khuôn mặt Penelope rạng ngời với tình yêu khi đứng rúc mình bên người Zachary.

Zachary trông cũng hạnh phúc tương đương, dù anh nhìn Lily với một câu hỏi rõ ràng trong mắt. “Chúng tôi khó mà tin được tin này,” anh bình luận đầy ý nghĩa, di chuyển tới trước để ôm Lily.

“Chúng ta phải đến, để xem xem em có ổn không.”

“Tất nhiên là em ổn.” Lily nói, tự mình đỏ mặt khi gặp ánh mắt của người bạn cũ. “Nó đã xảy ra khá là nhanh. Ngài Raiford có một kiểu tán tỉnh không thể chống lại được, nói nhẹ đi là thế.”

“Nó hẳn cũng đồng ý với em,” Zachary đáp lời từ tốn, nhìn khuôn mặt hồng hào của cô. “Anh chưa bao giờ thấy em trông xinh đẹp hơn.”

“Ngài Lawson,” Alex nói, di chuyển tới trước để nắm lấy tay bố vợ. “Ngài có thể an tâm là con sẽ chăm sóc con gái ngài và mang đến cho cô ấy tất cả những gì cô ấy cần. Con xin lỗi vì không có thời gian để con hỏi sự cho phép của ngài. Con hy vọng ngài sẽ bỏ qua sự cấp tập không thích đáng của bọn con, và trao lời chúc phúc của ngài cho sự kết hợp này.”

George Lawson nhìn anh với một cái xoắn nhãn nhở lên môi. Cả hai bọn họ đều nhận thức được rằng Alex không thêm quan tâm khi gì đến việc ông có tán thành hay không. Có lẽ George bị ép buộc bởi đôi mắt xám cứng rắn của Alex phải quan sát thủ tục đó với sự khoan dung. Bất kể lý do là gì, ông cũng đáp lại trong kiểu cách ầm áp không thường thấy. “Con có lời chúc phúc của ta, ngài Raiford, và lời ước chân thành của ta rằng con và con gái ta sẽ có một cuộc sống mãn nguyện cùng nhau.”

“Cảm ơn ngài.” Alex với Lily và kéo cô lại gần, bắt bố và con gái đương đầu với nhau.

Lily nhìn bố cô thận trọng. “Cảm ơn, Papa.” Cô nói bằng thái độ thờ ơ. Cô ngạc nhiên khi bố cô với tay ra và nắm lấy bàn tay cô, một trong những cử chỉ tự nhiên hiếm hoi biểu lộ tình cảm mà ông từng cho cô thấy.

“Ta cũng mong con như vậy, con gái, bất kể con có thể nghĩ ngược lại.”

Lily mỉm cười và đáp lại áp lực của nắm tay ông, mắt cô trở nên ầm ướt đáng ngờ. “Con tin bố, Papa.”

“Đến lượt của em,” một giọng nói trẻ con ngắt ngang. Lily bật cười hân hoan khi Henry quăng mình vào cô. “Giờ thì chị là chị gái của em rồi!” cậu thốt lên, nghiêng nạt cô với một cái ôm nồng nhiệt. “Em không thể chờ thêm một ngày nữa để gặp chị. Em đã biết là Alex sẽ cưới chị mà. Em đã có cảm giác về điều đó! Và giờ em sẽ sống với chị, và chị sẽ đưa em tới Craven’s lần nữa, và chúng ta sẽ đi săn và bắn súng cùng nhau, và chị sẽ dạy em cách gian lận trong cờ bạc, và -”

“Suyttttt.” Lily đặt tay cô lên miệng cậu bé và liếc Alex, mắt cô sáng lên tinh quái. “Không thêm một từ nào nữa, Henry, nếu không anh trai em sẽ bắt đầu vụ kiện để ly dị chị đấy.”

Không chú ý đến những ánh mắt sừng sốt của gia đình cô, Alex lồng ngón tay anh vào các lọn tóc của cô và hôn má cô, rứt đầu anh lại để mỉm cười với cô. “Không bao giờ.” Anh nói kiên quyết, và trong một khoảnh khắc tìm ngừng đập Lily cho phép mình tin vào điều đó.

“Ngài Raiford,” Burton ngắt ngang bình tĩnh, giới thiệu một tấm danh thiếp trắng. “Ngài Faxton vừa đến.”

“Mời ngài ấy vào,” Lily nói với một tiếng cười. “Có lẽ ngài ấy sẽ muốn ở lại ăn tối.”

Tất cả bọn họ cùng tham dự một bữa tối dài và dễ chịu, với những cuộc trò chuyện đi khắp từ những công lao của các điều luật được đề xuất của ngài Faxton cho đến những thành tích của ông Radburne gia sư của Henry, một người đàn ông nghiêm trang nhưng hòa nhã với một sự ham thích đặc biệt cho lịch sử và ngôn ngữ. Lily là nữ chủ nhà hoàn hảo, trao cho cuộc trò chuyện những cú thúc êm ái khi nó dây dưa, không ngừng nghỉ phát ra sức quyến rũ quanh nhóm người để khiến các vị khách cảm thấy thoải mái và được góp phần. Alex quan sát cô từ bên kia bàn với lòng tự hào đang dâng lên. Trong tối nay, ít nhất, sự căng thẳng thâm kín đã phai đi, để lại một phụ nữ vô cùng đáng yêu và quyến rũ, làm hoa mắt anh như ánh sáng. Cô chỉ ngáp ngừng một lần, khi cô gặp mắt anh và một nhận thức nóng bừng băng qua giữa họ.

Trong khi các quý ông uống rượu póc tô, Penelope kéo Lily sang một bên cho một cuộc trò chuyện riêng tư. “Lily, bọn em vô cùng sừng sốt khi nghe rằng chị đã cưới ngài Raiford, trong tất cả mọi người! Mama gần như ngất xỉu. Còn em nói, chúng ta đều tưởng chị ghét anh ấy!”

“Chị cũng đã nghĩ vậy,” Lily nói không thoải mái.

“Chà, chuyện gì đã xảy ra?”

Lily nhún vai và mỉm cười vụng về. “Thật khó giải thích.”

“Ngài Raiford có vẻ như là một người đàn ông hoàn toàn khác, thật tử tế và mỉm cười, và ngài ấy nhìn chị chăm chăm như thể tôn sùng chị! Tại sao chị lại cưới đột ngột thế? Em chả hiểu bất kỳ điều gì trong chuyện này cả!”

“Không ai hiểu,” Lily cam đoan với cô. “Kém hơn cả là chị. Penny, đừng nói về hôn nhân của chị nữa. Chị muốn nghe của em. Em hạnh phúc với Zach chứ?”

Penelope thở dài ngầy ngất. “Hơn tất cả mọi thứ em có thể tưởng tượng! Em thức dậy mỗi sáng sợ rằng tất cả sẽ kết thúc như một giấc mơ kỳ diệu. Nó nghe thật lố bịch, em biết -”

“Không hề,” Lily nói êm ái. “Nghe thật tuyệt vời.” Đột ngột cô mỉm cười tinh quái với cô em gái của cô. “Hãy nói cho chị nghe về cuộc trốn chạy đi. Zachary hách dịch khủng khiếp, theo hình mẫu của Don Juan, hay anh ấy đóng vai chú rể e thẹn, xấu hổ? Nào, đừng giữ những chi tiết rùng rợn cho mỗi mình em.”

“Lily,” Penelope phản kháng, trở nên đồ bừa. Sau một chút do dự, cô cúi người tới trước và nói với giọng hạ thấp. “Với sự giúp đỡ của người hầu, Zach lẻn vào ngôi nhà sau khi mẹ và bố đã đi ngủ. Anh ấy đến phòng em, vòng tay anh ấy quanh em, và bảo em rằng em sẽ trở thành vợ anh ấy, và anh ấy sẽ không cho phép em hy sinh hạnh phúc của mình vì lợi ích gia đình.”

“Mừng cho anh ấy,” Lily hớn hở.

“Em đặt vài thứ vào một cái va li và đi với anh ấy ra xe ngựa đang chờ bên ngoài - ồ, em đã vô cùng khiếp sợ rằng chúng em sẽ bị tóm, Lily! Bất kỳ lúc nào mẹ và bố cũng có thể khám phá ra sự vắng mặt của em, hoặc ngài Raiford có thể trở về không mong chờ -”

“Không,” Lily nói khô khốc. “Chị đảm bảo chắc chắn rằng ngài Raiford sẽ bị khó ở tối đó.”

Đôi mắt Penelope mở tròn với tò mò. “Vì chúa chị đã làm gì với anh ấy?”

“Đừng hỏi, em yêu. Chỉ cần nói cho chị nghe một điều thôi - Zach có đóng vai một quý ông và chờ cho đến cái đêm hai người tới được Gretna Green, hay anh ấy rình em ở ngay nhà trọ dọc đường?”

“Thật là một câu hỏi khủng khiếp làm sao,” Penelope nói quở trách. “Chị biết rất rõ là Zachary không bao giờ mơ đến việc lợi dụng một người phụ nữ. Zachary đã ngủ trong một cái ghế cạnh lò sưởi, tất nhiên rồi.”

Lily làm mặt hài. “Vô vọng.” cô nói với một tiếng cười. “Hai người các em đáng kính đến vô vọng rồi.”

“Chà, ngài Raiford cũng vậy.” em gái cô chỉ ra. “Theo quan điểm của em anh ấy còn ù lì và theo quy ước hơn Zachary nữa. Nếu hai người ở trong hoàn cảnh của chúng em, em chắc chắn rằng ngài Raiford sẽ cư xử với tất cả lễ nghi và sự đúng mực.”

“Có lẽ thế,” Lily mơ màng và rồi cười toe toét. “Nhưng bất kể em cho là gì....anh ấy sẽ không ngủ trên một cái ghế đâu, Penny.”

Tất cả các vị khách đều rời đi vào giờ muộn, và cuối cùng Henry và gia sư của cậu đều đã ổn định trong những căn phòng tương ứng của họ. Sau khi chạy tới chạy lui để hội ý với đội ngũ nhân viên trong nhà, Lily an tâm rằng mọi thứ đều đúng trật tự. Cô đi lên phòng ngủ với Alex, cực kỳ hài lòng với cái cách buổi tối diễn ra. Alex cho cô hầu lui và giúp Lily cởi đồ, trong khi cô há hê trước hạnh phúc của em gái.

“Penny rực rỡ,” cô nói khi Alex tháo lưng váy cô ra. “Em chưa bao giờ thấy con bé vui đến thế.”

“Cô ấy trông ổn,” Alex thú nhận bất đắc dĩ.

“Ổn ư? Con bé hoàn toàn tỏa sáng.” Lily cởi váy ra và ngồi lên mép giường trong đồng đồ lót, duỗi một chân ra cho anh lần tất cô xuống. “Hình ảnh của con bé bây giờ khiến em nhận ra anh đã làm nó thực sự khôn khổ đến thế nào, với khuôn mặt dữ tợn và những cử chỉ cộc cằn.” Cô mỉm cười khiêu khích, với tay ra để cởi khuy áo sơ mi anh. “Đó là điều tốt nhất em từng làm, mang con bé ra khỏi anh.”

“Gần như giết chết anh trong lúc làm việc đó,” Alex nói mỉa mai, giơ một chiếc tất lụa thêu lên và nhìn nó thích thú.

“Ồ, đừng kịch thế. Chỉ là một cú đập nhẹ vào đầu thôi mà.” Một cách ăn năn Lily vuốt mềm mái tóc vàng của anh. “Em cũng ghét cái ý tưởng làm anh đau. Dù vậy em không thể nghĩ đến một cách nào khác để ngăn anh lại. Anh là một người đàn ông ngoan cố không thể chịu được.”

Alex cau mày khi cởi áo sơ mi, để lộ bộ ngực rộng, cơ bắp. “Em có thể nghĩ đến một cách ít đau đớn hơn để giữ anh khỏi Raiford Park tối đó.”

“Em cho rằng em có thể quyến rũ anh.” Một nụ cười nắn nắn ở khóe môi cô. “Nhưng lúc đó ý tưởng ấy không có nhiều hấp dẫn cho lắm.”

“Alex nhìn cô với một ánh mắt suy đoán khi anh cởi nốt chỗ quần áo còn lại của anh. “Anh vẫn chưa trả em tương xứng cho buổi tối hôm đó,” anh bình luận. Có một tia sáng trong mắt anh mà cô không tin tưởng.

“Trả em tương xứng ư?” Cô lặp lại. Cô e lệ trượt khỏi bộ áo lót và tìm cách trèo xuống dưới tấm ga. “Ý anh là anh sẽ đánh em vào đầu bằng một chai rượu ư?”

“Không hẳn thế.”

Anh lên cùng cô trên giường và đẩy cô xuống gối với sự thô bạo trêu chọc, cẩn thận để không làm đau cô. Lily cười lớn và chống trả, trong khi anh sử dụng sức mạnh của mình để giữ cô xuống và đánh cắp những nụ hôn nhanh khỏi cô. Cô tận hưởng cuộc vật lộn giả vờ, cho đến khi đột ngột cô cảm thấy cánh tay cô bị duỗi thẳng và siết chặt vào cột giường với một cái tắt lủa. Một tràng cười hoảng hốt vọt ra khỏi cô. “Alex...” Trước khi cô có thể thu gom được khiếu hài hước của mình lại, thì anh đã buộc chặt cánh tay kia của cô với cùng kiểu đó. Đột ngột tràng cười của cô tắt ngóm, và cô giật mạnh hai cổ tay trong kính ngạc. “Anh đang làm gì thế?” Cô hỏi gấp gáp. “Dừng ngay việc này lại. Cởi trói cho em, ngay lập tức -”

“Chưa đâu.” Anh hạ mình xuống trên cô, nhìn xuống cô.

Một cơn rung mình khẽ gợi, sợ hãi bắn xuyên qua cô. “Alex, không.”

“Anh sẽ không làm đau em,” anh nói, một nụ cười yếu ớt chạm đến môi anh. “Nhắm mắt em lại đi.”

Cô do dự, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt vàng rực cứng cáp của anh, lời hứa hẹn khoái lạc trong mắt anh. Cơ thể khỏe mạnh của anh thẳng bằng ở ngay trên cơ thể cô, trong khi các đầu ngón tay anh nghỉ ngơi nhẹ nhàng trên mạch đập hồi hả ở cổ họng cô. Từ từ lòng my cô hạ xuống, và cô đầu hàng với một tiếng rên. Đôi bàn tay và miệng anh bắt đầu di chuyển trên người cô, gợi ra một khoái lạc bùng cháy mà cô không thể làm gì để đáp lại. Anh tra tấn cô với sự mơn trớn dịu dàng cho đến khi cô cứng ngắc bên dưới anh, mù quáng chờ đợi sự tra tấn kết thúc. Cô nhắc mình lên anh khi anh gắn kết cơ thể họ lại trong một cú đâm chậm rãi, huy hoàng. Sức nặng và sức ép của anh đâm sâu vào trong cô, trong khi miệng anh lướt nhẹ qua miệng cô với những nụ hôn tán tỉnh ngọt ngào. Run rẩy, cô siết mình thật chặt quanh anh, sử dụng chân và cơ thể cô để giữ anh lại gần. Đột ngột cảm giác khuếch tán ấy hội tụ lại trong một cơn nổ tung của mê ly và hơi nóng trắng xóa. Cô giật nảy mình bên cạnh anh với một tiếng khóc thấp và rơi xuống thở hổn hển khi anh đón lấy khoái lạc của riêng mình bên trong cô.

Trong trạng thái dâng tràn, chậm rãi sau đó, cô đấu tranh để lấy lại hơi thở của mình. Alex nói lỏng gông cùm ở cổ tay cô. Đỏ mặt dữ dội, cô trượt cánh tay mình quanh cổ anh. “Sao anh lại làm thế?”

Bàn tay anh di chuyển chậm rãi trên cơ thể cô. “Anh đã nghĩ,” anh đáp lại êm ái, “em thích được biết cảm giác của nó.”

Cô ngờ ngợ nhớ lại đã một lần nói cùng điều đó với anh, và cô nghẹn lại trong một tiếng rên xấu hổ. “Alex, em – em không muốn chơi trò chơi với anh thêm nữa.”

Cô cảm thấy môi anh ấn vào khoảng trống giữa cổ và hàm cô. “Em muốn gì?” Anh hỏi khàn khàn.

Lily ôm ghì lấy đầu anh trong bàn tay bé nhỏ của cô. “Em muốn là vợ anh,” cô thầm thì, và thúc giục miệng anh quay lại với miệng cô.

Từng ngày trôi qua, Lily lại cảm thấy mình khao khát sự động chạm của chồng cô, nụ cười, sự gần gũi của anh. Cô đã sợ rằng cuộc sống với anh sẽ thật tù túng và ảm đạm. Thay vào đó nó có một sự kích động mà cô chưa từng biết đến. Alex thách thức và làm cô bối rối, khiến việc biết được điều gì chờ đợi được ở anh thật là bất khả thi. Đôi khi anh đối xử với cô bằng cùng một cử chỉ nhanh nhẹn, nam tính anh ban cho bạn bè mình khi uống rượu và tranh luận chính trị trong những ván bài. Anh không do dự tí nào khi đưa cô cười ngửa và bắn súng với anh, và anh thậm chí còn đưa cô đến một trận quyền anh, bật cười khi cô

thay đổi giữa việc co rúm lại trước hành vi bạo lực trong võ đài sang việc nhảy lên cổ vũ cho vận động viên ưa thích nhất. Alex tự hào vì sự thông minh của cô, không hề nỗ lực che giấu sự ngạc nhiên của anh trước kỹ năng quản lý sổ sách trong nhà của cô. Cô bảo anh một cách khô khan rằng nguồn thu nhập không ổn định của cô trong hai năm qua khiến cô thành thạo trong việc tần tiện và tiết kiệm.

Thật là dễ chịu khi có anh ca ngợi các thành tích của cô, và cô thấy hài lòng khi anh coi trọng những ý kiến của cô. Cô thậm chí còn tận hưởng cái cách anh đôi khi trêu chọc cô, thúc đẩy cô vào những hành vi không hề giống quý bà tí nào và rồi cười cợt cô vì việc đó. Nhưng cũng có những lần khác anh làm cô lúng túng khi đối đãi với cô như một bông hoa hiếm có, dễ bị dập nát. Vài buổi tối khi cô ở trong bồn tắm, anh sẽ gội đầu và lau khô người cô bằng khăn tắm mềm như thể cô là một đứa trẻ, và xoa dầu thơm lên khắp cơ thể cô cho đến khi da cô sáng rực lên.

Lily chưa bao giờ được nuông chiều và làm hư hỏng hoàn toàn đến vậy trong đời. Sau hàng năm trời tự đấu tranh cho chính mình, thật là một bất ngờ ngạc nhiên khi có ai đó đứng về phe cô trong tất cả mọi thứ. Cô chỉ ước thành tiếng thứ gì đó và nó là của cô, dù là thêm ngựa trong chuồng, vé đi xem hát, hay chỉ là sự bình an được anh ôm. Khi cô có ác mộng, anh đánh thức cô dậy với những nụ hôn và xoa dịu cô ngủ lại trong cánh tay anh.

Khi cô tìm cách làm anh hài lòng trên giường, anh kiên nhẫn một cách âu yếm khi hướng dẫn cho cô trong những bài học nhục dục khuấy động và làm thỏa mãn cả hai bọn họ. Cuộc làm tình của anh vô cùng đa dạng, xếp từ sự cưỡng đoạt hoang dại cho đến cảm dỗ dịu dàng mất hàng giờ liền để nở hoa. Dù tâm trạng anh là gì, cô đều được để lại hoàn toàn thỏa mãn. Ngày này qua ngày khác anh gỡ bỏ dần những hàng rào phòng thủ của cô, bỏ lại cô mềm mại, cởi mở và yếu đuối một cách đáng sợ. Dù vậy cô vẫn hạnh phúc hơn cô từng nghĩ mình có thể.

Alex có thể thay đổi từ ngạo mạn sang dịu dàng trong một cái chớp mắt, quyến rũ cô kể những điều bí mật mà cô không bao giờ nghĩ sẽ có ai đó muốn biết về cô. Anh nhìn xuyên qua cô với sự rõ ràng đáng sợ, hiểu rõ sự e thẹn bên dưới vẻ ngoài của cô. Vô số lần cô bị kích động muốn nói cho anh nghe về Nicole, nhưng cô kìm lại trong sợ hãi. Thời gian ở cùng với anh đang trở nên quá quý giá. Cô vẫn chưa thể mất anh được.

Cô chờ đợi một lời từ Giuseppe trong vô vọng, cảnh báo riêng Burton rằng hãy mang cho cô bất kỳ thông điệp nào từ hắn ta. Dù cô đã cân nhắc cái ý tưởng thuê lại người đặc nhiệm, ông Knox, để tìm kiếm Nicole, cô e sợ rằng ông ta có thể vô tình hủy hoại cơ hội giành lại con gái của cô. Tất cả những gì cô có thể làm là chờ đợi. Đôi khi sự căng thẳng khiến cô cáu nhàu xì lên với những người xung quanh, thậm chí cả với Alex. Trong một lần anh đã đáp lại bằng sự sắc bén gần như khiến cô bật khóc, và họ có một cuộc cãi vã gay gắt. Cô hầu như không thể nhìn vào mắt anh sáng hôm sau, xấu hổ với sự bùng nổ của mình. Cô cũng sợ rằng anh sẽ đòi một lời giải thích cho hành vi quá đáng của cô. Thay vì thế Alex xử sự như thể không có gì xảy ra, cử chỉ của anh dịu dàng và ấm áp. Lily nhận ra rằng anh chiếu cố cho cô chứ không cho một ai khác. Anh là kiểu người chồng mà cô chưa bao giờ tưởng tượng là có tồn tại - rộng lượng, dễ tha thứ, quan tâm đến nhu cầu của cô hơn của chính anh.

Nhưng như cô phát hiện ra, Alex cũng có những khuyết điểm của mình. Anh quá bao bọc và ghen tuông, cau có với bất kỳ tên đàn ông nào anh thấy là nhìn chăm chăm vợ anh quá gần hoặc nắm lấy tay cô quá lâu. Cái quan điểm của anh rằng tất cả mọi tên đàn ông ở Luân Đôn này đều đang thèm khát cô làm cô thích thú. Anh dồn tâm trí đặc biệt vào việc cảnh báo cô tránh xa cậu em họ của anh, Roscoe Lyon, người có những lời đề nghị xúc phạm thú vị mỗi lần họ gặp nhau. Ở một buổi vũ hội tráng lệ mà họ tham dự, Ross đã làm cô cười bằng cách nắm lấy tay cô đặt vô số những nụ hôn lên mu bàn tay, như thể anh ta là một con cáo thèm ăn bên cạnh một con gà mái ngon lành. “Phu nhân Raiford,” anh ta thở dài hùng hồn, “vẻ đẹp của em tỏa sáng đến nỗi chúng ta không còn cần đến ánh trăng nữa. Nó cũng hạ thấp tôi như vậy.”

“Anh sẽ hạ thấp cậu,” Alex ngắt lời dứt khoát, đòi lại bàn tay vợ anh trong một mệnh lệnh ngắn.

Ross bao quanh Lily với một nụ cười thích thú. “Anh ấy không tin tôi.”

“Cả tôi cũng không,” cô lẩm bẩm.

Anh ta trưng lên một vẻ mặt tổn thương. “Tất cả những tôi mong ước là một điệu valse với bà, thưa bà.” Anh phản kháng, và thêm vào với một nụ cười quyến rũ, “trước kia tôi chưa bao giờ khiêu vũ với một thiên thần.”

“Cô ấy đã hứa điệu này với anh rồi,” Alex nói u ám, và bắt đầu kéo vợ anh đi.

“Thế còn điệu tiếp theo thì sao?” Ross gọi với theo họ.

Alex trả lời qua vai. “Cô ấy đã hứa tất cả chúng với anh rồi.”

Bật cười, Lily cố cảnh báo anh khi anh dẫn cô về hướng các cặp đôi đang nhảy điệu valse. “Alex, có vài điệu em nên nói với anh. Mẹ luôn cố dạy em trượt đi một cách duyên dáng, nhưng vô dụng. Bà nói kiểu nhảy của em có thể so sánh với trò nô đùa của một con ngựa gãy chân.”

“Không thể tệ thế được.”

“Em hứa với anh, có thể đấy!”

Alex nghĩ cô đang pha trò, nhưng trước sự thích thú của anh, anh khám phá ra rằng đó là sự thật. Phải vận đến toàn bộ những kỹ năng của anh để kiềm chế sự hăng hái của cô vợ vận động viên của anh trên sàn khiêu vũ, không kể đến vài chuyển động vững vàng để giữ cô khỏi việc cứ cố dẫn. “Theo anh,” anh nói, chậm nhịp bước của anh lại và hướng dẫn cô qua các bước.

Bất chấp bàn tay anh hướng dẫn mạnh mẽ, Lily vẫn di chuyển sai hướng. “Chuyện này có thể dễ dàng hơn nếu anh chỉ cần theo em,” cô gợi ý ranh mãnh.

Anh cúi đầu xuống và thì thầm vào tai cô, bảo cô hãy nghĩ đến lần cuối cùng họ làm tình. Lời khuyên không chính thống đó khiến cô cười khúc khích, nhưng khi cô nhìn sâu vào mắt anh và tập trung vào chuyện cùng với anh, bỗng thật dễ dàng cho anh toàn bộ tầm kiểm soát trong chuyển động của họ. Cô thư giãn đủ để lướt đi. “Sao chứ, chúng ta rất giỏi việc này!” cô thốt lên. Toe toét trước biểu hiện ngạc nhiên hài lòng của cô, Alex khẳng khái bắt cô thêm vài điệu valse nữa, gây ra thêm nhiều hơn là vài cái nhường mảy.

Một người chồng công khai say mê vợ mình là không hợp thời, nhưng Alex dường như không quan tâm. Lily thích thú với cái cách những phụ nữ thượng lưu sành điệu chế nhạo đầy ghen tị sau cái quạt của họ trước sự chăm sóc gần gũi mà Alex trao cho cô. Chồng của họ nói chuyện với họ khác hẳn, nếu có nói chuyện tí nào, và dành tất cả các đêm trong giường tình nhân. Trước sự ngạc nhiên của Lily, thậm chí cả Penelope cũng nhận xét về tính sở hữu của Alex, tuyên bố rằng Zachary không bao giờ tìm kiếm sự bầu bạn của cô theo cái cách Alex làm với Lily.

“Chị nói chuyện gì với anh ấy trong thời gian đó?” Penelope hỏi tò mò trong thời gian tạm ngừng của một vở kịch thời thượng nhất ở Drury Lane. “Chị nói gì làm anh ấy thích thú đến vậy?” Hai chị em ngồi cùng nhau trong một góc phòng giải lao trần vòm ở tầng một, tự quạt cho mình. Trước khi Lily kịp trả lời, phu nhân Elizabeth Burghley và bà Gwyneth Dawson nhập vào bọn họ, cả hai đều là những mệnh phụ trẻ đáng kính trọng mà Lily đã bắt đầu kết bạn cùng. Lily đặc biệt thích Elizabeth, cô có một khiếu hài hước sống động.

“Tôi phải nghe câu trả lời cho điều này,” Elizabeth tuyên bố với một tiếng cười. “Tất cả chúng ta đều đang tự hỏi làm thế nào để giữ chồng mình chôn chân bên chúng ta như Lily làm được. Cô nói gì mà ngài ấy thấy mê mết đến thế, bạn thân mến?”

Lily nhún vai, liếc sang Alex. Anh đang đứng đó với một nhóm đàn ông bên kia căn phòng, tất cả đều đang dính vào một cuộc trò chuyện lười nhác. Khi anh cảm thấy ánh mắt của cô, anh liếc lại và mỉm cười nhẹ. Cô quay sự chú ý của mình lại với cánh phụ nữ. “Chúng tôi nói chuyện về mọi thứ,” cô nói với một nụ cười toe toét. “Bi-a, sáp ong, và Bentham. Tôi không bao giờ do dự cho anh ấy ý kiến của tôi, thậm chí khi anh ấy có không thích nó đi nữa.”

“Nhưng chúng ta không nên nói chuyện với đàn ông về những chính trị gia như ông Bentham,” Gwyneth nói, bối rối. “Đó là lý do họ có bạn bè.”

“Có vẻ như tôi lại vừa nói hớ rồi,” Lily nói với một tiếng cười, giả vờ gạch chủ đề đó khỏi một danh sách vô hình. “Không có thêm những cuộc thảo luận không đứng đắn về chính trị gia nữa.”

“Lily, đừng thay đổi gì cả,” Elizabeth vội vàng nói với cô, mắt lấp lánh. “Rõ ràng là ngài Raiford thích mọi thứ đúng như nó bây giờ. Có lẽ tôi nên hỏi ý kiến của chồng tôi về sáp ong và ông Bentham!”

Mỉm cười, Lily để ánh mắt mình lang thang qua đám đông trong phòng giải lao một lần nữa. Cô giật mình bởi một cái liếc qua của một mái tóc đen như mực, một nét thoáng qua của những đường nét quen thuộc. Một cơn rung mình lo lắng chạy xuyên qua cô. Chớp mắt khó nhọc, cô tìm kiếm cái ảo ảnh đó lần nữa, nhưng nó đã biến mất. Cô cảm thấy một bàn tay mềm mại trên cánh tay mình.

“Lily?” Penelope hỏi. “Có gì không ổn à?”

12. Chương 12

Lily tiếp tục nhìn chăm chăm lơ đãng vào đám đông. Tự mình trấn tĩnh lại, cô đắp một nụ cười lên mặt và lắc đầu. Đó không thể là Giuseppe. Trong những năm qua hắn đã trở nên quá xơ xác để trộn lẫn được vào một buổi hội họp như thế này. Dù là dòng máu quý tộc hay không, hắn cũng sẽ không được phép kết giao với những vị khách ở đây, mà chỉ với những tầng lớp thấp hơn ngoài kia. “Không, Penny, không có gì. Chị cứ tưởng chị nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.”

Cô xoay sở để xua đi cảm giác u tối vừa đủ để tận hưởng phần còn lại của buổi trình diễn, nhưng cô dứt khoát cảm thấy bất ổn khi nó đã xong. Đọc được nét mặt cô, Alex từ chối vài lời mời tham gia với bạn bè sau vở diễn, và anh đưa Lily quay lại Swan’s Court.

Lily nhìn chăm chăm vào Burton khi ông chào đón họ vào trong và nhận lấy găng tay và mũ của Alex. Cùng một cái nhìn cô trao cho ông bất kỳ lúc nào cô hỏi xem có một bức thư cá biệt nào đã đến cho cô ngày hôm đó. Để đáp lại câu hỏi im lặng của cô, Burton lắc đầu nhẹ. Cử động phủ định ấy khiến tim cô chùng xuống. Cô không biết cô có thể nhận thêm bao nhiêu nữa, bao nhiêu đêm im lặng chờ đợi tin tức của con gái cô nữa.

Dù Lily nỗ lực để trò chuyện hời hợt về vở kịch, Alex vẫn cảm thấy tâm trạng ảm đạm của cô. Cô hỏi xin brady, nhưng anh bảo cô hãy mang lên một ly sữa nóng thay vào đó. Lily cau mày với anh nhưng không tranh cãi. Sau khi uống cạn cốc sữa, cô cởi đồ và trèo lên giường, rúc mình vào cánh tay Alex. Anh hôn cô, và cô ấn vào anh tự nguyện, nhưng lần đầu tiên cô không thể đáp ứng khi anh làm tình với cô. Anh dịu dàng hỏi xem có gì không ổn, nhưng cô lắc đầu. “Em mệt,” cô thì thầm hối lỗi. “Làm ơn chỉ ôm em thôi.” Alex dịu lại với một tiếng thở dài, và cô ngã đầu trên vai anh, tuyệt vọng ước muốn giấc ngủ đến.

Hình ảnh con gái trôi nổi quanh cô, nhảy múa trước mặt cô trong bóng tối và sương mù. Lily gào thét tên cô bé và với tay lấy cô bé, nhưng cô bé luôn ở cách xa vài bước, chỉ vừa ngoài tầm tay của cô. Những tràng cười kỳ lạ vang vọng quanh cô, và cô co rúm lại trước một lời thì thầm quỷ quái, giễu cợt. “Cô sẽ không bao giờ có con bé...không bao giờ...không bao giờ...”

“Nicole,” cô hét lên trong tuyệt vọng. Cô chạy nhanh hơn, cánh tay đuổi ra, cô sẩy chân và vùng vẫy chống lại đám dây leo trườn lên quanh chân cô, kéo cô xuống, giữ không cho cô đi chuyển. Thẩn thớt vì tức giận, cô gào lên gọi con gái, và rồi cô nghe thấy tiếng than khóc sợ hãi của một đứa trẻ.

“Mama.”

“Lily.” Một giọng nói bình tĩnh, êm ái cắt xuyên qua làn sương mù và bóng tối. Cô lắc lư choáng váng, đập loạn hai cánh tay lên. Đột ngột Alex đã ở đó, giữ vững cô. Cô thư giãn và dựa vào anh, thở rời rạc. Đó là một cơn ác mộng. Ép tai cô vào lồng ngực cứng cáp của anh, cô lắng nghe nhịp đập mạnh mẽ của tim anh. Khi cô chớp mắt và tỉnh hẳn dậy, cô nhận ra rằng họ không ở trên giường. Họ đang đứng cạnh hàng lan can được chế tác bằng thép ở đầu dãy cầu thang dài. Cô kêu nhẹ, lông mày nhíu lại. Cô lại mộng du lần nữa.

Alex nghiêng đầu cô lại với tay anh. Mặt anh xa xăm, giọng anh gần như tách biệt. “Anh đã tỉnh dậy và em không ở đó,” anh nói thẳng thừng. “Anh đã tìm thấy em ở trên đỉnh cầu thang. Em gần như ngã xuống. Em đang mơ về cái gì vậy?”

Anh thật không công bằng, hỏi những câu hỏi khi biết cô đang mất phương hướng. Lily cố xua đi sự nghiêng ngả vẫn đang bám dính lấy cô. “Em đang cố với thứ gì đó.”

“Thứ gì?”

“Em không biết,” cô nói không vui.

“Anh không thể giúp nếu em không tin anh.” Anh nói với sự dữ dội êm dịu. “Anh không thể bảo vệ em khỏi bóng tối, hay giữ em an toàn khỏi những giấc mơ.”

“Em đã kể cho anh mọi thứ...em....em không biết.”

Một khoảng im lặng dài đằng đặc. “Anh từng nhắc đến chưa,” anh nói lạnh lùng, “anh ghét bị nói dối đến thế nào?”

Cô tránh ánh mắt đi, nhìn vào tấm thảm, bức tường, cánh cửa, bất kỳ chỗ nào ngoại trừ mặt anh. “Em xin lỗi.” Cô muốn anh ôm ấp và vuốt ve cô như anh vẫn luôn làm sau khi cô có những giấc mơ tồi tệ. Cô muốn anh làm tình với cô, để trong một khoảng ngắn ngủi cô có thể quên đi tất cả mọi thứ trừ hơi ấm mạnh mẽ của anh bên trong cô. “Alex, đưa em về giường đi.”

Với sự dịu dàng không thân mật, anh đẩy cô ra và quay cô về hướng phòng ngủ. “Đi đi, anh sẽ thức một lúc.”

Cô ngạc nhiên trước sự từ chối của anh. “Và làm gì?” Cô hỏi bằng giọng nhỏ xiu.

“Đọc. Uống. Anh vẫn chưa biết.” Anh đi xuống cầu thang mà không ngoái lại nhìn cô.

Lily đi thơ thẩn về phòng ngủ và cuộn tròn bên dưới tấm vải nhàu nát, cảm thấy tội lỗi và tức giận và lo lắng. Cô vùi đầu mình trong gối, khám phá ra một điều mới về bản thân. “Anh có thể ghét bị nói dối, đức ngài của em,” cô lầm bầm, “nhưng không nhiều bằng một nửa em ghét phải về giường một mình!”

Sự lạnh lẽo mong manh giữa họ vẫn ở lại ngày hôm sau. Lily đi cưỡi ngựa buổi sáng ở Hyde Park mà không có anh, được một người hầu tháp tùng. Sau đó cô làm mình bận rộn với thư từ, một công việc lật vạt mà cô ghét cay ghét đắng. Có hàng chồng thiệp mời, thông báo những khoảng thời gian ở nhà khi cô đến sẽ được chào đón, những yêu cầu viết bằng bút chì mờ hỏi xem khi nào cô lên kế hoạch đón tiếp khách khứa. Có một đồng thiệp mời tới vũ hội, bữa tối, và buổi tối âm nhạc. Họ đã được mời tham dự Cleavelands ở Shropshire cho vụ đi săn gà gô mùa thu, ở lại lều săn của Pakingtons trên cánh đồng, và thăm bạn bè ở Baths. Lily bối rối không biết làm sao để đáp lại những lời yêu cầu. Làm sao cô có thể chấp nhận những lời mời cho một tương lai mà cô sẽ không còn là một phần nữa? Để bản thân cô giả vờ là mình sẽ luôn ở cùng Alex thật hấp dẫn, nhưng một cách ử rử cô tự nhắc mình rằng một ngày nào đó tất cả sẽ kết thúc.

Đặt đồng thiệp mời sang bên, Lily xáo qua một chồng giấy trên bàn Alex. Anh đã ghi vài chú ý sáng nay, trước khi rời đi vào giữa ngày để tham dự một cuộc họp mặt nào đó liên quan đến cái tổ nghị viện. Cô mỉm cười khi mắt di chuyển qua hàng chữ viết tay dứt khoát của anh – mạnh mẽ, in đậm hơi nghiêng về phía trước. Cô vẫn vợ đọc một bức thư anh đã đề địa chỉ tới một trong những quản lý điền trang của anh, tuyên bố mong muốn rằng những tá điền được cho phép những hợp đồng thuê nhà hàng năm trời sẽ có lợi cho họ nhiều hơn là sự thuê đất đắt đỏ mỗi năm. Alex cũng hướng dẫn người quản lý lắp đặt những đường mương và hàng rào mới trên khu đất, tính vào phí tổn của chính anh. Lily trầm ngâm để bức thư xuống và vuốt mềm phần góc với đầu ngón tay cô. Từ những gì cô biết được về tính tham lam ích kỷ của những chủ đất giàu có nhất, cô nhận thức được rằng cảm giác danh dự và công bằng của Alex thật hiếm có. Một bức thư khác tóm lấy mắt cô, và cô đọc lướt nhanh qua nó.

... ..Đối với người thuê nhà mới của ngài, tôi sẽ chịu trách nhiệm cho tất cả chi phí hàng tháng của Pokey trong suốt quãng đời của con vật. Nếu bất kỳ mặt hàng đặc biệt nào cho thực đơn của nó được yêu cầu, hãy thông báo cho tôi và tôi sẽ làm những gì cần thiết để bảo đảm một nguồn cung cấp đều đặn. Với tất cả sự an tâm và kính trọng đối với sự chăm sóc tuyệt vời của ngài cho nó, đôi khi tôi sẽ muốn đến thăm và tự mình xác định tình trạng của chú gấu...

Lily mỉm cười trầm tư, nhớ lại cảnh cách đây vài ngày khi họ đi tới Raiford Park để đưa Pokey tới ngôi nhà mới của nó. Henry đã ngồi trước cái chuồng trong vườn cả buổi sáng, trông chán nản ngang với những người hầu trông nhẹ nhõm.

“Chúng ta có buộc phải cho nó đi không?” Henry hỏi khi Lily đến cùng cậu bé. “Pokey không rắc rối tí nào _”

“Nó sẽ hạnh phúc hơn nhiều ở nhà mới,” Lily đáp lại. “Không còn xiềng xích nữa. Ngài Kingsley đã miêu tả khu bãi họ xây dựng cho nó, mát và râm, với một dòng suối nhỏ chảy xuyên qua.

“Em đoán là nó thích thế hơn là một cái chuồng.” Henry thừa nhận, xoa và gãi đầu con gấu. Thở dài yên bình, Pokey nhắm mắt lại.

Đột ngột họ bị ngắt ngang bởi giọng điềm tĩnh của Alex. “Henry. Tránh xa cái chuồng ra- từ từ thôi. Và nếu anh bắt được em với nó lần nữa, em sẽ đánh đòn em cho đến khi kinh nghiệm ở Westneld để so sánh vẫn còn là một kỷ ức dễ chịu đấy.”

Henry dập tắt nụ cười toe toét và tuân lệnh ngay lập tức. Lily cũng kìm nén thôi thúc muốn mỉm cười. Theo những gì cô có thể nói, Henry đã bị dọa sẽ bị đánh như từ hàng năm trời, và cho đến nay ông anh trai của cậu chưa hề một lần đặt một ngón tay lên cậu.

“Nó không nguy hiểm tí nào,” Henry lầm bầm. “Nó là một chú gấu ngoan, Alex.”

“ ‘Con gấu ngoan’ đó có thể giật cánh tay em ra với một cú đớp của quai hàm đấy.”

“Nó đã được thuần hóa và quá già để là một mối nguy hiểm.”

“Nó là một con vật,” Alex đáp lại kiên quyết. “Một con vật đã từng là đối tượng bị con người ngược đãi. Và chuyện nó già không quan trọng. Như em cuối cùng cũng sẽ học được, nhóc, tuổi tác chỉ làm dịu bớt một ít tính khí nóng nảy của người ta thôi. Hãy nghĩ đến cô Mildred của em, như một ví dụ.”

“Nhưng Lily vuốt ve con gấu,” Henry phản đối. “Em đã thấy chị ấy làm thế sáng nay.”

“Đồ phản bội.” Lily lẩm bầm, trao cho cậu bé một cái trừng mắt kết tội. “Chị sẽ nhớ chuyện này đấy, Henry!” Cô đối mặt với Alex bằng một nụ cười hồi lỗi, nhưng đã quá muộn.

“Em đã vuốt ve con vật chết tiệt đó ư?” anh hỏi, tiến về phía cô. “Sau khi anh đã làm rõ là em sẽ không đến gần nó ư?”

Pokey nhấc đầu lên với một tiếng rên rỉ cầu nhàu khi quan sát hai người họ.

“Nhưng Alex,” cô nói ăn năn, “em cảm thấy thương nó.”

“Trong một phút nữa em sẽ cảm thấy thương cho mình nhiều hơn đấy.”

Lily toe toét vào khuôn mặt cứng rắn của anh và lách đột ngột sang bên trái. Tóm lấy cô dễ dàng, anh quăng cô trong không khí, và cô cười ngặt nghẽo. Alex hạ cô xuống đất, ôm cô vừa khít vào người anh. Đôi mắt xám của anh sáng lên thích thú khi nhìn chăm chăm vào cô vợ bất trị của mình. “Anh sẽ dạy cho em việc bất tuân lời anh có nghĩa là gì,” anh gầm gừ, và hôn cô ngay trước mặt Henry.

Giờ khi nhớ lại nó, Lily cuối cùng cũng hiểu được cái cảm giác đã chạy xuyên qua cô ngày hôm đó, cái cảm giác đã bám rễ với sự kiên trì và thường trực đáng ngạc nhiên từ cái khoảnh khắc đầu tiên cô gặp anh. “Chúa giúp em,” cô thì thầm. “Em yêu anh, Alex Raiford.”

Lily ăn mặc thật cẩn thận cho buổi vũ hội mà họ sẽ tham dự tối đó, lễ kỷ niệm sinh nhật lần thứ sáu mươi của phu nhân Lyon. Sẽ có sáu trăm vị khách, rất nhiều người trong số đó đến từ điền trang mùa hè của họ ở vùng quê vì dịp này. Biết rằng những ánh mắt suy đoán có thể sẽ khiến tình thế của cô thay đổi, Lily quyết định mặc một bộ váy mới từ Monique’s, giản dị nhưng xinh đẹp tế nhị. Bộ trang phục, với tất cả những đường thêu phức tạp của nó, đã tốn mất hàng ngày trời lao động không ngừng của hai nhân viên khéo léo của Monique. Nó được tạo ra từ một lớp vải mỏng màu hồng phớt, được thêu dày đặc với chỉ vàng. Phần thân nhiều lớp của chiếc váy, cắt đủ dài để hình thành một dải đuôi nhẹ, dường như bồng bềnh sau lưng cô khi cô bước đi.

Alex chờ cô trong thư viện, đang cúi người xuống đồng giấy trên bàn làm việc. Mái đầu vàng của anh nhấc lên khi cô bước vào phòng. Lily mỉm cười trước nét mặt anh, và quay người lại để chỉ cho anh thấy phần

còn lại của cô. Những cái kẹp tóc vàng với cụm kim cương được gắn chặt trên tóc cô, tỏa sáng giữa những lọn xoắn đen. Trên chân cô là một đôi dép đế bằng màu vàng, nhỏ với các ruy băng buộc quanh mắt cá chân. Alex không thể chống lại việc giơ tay ra và vuốt nhẹ bàn tay anh qua cơ thể mảnh khảnh của cô. Cô thật tao nhã và hoàn hảo, như thể cô được làm bằng sứ vậy.

Lily đến gần hơn và dựa vào anh khiêu khích. “Em sẽ làm được chứ?” Cô thì thầm.

“Em sẽ làm được,” anh nói cộc cằn, và đặt một nụ hôn trong sáng lên trán cô. Bất kỳ cái gì hơn thế cũng sẽ mài mòn khả năng tự kiểm chế của anh.

Vũ hội, được tổ chức ở dinh thự Luân Đôn của nhà Lyons, thậm chí còn công phu hơn Lily đã dự đoán. Được xây trên nền móng từ thời Trung cổ và được mở rộng ra qua vài thế kỷ, ngôi nhà vô số phòng được lấp đầy với ánh sáng và hoa tươi và những đồ trang trí đắt tiền làm từ pha lê, lụa, và vàng. Một dàn nhạc lớn mang những giai điệu sôi nổi ra khỏi phòng khiêu vũ. Vào lúc họ đến, phu nhân Lyon đã đón Lily vào dưới đôi cánh của bà. Lily được giới thiệu tới rất nhiều người – bộ trưởng nội các, ca sĩ opera, đại sứ và vợ, và những thành viên đảng hoàng của giới quý tộc. Cô tuyệt vọng khi chưa bao giờ phải nhớ hơn một nhóm tên.

Mỉm cười và trò chuyện, Lily nhấp từ một cốc rượu pân và quan sát Alex bị kéo đi bởi Ross và một đồng đàn ông khác. Họ đang đòi anh phân xử một vụ cá cược nào đó. “Đàn ông,” Lily nhận xét khô khốc với phu nhân Lyon. “Cháu không nghi ngờ gì chuyện vụ cá cược là xem xem một hạt mưa nào đó lặn xuống trên ô cửa sổ nhanh như thế nào, hay một quý ngài nào đó có thể uống bao nhiêu ly brandy trước khi lao đảo!”

“Phải,” phu nhân Lyon đáp lại, một tia sáng trên choker trong mắt bà. “Điều một số người sẽ làm vì một vụ cá cược thật là đáng ngạc nhiên.”

Lily tìm lại một tiếng cười xấu hổ, biết rằng người phụ nữ lớn tuổi đang ám chỉ đến buổi tối đáng hổ thẹn ở Craven’s. “Vụ cá cược đó,” cô nói với một nỗ lực đường hoàng không thành công, “hoàn toàn là gợi ý của cháu trai cô, thừa phu nhân. Cháu hy vọng cháu có thể sống đủ lâu để bỏ toàn bộ cái màn kịch đó lại đằng sau mình.”

“Khi cháu ở tuổi của cô cháu sẽ kể cho lũ cháu của mình nghe tất cả về cái màn kịch đó, để làm chúng sững sốt.” Phu nhân Lyon dự đoán. “Và chúng sẽ ngưỡng mộ cháu vì quá khứ khủng khiếp ấy. Thời gian đã cho cô rất nhiều hiểu biết về cái lối nói cũ rích rằng ‘nếu tuổi trẻ mà biết được, nếu tuổi già mà làm được.’”

“Những đứa cháu...” Lily mơ màng, giọng cô mềm đi với u sầu.

“Vẫn còn vô khối thời gian cho việc đó,” người phụ nữ già trấn an cô, hiểu nhầm lý do đằng sau nỗi buồn của cô. “Thực ra là hàng năm trời. Cô đã ba mươi lăm khi sinh Ross, bốn mươi ở lần cuối cùng, Victoria của cô. Cháu vẫn còn rất nhiều mảnh đất màu mỡ, nhóc ạ. Cô ngờ rằng Alexander sẽ gieo mầm vô cùng khéo léo.”

“Cô Mildred,” Lily thốt lên với một tiếng cười nhanh, “cô đang làm cháu sốc đấy!”

Chỉ vừa lúc đó một người hầu tiến đến gần Lily một cách kín đáo. “Thưa phu nhân, xin lỗi bà, nhưng có một quý ông ở sảnh ngoài mà không có giấy nhận dạng. Ông ấy khẳng định mình ở đây do yêu cầu của bà. Có lẽ phu nhân sẽ hạ cố đi ra và chứng nhận nhận dạng của ông ấy?”

“Ta không mời...” Lily bắt đầu trong ngạc nhiên, nhưng rồi miệng cô ngậm bật lại khi một nỗi nghi ngờ khó chịu bước vào trí óc cô. “Không,” cô thì thầm, khiến người hầu nhìn cô với vẻ hoang mang.

“Thưa phu nhân, chúng ta có nên bắt ông ta rời đi không?”

“Không,” Lily nuốt xuống, và tạo ra một nụ cười giả tạo, nhận thức được ánh mắt sắc sảo của phu nhân Lyon đang gắn chặt vào cô. “Ta tin rằng ta sẽ đi và điều tra sự bí ẩn nhỏ nhoi này.” Cô nhìn thẳng vào người phụ nữ già và bắt mình nhún vai hờ hững. “Tò mò luôn là điểm yếu của cháu.”

“Giết chết con mèo,” phu nhân Lyon đáp lại, nhìn cô suy đoán.

Lily theo người hầu qua ngôi nhà xinh đẹp tới sảnh ngoài với trần nhà có những lớp trát vữa cầu kỳ và vòng họa tiết. Một dòng các vị khách bước vào cửa trước, mỗi người được chào mừng riêng rẽ bởi những nhân

viên hiệu quả của nhà Lyons. Ở giữa đám đông đang vào, một hình dáng im lìm, sẫm màu có thể phân biệt được rõ ràng. Lily ngừng lại đột ngột, nhìn hẩn chăm chăm kinh hãi. Hẩn mỉm cười với cô và làm một điệu bộ cúi chào nhạo báng hơi hợt, được thắp từng bởi một cái khoát tay hoa mỹ của bàn tay sẫm màu.

“Phu nhân có thể xác nhận vị khách này không?” người hầu ở khữu tay cô hỏi.

“Có,” Lily nói khàn khàn. “Ngài ấy là một người quen cũ, một quý tộc Ý. Bá tước Giuseppe Gavazzi.”

Người hầu nhìn Giuseppe hồ nghi. Dù hẩn đang ăn vận trong điệu bộ phù hợp với một quý ông – quần ống chèn bằng lụa, áo thêu lông lầy, một chiếc cà vạt trắng hồ bột cứng – vẫn có thứ gì đó về Giuseppe đã làm lộ bản tính thô lỗ của hẩn. So sánh với hẩn, Lily thầm nghĩ, Derek Craven vẫn có dáng điệu và vẻ phong nhã của một hoàng tử.

Đã có thời Giuseppe được tự do trộn lẫn với giới quý tộc, đã không nghi ngờ gì là một trong số họ. Từ vẻ mặt tự mãn của hẩn, rõ ràng là hẩn vẫn còn xem mình như thế. Nhưng nụ cười quyến rũ của hẩn đã giảm đi thành một nụ cười tự mãn bóng nhẫy, và vẻ đẹp trai ẩn tượng của hẩn đã trở nên thô ráp và thông thường. Đôi mắt đen đã từng mềm mại giờ chứa đựng vẻ tham lam gớm ghiếc. Thậm chí ăn mặc trong bộ quần áo hảo hạng, hẩn vẫn khác biệt với những vị khách khác như một con quạ trong bầy thiên nga.

“Rất tốt,” người hầu lẩm bẩm, và rời khỏi cô một cách thầm lặng.

Lily đứng lặng đi bên sảnh khi Giuseppe thong dong đi về phía cô. Hẩn mỉm cười và ra dấu về mình một cách tự hào. “Nó làm em nhớ đến những ngày ở Ý, không phải sao?”

“Sao anh có thể?” cô thì thầm, giọng cô run rẩy. “Cút khỏi đây.”

“Nhưng đây là nơi anh thuộc về, em yêu. Giờ anh đến để nhận lấy vị trí của mình. Anh có tiền, dòng máu xanh, tất cả mọi thứ để thuộc về nơi đây. Giống như khi anh gặp em lần đầu tiên ở Florence.” Đôi mắt đen của hẩn hẹp lại sắc lác. “Em làm anh rất buồn, em yêu, không nói với anh rằng em đã cưới bá tước Raiford. Chúng ta có rất nhiều thứ để nói.”

“Không phải ở đây,” cô nói qua kẽ răng. “Không phải bây giờ.”

“Em đưa anh vào đó,” hẩn khẳng khái lạnh lùng, ra dấu tới phòng vũ hội. “Em giới thiệu anh, em trở thành, à....” Hẩn dừng lại và tìm kiếm từ ngữ.

“Bảo trợ của anh?” Cô hỏi không tin. “Chúa tôi.” Cô đặt một bàn tay lên miệng, đấu tranh để duy trì sự bình tĩnh của mình, nhận thấy rằng người ta đang liếc nhìn họ một cách hiếu kỳ. “Con gái tôi đâu, đồ con hoang điên rồ kia?” cô thì thầm.

Hẩn lắc đầu châm chọc. “Em làm cho anh rất nhiều thứ lúc này đây, Lily. Sau đó, anh mang Nicoletta cho em.”

Cô nuốt xuống một tràng cười tức giận, cuồng loạn. “Anh đã nói thế trong hai mươi tư tháng.” Cô không thể ngăn giọng mình lên cao. “Tôi đã có đủ, đủ -”

Hẩn rít lên với cô bảo cô im lặng và chạm vào tay cô, khiến cô nhận thức được rằng có ai đó đang đến gần họ. “Đây là ngài Raiford ư?” hẩn hỏi cô, chú ý đến mái tóc vàng của người đàn ông.

Lily liếc qua vai và cảm thấy dạ dày cô rung lên buồn nôn. Đó là Ross, khuôn mặt đẹp trai của anh ta giống lên hiếu kỳ. “Không, em họ anh ấy.” Cô quay sang đối mặt với Ross, hóa trang cho sự đau khổ của cô với một nụ cười xã giao nhạt nhẽo, nhưng không đủ nhanh.

“Phu nhân Raiford,” Ross nói, nhìn từ cô sang Giuseppe. “Mẹ tôi gửi tôi đến để hỏi thăm vị khách bí mật của cô.”

“Một người bạn của tôi từ Ý.” Lily đáp lại trơn tru, dù trong thâm tâm cô thấy nhục nhã khi giới thiệu hẩn. “Ngài Lyon, tôi có thể giới thiệu bá tước Giuseppe Gavazzi, vừa mới đến Luân Đôn.”

“Thật may mắn cho chúng tôi,” Ross nói với vẻ ôn tồn quá đáng biến nó thành một lời xỉ nhục.

Giuseppe hài lòng và mỉm cười. “Tôi hy vọng là chúng ta đều được hưởng lợi từ sự quen biết của chúng ta, ngài Lyon.”

“Thực vậy,” Ross đáp lại với một điệu bộ vương giả gợi nhớ đến mẹ anh. Anh quay sang Lily và hỏi lịch sự, “cô có thích thú với chính mình không, phu nhân Raiford?”

“Hết sức.”

Anh ta nhìn cô với một nụ cười mỏng tẹt. “Cô đã từng xem xét đến một sự nghiệp trên sân khấu chưa, phu nhân Raiford? Tôi tin rằng cô có thể đã nhớ mất nghề nghiệp của mình rồi đấy.” Không chờ một lời đáp lại, anh ta sải bước đi không chút vội vã.

Lily chửi thề dưới hơi thở. “Anh ta sẽ đi tới chỗ chồng tôi. Đi đi, Giuseppe, và hãy đặt dấu chấm hết cho cái trò hề này! Đồng giẻ giách xơ xác đó sẽ không đánh lừa được bất kỳ ai trong việc nghĩ anh là một nhà quý tộc đâu.”

Điều đó khiến hắn tức điên – cô có thể thấy ác tâm chập chờn trong đôi mắt gỗ mun của hắn. “Anh nghĩ anh sẽ ở lại, em yêu.”

Lily nghe thấy tên cô được xướng lên chào mừng khi có thêm các vị khách nữa đến. Cô ném cho họ một nụ cười và một cái vẫy nhẹ, và nói bình tĩnh với Giuseppe. “Phải có một căn phòng riêng tư gần đây. Chúng ta sẽ đi đến đó và nói chuyện. Đi nhanh đi, trước khi chồng tôi tìm thấy chúng ta.”

Biếng nhác xoay vắn một cốc brandy trong tay, Ross đứng cạnh Alex, anh đã tụ họp với những người đàn ông khác trong phòng của quý ông. Họ đều đang mê mải với việc sắp xếp các vật thể trên một cái bàn để minh họa các chiến thuật khi tranh cãi về mưu kế quân sự. “Nếu trung đoàn đặt mình ở đây...” một người nói, trượt một cái hộp đựng thuốc lá, một đôi kính, và một bức tượng nhỏ tới góc bàn.

Alex toe toét và kẹp chặt lại gốc điếu xì gà bằng răng khi anh ngắt ngang. “Không, sẽ dễ dàng hơn nếu họ tách ra và di chuyển ra đây...và đây...” Anh đặt lại hộp thuốc lá và bức tượng nhỏ để chúng bao vây kẻ địch, được tượng trưng bởi một lọ hoa nhỏ màu mè. “Đó. Giờ thì cái lọ hoa không còn có một cơ hội khi gió nào nữa.”

Có ai đó nói lớn. “Nhưng ngài đã quên cái kéo và cái chao đèn. Chúng ở một vị trí tốt để tấn công từ phía sau.”

“Không, không,” Alex bắt đầu, nhưng Ross đã ngắt ngang, kéo anh ra khỏi bàn.

“Anh có một chiến dịch thú vị đấy,” Ross nói khô khốc, trong khi những người khác tiếp tục trận đánh. “Nhưng có một kẻ hở, anh họ ạ. Anh luôn luôn nên để dành một con đường để rút lui.”

Alex liếc về cái bàn một cách đánh giá. “Câu nghĩ anh nên để nguyên cái hộp thuốc lá ở vị trí cũ ư?”

“Em không nói về cái hộp thuốc lá rắc rối đó, anh họ ạ, hay bất kỳ trận đánh giả nào.” Ross hạ thấp giọng xuống vài mức. “Em đang ám chỉ đến cô vợ bé nhỏ lạnh lợi của anh cơ.”

Khuôn mặt Alex thay đổi, đôi mắt xám của anh đóng băng. Anh bỏ điếu xì gà khỏi miệng và lơ đãng dúi nó xuống một cái khay bạc gần đó. “Tiếp đi,” anh mời mọc êm ái. “Và chọn lựa từ ngữ của cậu cẩn thận đấy, Ross.”

“Em đã bảo anh Lily Lộn xộn không phải loại phụ nữ mà một người đàn ông sẽ giữ lại mãi mãi. Cuối cô ấy là một sai lầm, Alex. Cô ấy sẽ biến anh thành đồ ngốc. Cô ấy đang biến anh thành đồ ngốc ngay chính giây phút này đây.”

Alex nhìn anh ta với cơn thịnh nộ lạnh lẽo. Anh sẽ đánh Ross ra bã vì đã nói về Lily một cách cay độc như thế, nhưng đầu tiên anh phải tìm hiểu xem điều gì đang xảy ra đã. Cô có thể đang vướng vào một rắc rối nào đó. “Cô ấy đâu?”

“Khó mà nói được lắm,” Ross nói với một cái nhún vai nhẹ. “Ngay lúc này đây em sẽ tưởng tượng cô ấy đã tìm được một góc riêng tư, để chia sẻ vòng ôm đam mê với một với một tên người Ý vô tích sự giả mạo làm một bá tước. Gavazzi là tên hắn, em tin thế. Nghe quen với anh chứ? Em đã không nghĩ thế đâu.” Sự tự tin của Ross bị chấn động khi Alex trao cho anh ta một cái nhìn đen tối đến nỗi hứa hẹn rằng nó có thể đến từ chính quỷ dữ. Rồi Alex rời đi với sự mau lẹ im lặng. Ross dựa lại vào bức tường một cách biếng nhác và

vắt chéo chân, một lần nữa yên trí rằng bất kỳ cái gì anh ta muốn trong đời sẽ là của anh ta – miễn là anh ta có kiên nhẫn để chờ đợi. “Như mình đã dự đoán,” anh ta lẩm bẩm một cách thực tế, “mình sẽ người kế tiếp có cô ấy.”

“Anh sẽ không bao giờ đặt dấu chấm hết cho việc này, đúng không?” Lily mắng nhiếc trong sự riêng tư của một căn phòng khách nhỏ trên gác. “Nó sẽ kéo dài mãi mãi. Tôi sẽ không bao giờ có lại con bé!”

Giuseppe ngậm nga nhẹ, cố làm cô nguôi xuống.

“Không, không, em thân mến. Nó sẽ sớm kết thúc, rất sớm. Anh sẽ mang Nicoletta cho em. Nhưng đầu tiên, em phải làm anh được những người này chào đón. Em kết bạn cho anh ở đây. Đây, đây là những gì anh lao động cho suốt những năm qua, kiếm tiền để biến anh thành một người đàn ông quan trọng ở Luân Đôn.”

“Tôi thấy rồi,” Lily nói sững sốt. “Anh đã không đủ tốt cho xã hội thượng lưu Ý – Chúa nhân từ, anh là một tên tội phạm bị truy nã ở đó – và giờ anh muốn một vị trí ở nơi này ư?” Cô nhìn chăm chăm vào hắn trong sự ghê tởm tức giận. “Tôi biết trí não anh hoạt động như thế nào. Anh cho rằng anh sẽ có thể cưới một bà quả phụ giàu có hoặc một nữ thừa kế trẻ tuổi ngu ngốc nào đó và đóng vai bá tước của trang viên suốt quãng đời còn lại. Đó là kế hoạch của anh phải không? Anh muốn tôi trở thành bảo trợ của anh và giành quyền gia nhập cho anh ư? Và anh nghĩ những người đó sẽ chấp nhận anh dựa trên sự tiến cử của tôi ư?” Cô bùng nổ với một tràng cười giễu cợt cay đắng, và rồi đấu tranh để kiềm chế mình lại. “Chúa ơi, Giuseppe, tôi hầu như không đáng kính trọng. Tôi không có đến một chút ảnh hưởng.”

“Em là nữ bá tước Wolverton.” Hắn nói bằng giọng cứng rắn.

“Chỉ vì kính trọng chồng tôi mà những người đó mới khoan dung cho sự hiện diện của tôi!”

“Anh đã bảo em những gì anh muốn,” hắn nói cứng rắn. “Giờ thì làm điều đó cho anh. Rồi anh sẽ đưa Nicoletta cho em.”

Lily lắc đầu dữ dội. “Giuseppe, điều này thật lố lăng.” Cô bùng nổ một cách tuyệt vọng. “Làm ơn đi, chỉ cần đưa lại con gái cho tôi thôi. Anh không thể có ý đến cả xã hội thượng lưu. Anh sử dụng người ta, và anh khinh miệt tất cả mọi người – anh nghĩ là họ không thể thấy điều đó trong mặt anh ư? Anh không nhận ra rằng họ sẽ khám phá ra anh chính xác là cái gì ư?”

Cô giật nảy mình trong cơn choáng váng ghê tởm khi Giuseppe đến chỗ cô, đặt cánh tay rắn chắc của hắn quanh người cô, mùi hương đầy hoa từ nước hoa của hắn phủ vào mặt cô. Hắn chạm vào cằm cô với bàn tay nóng bừng, ẩm ướt của hắn, và di chuyển xuống cổ cô. “Em lúc nào cũng hỏi anh, khi nào thì anh mang con em lại, khi nào thì anh đặt dấu chấm hết cho điều này.” Hắn nói ngọt xớt. “Giờ thì anh nói cho em biết, nó sẽ kết thúc. Nhưng chỉ sau khi em giúp anh trở thành một phần của thế giới này.”

“Không,” cô nói, thốt ra một tiếng nức nở chán ghét khi cảm thấy bàn tay hắn lướt đến bộ ngực đang phập phồng của cô.

“Nhớ những gì chúng ta có với nhau không?” hắn thì thầm, tự tin vào sức mạnh quyến rũ của hắn, cơ thể hắn trở nên khuấy động ép vào cô. “Nhớ cái cách anh dạy em yêu không? Cái cách chúng ta di chuyển cùng nhau trên giường, khoái lạc anh mang đến cho em khi chúng ta tạo nên đứa bé xinh đẹp của chúng ta -”

“Làm ơn,” cô nói bằng giọng nghệt lại, giằng ra khỏi hắn. “Hãy để tôi đi. Chồng tôi sẽ sớm đến đây tìm tôi. Anh ấy có một tính khí ghen tuông và anh ấy sẽ không...”

Đột ngột một sự lạnh lẽo đau đớn, khủng khiếp tràn qua cô. Cô ngừng nói và bắt đầu run rẩy. Với sự khiếp hãi ngày càng dâng lên cô quay đầu lại để thấy Alex ở ngưỡng cửa. Anh đang nhìn cô chăm chăm hoài nghi, mặt anh trắng bệch.

Giuseppe nhìn theo ánh mắt không chớp của Lily và thốt ra một tiếng kêu nhẹ ngạc nhiên. “Ngài Raiford,” hắn nói êm ái, thả rơi bàn tay hắn khỏi người Lily. “Tôi nghĩ ngài có lẽ có một chút hiểu nhầm. Tôi rời đi ngay đây, và cho phép vợ ngài giải thích chứ, thưa ngài?” Hắn nháy mắt lên lút và lên đi với một nụ cười tự mãn, chắc chắn rằng Lily sẽ xoa dịu mọi thứ với một vài lời nói dối liến thoắng của một người vợ. Sau cùng thì, cô có rất nhiều thứ để mất.

Ánh mắt Alex không di chuyển khỏi vợ anh. Họ đều im lặng, tạo hình một bức tranh đóng băng ở giữa căn phòng thanh nhả. Tràn cười và tiếng nhạc của vũ hội trôi nổi quanh họ, nhưng nó cũng như cách xa cả một vũ trụ. Lily biết cô nên nói, cử động, làm gì đó sẽ mang về khung khiếp rờ khỏi mặt anh, nhưng dường như tất cả những gì cô có thể làm là đứng đó và run rẩy.

Cuối cùng anh cũng nói. Giọng anh trầm và thô ráp khiến nó khó nhận ra. “Tại sao em lại để hắn ôm em như thế?”

Trong một dòng xoáy hoảng loạn Lily cố nghĩ đến một lời nói dối, thứ gì đó sẽ thuyết phục anh rằng anh đã nhầm lẫn, một câu truyện khôn khéo nào đó. Cô đã từng có thể. Nhưng cô đã thay đổi. Tất cả những gì cô có thể làm là đứng đó một cách ngu ngốc. Cô biết chính xác một con cáo cảm thấy như thế nào khi bị đuổi đến nằm im trên đất, co rúm lại, vô vọng chờ đợi hồi kết đến.

Khi cô không trả lời, Alex lại nói tiếp, mặt anh méo mó. “Em đang lảng nhãng với hắn.”

Một vẻ hoảng sợ, không có lối thoát tràn lên mọi đường nét của Lily, và cô nhìn anh câm lặng. Sự im lặng của cô là đủ trả lời. Với một tiếng gầm đau đớn, Alex quay đi khỏi cô. Một giây sau, cô nghe thấy tiếng thì thầm rờ rạc của anh. “Đồ điểm bé nhỏ.”

Mắt Lily đầy ắp nước mắt khi cô nhìn anh sải bước tới cánh cửa. Cô đã đánh mất anh rồi. Phu nhân Lyon đã đúng....chỉ có cái chết hoặc sự phản bội mới mới có thể hủy hoại anh. Giờ thì bí mật của cô không còn quan trọng nữa. Bằng cách nào đó cô xoay sở được để thốt lên tên anh một cách khản nài. “Alex.”

Anh dừng lại với bàn tay trên cánh cửa đã đóng lại, giữ lưng mình xoay về phía cô. Vai anh nâng lên hạ xuống gấp gáp, như thể anh đang cố làm chủ những cảm xúc quá mãnh liệt để kìm nén.

“Làm ơn hãy ở lại,” cô nói giật giật. “Làm ơn, hãy để em nói cho anh nghe sự thật.” Không thể chịu đựng hình ảnh cơ thể lặng đi của anh, cô xoay nửa người, bọc tay quanh mình. Cô hít vào một hơi thở đau đớn. “Tên hắn là Giuseppe Gavazzi. Em đã gặp hắn ở Ý. Chúng em đã là người tình. Không phải gần đây....cách đây năm năm. Hắn là người mà em đã nói với anh.” Cô cắn môi đến khi nó nhức nhối đau đớn. “Điều đó hắn là làm anh ghê tởm, nhìn thấy tên đàn ông dê tiện đó và biết rằng hắn và em...” Cô ngắt ngang với một tiếng nức nở khó nghe. “Điều đó làm em ghê tởm. Trải nghiệm đó khủng khiếp đến nỗi hắn không muốn làm gì thêm với em nữa, và cả em cũng thế đối với hắn. Em cứ nghĩ em đã thoát khỏi hắn vĩnh viễn. Nhưng...điều đó không đúng hoàn toàn. Đời em đã vĩnh viễn thay đổi sau cái đêm đó, bởi vì em đã phát hiện ra...em đã phát hiện ra rằng...” Cô lắc đầu nóng nảy trước sự hèn nhát áp úng của mình, và cô bắt mình tiếp tục. “Em đã có thai.” Không có âm thanh nào từ Alex. Cô quá sợ hãi và xấu hổ để nhìn vào anh. “Em đã có một đứa bé. Một cô con gái.”

“Nicole.” Giọng anh trầm đục và kỳ lạ.

“Sao anh biết điều đó?” cô hỏi trong ngạc nhiên dờ dẫm.

“Em đã nói trong giấc ngủ.”

“Tất nhiên rồi.” Cô mỉm cười tự giễu, nước mắt chảy xuống mặt. “Em có vẻ khá là năng động trong giấc ngủ của mình.”

“Tiếp đi.”

Lily quét má bằng ống tay áo, và cứng giọng lên. “Trong hai năm em đã sống với Nicole và cô Sally ở Ý. Em đã giữ đứa bé của mình bí mật với tất cả mọi người trừ Giuseppe. Em đã nghĩ hắn có quyền được biết, rằng hắn có thể thấy thích thú với con bé. Hắn đã không thêm quan tâm, tất nhiên rồi. Hắn đã không đến gặp chúng em. Sally chết trong thời gian ấy, và tất cả những gì em còn lại là Nicole. Rồi một ngày em trở về từ chợ, và ...” Giọng cô nao núng. “Con bé đã biến mất. Giuseppe đã mang con bé đi. Em biết hắn có con bé, vì sau đó hắn mang cho em chiếc váy nó mặc hôm đó. Hắn giữ cô bé của em ở chỗ bí mật và từ chối đưa trả nó lại. Hắn hỏi xin tiền. Nó không bao giờ là đủ....hắn sẽ không để em nhìn con bé, và hắn tiếp tục đòi thêm. Cơ quan chức năng không thể tìm thấy con bé. Giuseppe dính lứu tới những hoạt động phi pháp, và hắn bị ép phải rời khỏi Ý để tránh truy tố. Hắn bảo em hắn sẽ mang con gái em tới Luân Đôn, và em theo hắn tới đây. Em đã thuê một điệp vụ để tìm kiếm Nicole. Tất cả những gì ông ta có thể xoay sở để

khám phá ra là Giuseppe đã trở thành một phần của một tổ chức, một tổ chức ngầm đã bám rễ ở rất nhiều nước.”

“Derek Craven biết về điều đó,” Alex nói thiếu sinh khí.

“Vâng. Anh ấy đã cố giúp em, nhưng điều đó là bất khả thi. Giuseppe giữ tất cả mọi quân bài.” Cô cố kiểm soát bản thân mình. “Em đã thử tất cả mọi thứ, em đã làm những gì hấn yêu cầu. Đêm nào em cũng tự hỏi Nicole có ôm không, con bé có khóc không, con bé cần em và em không ở đó không. Hay con bé đã quên em rồi.” Họng cô thắt lại đau đớn, và tất cả những gì cô có thể ép ra là một tiếng thì thầm. “Hắn đã cho em thấy Nicole chỉ vừa hôm trước thôi...em chắc chắn đó là con bé.. nhưng hấn không để em chạm vào nó, hay nói chuyện với nó...em không nghĩ là con bé còn nhận ra em nữa.” Các từ ngữ khô khốc trong cổ họng cô. Lily cảm thấy như thể cô sẽ vỡ vụn ra trước sự động chạm nhẹ nhàng nhất. Cô cần ở một mình...cô không bao giờ yếu đuối đến thế trong đời. Nhưng khi cô xoay sở được để phá vỡ chứng tê liệt và bước đi, cô cảm thấy bàn tay anh đóng lại trên bắp tay cô. Đột ngột cô bắt đầu run lên với những tiếng nước nở rời rạc giật mạnh từ sâu trong cô. Anh mau lẹ xoay cô lại, và giữ cô ép vào lồng ngực rộng của anh khi cô ấn chặt vào anh, khóc với những hơi thở dốc thảm hại, không thể kiểm soát được, với sức ép của cảm xúc đã bị dồn nén hàng năm trời.

Những giọt nước mắt nóng bỏng tràn ra khỏi mắt cô thấm vào áo anh. Túm chặt lấy anh, Lily rúc vào cánh tay anh, thiên đường an toàn duy nhất trên thế giới này. Cô quẩn quại một cách điên cuồng để được gần hơn, nhưng từ từ cô nhận thức được rằng không cần phải vật lộn, anh sẽ không để cô đi. Một bàn tay anh ôm lấy sau đầu cô, siết chặt nó vào vai anh. “Tất cả đều ổn rồi, em thân yêu.” Anh thì thầm, vuốt ve những lọn tóc xoăn của cô. “Tất cả đều ổn rồi. Em không còn đơn độc nữa.”

Cô cố dập tắt đi những âm thanh đau đớn dường như xé toạc từ cổ họng cô, nhưng những tiếng nước nở náo loạn ấy không dừng lại. “Thoải mái đi nào,” anh lẩm bẩm trong tóc cô, vuốt ve cơ thể run rẩy của cô khi cô đầu hàng nỗi đau đớn chấn động của mình. “Giờ thì anh hiểu rồi,” anh tiếp tục khàn khàn, đôi mắt anh cay nồng. “Anh hiểu tất cả mọi thứ.” Anh sẽ sẵn lòng cho đi cả cuộc sống của mình để giải thoát cho cô khỏi sự dày vò đến vậy. Anh hôn tóc cô, khuôn mặt ướt đẫm của cô, đôi bàn tay nhỏ nhắn túm chặt lấy vai anh. Mong ước cháy bỏng rằng anh có thể rút hết nỗi đau của cô vào cơ thể của chính anh, anh ôm cô thật chặt dựa vào sức mạnh che chắn của anh. Cuối cùng cô rũ xuống dựa vào anh, nước mắt của cô giảm bớt. “Chúng ta sẽ tìm ra điều gì đã xảy ra với con bé,” anh nói thô ráp. “Chúng ta sẽ giành lại con bé, bằng bất cứ giá nào. Anh thề đấy.”

“Anh nên ghét em,” cô nói vỡ vụn. “Anh nên rời khỏi em -”

“Im nào.” Vòng ôm của anh siết chặt lại, gần như làm cô thâm tím. “Em nghĩ anh nhỏ mọn đến thế ư? Quỷ tha ma bắt em đi.” Anh nghiền chặt môi mình trong tóc cô. “Em không hiểu gì về anh cả. Em đã nghĩ rằng anh sẽ không muốn giúp em ư? Rằng anh sẽ ruồng bỏ em nếu anh biết ư?”

“Vâng.” Cô thì thầm.

“Quỷ tha ma bắt em đi.” Anh lặp lại, giọng anh tắc nghẹn giữa tức giận và yêu thương. Anh ép mặt cô ngẩng lên. Về tuyệt vọng trong mắt cô gây ra một lực ép lạnh băng siết chặt quanh trái tim anh.

Alex gọi một người hầu đến để chỉ cho anh một con đường mà họ có thể kín đáo rời khỏi ngôi nhà mà không bị các vị khách chứng kiến. Anh bảo cùng người hầu đó đưa một thông điệp tới phu nhân Lyon rằng Lily ốm yếu vì một cơn đau đầu và đã rời khỏi vũ hội một cách vội vã. Để Lily một mình nghỉ ngơi trong vài phút, Alex thực hiện một chuyến đi nhanh, kiên quyết quanh dinh thự Lyon, nhưng Giuseppe đã khôn ngoan rời đi rồi.

Lily kiệt quệ đến mức cô bị ép dựa vào Alex khi họ rời đi. Anh vốc cô lên trong cánh tay anh và mang cô đến cỗ xe ngựa của họ, từ chối đưa ra lời giải thích cho người theo hầu đầy ngạc nhiên. Khi đã vào trong, anh với lấy cô, nhưng cô đã nhẹ nhàng tránh khỏi anh, nói với anh bằng giọng yếu ớt là cô ổn cả. Họ hướng về nhà với tốc độ mau lẹ, trong khi Alex vật lộn với những ý nghĩ và cảm xúc choán ngập.

Biết những gì Lily đã trải qua tàn phá anh. Cô đã chọn chịu đựng nó một mình, cô đã chọn co mình lại và dựng nên những hàng rào chắn trên nền tảng của bí mật, cô đã tự nguyện chọn từng phút giây của sự cô độc ấy....nhưng biết tất cả điều đó không ngăn cản nỗi đau đớn anh cảm thấy thay cho cô. Anh không thể

trao lại cho cô những năm ấy. Anh thậm chí không thể chắc chắn sẽ trao lại Nicole cho cô, dù trong nỗ lực ấy anh sẽ di chuyển cả bầu trời và mặt đất này. Cơn thịnh nộ thiêu đốt trải khắp người anh, như thể nó đang rỉ ra từ tủy xương. Anh tức giận với cô, với Derek, với những tên thám tử vô dụng chết tiệt, với tên con hoang người Ý đã gây ra nỗi đau đớn ấy, và anh tức giận với chính mình.

Một phần khác của anh hoảng sợ. Lily đã duy trì hy vọng của cô quá lâu..nếu nguồn hy vọng ấy bị lấy mất, Lily có thể không quay lại là chính cô nữa, cô sẽ không bao giờ như cũ nữa. Tiếng cười và niềm đam mê đầy sức sống mà anh yêu có thể biến mất mãi mãi. Anh đã nhìn thấy người ta đánh mất những gì mình yêu thương nhất, và cái cách nó đã biến đổi họ. Bố của anh đã trở thành một cái vỏ đàn ông trống rỗng, mong mỗi cái chết vì cuộc sống đã đánh mất tất cả quyền năng để cảm dỗ ông. Alex muốn cầu xin Lily hãy mạnh mẽ, nhưng anh có thể thấy cô không còn tí sức mạnh nào còn sót lại nữa. Mặt cô siết chặt lại và một môi còn đôi mắt cô mờ đục.

Họ đến Swans'Court và Alex đi theo Lily đến cửa trước. Burton chào đón họ với vẻ quan tâm ngay lập tức, nhìn Lily dò hỏi. Ông nhìn vào Alex. “Ngài quay lại sớm, thưa đức ngài.” Ông nhận xét.

Alex không có thời gian để giải thích mọi thứ. Anh đẩy vợ anh tới trước. “Hãy cho cô ấy uống một ly brandy đã,” anh bảo Burton cốc lốc. “Ép nó xuống cổ cô ấy nếu cần thiết. Đừng để cô ấy đi đâu cả. Hãy bảo bà Hodges chuẩn bị bồn tắm cho cô ấy. Và hãy cho ai đó ở với cô ấy từng giây một cho đến khi ta quay lại. Từng giây một, ông hiểu không?”

“Ngài không cần lo lắng, thưa đức ngài.”

Alex trao đổi một cái liếc với ông và hơi giãn ra, an tâm bởi vẻ điềm tĩnh của người quản gia. Nhận thức rằng Burton, trong cái cách trầm lặng của riêng ông, đã làm tất cả những gì tốt nhất trong khả năng của ông để chăm sóc suốt hai năm ác mộng vừa qua làm chấn động Alex.

“Chúa nhân từ, không cần phải cuống lên như thế.” Lily nói bằng tông giọng bóng ma của tông giọng xác xược thường ngày của cô, đi qua họ vào nhà. “Hãy thêm một ly brandy nữa, Burton.” Cô dừng để nhìn lại chồng cô. “Anh định đi đến cái nơi quái quỷ nào vậy?”

Chút ánh sáng tinh thần lập lòe mà cô thể hiện khiến Alex cảm thấy tốt hơn chút ít. “Anh sẽ nói cho em biết khi anh quay lại. Anh sẽ về nhà sớm.”

“Không có gì anh có thể làm đâu.” Lily nói một mồi. “Không có gì Derek chưa thử cả.”

Bất chấp tất cả lòng thương xót và sự tận tụy của anh, Alex vẫn thấy mình trao cho cô một cái nhìn mát mẻ, chua cay. “Rõ ràng là em chưa thấy rằng,” anh nói dễ chịu, “anh có ảnh hưởng ở những nơi mà Craven không có. Hãy đi uống brandy của em đi, em yêu.”

Bực mình bởi cử chỉ hạ mình của anh, Lily mở miệng ra để đáp trả, nhưng anh đã quay người và đi xuống các bậc thang. Anh dừng lại ở bậc cuối cùng và nói với cô thêm lần nữa. “Nói cho anh nghe tên người đàn ông em đã thuê.”

“Knox. Alton Knox.” Cô mỉm cười cay đắng. “Một điệp vụ xuất sắc. Người tốt nhất mà tiền có thể mua được.”

Ngài Joshua Nathan đã nhô lên như là một quan tòa cao nhất của thành phố vài năm trước, khi Alex sử dụng ảnh hưởng của anh để tài trợ và thông qua một điều luật tạo ra vài văn phòng công cộng mới. Trận chiến chính trị đã rất khắc nghiệt và đẫm máu, đối mặt với các địch thủ từ vô số những ‘quan tòa thương mại’ tham nhũng, những kẻ có thói quen đối câu chữ lấy quà là tiền, phụ nữ, và thậm chí cả rượu. Alex đã mất hàng tháng trời tranh đấu, diễn thuyết, và hỏi xin những ân huệ cá nhân để đẩy điều luật được thông qua. Alex đã làm thế không chỉ bởi niềm tin của chính anh rằng điều luật ấy là đáng giá, mà còn vì Nathan, một người đàn ông liêm chính và can đảm, đã là một người bạn thân của anh từ thời đi học.

Tên của Nathan luôn song hành với Donald Learman, một quan tòa trẻ đầy nhiệt huyết phục vụ ở văn phòng Westminster. Hai người bọn họ chia sẻ cùng một niềm tin dị giáo về phương pháp giữ gìn trật tự, xem nó như một ‘môn khoa học’ cần được cải cách và thúc đẩy. Họ cùng nhau hoạt động để đào tạo các nhân viên của mình tỉ mỉ như một binh đoàn quân đội. Đầu tiên họ đã bị chế nhạo bởi một xã hội vốn chỉ quen với

bảo vệ nghèo nàn của những người quan sát già nua. Bất chấp sự thiếu quân số, kết quả những nỗ lực của họ đã nhanh chóng trở nên dễ nhận thấy, và những khu vực xung quanh bắt đầu đi theo sự hướng dẫn của họ. Những thành viên của đội tuần tra bộ xuất sắc của Nathan và Learman, được biết đến như những ‘điệp vụ’, thường được các nhà băng và các công dân giàu có bí mật thuê.

Một người đàn ông rắn chắc, ăn vận đẹp đẽ với sự hiện diện khiêm tốn, Nathan chào đón anh với một nụ cười điềm tĩnh, thân thiện. “Xin chào, Alex. Một khuôn mặt được chào đón từ quá khứ.”

Alex với tay ra để nắm lấy bàn tay anh ta. “Tôi xin lỗi vì đã đến thăm vào một giờ muộn như thế này.”

“Tôi khá là quen thuộc với giờ giấc muộn. Bản chất của công việc của tôi. Như vợ tôi nhận xét, hy vọng duy nhất của cô ấy được nhìn thấy tôi vào giữa ngày.” Nathan đưa Alex tới thư viện của anh, và họ ngồi xuống trong những cái ghế da sẫm màu. “Giờ thì,” anh ta nói điềm tĩnh, “đủ những câu chuyện phiếm rồi. Cậu càng sớm kể cho tôi nghe rắc rối, thì chúng ta càng sớm đặt mọi thứ về đúng chỗ của nó.”

Alex mô tả tình thế súc tích hết sức có thể. Nathan lắng nghe một cách trầm ngâm, thỉnh thoảng ngắt ngang với một câu hỏi. Cái tên Gavazzi không quen thuộc với anh, nhưng nhắc đến Alton Knox có vẻ đặc biệt đáng chú ý. Khi Alex kết thúc màn độc thoại của mình, vị quan tòa tựa lưng vào ghế, định hình một hình tam giác với hai ngón cái và ngón trỏ khi nghĩ. “Bắt cóc trẻ con là một ngành thịnh vượng ở Luân Đôn,” Nathan nói bất nhần. “Những cô cậu bé xinh xắn là một tài sản có lợi nhuận, được thu hoạch một cách có hiệu quả từ các cửa hàng, công viên và đôi khi là ngay trước mặt các cô bảo mẫu. Thường thì chúng được bán cho các người mua trong thị trường nước ngoài. Đó là một công việc tiện lợi – dễ dàng tháo bỏ ở ngay dấu hiệu đầu tiên của rắc rối và cũng dễ dàng được làm lại một khi quanh cảnh đã sạch sẽ.”

“Cậu nghĩ Gavazzi có thể dính líu vào một cảnh như thế à?”

“Phải, tôi chắc chắn hẳn là một phần của một băng nhóm trộm cắp. Từ những miêu tả của cậu, hẳn không có vẻ là loại có thể xoay sở chuyện này một mình.”

Sự im lặng tiếp theo đó dường như kéo dài vô tận, cho đến khi Alex không thể chịu đựng thêm nữa. “Chết tiệt, nó là gì?”

Nathan mỉm cười chế giễu trước vẻ nóng nảy của ông bạn, và rồi khuôn mặt mỏng của anh ta trở nên ủ rũ. “Tôi đang cân nhắc một vài khả năng đáng ngại,” cuối cùng anh nói. “Người đàn ông vợ cậu đã thuê, ông Knox, là niềm tự hào của văn phòng Westminster của Learman. Phụ nhân Raiford không hề sai lầm khi tin anh ta đáng tin cậy.”

“Anh ta có không?” Alex hỏi cộc lốc.

“Tôi không chắc,” Nathan thốt ra một tiếng thở dài. “Trong vòng xoay nhiệm vụ, Alex, các nhân viên của tôi trở nên khá là quen thuộc với thể giới ngầm và cách thức hoạt động của nó. Đôi khi họ bị xúi giục sử dụng kiến thức của mình theo những con đường xấu xa...đánh đổi cuộc sống trong sạch để đổi lại tiền, và do đó phản bội mọi nguyên tắc họ đã cam kết sẽ bảo vệ. Tôi sợ rằng vợ cậu và con gái cô ấy có thể là nạn nhân thỏa thuận của quỷ dữ.” Anh nhăn mặt tức giận. “Knox đã kiếm được một khoản ‘tiền máu’ lớn năm nay, theo hình thức giải thưởng cho việc tìm lại những đứa trẻ bị đánh cắp. Sự thành công khác thường của anh ta dẫn tôi tới nghi ngờ rằng anh ta có thể câu kết với những tên tội phạm chịu trách nhiệm cho vụ bắt cóc. Cho chúng thông tin, cảnh báo chúng khi phải thay đổi địa điểm, giúp chúng tránh bị bắt. Knox thực sự là cộng sự với tên Gavazzi đó.”

Quai hàm Alex rắn lại. “Cậu sẽ làm cái quái gì về chuyện đó?”

“Với sự cho phép của cậu, tôi sẽ đặt một cái bẫy, sử dụng phụ nhân Raiford như màn che của chúng ta.”

“Chừng nào cô ấy còn không bị phơi ra cho nguy hiểm.”

“Không có bất kỳ nguy hiểm nào,” Nathan cam đoan với anh.

“Thế còn về con gái cô ấy?” Alex hỏi cộc lốc. “Điều đó có giúp tìm cô bé không?”

Nathan do dự. “Nếu chúng ta may mắn, nó sẽ dẫn tới điều đó.”

Alex xoa trán và nhắm mắt lại. “Quý tha ma bắt,” anh lẩm bẩm. “Điều đó không nhiều để đưa mái ấm cho vợ tớ.”

“Đó là tất cả những gì tớ có thể đưa ra,” lời đáp lại điềm tĩnh vang đến.

13. Chương 13

“Ông Knox đang giúp Giuseppe ư?” Lily gắng hỏi trong phần nộ. “Trong khi ông ta đang làm việc cho em?”

Alex gật đầu, nắm lấy tay cô trong tay anh. “Nathan nghi ngờ rằng Giuseppe có thể là một phần của một băng nhóm trộm cướp, và rằng Knox đang câu kết với hắn. Gần đây Knox đã làm ra một lượng lớn ‘tiền máu’ thêm vào mức lương thông thường của ông ta.”

“Tiền máu ư?” Lily hỏi bối rối.

“Tiền thưởng do các công dân trao cho ông ta vì tìm và mang về những đứa trẻ bị đánh cắp. Năm nay Knox đã thu thập phần thưởng cho việc giải quyết vài vụ như vậy.”

Mắt Lily mở to với ngạc nhiên và tức giận. “Vậy thì bọn kia bắt cóc trẻ con....ông Knox trả chúng lại....và tất cả chúng chia tiền thưởng với nhau ư? Tại sao ông ta trả lại con của tất cả mọi người trừ của em? Tại sao không phải là Nicole?”

“Giuseppe có thể đã thuyết phục ông ta rằng chúng sẽ làm ra nhiều tiền hơn bằng cách giữ Nicole và bòn rút của em mọi thứ em có.”

Lily lặng người. “Hắn đã đúng,” cô nói điên người. “Em đã trao vài gia tài cho hắn. Em đã cho hắn bất kỳ cái gì hắn muốn.” Cô gục đầu xuống tay. “Ôi, Chúa ơi,” cô lẩm bẩm. “Em thật là một con ngốc nai tơ, mù quáng. Em làm mọi chuyện dễ dàng đến chết tiệt cho chúng.”

Trong khi cô vẫn gập cong người, bàn tay anh hạ xuống trên đầu cô, những ngón tay dài của anh rải qua những lọn tóc xoăn của cô trong một cái vuốt ve dễ dàng, lặp đi lặp lại. Cho đến giờ cô đã né tránh mọi nỗ lực của anh để ôm lấy cô, nhưng cô cho phép sự xoa bóp êm dịu ấy, những cơ bắp cứng ngắt ở cổ cô lỏng ra.

“Đừng đổ lỗi cho mình,” Alex nói dịu dàng. “Em đã cô độc và sợ hãi. Chúng lợi dụng điều đó. Nhìn mọi thứ một cách khách quan khi em lo sợ cho con của mình là điều không thể.”

Tâm trí Lily dường như quay cuồng với các câu hỏi. Anh nghĩ gì về cô bây giờ khi đã biết tất cả về quá khứ của cô?....Anh cảm thấy thương hại hay chê trách?....Có phải anh chỉ tử tế cho đến khi anh cảm thấy cô đã đủ mạnh mẽ để đối mặt với sự từ chối của anh không? Cô tự bảo mình rằng cô không thể hướng về phía anh cho đến khi cô đã có những câu trả lời. Cô thà chết còn hơn ép mình vào anh...nhưng những ý nghĩ lí trí ngày càng trở nên bất khả thi với những ngón tay anh chơi đùa nhẹ nhàng trên tóc cô. Một nhu cầu thôi thúc dâng cao trong cô, và cô không thể dừng mình nhắc đầu lên với một lời cầu xin thầm lặng. Cô không quan tâm liệu đó có phải là thương hại hay không. Cô chỉ muốn anh ôm cô.

“Em ngọt ngào.” Alex ôm cô trong lòng anh, nâng niu cô một cách dịu dàng khi cô vùi mặt mình vào cổ anh. Anh dường như đọc được ý nghĩ của cô một cách dễ dàng, như thể cô là một quyển sách đáng quý mà anh đã đánh số trang hàng nghìn lần. Bằng cách nói ra bí mật của mình, cô đã cho anh quyền lực đối với cô. “Anh yêu em,” anh nói bên thái dương của cô, vuốt nhẹ tóc cô ra đằng sau với các đầu ngón tay của anh.

“Anh không thể -”

“Im nào. Hãy nghe anh thật cẩn thận đây, Wilhemina. Lỗi lầm của em, quá khứ của em, nỗi sợ của em...không có cái nào có thể thay đổi cảm giác của anh về em.”

Cô nuốt xuống thật mạnh, cố hấp thu lời tuyên bố đó. “Em – em không thích cái tên đó,” cô đáp ứng.

“Anh biết,” anh nói dịu dàng. “Bởi vì nó khiến em nhớ đến khi còn là một cô bé. Wilhemina hoảng sợ và háo hức, muốn được yêu. Còn Lily mạnh mẽ và kiên cường, và sẽ bảo cả thế giới hãy cúi xuống địa ngục đi nếu cô ấy muốn.”

“Anh thích ai hơn?” cô thì thầm.

Anh nâng cằm cô lên, nhìn sâu vào mắt cô. Anh mỉm cười nhẹ. “Tất cả của em. Mọi phần của em.”

Lily run rẩy trước sự quả quyết trong giọng anh, nhưng khi anh hạ thấp miệng anh xuống miệng cô, cô nao núng. Cô chưa sẵn sàng cho những cái hôn hay vòng ôm nhục cảm....những vết thương bên trong của cô vẫn còn đau buốt...cô cần thời gian để chữa lành. “Vẫn chưa,” cô thì thầm van xin, sợ rằng anh sẽ nổi giận trước sự từ chối của cô. Thay vì thế anh lại ôm cô vào gần, và cô nghỉ đầu trên vai anh với một tiếng thở dài kiệt sức.

Bây giờ là mười giờ sáng. Ở khu đông Luân đôn các cửa hàng đã mở từ tám giờ, đường phố đầy những tiếng ồn ã và om sòm của những người bán rong, xe ngựa, những người đánh cá, và các cô vắt sữa bò khi tất cả cùng đi làm việc của mình. Còn ở đây khu Tây Luân Đôn, quần chúng thức dậy theo một kiểu nhàn nhã hơn nhiều. Đã đến góc Hyde Park từ sớm, Lily quan sát thế giới bên ngoài cửa sổ chiếc xe ngựa. Những phụ nữ vắt sữa, những người cạo lờ với cái túi đầy bồ hóng, những người đưa tin, và những cậu bé làm bánh rung chuông cửa những ngôi nhà xinh xắn, được chào đón bởi những cô hầu gái. Trẻ con đi dọc khu phố với bảo mẫu của chúng để hít thở không khí buổi sáng, trong khi bố mẹ họ sẽ không cựa mình trên giường và dự ăn sáng cho đến đầu buổi chiều. Giữa khoảng cách đó là tiếng trống và nhạc của binh lính từ trại lính hướng về Hyde Park.

Ánh mắt Lily sắc bén khi nhìn thấy một bóng dáng lẻ loi đến đứng bên một cái cột gỗ cạnh góc đường. Đó là Alton Knox, ăn mặc trong đồng phục điệp vụ truyền thống – quần ống túm và đôi bốt màu đen cùng một cái áo khoác xám được đóng với những cái khuy đồng sáng bóng. Một cái mũ phớt ở trên đầu ông ta. Sau khi hít một hơi run rẩy, Lily nhướn ra khỏi cửa sổ cổ xe và ra hiệu với khăn tay của cô. “Ông Knox,” cô nói bằng giọng thấp. “Ồ chẳng này. Làm ơn đi ra chỗ cổ xe.”

Knox tuân theo, trao đổi một từ ngắn gọn, dễ chịu với người đứng gác trước khi trèo lên sự riêng tư của cỗ xe đóng kín. Bỏ mũ ra, ông ta vuốt lại mái tóc màu muối tiêu, và lăm bắm một lời chào hỏi. Một người đàn ông được rèn luyện cứng cáp ở chiều cao trung bình, ông có một khuôn mặt khó nhận rõ, hẳn là có thể thuộc về một người đàn ông trẻ hơn nhiều tuổi bốn mươi của ông ta.

Lily ngồi ở ghế đối diện, cho ông ta một cái gật đầu chào đón. “Ông Knox, tôi trân trọng sự sẵn lòng của ông khi gặp ở đây thay vì nơi cư trú của tôi. Vì những nguyên do hiển nhiên, tôi không thể để chồng tôi, ngài bá tước, khám phá ra tôi đã chỉ đạo vài công việc với ngài. Anh ấy sẽ khăng khăng đòi giải thích....” Cô để giọng mình trượt đi và nhìn ông ta một cách tuyệt vọng.

“Tất nhiên rồi, cô Lawson.” Knox dừng lại và tự chỉnh lại mình với một nụ cười nhạt. “Nhưng tất nhiên, giờ là phu nhân Raiford.”

“Cuộc hôn nhân của tôi là một sự quay vòng đột ngột của các sự kiện,” Lily thú nhận có chủ ý. “Nó đã thay đổi đời tôi theo rất nhiều cách...ngoại trừ một. Tôi vẫn quyết tâm tìm con gái Nicole của tôi.” Cô nhắc một bao tiền lên và lắc nhẹ nó.

“May mắn là tôi giờ đã có phương tiện để tiếp tục tìm kiếm. Tôi muốn sự giúp đỡ của ông trong vấn đề này, như trước kia.”

Ánh mắt của Knox cố định trên túi tiền, và ông ta trao cho cô cái được dự định là một nụ cười làm an tâm. “Hãy xem như tôi đã được phục chức, phu nhân Raiford.” Ông ta giơ tay ra, và cô đưa ông ta cái túi nhỏ nhưng nặng trĩu. “Giờ thì, hãy nói cho tôi biết mọi chuyện với Gavazzi thế nào.”

“Sự giao thiệp của tôi với Gavazzi vẫn không ngừng, ông Knox. Thực ra thì, ông ta đã trâng tráo đe dọa tôi tối qua, đòi hỏi những yêu cầu hoàn toàn mới.”

“Tối qua ư?” ông ta hỏi ngạc nhiên. “Những yêu cầu mới ư?”

“Phải.” Lily thốt ra một tiếng thở dài quẩn trí. “Trước đó, như ông biết, Giuseppe chỉ muốn tiền. Thứ đó tôi có thể và sẵn lòng cung cấp, chừng nào tôi tin rằng vẫn còn hy vọng tôi sẽ lấy lại được đứa con của mình. Nhưng đêm qua...” Cô ngừng lại và lắc đầu với một âm thanh phẫn nộ.

“Loại yêu cầu nào vậy?” Knox hỏi. “Thứ lỗi cho sự vô ý tứ của tôi, nhưng hẳn ta đã hỏi xin những ân huệ cá nhân của bà ư, thưa phu nhân?”

“Không. Dù cho hẳn ta đã tiến tới theo cái cách mà tôi thấy là không thể dung thứ được, điều đó còn tệ hơn cả thế. Bá tước Gavazzi dọa dẫm mọi thứ tôi có, nhà của tôi, hôn nhân của tôi, địa vị xã hội của tôi, bởi vì một tham vọng lố lăng nào đó của hẳn ta để trở thành một thành viên của giới thượng lưu!” Lily giấu đi sự hài lòng của cô khi thấy mặt Knox bị quét sạch với ngạc nhiên.

“Tôi khó có thể tin vào điều đó.” Ông ta xoay xở để nói.

“Đó là sự thật.” Cô nhắc cái khăn ren lên khoe mắt, giả vờ thấm đi một giọt nước mắt nhỏ xíu. “Hắn đã tiếp cận tôi ở lễ sinh nhật phu nhân Lyon tối qua, ăn diện như một con công đom đóm, trước mặt hàng trăm người! Hắn đòi tôi giới thiệu hắn, và trở thành nhà bảo trợ của hắn để hắn sẽ được chấp nhận vào giới thượng lưu.Ồ, ông Knox, ông đáng nhẽ phải chứng kiến cái quang cảnh khủng khiếp đó.”

“Tên gốc đó!” Ông ta thốt ra tức giận, tỏ ra một chút lưu tâm tới việc sự tức giận kỳ lạ của ông ta trông có vẻ thế nào.

“Hắn đã bị vài người nhìn thấy, bao gồm cả ngài Lyon và chồng tôi. Khi tôi xoay xở được để đỡ hắn vào một góc riêng, hắn để lộ tham vọng quái gở của mình. Hắn đã nói rằng hắn sẽ sớm trả con gái tôi lại, nhưng đầu tiên hắn muốn ảnh hưởng của tôi để giành lấy cho hắn một vị trí quan trọng của xã hội. Ý tưởng đó khá là không thể chịu nổi. Hắn nổi danh ở Ý như một tên vô lại, một tên tội phạm! Sao hắn có thể tưởng tượng là hắn sẽ được đón nhận tử tế ở đây chứ?”

“Hắn chả là gì ngoài một tên cặn bã ngoại quốc,” Knox nói kiên quyết. “Và giờ thì dường như hắn không chỉ vô dụng mà còn không tự chủ được.”

“Chính xác, ông Knox. Và những tên đàn ông không tự chủ được có xu hướng phản lại chính chúng – và âm mưu của chúng – với những lỗi lầm ngớ ngẩn. Không phải thế sao?”

“Phu nhân đúng,” ông ta nói với một vẻ bình tĩnh đột ngột và không bình thường. “Rất có thể là hắn sẽ trở thành một nạn nhân cho lòng tham của chính hắn.”

Có một vẻ dứt khoát lạnh lẽo lên tới ánh mắt của ông ta làm cô lạnh buốt. Khuôn mặt sạm đen của ông ta chỉ có nét mặt của loài bò sát – đầy sát khí và muốn ăn sống nuốt tươi. Không nghi ngờ gì, Lily nghĩ, rằng ông ta có ý định đặt dấu chấm hết cho những hành vi vô độ nguy hiểm của Giuseppe. Nếu Knox thực sự dính líu tới Giuseppe và một băng nhóm trộm cắp nào đó, số phận của hắn bị dính chặt với chúng, và sự ve vẩy của những cái lưỡi không xương là không thể không chế được.

Lily tha thiết cúi tới trước và chạm vào cánh tay ông ta. “Tôi cầu mong ông sẽ tìm được Nicole của tôi.” Cô nói êm ái. “Ông Knox, tôi có thể hứa một phần thưởng đáng kể nếu ông thành công trong việc này.” Cô nhấn giọng ngọt ngào lên chữ ‘đáng kể’, và ông ta nhăm nháp từ đó một cách rõ ràng.

“Lần này tôi sẽ không làm phu nhân thất vọng đâu,” Knox nói kiên quyết. “Tôi sẽ quay lại công việc điều tra của mình ngay sáng nay, phu nhân Raiford.”

“Làm ơn, hãy thận trọng trong việc báo tin cho tôi về những tiến triển của ông. Chồng tôi...sự cần thiết giữ bí mật...”

“Tất nhiên,” Knox quả quyết với cô. Đợi lại mũ, ông ta chào tạm biệt cô và rời khỏi cỗ xe, sức nặng của ông ta làm cỗ xe lắc lư nhẹ. Ông ta đi bộ với những sải bước nhanh nhẹn của một người đàn ông với sứ mệnh trong óc.

Vẻ mặt thương tâm của Lily biến mất ngay khi ông ta quay đi, và cô quan sát ông ta qua cửa sổ cỗ xe với đôi mắt đen lạnh lùng. “Cút xuống địa ngục đi, đồ con hoang,” cô thì thầm. “Và trong khi người ở đó, hãy mang Giuseppe theo cùng.”

Sau khi kể cho Alex và Nathan nghe về chi tiết cuộc gặp gỡ với Knox, và giải thích lời lẽ của hắn ta theo những cách có thể, không còn gì để làm ngoài chờ đợi. Henry đã đến bảo tàng Anh quốc với gia sư của cậu để học về lọ hoa và các đồ cổ Hy Lạp. Dù cho không một người hầu nào hiểu được chuyện gì sắp diễn ra, họ đều uể oải, nhận thức được sự căng thẳng lan ra khắp mọi căn phòng của dinh thự. Lily khao khát được đi cưỡi ngựa một chuyến tiếp thêm sinh lực, nhưng cô lại sợ rời khỏi ngôi nhà để phòng trường hợp có gì đó xảy ra lúc cô đi vắng.

Nửa phát rồ với nhu cầu được làm gì đó, cô thử một ít việc khâu vá, nhưng cô cứ liên tục đâm phải đầu ngón tay mình cho đến khi chiếc khăn tay cô thấm lấm đốm máu. Cô không thể hiểu nổi sao Alex có thể duy trì sự bình tĩnh làm phát điên lên được, đang tham dự công việc bàn giấy ở thư viện như thể đây là một ngày bất kỳ nào khác vậy.

Uống vô số tách trà, cô đi lại, đọc, và không ngừng xáo các quân bài trong một nhíp điều đã trở thành bản năng thứ hai của cô. Lý do duy nhất cô nuốt xuống được vài thìa ở bữa tối là vì sự hăm dọa của Alex và lời bình luận nhạo báng của anh rằng cô sẽ chẳng có ích gì cho ai cả nếu tự bỏ đói mình.

Thấy sự riêng tư trong phòng cô là không thể chịu nổi, cô đặt mình ngồi trong góc một chiếc tràng kỷ ở phòng khách, trong khi Alex đọc to một quyển sách thơ. Lily nghĩ anh đã cố tình chọn những đoạn nhạt nhẽo nhất. Giọng trầm ấm của anh, tiếng đồng hồ tích tắc, và chỗ rượu vang cô đã tiêu thụ ở bữa tối kết hợp lại khiến mí mắt cô trĩu xuống. Cô nằm sâu vào trong lớp đệm thêu kim tuyến của chiếc tràng kỷ, và cảm thấy mình trôi vào trong một làn sương xám yện lặng của giấc ngủ.

Có thể vài phút hoặc vài giờ sau đó, cô nhận thức được giọng Alex gần bên tai, và bàn tay dịu dàng nhưng hối thúc của anh trên vai cô, lay cô tỉnh dậy. “Lily. Em yêu, mở mắt em ra nào.”

“Hmm?” Cô dụi dụi mắt và lẩm bầm ngái ngủ. “Alex, anh đang -”

“Có lời nhắn từ Nathan,” anh nói, nhặt đôi dép của cô từ sàn nhà lên và nhét chúng vào chân cô. “Những người Nathan cho theo dõi Knox đã bám theo ông ta đến khu ổ chuột St. Giles. Nathan và một tá nhân viên khác đã dẫn hắn vào một cái nhà. Chúng ta sẽ tới đó ngay lập tức.”

“St. Giles.” Cô lặp lại, choàng tỉnh dậy. Nó được cho là nơi nguy hiểm nhất Luân Đôn, một khu ổ chuột đầy hàng ổ của bọn trộm cướp và được gọi tên là ‘Thánh địa.’ Thậm chí cả những nhân viên cảnh sát cũng không dám cả gan đi qua đường ranh giới của nó là đường Great Russel và St. Giles High. Họ đều đến nó như một thành trì tội ác, nơi lũ trộm cắp và bọn giết người có thể đặt mình những người giàu có của khu Tây và trốn thoát trong mạng lưới âm u những sân kho, những lối đi hẹp và ngõ hẻm quanh co. “Bức thông điệp có nói gì về Nicole không? Về bất kỳ đứa trẻ nào khác -”

“Không.” Alex khoác một chiếc áo choàng sẫm màu quanh người cô. Anh dẫn cô ra chỗ xe đang đợi bên ngoài trước khi cô có thời gian để hỏi thêm những câu khác. Lily quét một cái liếc mắt nhanh qua nửa tá người cưỡi ngựa theo hầu có trang bị vũ khí, nhận ra rằng Alex không hề mạo hiểm với sự an toàn của họ.

Cỗ xe lao vút đi trên con đường với những tiếng lóc cóc dữ dội. Hai người cưỡi ngựa phi trước đủ xa để gạt hết những người đi bộ hay xe cộ di chuyển chậm chạp. Nắm chặt tay lại với nhau, Lily cố bình ổn lại mình, nhưng cô có thể cảm thấy mạch của mình đập thành thịch hoảng loạn. Những khoảng sân và con phố họ đi qua trở nên tiêu điều hơn và ngày càng dơ dáy, những tòa nhà nhồi nhét cạnh nhau chật đến nỗi chúng không cho tí không khí hay ánh sáng nào ở giữa. Những kẻ đang lượn lờ quanh khu vực suy tàn ấy héo quắt và trắng nhợt như ma. Thậm chí cả trẻ con cũng vậy. Mùi hôi thối của hàng nghìn hầm cầu không nắp dạt vào trong cỗ xe, khiến Lily nhăn mũi lại ghê tởm. Cô thoáng thấy bóng tòa nhà xoắn ốc đặc biệt St. Giles-in-the-Fields, một nhà thờ hồi trước là nhà nguyện của một bệnh viện cho người hủi thời trung cổ.

Cỗ xe dừng lại trước một ngôi nhà cho thuê cũ kỹ, xiêu vẹo. Alex ra khỏi cỗ xe và hội ý với một người cưỡi ngựa và người lái xe, bảo họ hãy bảo vệ vợ anh cẩn thận. Nếu cần thiết, họ phải điều khiển cỗ xe rời đi ngay trước dấu hiệu nguy hiểm đầu tiên.

“Không!” Lily thốt lên, cố rời khỏi cỗ xe, nhưng Alex đã chặn cánh cửa lại bằng cánh tay anh, ngăn cô không trèo ra. “Em sẽ vào trong đó với anh!” Máu cô chạy rần rật với lo âu và cơn tức giận kích động. “Anh sẽ không dám để em lại ngoài này đâu!”

“Lily,” anh nói bình tĩnh, trao cho cô một cái nhìn chăm chăm cứng rắn. “Anh sẽ cho em ra để vào trong sớm thôi. Nhưng đầu tiên anh sẽ phải chắc chắn là nó an toàn đã. Em quý giá với anh hơn cả mạng sống của chính anh. Anh sẽ không mạo hiểm em vì bất kỳ lý do nào đâu.”

“Nơi này nhưng nhúc nhích viên cảnh sát.” Cô chỉ ra một cách nóng nảy. “Ngay lúc này đây nó hẳn là nơi an toàn nhất Luân Đôn! Bên cạnh đó, chúng ta đang tìm kiếm con gái em.”

“Anh biết điều đó.” Anh chửi thề bên dưới hơi thở. “Chết tiệt, Lily, anh không biết em sẽ thấy gì trong đó. Anh không muốn em nhìn thấy một điều gì có thể làm em đau đớn cả.”

Cô nhìn anh kiên định và khiến giọng mình rất êm dịu. “Chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với nó. Đừng bảo vệ em, Alex. Chỉ cần để em đứng bên anh thôi.”

Alex nhìn cô thật lâu. Đột ngột anh trượt cánh tay quanh eo cô và quăng cô ra khỏi cỗ xe. Cô trượt bàn tay mình vào tay anh khi họ đi tới ngưỡng cửa ngôi nhà, nơi một cánh cửa mòn vẹt đã bị tháo khỏi bản lề và đặt sang một bên. Hai viên cảnh sát chờ họ, chào đón Alex đầy kính trọng. Họ nhìn Lily ngờ vực. Một người lăm lăm rằng hẳn phải có vài người chết trong cuộc tấn công ngôi nhà. Có lẽ cô sẽ không muốn vào trong.

“Cô ấy sẽ ổn thôi,” Alex nói cộc lốc, và đi trước Lily vào tòa nhà xiêu vẹo, vẫn giữ chặt tay cô. Không khí trong ngôi nhà thật ngột ngạt và u ám. Họ trèo lên vài bậc thang nứt vỡ, và đi xuống một hành lang hẹp, đầy rác rưởi. Những con côn trùng bọ nhậy bò lên bò xuống dọc các bức tường. Mùi cá trích đang cháy tẩm lợn xông mạch mẽ từ một trong những căn phòng họ đi qua, nơi một ai đó hẳn đã ném cá vào chiếc lò sưởi đầy nhọ. Chỉ có ít đồ đạc ngoại trừ vài cái bàn không và nệm rơm rải rác trên sàn. Rơm rạ bị lèn vào giữa những mảnh vỡ cửa sổ. Khi họ đi sâu hơn vào tòa nhà, về hướng âm thanh những giọng nói, Alex cảm thấy tay Lily siết chặt trong tay anh hơn cho đến khi các ngón tay cô thành một cái kìm siết chặt.

Họ đến gần một căn phòng lớn đầy những viên cảnh sát. Những người đó đều đang bận rộn với việc trấn áp những kẻ tình nghi điên cuồng và báo cáo lại thông tin cho Nathan. Những đứa trẻ than khóc đang được đưa ra khỏi các góc của tòa nhà và mang đến cho anh ta. Nathan đứng ở giữa căn phòng, nghiên cứu cảnh tượng một cách bình tĩnh và đưa ra những mệnh lệnh bằng giọng nhẹ nhàng, chúng được nhanh chóng tuân theo. Alex dừng lại khi anh nhìn thấy ba thi thể chồng lên nhau trong hành lang, những tên đàn ông rách rưới từ khu ổ chuột hẳn là đã bị giết trong vụ ẩu đả. Anh nghe thấy tiếng thở dốc yếu đuối của Lily, và anh nhìn chúng gần hơn. Thúc những cơ thể vô hồn với đôi bốt của mình, anh lật nó lại. Đôi mắt mở đục của Giuseppe nhìn chăm chăm lên họ.

Lily lùi lại trước cảnh tượng đó và thì thầm tên hắn.

Alex nghiên cứu thi thể đầm máu không chút cảm xúc. “Vết thương do dao,” anh quan sát với sự thích thú khách quan và kéo Lily vào căn phòng đông đúc với mình.

Ngay khi nhìn thấy họ, Nathan ra hiệu cho họ ở nguyên đó, và anh đi về phía họ. “Đức ngài,” anh nói, và ra dấu về những thi thể ở sau họ. “Kế hoạch hoạt động quá tốt. Knox đến đây ngay khi đêm xuống. Chỉ nhờ những nỗ lực của Clibhorne người của chúng tôi, một chuyên gia về khu ổ chuột, mà chúng tôi có thể theo dõi hắn qua khu vực này – mái lợp, sân kho, và hầm chứa. Vào lúc lực lượng của chúng tôi đến, Knox đã giết Gavazzi vì sợ rằng hắn sẽ phản bội toàn bộ kế hoạch này. Knox đã thú nhận với chúng tôi sau đó là hắn định sẽ trả đứa bé lại cho phu nhân Raiford và lấy khoản tiền thưởng mà cô ấy đã hứa.” Nathan ra dấu tới tên Knox ủ rũ, bị trói và ngồi thành hàng trên sàn, lưng hắn quay vào tường. Hắn đang bị trói cùng bốn tên khác, tất cả là thành viên băng đảng bị bắt. Knox trừng mắt nhìn Lily căm ghét, nhưng cô quá lo âu để thêm chú ý. Ánh mắt cô lang thang một cách điên dại qua nửa tá đứa trẻ trong phòng.

“Những đứa trẻ này thế nào?” Alex hỏi Nathan.

“Tất cả đều thuộc về những gia đình giàu có, theo lời Knox. Chúng tôi sẽ cố trả chúng lại cho mẹ đẻ của chúng – mà không nhận tiền thưởng, vì bọn tội phạm đã phạm tội với sự giúp đỡ của một nhân viên cảnh sát.” Nathan liếc nhìn Knox với vẻ khinh bỉ lạnh lùng. “Hắn ta mang xấu hổ đến cho tất cả chúng tôi.”

Lily nhìn chăm chăm vào lũ trẻ đã được tập hợp lại. Phần lớn chúng đều tóc vàng và da trắng, sụt sịt đầy nước mắt và bám dính vào những viên cảnh sát đang cố an ủi chúng mà không có kết quả. Nhóm nhỏ này là một cảnh tượng làm tan nát trái tim. “Con bé không ở đây,” Lily nói sững sờ, mặt cô trắng bệch vì đau

đón. Cô chờ dẫn bước tới trước, cố nhìn xuyên qua đám đông đàn ông. “Đây là tất cả bọn trẻ ư?” Cô hỏi Nathan.

“Phải,” Nathan đáp lại nhẹ nhàng. “Nhìn lần nữa đi, phu nhân Raiford. Phu nhân có chắc chắn là không đứa bé nào là con gái mình không?”

Lily lắc đầu dữ dội. “Nicole có mái tóc đen,” cô nói tuyệt vọng, “v- và con bé nhỏ hơn những đứa trẻ ở đây. Chỉ bốn tuổi. Phải có nữa, con bé phải ở đâu đó chứ. Có lẽ là ở một trong những căn phòng kia. Tôi biết con bé rất sợ. Con bé đang trốn khỏi tất cả mọi người. Con bé rất nhỏ. Alex, giúp em tìm con bé ở một trong những căn phòng kia -”

“Lily.” Bàn tay Alex siết chặt sau cổ cô, làm câm nín những tràng lấp bắp cuồng dại.

Run rẩy, cô nhìn theo hướng mắt anh. Hình dáng đồ sộ của một điệp vụ băng qua trước mặt họ, che mất tầm nhìn của cô. Rồi cô nhìn thấy hình hài bé nhỏ trong góc, nửa che mình trong bóng tối, Lily đông cứng, tim cô đập mạnh đến nỗi nó dường như rút không khí ra khỏi phổi cô. Đứa bé là một bản sao nhỏ hoàn hảo co rúm của người mẹ. Mắt cô bé sẫm lại và u sầu trên khuôn mặt bé nhỏ. Đôi cánh tay nhỏ xíu của cô bé túm chặt quanh một đồng giẻ rách được buộc lại cho giống với một con búp bê. Đứng trong bóng tối, cô bé nghiêm nghị quan sát những người lớn đang sôi sục trước mặt. Không một ai chú ý đến cô bé vì sự im lặng của cô, giống như một con chuột ló ra từ một góc bí mật.

“Nicole,” Lily nói bằng giọng nghẹn ngào. “Ôi, Chúa ơi.” Alex thả cô ra khi cô di chuyển về phía trước. Nhưng cô gái bé nhỏ co rúm lại, nhìn cô một cách thận trọng. Họng Lily thất lại, và cô vụng về chùi đi những giọt nước mắt đã trượt xuống mặt cô. “Con là con của mẹ. Con là Nicole của mẹ.” Cô cúi mình xuống trước đứa trẻ. “Sono qui,” cô nói bằng giọng nói run rẩy với những cảm xúc bị kìm nén. “Mẹ đã chờ qu-quá lâu để ôm con. Con có nhớ mẹ không? Mama của con đây. Io sono tua mama, capisci?”

Đứa bé nhìn lên cô một cách lạnh lợi, phản ứng trước tiếng Ý. “Mama?” Cô bé lặp lại bằng giọng nhỏ xíu.

“Phải, phải...” Nức nở không thể kiểm soát được, Lily lao tới trước và nhấc cô bé lên, ôm ghì trọng lượng quý giá của đứa trẻ vào người. “Ôi, Nicole....con mang lại cảm giác thật tuyệt, thật tuyệt -” Ngâm nga trong mái tóc đen lộn xộn, cô chạy một bàn tay trên cái đầu bé nhỏ, chiều dài mỏng manh của xương sống con gái cô. Nicole nghỉ ngơi thụ động trong cánh tay cô. Lily nghe thấy bản thân mình nói bằng một giọng xơ xác dường như không phải của chính cô. “Nó đã qua rồi. Cuối cùng nó đã qua rồi.” Cô giật đầu lại và nhìn vào đôi mắt nâu thật giống của chính cô. Bàn tay bé xíu của Nicole đi lên cầm Lily, rồi di chuyển một cách hiểu kỳ tới trán cô và những lọn tóc xoăn sáng rực rỡ đu đưa ở thái dương cô.

Lily cố kìm chế những tiếng nức nở khi ấn những nụ hôn đầy nước mắt vào khuôn mặt nhọ nhem của con gái. Cùng lúc ấy toàn bộ cơn ác mộng đã biến mất. Cái kim kẹp băng giá ở tim cô đã tan đi một cách êm ái, thần kỳ. Lily chưa bao giờ biết đến sự bình yên ấy. Cô đã không thể nhớ được cảm giác thoát khỏi cay đắng và đau đớn là như thế nào. Tất cả những gì cô từng mong muốn trên thế giới này đều ở đây – hơi ấm của cơ thể con gái cô, tình yêu thuần khiết, hoàn hảo chỉ tồn tại giữa mẹ và con. Trong khoảnh khắc ấy, không có gì tồn tại ngoài hai bọn họ.

Alex quan sát họ cho đến khi cổ họng anh thắt chặt lại một cách khó chịu. Anh chưa bao giờ thấy khuôn mặt Lily dịu dàng đến thế, mẫu tử đến thế. Đó là một mặt của cô mà anh chưa từng thấy trước đó, và cũng chưa từng tưởng tượng đến. Tình yêu của anh dành cho Lily đột nhiên bị thay thế bởi một lòng trắc ẩn sâu sắc mà anh không thể có khả năng cho đến bây giờ. Anh chưa bao giờ nghĩ ngờ rằng sẽ như thế này, rằng hạnh phúc của một ai đó còn có ý nghĩa nhiều với anh hơn cả chính anh. Một cách vụng về anh quay đi để che giấu cảm xúc của chính mình.

Nathan đứng gần đó, quan sát cảnh tượng với sự hài lòng. “Alex,” anh ta nói bằng thái độ công việc, “đây dường như là một cơ hội tốt để nhắc đến dự thảo luật tội phạm mới của ngài Fitz William, nó đề cập đến việc mở văn phòng ở ba thành phố mới mà tổ cần khẩn trương.”

“Bất kỳ điều gì cậu muốn,” Alex nói khàn khàn.

“Dự luật đang đối mặt với sự phản đối lớn ở nghị viện -”

“Cậu sẽ có nó,” Alex thề, mặt anh ngoảnh đi. Anh quét ống tay áo của mình qua đôi mắt đầm nước và tiếp

tục khàn khàn. “Nếu tớ có phải vịn từng cánh tay trong Nghị viện, tớ cũng thề cậu sẽ có chúng.”

14. Chương 14

Alex ngược lên khỏi tờ báo đầy ngạc nhiên khi Burton thông báo chuyển viếng thăm của ông Craven. Cho đến nay họ đã trải qua một buổi sáng dễ chịu, Alex đọc tờ Times và đôi khi nhập vào với Lily và Nicole trên sàn phòng khách khi hai mẹ con chồng những viên gạch xây nhà bằng gỗ thành những tòa tháp run rẩy.

“Ồ, hãy dẫn anh ấy vào,” Lily nói với Burton, và ném cho Alex một nụ cười hồi lỗi. “Em đã quên nhắc đến rằng Derek có ý định sẽ đến thăm sáng nay. Anh ấy muốn cho chúng ta vài ngày riêng tư trước khi đến gặp Nicole.”

Hơi nhăn mặt, Alex đứng dậy khỏi ghế sofa, trong khi Nicole đuổi theo con mèo xấu xí, Tom, quanh phòng. Bất kỳ khi nào con vật tội nghiệp đó nằm sưởi nắng, Nicole lại bị thu hút tới những cái đập mờ mờ của đuôi con vật. Lily gom lại vài món đồ chơi đã bị rải rác khắp sàn phòng khách. Cô nghĩ với một nụ cười ỉu rù rằng Alex đã mua quá nhiều đồ chơi, một lượng vô số mà hẳn sẽ đè ngập bất kỳ đứa trẻ nào. Hình ảnh những nút thắt nhỏ mọn của cái đồng giẻ rách được dùng thay búp bê của Nicole là quá sức chịu đựng của anh. Anh đã không nghĩ ngợi cho đến khi mua được tất cả các loại búp bê có thể ở cửa hàng Burlington Arcade...những con búp bê với mái tóc thật và hàm răng mỏng xinh, những con búp bê được làm từ sáp và sứ, hoàn thiện với các rương hòm và đồ đạc của chúng. Cô bảo mẫu trên gác đã bị tống đầy những rạp đồ chơi, một con ngựa lắc lư, một ngôi nhà búp bê vĩ đại, bóng, hộp nhạc, và trước sự kinh hoàng của Lily, một bộ trống màu mè có thể nghe thấy xuyên qua cả dinh thự.

Họ không mất lâu để khám phá ra thói quen chơi trốn tìm gây bối rối của Nicole, tự mình biến mất và rồi cười toe toét vào khuôn mặt lo âu của họ khi cô bé bị tìm thấy dưới một cái ghế sofa hoặc một cái bàn có dây. Lily chưa bao giờ gặp một đứa trẻ có thể di chuyển rón rén đến thế. Alex sẽ ngồi xuống bàn làm việc của anh trong thư viện và làm việc trong một giờ, và khám phá ra rằng vào một lúc nào đó cô bé đã im lặng bò vào dưới ghế của anh.

Dần dần nỗi sợ của Lily rằng Nicole có thể đã bị ngược đãi trong sự chăm sóc của Giuseppe giảm dần. Dù cô bé là một đứa trẻ cần trọng, cô bé không hề sợ hãi, và thực tế thì sở hữu một bản tính tươi sáng. Với mỗi ngày trôi qua cô bé lại trở nên hay nói hơn, và sớm, những tiếng cười khúc khích lôi cuốn và những câu hỏi không ngớt của cô bé, được phát ra lẫn lộn giữa tiếng Ý và tiếng Anh, vang lên khắp căn nhà. Cô bé phát triển một sự gần bó đặc biệt với Henry, thường đòi được cậu bế, kéo những lọn tóc vàng dây và cười khúc khích vui sướng trước cái nhăn nhó không tán đồng của cậu.

Derek đến phòng khách, đôi mắt xanh lục của anh tấn công Lily. Cô chạy nhanh tới anh với một tiếng cười vui vẻ, làm anh bối rối với một cái ôm nhanh. “Nào nào,” anh nói trong vẻ mắng mỏ chế giễu. “Không phải với chồng em đang nhìn vào, cô bé tinh quái.”

“Thật là một âm h’ kỳ diệu,” cô quan sát với một nụ cười toe toét.

Derek di chuyển tới trước và bắt tay Alex. “Chào buổi sáng, đức ngài,” anh nói, mỉm cười chế giễu. “Một ngày thật là tuyệt cho tôi. Tôi không thường được chào đón vào những phòng khách thượng lưu thế này.”

“Anh được chào đón bất kỳ lúc nào,” Alex nói một cách thân mật. “Vì anh đã vô cùng hiếu khách khi cho phép tôi quyền sử dụng phòng riêng của anh.”

Derek cười toe toét trước việc đó, trong khi Lily đỏ như gấc. “Alex,” cô phản kháng yếu ớt, và giật tay Derek để làm anh trệch hướng. “Ông Craven, tôi muốn giới thiệu ông với một người.”

Ánh mắt của Derek hạ xuống cô gái bé nhỏ, đang đứng cạnh chiếc sofa. Nicole nhìn chăm chăm vào anh một cách hiếu kỳ. “Tiểu thư Nicole,” Derek lầm bầm. Anh chậm rãi quỳ gối xuống và mỉm cười với cô bé. “Đến nói xin chào với chú Derek nào.”

Nicole do dự hướng về phía anh, rồi đổi ý và chạy đến Alex, ôm chặt tay cô bé quanh chân anh. Cô bé trao cho Derek một nụ cười bên lên.

“Con bé khá là e thẹn,” Lily nói với một tiếng cười dịu dàng. “Và con bé có một lòng quyến luyến không do dự với những người đàn ông tóc vàng.”

“Không may mắn cho anh ở đó rồi,” Derek nói rầu rĩ, sờ vào những lọn tóc đen của anh. Anh đứng dậy và nhìn Lily với một vẻ mặt kỳ cục. “Con bé xinh đẹp, cô bé tình quái ả. Giống mẹ con bé.”

Alex đấu tranh để kìm nén một cơn nhức nhối ghen tuông nhọn buốt. Anh đưa tay xuống và vuốt mềm mái tóc của Nicole, đánh bật cái nơ hồng lớn được buộc ở đỉnh đầu cô bé. Anh biết không có lý do gì để ghen tỵ với Craven. Dù cho Craven yêu Lily, qua những hành động trong quá khứ của anh ta rõ ràng là anh ta sẽ không bao giờ là một mối đe dọa cho hôn nhân của họ. Tuy vậy, đối với Alex sẽ không bao giờ dễ dàng khi đứng yên nhìn một tên đàn ông khác nhìn cô theo cách đó.

Anh nghiêng rằng tức giận. Sẽ dễ chịu hơn nếu anh và Lily đã nối lại quan hệ vợ chồng của họ. Lần cuối cùng họ ngủ cùng nhau là trước khi anh thấy cô ở riêng với Giuseppe Gavazzi. Từ đêm đó, Lily đã hoàn toàn mê mải với đứa bé của cô. Một cái giường nhỏ xíu đã được chuyển vào căn phòng kế bên phòng của họ. Vài lần mỗi đêm Lily thức dậy để kiểm tra Nicole. Anh thấy đường nét của Lily trong bóng tối, cúi xuống trên đứa trẻ đang ngủ yên bình, bảo vệ cô bé như thể cô sợ con gái cô sẽ lăn ra khỏi giường. Đứa bé hiếm khi ra khỏi tầm mắt Lily. Alex không phản đối, biết rằng khi thời gian trôi đi, nỗi sợ hãi của Lily sẽ dần dần giảm bớt. Và sau tất cả chấn động cảm xúc mà vợ anh đã trải qua, Alex khó mà ép mình lên cô được....dù nó sẽ sớm trở nên như thế. Anh chưa bao giờ thêm muốn ai đó nhiều đến thế này – có cô quá gần, nhìn thấy cô mềm mại và hoàn toàn hạnh phúc, làn da và mái tóc cô thật xinh đẹp, môi cô ẩm áp, đang mỉm cười....Anh cứ rần ép mình dừng nghĩ về cô, cảm thấy cơ thể anh bắt đầu phản ứng lại những hình ảnh kích động ấy.

Sự thực là, anh không biết Lily muốn cái quái gì hết. Cô dường như hài lòng với cái cách mọi thứ như thế. Anh tuyệt vọng muốn được biết cô có cần anh không, cô có yêu anh không, nhưng anh giữ im lặng một cách bướng bỉnh, quyết định rằng cô sẽ là người có động tĩnh kế tiếp, và nếu mất một trăm năm im lặng, chịu đựng, và độc thân, thì hãy để thế. Anh rửa thậm cô mỗi đêm anh nghỉ ngơi trong chiếc giường cô đọc của mình. Khi anh rơi vào giấc ngủ, anh mơ về cô cả đêm. Thở dài dứt khoát, anh quay sự chú ý của mình về với vị khách.

“....anh sẽ đi đây,” Derek đang nói.

“Không, anh phải ở lại dùng bữa với bọn em,” Lily phản đối.

Lờ đi lời nài xin của cô, Derek toe toét với Alex. “Ngày tốt lành, đức ngài. Tôi chúc ngài may mắn với hai người này. Ngài sẽ cần nó đấy.”

“Cảm ơn,” Alex đáp lại khô khốc.

“Em sẽ tiễn anh ra ngoài,” Lily nói, thấp tùng Derek tới sảnh ngoài.

Khi họ đứng một mình ở ngưỡng cửa, Derek bọc bàn tay anh trên bàn tay cô và trao cho cô một cái hôn anh em lên trán. “Khi nào thì em sẽ quay lại Craven?” anh hỏi gặng. “Nó không như cũ nữa khi không có em.”

Lily cup mắt xuống. “Alex và em sẽ tới thăm một tối nào đó.”

Có một khoảng im lặng ngưng nghịu giữa hai bọn họ, trong khi mỗi người đều suy ngẫm vô vàn những từ ngữ tốt hơn là để yên không nói ra.

“Vậy giờ em đã có lại con bé,” Derek nhận xét.

Cô gật đầu, nhìn vào khuôn mặt tối sẫm của anh. “Derek” cô nói dịu dàng. “Em hẳn sẽ không bao giờ sống sót nổi qua hai năm qua mà không có anh.”

Cô biết họ đang nói lời chào tạm biệt với tình bạn vốn có của họ. Sẽ không bao giờ có những cuộc trò chuyện trước lò sưởi, những bí mật và sự giãi bày tâm sự chia sẻ, mối quan hệ kỳ lạ đã duy trì cả hai bọn họ theo những cách khác nhau nữa. Một cách bốc đồng cô rướn lên và hôn má anh.

Derek nao núng khi cô rời miệng đi, như thể cái chạm của môi cô đã làm đau anh. “Tạm biệt, cô bé tình quái.” Anh lẩm bẩm, và rời đi, sải bước gấp gấp tới cỗ xe đang đợi anh.

Chú mèo nhìn chăm chăm vào Nicole với đôi mắt hẹp lại khi cô bé tiến đến gần nó với một nụ cười chiến thắng. Với tay ra chậm rãi, cô bé túm lấy cái đuôi đang ve vẩy của nó. Rút lên tức giận, Tom quay vòng và tấn công bằng chân, để lại một vệt cào trên tay cô bé.

Miệng của Nicole mở ra khi cô bé nhìn nó với cả ngạc nhiên và đau đớn. Cô bé bắt đầu la khóc một cách thảm thương. Trước âm thanh tiếng khóc của cô bé, Alex đến bên cô nhanh như chớp, bế bổng cô bé lên khi cô bé chạy về phía anh. Anh vuốt ve lưng cô bé và đu đưa cô bé một cách dễ chịu. “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Đó là gì vậy?”

Vẫn khóc, Nicole cho anh thấy bàn tay.

“Tom đã cào con à?” anh hỏi với sự quan tâm nhẹ nhàng.

“Vâng,” cô bé nức nở. “Hư tổn, hư tổn.”

“Để bố xem nào.” Alex nhìn chăm chú đường kẻ hồng mờ trên mu bàn tay cô bé. Với một âm thanh thương cảm, anh hôn vết cào nhỏ xíu để khiến nó khá lên. “Tom không thích đuôi nó bị kéo dẫu, con yêu ạ. Khi nó quay lại bố sẽ chỉ cho con cách vuốt ve nó, và nó sẽ không bao giờ cào con nữa. Đây, ôm bố một cái nào, cô bé dũng cảm của bố.” Giữa bài nói chuyện nhẹ nhàng của anh là sự an ủi, Nicole ngay lập tức quên mất vết xước của cô bé và cười rạng rỡ với anh, đôi cánh tay bé nhỏ túm chặt quanh cổ anh.

Im lặng, Lily đứng quan sát từ ngưỡng cửa, một cảm giác yêu thương nhức nhối tụ lại trong lồng ngực cô cho đến khi nó trở nên đau đớn. Không nhận thức được rằng anh đang bị quan sát, Alex tiếp tục một cuộc trò chuyện với Nicole, đặt cô bé xuống và tìm kiếm con búp bê đặt không đúng chỗ của cô bé sau cái ghế sofa. Cảnh tượng đó khiến Lily mỉm cười. Cho đến giờ phút này cô đã không biết rằng anh có thực sự muốn trở thành một người cha cho con cô không. Cô không có quyền mong chờ điều đó. Nhưng cô đáng nhẽ nên nhận ra rằng anh có nhiều hơn là đủ tình yêu để trao cho cả hai bọn họ. Anh không phải loại đàn ông sẽ đổ tội cho một đứa trẻ trong sáng vì sự bất đầu không may mắn của nó. Anh có quá nhiều thứ để dạy cho cô, cô nghĩ thầm, về tình yêu, sự tin tưởng và sự chấp nhận toàn tâm toàn ý. Cô muốn trọn một đời ở với anh, và trao cho anh tất cả niềm vui sướng mà một người đàn ông có thể chịu đựng được.

Qua khóe mắt Lily thấy một cô hầu đang đi ngang qua, và cô kín đáo ra hiệu. “Sally, làm ơn chăm sóc Nicole một lúc. Đến giờ đi ngủ ngắn của nó rồi, nên nếu em lấy một hoặc hai con búp bê và mang con bé đến phòng trẻ...”

“Vâng, thưa cô,” cô hầu nói với một nụ cười. “Cô bé thật là một cô gái nhỏ ngoan ngoãn, thưa cô.”

“Con bé sẽ không thể nữa đâu,” Lily đáp lại nhăn nhó, “sau vài năm làm hư hỏng của ngài Raiford.”

Cười khúc khích êm ái, Sally đi vào phòng khách và bắt đầu phân loại đồ chơi. “Của cháu!” Nicole kêu lên, vịn vịn để được đặt xuống, và cô bé đi tới giải cứu những con búp bê của mình một cách căm phẫn.

“Đức ngài,” Lily nói một cách từ tốn, dù bên trong cô đang tràn đầy sự chao đảo và mờ mịt. Alex nhìn cô dò hỏi. “Em tự hỏi chúng ta có thể nói chuyện riêng không?” Không chờ đợi một câu trả lời, cô hướng về phía cầu thang và đi lên một cách duyên dáng, bàn tay cô chạm nhẹ vào hàng lan can thép uốn vòng ở những khoảng cách đều nhau. Một cái cau mày hiện lên giữa đôi lông mày hung hung của Alex, và anh từ từ đi theo cô.

Khi họ đến được phòng ngủ xanh dương và trắng, Lily đóng cửa lại phía sau họ và xoay chìa khóa. Bỗng nhiên sự im lặng trở nên ngọt ngào. Alex quan sát cô nhưng không di chuyển, nhận ra cơ thể anh đang sưng và dày lên, da anh trở nên nóng bừng và nhạy cảm bên dưới lớp quần áo. Hơi thở của anh nồng hơn, và anh cố gắng để kiểm soát nó.

Cô đến bên anh, và anh cảm thấy các ngón tay cô chạm vào áo khoác của anh, các chuyển động của cô khéo léo và nhẹ nhàng khi cô cởi những chiếc cúc tròn phức tạp. Chiếc áo lỏng ra, và cô di chuyển tới cà vạt của anh, tháo nút dải lụa ấm áp và kéo nó ra khỏi cổ họng anh. Alex nhắm mắt lại.

“Em đã bỏ bê anh một cách khủng khiếp, phải không?” cô thì thầm, bắt đầu với áo sơ mi của anh.

Anh đã cứng nhắc và căng lên vì khuấy động. Anh biết cô có thể thấy màu đỏ bừng lan lên trên da anh. Cái chạm của hơi thở cô ngấm xuống qua áo sơ mi tới ngực anh gần như khiến anh rên lên. “Chuyện đó không thành vấn đề.” Anh xoay xở để nói.

“Nó rất thành vấn đề đấy.” Cô kéo áo sơ mi ra khỏi quần ống túm của anh và trượt cánh tay cô qua vòng eo rắn chắc của anh, cọ mặt cô vào lớp lông xù xì trên ngực anh. “Đó khó mà là cách để cho chồng em thấy em yêu anh ấy thế nào.”

Đột ngột bàn tay anh nâng lên và khép lại quanh cổ tay cô trong một cái kẹp thô bạo vô thức. “Gì cơ?” anh hỏi lặng người.

Đôi mắt sẫm màu của cô lóe lên đầy cảm xúc. “Em yêu anh, Alex.” Cô ngừng lại khi cảm thấy một cơn run rẩy trong đôi bàn tay mạnh mẽ của anh. “Em yêu anh,” cô lặp lại, giọng cô mạnh mẽ và ầm ập. “Em đã sợ nói lên điều đó cho tới bây giờ. Em đã nghĩ anh sẽ gửi em đi xa một khi anh biết được về con gái em. Hay tệ hơn, rằng cảm giác danh dự của anh sẽ khiến anh giữ bọn em lại, khi anh thậm chí mong muốn thoát chúng em và trò tai tiếng mà chúng em sẽ gây ra.”

“Thoát khỏi bọn em.” Anh lặp lại trầm đục. “Không, Lily.” Anh thả tay cô ra và ôm lấy mặt cô giữa hai lòng bàn tay. “Mất em sẽ giết chết anh. Anh muốn là một người cha của Nicole. Anh muốn là chồng em. Anh đã chết dần chết mòn trong những ngày qua, tự hỏi làm thế nào để thuyết phục em rằng em cần anh.”

Cô cười khàn khàn, mắt cô sáng lên với những giọt nước mắt hạnh phúc. “Anh không cần phải thuyết phục em điều đó.”

Anh vùi miệng mình vào cổ họng cô. “Anh nhớ em....Lily, tình yêu của anh....”

Tiếng cười hỗn hển của cô tan ra trong một tiếng rên rỉ. Cơ thể anh nóng bừng và đòi hỏi áp vào cô, cơ bắp của anh cứng nhắc bên dưới lòng bàn tay cô khi cô vuốt ve anh. Anh hấp tấp cởi đồ cho cô, và vứt bỏ quần áo của mình. Cô nằm tựa trên giường khi quan sát anh, muốn che lấy mình nhưng biết rằng anh thấy sung sướng với hình ảnh của cô. Hạ mình xuống giường, anh kéo cơ thể mềm mướt, trần trụi của cô áp vào anh và ôm lấy hông cô trong tay, thúc giục cô ép mạnh vào anh. “Hãy nói cho anh lần nữa,” anh lầm bầm.

“Em yêu anh,” cô thì thầm. “Em yêu anh, Alex.”

Bàn tay anh trượt sâu giữa hai đùi cô, trong khi miệng anh sở hữu cô trong một nụ hôn dài. Cô chạm lưỡi mình vào lưỡi anh, và họ trượt cùng nhau trong một vòng xoáy của hơi nóng và ngọn lửa mướt mà. “Lần nữa...” anh nói, nhưng lần này tất cả những gì cô có thể làm là thở đứt quãng, và quần quai đúng lúc cho cú thúc xâm lăng của các ngón tay anh. Khi cô cong người lên áp vào anh, đỉnh ngực cô kéo lê qua lớp lông khỏe mạnh trên lồng ngực anh. Anh cúi đầu xuống và làm ướt núm vú cô bằng lưỡi anh, vuốt ve và xoáy tròn cho đến khi cái đỉnh hồng ấy nhúc nhối một cách thanh tú.

Quay mặt lại, cô ấn môi mình vào vai anh, hít hà hương thơm và mùi vị làn da vàng rực của anh. Di chuyển xuống thấp hơn, cô tìm kiếm bằng lưỡi mình cho đến khi thấy cái đỉnh lụa là của núm vú anh, và anh rên rỉ với khoái lạc. Một cách tò mò, các ngón tay cô chải qua đám lông dày, mời mọc và lên trên những cơ bắp được vạch ra căng thẳng trên bụng anh, đi theo vết lông hẹp tới một túm bù xù rậm rạp. Bàn tay cô lướt lên trên anh, ôm nhẹ lấy vẻ cứng cáp mướt mà, và cô vuốt ve anh một, hai lần, trước khi anh cử động, kéo lại và trải rộng cô ra, đẩy vào trong cơ thể mềm mại của cô với một tiếng rên từ yết hầu.

Mê đắm trong cảm giác, cô quấn tay chân mình quanh anh, thúc giục anh vào sâu trong sức mạnh mềm dẻo của cô. Anh thúc lên, điều khiển cao và chậm rãi, mê mải trong trạng thái say mê mãnh liệt. Anh kéo lại và cô ôm ghì lấy anh một cách đói khát, sử dụng chân cô để ấn anh vào trong một lần nữa. Anh lặp lại chuyển động ấy, đón nhận khoái cảm dữ dội trong cái cách cô làm để kéo anh lại. Chuyển động mướt mà, được kiểm soát ấy khiến cô hoang dại, và cô cảm thấy mình trượt sâu một cách vô vọng vào một trạng thái run rẩy điên cuồng, tồn tại chỉ để cảm thấy anh đẩy và đâm vào, lưng anh trở nên cứng như đá bên dưới tay cô, hông anh đẩy tới với sức lực không ngừng nghỉ cho đến khi sự dày vò kết thúc với một cơn nổ tung cao vút, tan nát thành từng mảnh của khoái cảm.

Sau đó cô di chuyển đầu ngón tay mình một cách biếng nhác trên mặt anh, lần theo từng nét thân thương,

sự mượt mà của cái má đã được cạo râu của anh, vàng lười liềm khêu gợi của lông mày anh. Đây thỏa mãn, Alex nắm lấy tay cô và ấn môi anh vào lòng bàn tay thanh tú ấy một cách nồng nhiệt.

“Em đã sợ hãi quá nhiều thứ trong quá lâu. Lily trầm ngâm lơ đãng. “Và giờ....giờ không còn gì để sợ hãi nữa.”

Alex nhóm mình dậy trên một khuỷu tay và nhìn xuống cô với nụ cười biếng nhác. “Cảm giác thế nào?”

“Lạ lùng.” Đôi mắt nâu ấm áp của cô nhìn sâu một cách yêu thương vào mắt anh. “Cảm giác vô cùng hạnh phúc thật lạ lùng.”

“Em sẽ quen với nó thôi,” anh quả quyết với cô một cách dịu dàng. “Sớm thôi em sẽ thấy nó là chuyện đương nhiên.”

“Làm sao anh biết được?” Lily thì thầm với một nụ cười.

“Bởi vì anh sẽ bảo đảm chắc chắn cho điều đó.” Anh hạ thấp đầu xuống trên cô, trong khi cánh tay cô trượt quanh cổ anh âu yếm.

Epilouge

Cái mát lạnh của mùa thu thổi vào từ một cửa sổ hơi hé ra, khiến Lily rúc sâu hơn vào hơi ấm từ cánh tay chồng cô. Họ đang ở Wiltshire cho một buổi đi săn cuối tuần được tổ chức bởi bá tước và phu nhân Farmington. Nhìn vào bầu trời xám xịt bên ngoài, Lily thở dài tiếc nuối khi cô nhận ra là sắp đến giờ buổi tiệc săn bắn được tổ chức sớm để tham dự buổi gặp mặt lúc sáng sớm.

“Mệt à?” Alex hỏi.

“Chúng ta đã không ngủ nhiều đêm qua.” Cô lẩm bẩm.

Anh mỉm cười bên tóc cô. “Không ai ngủ nhiều cả.” Họ đã cùng nhau nghỉ ngơi trên giường và lắng nghe tất cả âm thanh về đêm – những bàn chân rón rén đi dọc hành lang, các cánh cửa khe khẽ mở ra và đóng lại, những tiếng thì thầm tìm hiểu và đồng ý khi các vị khách cuối tuần tìm kiếm bạn cùng giường trong đêm. Lily đã làm Alex cười thầm bằng việc chỉ ra rằng họ là một trong những cặp đôi đã cưới hiếm hoi thực sự khao khát chia sẻ chung một giường thay vì giường của người khác. Để chứng minh anh trân trọng sự đồng hành của cô đến thế nào, anh đã giữ cô thức hầu như cả đêm với việc làm tình của anh.

Tiếng gõ kín đáo ở cửa từ người hầu của Alex báo động cho họ sự thật rằng đã đến lúc mặc đồ. Duỗi người một cách xa hoa và rên rỉ, Alex rời khỏi giường và nhặt bộ quần áo đã được để ra cho anh lên. Lily, người thường chuẩn bị cho buổi đi săn với sự trạng thái năng nổ, chậm chạp di chuyển một cách kỳ lạ. Cô nhóm dậy và quan sát anh từ giường với một nụ cười nhẹ. Tóc cô, một đám mây dày những lọn xoắn vừa chạm đến vai, trải rộng trên chiếc gối nhấp nhô.

Alex ngừng lại và quan sát cô dò hỏi.

“Anh yêu,” cô nói từ tốn. “Em không nghĩ là mình sẽ đi săn hôm nay đâu.”

“Gì cơ?” Cài khuy quần vào, anh đến bên cô và ngồi lên mép giường. Mặt anh tối lại với một cái cau mày. “Sao không?”

Cô dường như chọn lựa từ ngữ của mình vô cùng cẩn thận. “Em không nghĩ là em nên.”

“Lily.” Anh nắm lấy vai cô và kéo cô về phía anh một cách dịu dàng. Tấm vải trải giường không bị gì giữ lại rơi xuống eo cô, để lộ cơ thể mảnh mai của cô. “Em biết là anh thích em không đi săn hơn – anh không thể chịu đựng nổi ý nghĩ chỉ một vết xước hoặc vết thâm tím nhỏ trên người em thôi. Nhưng anh không muốn lấy khỏi em bất kỳ điều gì làm em vui sướng. Anh biết em yêu việc đi săn đến thế nào. Chừng nào em còn cẩn thận, và điều khiển con ngựa đi qua những cú nhảy khó khăn, anh không có phản đối nào.”

“Cảm ơn anh, anh yêu,” cô đáp lại với một nụ cười dịu dàng. “Nhưng em vẫn không nghĩ thế là thích hợp.”

Mắt anh sa sầm lại vì lo lắng. “Có vấn đề gì vậy?” anh hỏi điềm đạm, các ngón tay anh siết chặt lại trên vai cô.

Lily đáp lại ánh mắt tìm kiếm của anh và vẽ theo đường cong môi dưới của anh với ngón tay thanh tú của cô. “Chỉ là phụ nữ ở trong tình trạng của em nên tránh những hoạt động quá hăng hái.”

“Phụ nữ ở trong -” anh khựng lại trong ngạc nhiên, mặt anh trở nên trống rỗng.

Cô mỉm cười trong sự im lặng. “Vâng,” cô thì thầm đáp lại câu hỏi trong mắt anh.

Đột ngột anh nghiêng nạt cô vào anh, vùi mặt mình vào tóc cô. “Lily,” anh lẩm bẩm trong một lời thì thầm nhức nhối của vui sướng, trong khi cô cười dịu dàng. “Em cảm thấy thế nào?” anh hỏi gặng, đẩy cô ra để ánh mặt anh có thể lang thang trên người cô. Bàn tay to lớn của anh tìm kiếm dịu dàng trên cơ thể cô. “Em ổn chứ, em yêu? Em có -”

“Mọi thứ đều hoàn hảo,” cô cam đoan với anh, ngẩng mặt lên khi anh rải rác những nụ hôn lên hai má cô.

“Em hoàn hảo.” Anh lắc đầu bối rối. “Em chắc chứ?”

“Em đã trải qua điều này trước đây rồi,” cô nhắc cho anh nhớ với một nụ cười. “Vâng, em chắc. Anh muốn cá gì rằng đó là một cậu bé nào?”

Alex cúi đầu xuống và thì thầm vào tai cô.

Lily cười khàn khàn. “Đó là tất cả ư?” cô chòng ghẹo một cách khiêu gợi. “Em tưởng anh là một tay cờ bạc hơn thế.” Mỉm cười, cô kéo anh xuống với cô, bàn tay cô ghì chặt lấy tấm lưng rộng của anh. “Đến gần hơn đi, đức ngài của em,” cô thì thầm thì, “và chúng ta sẽ xem xem chúng ta có thể tăng tiền đặt cược lên không.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/then-came-you>